

NEW YORK TIMES BESTSELERIS

saulētydis

STEPHENIE MEYER

Alma litte

saulėlydis

saulėlydis

S T E P H E N I E M E Y E R

Iš anglų kalbos vertė *Viktorija Labuckienė*

Alma littera

VILNIUS / 2009

UDK 820(73)-93

Me71

Versta š:

Stephenie Meyer,

TWILIGHT,

Little, Brown and Company,

New York

Šioje knygoje vaizduojami veikėjai ir įvykiai yra išgalvoti. Bet koks panašumas su realiais gyvais ar mirusiais asmenimis yra atsitiktinis ir nebuvo autorės numatytas.

ISBN 978-9955-38-044-3

Text copyright © 2005 by Stephenie Meyer

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

© Leidimas lietuvių kalba, leidykla „Alma littera“, 2008

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Labuckienė, 2008

*Mano didžiajai seseriai Emilijai,
be kurios entuziazmo ši istorija, ko gero,
dar būtų nebaigta.*

*Bet nuo gero bei pikto pažinimo medžio
tau neleista valgyti,
nes kai tik nuo jo paragausi,
turėsi mirti*

Pradžios 2,17* [*Vertė A. Rubšys].

IŽANGA

NIEKUOMET RIMTAI NESUSIMAŠČIAU, kaip mirsiu, - nors per pastaruosius kelis mėnesius turėjau užtenkamai priežasčių. Bet jei ir būčiau susimąščiusi, man jokių būdu nebūtų atėję į galvą, kad mirsiu šitaip.

Užgniaužusi kvapą stebeilijau į salės galą, į tamsias medžiotojo akis, o jis maloniai žvelgė į mane.

Be abejo, tai puikus būdas mirti, mirti už mylimą žmogų. Netgi kilnu. Ir į tai reikia atsižvelgti.

Žinojau, kad jei nebūčiau išvažiavusi į Forksą, dabar nežvelgčiau mirčiai į akis. Bet, kad ir kaip bijojau, neprisiverčiau gailėtis dėl savo sprendimo. Kai gyvenimas suteikia tai, apie ką nė svajote nesvajojai, neišmintinga sielvartauti, kai jis pasibaigia.

Medžioklis, pamažu žingsniuodamas manęs žudyti, draugiškai nusišypsojo.

1. PIRMIEJI ĮSPŪDŽIAI

MAMA VEŽĖ MANE Į ORO UOSTĄ automobiliu atidarytais langais. Finikse buvo dvidešimt keturi laipsniai, dangus giedras, be menkausio debesėlio. Vilkėjau savo mėgstamiausius marškinėlius – be rankovių, nėrinuotus; apsirengiau juos atsisveikinimui. Nuo šiol dėvėsiu striukę su gobtuvu.

Vašingtono valstijos šiaurės vakaruose, Olimpiko pusiasalyje, yra mažas miestelis Forksas, kur dangų beveik nuolatos dengia debesys. Šiame miesteliūkštyje lyja daugiau nei bet kurioje kitoje Jungtinių Amerikos Valstijų vietovėje. Tai iš šio miestelio ir jo neišsisklaidančių rūškanų šešėlių mama pabėgo su manimi, kai man tebuvo keletas mėnesių. Kiekvieną vasarą, kol man suėjo keturiolika, buvau verčiama mėnesį praleisti šiame miestelyje. Nuo to laiko nebuvau nė kojos į jį įkėlusi. Pastarąsias tris vasaras mano tėtis Čarlis dvi savaites atostogaudavo su manimi Kalifornijoje.

Ir štai dabar ištrėmiau save į Forksą - su didžiausiu siaubu. Nekenčiau Forkso.

Mylėjau Finiksą. Mėgau saulę ir svilinantį karštį. Man patiko bruzdantis, plačiai išsidriekęs miestas.

- Bela, - prieš man įlipant į lėktuvą pasakė mama - paskutinį iš tūkstančio kartų. - Neprivalai to daryti.

Mama panaši į mane, tik trumpais plaukais ir su juoko raukšlėmis. Žvelgdama į jos plačias, vaikiškas akis jutau, kaip mane ima kaustyti baimė. Kaip galiu palikti savo mylinčią, išsiblaškusią, lengvabūdę mamą vieną? Žinoma, dabar ji turi Filą, taigi mokesčiai tikriausiai bus sumokėti, šaldytuve bus maisto, automobilyje – benzino, pasiklydusi ji turės kam paskambinti, bet vis dėlto...

- Aš *noriu* skristi, - pamelavau. Visuomet buvau prasta melagė, tačiau šį pramaną pastaruoju metu kartočiau taip dažnai, kad dabar jis nuskambėjo bemaž įtikinamai.

- Perduok Čarliui linkėjimų.

- Perduosiu.

- Netrukus pasimatysime, - tvirtino ji. - Gali grįžti namo kada panorėjusi – parsiskrisd, kai tik pasiilgsi. Tačiau jos akyse regėjau pasiryžimą aukotis.

- Dėl manęs nesirūpink, - nuraminau ją. - Bus smagu. Myliu tave, mama.

Ji stipriai mane apkabino, paskui įsėdau į lėktuvą, ir mama nuėjo.

Skrydis iš Finikso į Sietlą trunka keturias valandas, dar valandą tenka skristi mažesniu lėktuvu į Port Andželą, paskui dar valandą važiuoti iki Forkso. Skristi man patinka, bet valanda automobilyje su Čarliu kėlė nerimą.

Čarlis manęs nekantriai laukė. Regis, jis nuoširdžiai džiaugėsi, kad pirmą kartą atvykstu pas jį gyventi ir ketinu pasilikti ilgam. Jis jau užrašė mane į mokyklą ir žadėjo padėti įsigyti automobilį.

Tačiau su Čarliu, be abejo, bus keblu. Nė vieno iš mūsų negalėjai pavadinti šnekiu, nenumaniau, apie ką kalbėsime. Žinojau, kad jį apstulbino mano sprendimas – aš, kaip ir mama, neslėpiau, jog negaliu pakęsti Forkso.

Kai nusileidome Port Andžele, lijo. Neįžvelgiau čia jokio ženklo – lietus šiose vietose buvo įprastas. Jau buvau atsisveikinusi su saule.

Čarlis laukė manęs policijos automobilyje. Ir šito tikėjausi. Čarlis Svanas – policijos viršininkas dorame Forkso miestelyje. Pagrindinė priežastis, kodėl svajojau nusipirkti automobilį, nors kišenės ir buvo apytuštės, buvo ta, kad nieku gyvu nenorėjau važinėti po miestą automobiliu su raudonomis ir mėlynomis lemputėmis ant stogo. Niekas taip netrikdo eismo, kaip policininkas.

Kai klupinėdama išsiropščiau iš lėktuvo, Čarlis mane negrabiai viena ranka apkabino.

- Džiugu tave matyti, Bele, - šypsodamasis tarė jis, mašinaliai sugriebė mane ir sulaukė. - Neką tepasikeitei. Kaip Renė?

- Mamai viskas gerai. Ir man džiugu tave matyti, tėti. - Negalėjau kreiptis į jį „Čarli“.

Turėjau tik kelis krepšius. Dauguma mano Arizonos drabužių netiko lietingam Vašingtonui. Mudvi su mama sudėjome savo santaupas ir papildėme mano žiemos drabužių atsargas, bet jos vis vien buvo menkos. Viskas lengvai tilpo į policijos automobilio bagažinę.

- Radau tau tinkamą automobilį, ir labai pigų, - pranešė jis, kai prisisegėme diržus.

- Kokį? - Man kėlė įtarimą tai, kad užuot pasakęs „tinkamą automobilį“, jis pridėjo „tau tinkamą automobilį“.

- Na, tiesą sakant, tai pikapas „Chevy“.

- Kur jį radai?

- Prisimeni Bilį Bleką, kuris gyvena La Puše? - *La Pušas – tai mažas indėnų rezervatas pajūryje.*

- Ne.

- Vasarą jis eidavo su mumis žvejoti.

Va ir paaiškinimas, kodėl jo neprisiminiau. Puikiai gebu išstumti iš atminties skausmingus, nereikalingus dalykus.

- Dabar jis sėdi kėdutėje ant ratų, - man neatsakius, toliau kalbėjo Čarlis, - todėl nebegali vairuoti. Jis man pasiūlė pigiai pirkti jo pikapą.

- Kelintų jis metų?

Iš pasikeitusios Čarlio išraiškos supratau, kad jis tikėjosi, jog neužduosiu šio klausimo.

- Na, Bilis gerokai paremontavo variklį – jam vos keleri metai, tikrai.

Tikėjausi, jis nepamanė, kad taip lengvai pasiduosiu.

- Kada jį nusipirko?

- Regis, tūkstantis devyni šimtai aštuoniasdešimt ketvirtaisiais.

- Ar pirkto naują?

- Na, ne. Manau, jis buvo naujas septinto dešimtmečio pradžioje – anksčiausiai šešto dešimtmečio pabaigoje, - suglumęs pripažino jis.

- C... tėti, aš ničnieko nenutuokiu apie automobilius. Jei kas nors suges, nemokėsiu pataisyti, o remontui pinigų neturėsiu...

- Bela, sakau tau, tas daiktas rieda puikiai. Dabar tokių nebegamina.

Daiktas, pamaniau sau... Galbūt tai būtų tinkama pravardė.

- Pigu tai kiek? - Bent jau šiuo atžvilgiu negalėjau leisti jį kompromisus.

- Na, brangute, aš jau lyg ir nupirkau jį tau. Kaip sutikimo dovaną.
- Čarlis viltingai pašnairavo į mane.

Oho. Nemokamai.

- Nereikėjo, tėti. Ketinau pati nusipirkti automobilį.

- Man tai ne bėda. Noriu, kad čia jaustumėsi laiminga. - Tai tardamas jis žvelgė tiesiai į kelią. Čarliui buvo nejauku garsiai reikšti jausmus. Paveldėjau tai iš jo. Taigi atsakydama žiūrėjau priešais save.

- Tu labai mielas, tėti. Dėkui. Tikrai labai džiaugiuosi.

Nereikėjo pridurti, kad Forkse nieku gyvu nesijausiu laiminga. Jam nebūtina kentėti kartu su manimi. O aš niekada nežiūriu dovanotam automobiliui į dantis – ar į variklį.

- Na, nėra už ką, - sumurmėjo jis, sutrikęs nuo mano padėkos.

Šnektelėjome apie orą – jis buvo drėgnas – ir tuo pokalbis baigėsi. Tylėdami stebėjimės pro langus.

Žinoma, buvo nuostabu; negalėjau to neigti. Visur žalia: medžiai žali, kamienai apsamanoję, skliautais nusvirusios šakos, žemė apaugusi paparčiais. Net ir pro lapus prasiskverbęs oras buvo žalsvas.

Čia viskas pernelyg žalia - svetima planeta.

Galop pasiekėme Čarlio namus. Jis tebegyveno mažame dviejų miegamųjų namelyje, kurį su mama nusipirko iškart po vestuvių. Tik tos pirmosios santuokos dienos ir buvo malonios. Tenai, gatvėje, priešais niekada nesikeičiančius namus, stovėjo mano naujasis – na, man naujas – pikapas. Jis buvo išblukusios raudonos spalvos, su stambiomis užapvalintomis apsauginėmis grotelėmis ir išgaubta kabina. Didžiai mano nuostabai, jis man patiko. Nežinojau, ar jis važiuos, bet jau regėjau save viduje. Be to, jis buvo iš tvirtos geležies, kurios niekaip nesulankstysi - tokius pikapus matai per avarijas nė neįbrėžtus, kai aplink mėtosį su juo susidūrusio užsienietiško automobilio dalys.

- Oho, tėti, man jis patinka! Dėkui!

Taigi dabar bent kiek mažiau bijosiu klaikios rytdienos. Neteks rinktis, ar plumpinti tris kilometrus per lietų į mokyklą, ar leistis vežamai policijos automobiliu.

- Džiaugiuosi, kad jis tau patiko, - ir vėl apstulbęs kimiai ištarė Čarlis.

Vienu ypu užnešiau aukštyn visus savo daiktus. Gavau miegamąjį vakarų pusėje su langais į priekinį kiemą. Kambarys buvo pažįstamas; jis man priklausė nuo pat gimimo. Medinės grindys, žydros sienos, įkypos lubos, geltonų nėrinių užuolaidos prie langų – visa tai buvo mano vaikystės dalis. Čarlis pakeitė tik šį bei tą: man augant vietoj vaikiškos lovelės pastatė lovą ir atnešė rašomąjį stalą. Dabar ant jo stovėjo nenaujas kompiuteris, nuo jo palei grindis iki artimiausio telefono lizdo driekėsi modemo laidas. To reikalavo mano mama – kad mes galėtume laisvai bendrauti. Kampe tebestovėjo supamoji kėdutė iš mano kūdikystės laikų.

Antrame aukšte buvo vienintelė vonia, kuria turėsiu dalytis su Čarliu. Stengiausi per daug apie tai negalvoti.

Viena iš geriausių Čarlio savybių ta, kad jis neslankioja aplinkui. Jis paliko mane ramiai išsikraustyti ir įsikurti – mama nė už ką nebūtų taip pasielgusi. Gera buvo likti vienai, nereikėjo šypsotis ir atrodyti patenkintai; liūdnai žvelgiant pro langą išriedėjo kelios ašaros. Nebuvau nusiteikusi raudoti. Palauksiu, kol ateis laikas miegoti – tada pamąstysiu apie laukiantį rytojų.

Forkso vidurinėje, mano siaubui, mokėsi tik trys šimtai penkiasdešimt septyni – dabar bus penkiasdešimt aštuoni – mokiniai.

Mano mokykloje vien pradinukų buvo daugiau nei septyni šimtai. Visi tie vaikai čia kartu užaugę – jų seneliai drauge ropinėjo. Būsiu naujokė iš didmiesčio, retenybė, keistuolė.

Galbūt jei atrodyčiau taip, kaip turi atrodyti mergaitė iš Finikso, pasinaudočiau tuo savo labui. Tačiau tai fiziškai neįmanoma. *Turėčiau* būti įdegusi, sportiška, šviesiaplaukė, tinklininkė, galbūt šokėja – visi šie dalykai susiję su gyvenimu saulėtame slėnyje.

Tuo tarpu mano oda buvo dramblio kaulo spalvos, nors nuolat švietė saulė, grožio ne pridėjo ir mėlynos akys bei rausvi plaukai. Visuomet buvau liekna, bet kažkokia glebi, išsyk matyti, kad ne atletė. Buvau tokia negrabi, kad žaisdama sportinius žaidimus būtinai apsijuokdavau – ir dar susižalodavau pati bei sužalodavau šalia stovinčius.

Kai baigiau dėliotis drabužius į seną pušinę spintą, išsitraukiau krepšelį su vonios reikmenimis ir nuėjau į bendrą vonią nusiprausti po visą dieną trukusios kelionės. Šukuodamasi susivėlusius, drėgnus plaukus, žvelgiau į savo atvaizdą veidrodyje. Galbūt dėl prasto apšvietimo atrodžiau dar labiau išblyškusi, liguista. Mano oda būtų buvusi graži: ji labai skaisti, kone perregima – tačiau viską gadino spalva. Ji buvo blyški.

Žiūrėdama į neryšką savo atspindį veidrodyje turėjau prisipažinti, kad meluoju. Ne tik dėl išvaizdos niekur nepritapdavau. Jei jau neradau sau vietelės mokykloje su trimis tūkstančiais mokinių, tai kokios mano galimybės čia?

Nemokėjau bendrauti su savo amžiaus vaikais. Turbūt šiuo metu man apskritai sunkiai sekėsi bendrauti su žmonėmis. Net ir su mama, kuri man buvo pati artimiausia pasaulyje, nesutariau, nesupratome viena kitos. Kartais pamąstydavau, ar savo akimis regiu tuos pačius dalykus kaip kiti žmonės. O gal mano smegenyse koks gedimas?

Tačiau priežastis nesvarbi. Svarbiausia rezultatas. O rytoj viskas dar tik prasidės.

Tą naktį prastai miegojau, net ir išsižliumbusi. Ramybės nedavė nesiliaujantis lietaus šniokštimas ir aplink stogą užaujantis vėjas. Užsitraukiau ant galvos seną išblukusią antklodę, vėliau ant jos dar užsikroviau pagalvę. Tačiau užmigau tik po vidurnakčio, kai lietus aprimo ir ėmė tyliai krapnoti.

Rytą pro langą temačiau tirštą rūką ir pajutau, kaip mane apninka klaustrofobija. Čia niekada nematyti dangaus, lyg būtum narve.

Pusryčiai su Čarliu buvo tykūs ir ramūs. Jis palinkėjo man sėkmės mokykloje. Padėkojau žinodama, kad jis bergždžiai viliasi. Sėkmė paprastai manęs privengia. Čarlis pirmas išėjo į policijos būstinę, kuri atstojo jam ir žmoną, ir vaikus. Jam išėjus sėdėjau prie seno kvadratinio ažuolinio stalo ant vienos iš trijų nederančių kėdžių ir apžiūrinėjau jo virtuvėlę tamsiai apmuštomis sienomis, skaisčiai geltonomis spintelėmis ir balto linoleumo grindimis. Niekas nepasikeitė. Mama prieš aštuoniolika metų nudažė spinteles, norėdama įnešti į namus bent kiek saulės spindesio. Greta esančioje ankštoje it pirštinė svetainėje virš mažulyčio židinio kabojo keliolika nuotraukų. Pirmiausia Čarlio ir mamos vestuvių Las Vegase fotografija, toliau viena iš trijų, paslaugios seselės padarytų ligoninėje man gimus, po jos mano mokyklinių nuotraukų procesija iki pat šių metų. Nejaukiai jaučiausi į jas žiūrėdama – reikės įkalbėti Čarlį pakabinti jas kur nors kitur, bent jau kol čia gyvensiu.

Būdama šiuose namuose negalėjau nepastebėti, kad Čarliui vis dar stinga mano mamos. Pasijutau nesmagiai.

Nenorėjau per anksti nuvažiuoti į mokyklą, bet ir negalėjau ilgiau likti namie. Apsirengiau striukę, kuri buvo panaši į specialų kostiumą nuo oro negandų, ir išlindau į lietų.

Tai tebuvo dulksna, net nespėjau sušlapti, kol ieškojau namų raktą, kuris visuomet būdavo paslėptas pakraigėje prie durų, ir rakinau duris. Nauji guminiai batai erzinausiai žliugsėjo. Žingsniuodama pasigedau įprasto žvyro gurgždėjimo. Negalėjau stabtelėti ir, kaip norėjau, dar kartą pasigrožėti savo pikapu. Skubinausi pasislėpti nuo galvą gaubiančios rūškanos drėgmės, kuri lindo po gaubtu ir lipo prie plaukų.

Pikape buvo jauku ir sausa. Matyti, kad Bilis arba Čarlis jį išvalė, tik gelsvai rusvi sėdynių apmušalai vis dar silpnai dvokė tabaku, benzinu ir pipirmėtėmis. Mano laimei, variklis, šiuropiai užriaumojęs, greitai užsivedė, o paskui ėmė vienodai garsiai burgzti. Na, toks senas pikapas juk turi turėti kokį nors trūkumą. Senovinis radijas veikė – netikėtas privalumas.

Surasti mokyklą nebuvo sunku, nors niekada ten nebuvau lankiusis. Mokykla, kaip ir dauguma kitų pastatų, buvo prie pat pagrindinio kelio. Iš pirmo žvilgsnio nebuvo matyti, kad tai mokykla, sustojau tik pamačiusi ženklą, skelbiantį, jog čia Forkso vidurinė. Ji atrodė kaip tarpusavyje derančių namų iš kaštono spalvos plytų grupelė. Čia augo tiek medžių ir krūmokšnių, kad iš pradžių nė nesupratau, kokio ji dydžio. Nesijaučiau esanti įstaigoje. Ir man stigo šio jausmo. Kurgi tvoros iš metalinių grotelių, metalo detektoriai?

Automobilį pastačiau priešais pirmąjį pastatą, virš kurio durų buvo maža iškaba su užrašu RAŠTINĖ. Daugiau automobilių nebuvo, tad pamaniau, kad čia stovėti draudžiama. Vis dėlto nusprendžiau užėiti vidun ir pasiklausti kelio, užuot sukiojūsis lietuje kaip kvailė. Nenorom išlipau iš šiltos kabinos ir nuėjau siauru akmeniniu takeliu su tamsiomis gyvatvorėmis iš šonų. Prieš atidarydama duris giliai įkvėpiau.

Viduje buvo šviesiau ir šilčiau, nei tikėjausi. Raštinė buvo nedidukė: vieta laukiantiems su aptrauktomis sulankstomomis kėdėmis,

biuro kilimas su oranžinėmis dėmėmis, ant sienų gausybė raštų bei apdovanojimų ir garsiai tiksintis didžiulis laikrodis. Visur dideliuose plastikiniuose vazonuose augo gėlės, tarsi neužtektų žalumos lauke. Patalpą į dvi dalis skyrė ilgas stalas, ant kurio buvo pristatyta vielinių krepšių su popieriais, o ant šono prilipdyta ryškiaspalvių lapelių užrašams. Už šio ilgo stalo stovėjo trys rašomieji stalai, prie vieno iš jų sėdėjo stambi raudonplaukė moteris su akiniais. Ji vilkėjo violetinius marškinėlius, ir aš išsyk pasijutau per daug prisirengusi.

Raudonplaukė pažvelgė į mane.

- Kuo galėčiau jums padėti?

- Aš Izabela Svan, - pranešiau jai, ir jos šviesios akys išsyk supratingai nušvito. Be abejo, manęs čia laukė ir apkalbinėjo. Vėjavaikės policininko žmonos dukra, pagaliau grįžusi namo.

- Žinoma, - tarė ji. Pasirausė po pavojingai pasvirusią aukštą dokumentų šūsnį ant savo stalo ir surado tai, ko ieškojo. - Štai čia jūsų tvarkaraštis ir mokyklos planas. - Ji prinešė prie ilgojo stalo kelis žemėlapius, kad pasižiūrėčiau.

Parodė, kur bus mano kabinetai, paaiškino, kaip greičiausiai į juos nueiti, ir kiekviename žemėlapyje pažymėjo kelią. Tada padavė lapelį, kur turės pasirašyti kiekvienas mokytojas ir kurį po pamokų privalėsiu grąžinti. Ji nusišypsojo man ir, kaip Čarlis, išreiškė viltį, kad Forkse man patiks. Kiek galėdama įtikinamiau šyptelėjau.

Man grįžtant prie pikapo pradėjo rinktis kiti mokiniai. Stojusi į automobilių eilę apvažiavau aplink mokyklą. Džiaugiausi matydama, kad dauguma automobilių senesni už mano, nėra nė vieno prabangaus. Gyvenau žemas pajamas gaunančių žmonių kvartale, Rojaus Slėnio rajone. Tačiau buvo įprasta matyti mokinius, važinėjančius naujais „Mersedesais“ ar „Porše“. Čia pats dailiausias automobilis buvo tviskantis „Volvo“, ir jis aiškiai skyrėsi iš kitų. Vis dėlto sustojusi iškart

išjungiau variklį, kad jo griausmingas riaumojimas nepatrauktų dėmesio.

Autobusiuke pažvelgiau į žemėlapi, stengdamasi įsiminti pastatus. Tikėjausi, kad neteks visą dieną vaikščioti įbedus į jį nosį. Susikišau viską į krepšį, užsimečiau jį ant peties ir giliai įkvėpiau. Man pavyks, paikai pamelavau sau. Niekas neįkąs. Pagaliau iškvėpiau ir išlipau iš kabinos.

Eidama prie šaligatvio, ant kurio būriavosi paaugliai, kiek įmanydama įtraukiau galvą į gobtuvą. Su džiaugsmu suvokiau, kad mano paprasta juoda striukė neišsiskiria iš kitų.

Apėjusi valgyklą nesunkiai radau trečią pastatą. Ant balto kvadrato rytiniame kampe buvo užrašytas didelis juodas trejetas. Eidama prie durų jaučiau, kaip vis tankiau alsuoju. Žengdama į vidų paskui du neaiškios lyties lietpalčius bandžiau sulaikyti kvėpavimą.

Klasė buvo maža. Priešais mane ėję mokiniai sustojo viduje prie pat durų ir ant ilgos eilės kablių pasikabino lietpalčius. Padariau tą patį. Tai buvo dvi mergaitės, viena šviesiaplaukė porceliano spalvos oda, kita irgi išblyškusi, šviesiai rusvais plaukais. Bent jau mano oda čia neišsiskirs.

Nudrožiau prie mokytojo, aukšto pliktelėjusio vyriškio; ant stalo buvo lentelė su jo pavarde – „Ponas Meisonas“. Išvydęs mano pavardę jis įsispoksojo į mane – ne itin malonus sutikimas, – o aš, žinoma, išraudau kaip pomidoras. Bet pagaliau jis nusiuntė mane į tuščią paskutinį suolą, net nepristatęs klasei. Naujiesiems bendraklasiams nebuvo lengva žiopsoti į mane, sėdinčią gale, bet jie kažkaip sugebėjo. Sėdėjau nudelbusi akis į mokytojo duotą literatūros sąrašą. Ten buvo žymiausi autoriai: Brontė, Šekspyras, Čoseris, Folkneris. Jau buvau viską perskaičiusi. Tai guodė... ir kėlė nuobodulį. Pasvarsčiau, ar mama

atsiųs man aplanką su senais rašiniais, ar pamanyš, kad taip nesąžininga. Mokytojui monotoniškai postringaujant, mintyse ginčijausi su ja.

Suskambėjus skambučiui, dusliai dzeržgiančiam garsui, nuo kito suolo prie manęs pasilenkė pasikalbėti padaužiškos išvaizdos berniukas spuoguota oda ir juodais plaukais.

- Tu Izabela Svan, ar ne? - jis atrodė kaip perdėm paslaugus tipas iš šachmatininkų klubo.

- Belą, - pataisiau.

Visi, sėdėję aplinkui trijų suolų spinduliu, sužiuro į mane.

- Kur tau bus kita pamoka? - paklausė jis.

Turėjau pasižiūrėti krepšyje.

- Hm, teisė, pas Džefersoną, šeštame pastate.

Kur tik pasisukdavau, išvysdavau smalsias akis.

- Aš einu į ketvirtą, galėčiau parodyti kelią... *-jis tikrai pernelyg paslaugus.* - Aš Erikas, - pridūrė berniukas.

Nedrąsiai šyptelėjau.

- Dėkui.

Pasiėmėme striukes ir išėjome į vėl įsismarkavusį lietų. Galėjau prisiekti, keletas mokinių ėjo paskui mus taip arti, kad girdėjo, ką šnekėjomės. Vyliausi, kad netapsiu paranojike.

- Tai čia visai kitaip nei Finikse, ar ne? - paklausė jis.

- Tikrai.

- Ten mažai lyja, tiesa?

- Tris keturis kartus per metus.

- Oho, kaip tai turėtų atrodyti? - nusistebėjo jis.

- Saulėta, - atsakiau.

- Neatrodai labai įdegusi.

- Mano mama pusiau albinosė.

Jis susirūpinęs pažvelgė į mane, ir aš atsidusau. Regis, debesys ir humoro jausmas negali eiti koja kojon. Dar keli tokie mėnesiai, ir aš užmiršiu šaipytis.

Grįžome atgal aplink valgyklą į pietinius pastatus prie sporto salės. Erikas palydėjo mane iki pat durų, nors jos buvo aiškiai pažymėtos.

- Na, tai sėkmės, - tarė jis, kai paliečiau rankeną. - Gal šiandien dar turėsime bendrų pamokų. - Jo balse skambėjo viltis.

Šyptelėjau jam ir įėjau į vidų.

Likusi ryto dalis slinko panašiai. Trigonometrijos mokytojas ponas Vornieris, kurio ir šiaip būčiau nemėgusi vien dėl jo dėstomo dalyko, vienintelis pastatė mane prieš klasę ir liepė papasakoti apie save. Lemenau, raudau, o grįždama į suolą užmyniau ant savo pačios bato.

Po dviejų pamokų jau atpažinau po kelis veidus kiekvienoje klasėje. Visuomet atsirasdavo kas nors, drąsesnis už kitus, prisistatydavo ir pasiteiraudavo, kaip man patinka Forkse. Stengiausi elgtis diplomatiškai, bet dažniausiai tiesiog meluodavau. Bent jau žemėlapiu neprireikė.

Viena mergaitė sėdėjo šalia manęs ir per trigonometriją, ir per ispanų, o per pietus mudvi drauge nuėjome į valgyklą. Ji buvo smulkutė, gerokai žemesnė už mane, tačiau su smarkiai garbanotais tamsiais plaukais atrodė vos ne kaip aš, metro šešiasdešimt dviejų ūgio. Neįsidėmėjau jos vardo, taigi tik šypsojau ir linkčiojau, jai čiauškant apie mokytojus ir pamokas. Stengiausi viską dėtis į galvą.

Sėdėjome stalo gale su keliais jos draugais, kuriuos ji man pristatė. Iškart užmiršau jų vardus, kai tik juos ištarė. Mokiniai, regis, stebėjosi, kad jų draugė išdrįso mane užkalbinti. Iš kito salės galo pamojo Erikas, berniukas, kurį mačiau per anglų pamoką.

Štai čia, sėdėdama šioje valgykloje ir bandydama užmegzti pokalbį su septyniais smalsiais nepažįstamaisiais, pirmą kartą išvydau juos.

Jie sėdėjo valgyklos kamputyje, taip toli nuo manęs, kaip tik įmanoma ilgoje patalpoje. Jų buvo penki. Jie nesišnekėjo ir nevalgė, nors prieš kiekvieną stovėjo padėklas su nepaliestu maistu. Jie nesistebeilijo į mane, kaip dauguma mokinių, taigi galėjau ramiai į juos žiūrėti nesibaimindama, kad sutiksiu be galo susidomėjusias akis. Tačiau mano dėmesį patraukė ir prikaustė ne tai.

Jie gerokai skyrėsi nuo visų kitų. Iš trijų berniukų vienas buvo stambus, raumeningas kaip tikras sunkumų kilnotojas, tamsiais, garbanotais plaukais. Kitas buvo aukštesnis, lieknesnis, bet irgi raumeningas, medaus geltonumo plaukais. Trečiasis buvo liesas, ištįsęs, pasišiaušusiais bronzos spalvos plaukais. Jis atrodė panašiasias į berniuką; kiti veikiausiai galėjo būti studentai ar net mokytojai.

Mergaitės buvo tikra priešingybė. Aukštoji atrodė didingai. Jos kūnas dailus, lyg iš sporto žurnalo viršelio, reklamuojančio maudymosi kostiumėlius. Tokia figūra priverčia kiekvieną greta esančią merginą pasijusti menkesnei. Jos plaukai aukso spalvos ir švelniai bangavo iki pusės nugaros. Žemesnioji mergaitė panaši į feją, nepaprastai liekna, smulkių bruožų. Jos plaukai buvo juodut juodutėliai, trumpai kirpti ir styrojo į visas puses.

Ir vis dėlto jie visi buvo labai panašūs. Visi balti kaip kreida, blyškiausi iš visų šiame lietingame miestelyje gyvenančių mokinių. Blyškesni už mane, albinosę. Jų visų akys buvo itin tamsios, nors plaukų spalva smarkiai skyrėsi. O po akimis matėsi tamsūs ratilai – violetiniai į sumušimus panašūs šešėliai. Tarsi jie visi būtų praleidę bemiegę naktį ar beatsigauną po nosies lūžio. Tačiau nosys buvo tiesios, tobulos, kampuotos, kaip ir kiti veido bruožai.

Tačiau ne dėl to negalėjau atitraukti nuo jų akių.

Spoksojau todėl, kad jų veidai, tokie skirtingi, tokie panašūs, buvo stulbinamai, nežemiškai gražūs. Tokių veidų niekur neišvysi, nebent madų žurnalo spalvotuose puslapiuose. Arba senųjų meistrų angelų paveiksluose. Sunku buvo pasakyti, kuris iš jų žaviausias – galbūt tobuloji šviesiaplaukė, o gal berniukas bronziniais plaukais.

Jie visi žvelgė kažkur pro šalį: ne vienas į kitą, ne į kitus mokinius – kiek mačiau, jie nežiūrėjo į nieką. Man bežiopsant smulkioji mergaitė atsistojo su savo padėklu: neatidarytu limonado buteliuku, neprakštu obuoliu – ir mikliai, grakščiai nuliuksėjo, lyg būtų bėgimo takelyje. Apstulbusi spitrijausi į jos lengvą šokėjos eiseną, kol ji padėjo padėklą ir išsklendė pro užpakalines duris, taip greitai, kad nė nepagalvočiau, jog taip galima. Mano akys įsmigo į likusiuosius, kurie sėdėjo nejudėdami.

- Kas *jie?* - paklausiau mergaitės iš ispanų pamokos, kurios vardą buvau užmiršusi.

Kai ji pakėlė akis, norėdama pažiūrėti, apie ką klausiu – nors iš mano tono veikiausiai ir taip suprato, – berniukas atsisuko į ją, tas lieknesnis, vaikiškesnis, tikriausiai jauniausias. Vos sekundės dalelę žiūrėjo į mano stalo kaimynę, tada jo tamsios akys nukrypo į mane.

Staiga jis nusuko žvilgsnį, greičiau, nei aš galėčiau, nors baisiausiai sumišusi iškart nuleidau akis. Per tą trumpą akimirką pastebėjau, kad jo veide nebuvo nė menkausio susidomėjimo – tarsi mergaitė būtų ištarusi jo vardą, o jis nejučia būtų atsigręžęs, jau nusprendęs nieko neatsakyti.

Mano kaimynė, suglumusi ir, kaip aš, nuleidusi akis, sukikeno.

- Tai Edvardas ir Emetas Kalenai, Rozali ir Džasperis Heilai. Ta, kuri išėjo, tai Alisa Kalen; jie visi gyvena pas daktarą Kaleną ir jo žmoną, - pašnibždom ištarė ji.

Dirstelėjau į žavųjį berniuką, kuris dabar žiūrėjo į savo padėklą ir ilgais, baltais pirštais laužė bandelę. Jo žandikauliai judėjo labai greitai, tobulos lūpos beveik neprasiziodavo. Kiti trys tebežvelgė pro šalį, ir vis dėlto supratau, kad jis tyliai šnekasi su jais.

Keisti, reti vardai, pagalvojau. Tokie būna senelių vardai. Bet gal šiame miestelyje jie madingi? Pagaliau prisiminiau, kad mano stalo kaimynė Džesika – visiškai įprastas vardas. Namie per istorijos pamokas mano klasėje buvo dvi Džesikos.

- Jie... labai gražūs, - stengiausi tai išarti kuo santūriau.

- Taip! - dar kartą sukikenuši pritarė Džesika. - Bet jie visi *susiporavę* - norėjau pasakyti, Emetas su Rozali ir Džasperis su Alisa. Ir jie kartu gyvena. - Jos balse buvo justis viso miestelio pasibaisėjimas ir smerkimas. Man jos tonas nepatiko, bet turėjau pripažinti, kad net ir Finikse būtų kilusios kalbos.

- Kurie iš jų Kalenai? - paklausiau. - Jie neatrodo giminės...

- O jie ir nėra giminės. Daktaras Kalenas gana jaunas, jam dvidešimt keleri, gal trisdešimt. Jie visi įvaikinti. O Heilai tikrai yra brolis ir sesuo, dvyniai - tie šviesiaplaukiai. Jie įvaikinti.

- Atrodo per dideli įvaikinti.

- Jie dideli, Džasperiu ir Rozali po aštuoniolika, bet jie gyvena pas ponią Kalen nuo aštuonerių. Ji jų teta ar kažkas panašaus.

- Jie tikrai gražiai pasielgė – kad šitaip rūpinasi visais tais vaikais, kai patys dar tokie jauni.

- Tikriausiai, - nenorom pripažino Džesika, ir man kilo įspūdis, kad daktaras ir jo žmona jai kažkuo nepatinka. Matydama, kaip ji dėbčioja į įvaikius, spėjau, kad ją kamuoja pavydas. - Man atrodo, ponija Kalen negali turėti vaikų, - pridūrė Džesika, tarsi nuo to moteris turėtų pasidaryti mažiau maloni.

Mums kalbantis vis žvilgčiojau į stalą, prie kurio sėdėjo keistoji šeimynėlė. O šie ir toliau spoksojo į sieną nieko nevalgydami.

- Ar jie visą laiką gyveno Forkse? - paklausiau.

Tikrai būčiau juos pastebėjusi, kai vasarą čia viešėdavau.

- Ne, - atsakė ji tokiu balsu, lyg kiekvienam, net ir tokiam naujokui kaip aš, tai turėtų būti savaime suprantama. - Jie atsikraustė čia prieš dvejus metus, anksčiau gyveno kažkur Aliaskoje.

Mane užplūdo ir gailestis, ir palengvėjimas. Gailėjau jų, nes, kad ir kokie gražūs, jie aiškiai buvo atstumti. Man palengvėjo, kad ne viena čia esu atvykėlė ir, be abejojimo, visais atžvilgiais ne pati įdomiausia.

Man apžiūrinėjant juos, vienas iš Kalenų, jaunesnysis, pakėlė akis ir pažvelgė į mane, šįkart jo veide aiškiai buvo matyti smalsumas. Kai skubiai nusigręžiau, man pasirodė, kad jo žvilgsnyje išvydau kažkokių nepateisintų lūkesčių.

- O kuo vardu tas berniukas rusvais plaukais? - paklausiau. Šnairavau į jį akies kampučiu, o jis ir toliau žiūrėjo į mane – bet nespoksojo, kaip kiti mokiniai šiandien. Jo išraiška buvo mažumėlę nusivyluso. Vėl nuleidau akis.

- Tai Edvardas. Žinoma, jis nuostabus, bet negaišk su juo laiko. Jis nevaikšto į pasimatymus. Regis, jam nė viena mergaitė nėra pakankamai graži.

Džesika purkštelėjo, žinoma, ji kalbėjo kaip lapė, žiūrėdama į aukštai kabančias vynuoges. Svairsčiau, kada gi jis ją atstūmė.

Slėpdama šypseną prikandau lūpą. Tada vėl pažvelgiau į jį. Jis buvo nosisukęs, bet tariasi išvydusi, kaip lūpų kamputis kilstelėjo, tarsi jis irgi būtų nusišypsojęs.

Po kelių minučių visi keturi drauge nuėjo nuo stalo. Krito į akis, kokie jie grakštūs – net ir tas stambusis, raumeningasis. Tiesiog sutrikau stebėdama. Tas, kurio vardas Edvardas, į mane nebepažvelgė.

Sėdėjau prie stalo su Džesika ir jos draugėmis ilgiau, nei būčiau sėdėjusi viena. Nerimavau, kad pirmą dieną nepavėluočiau į pamokas. Vienai iš naujųjų mano pažįstamų, kuri vis supratingai primindavo, kad jos vardas Andžela, kita pamoka irgi buvo biologija. Mes kartu tylėdamos nuėjome į mokyklos pastatą. Ji irgi buvo drovi.

Kai įėjome į klasę, Andžela atsisėdo prie laboratorinio stalo juodu viršumi, lygiai tokie buvo ir mano mokykloje. Ji jau turėjo suolo draugę. Tiesą sakant, visos vietos, išskyrus vieną, buvo užimtos. Vidurinėje eilėje iš neįprastų plaukų atpažinau Edvardą Kaleną, jis ir sėdėjo prie tos vienintelės laisvos vietos.

Eidama tarp suolų prisistatyti mokytojui ir duoti pasirašyti ant lapo, vis dirščiojau į Edvardą. Man einant pro šalį jis staiga sustingo. Vėl pažvelgė man į akis su keisčiausia išraiška veide – priešiška, įniršusia. Išsigandusi skubiai nususukau ir išraudau. Žingsniuodama užkliuvau už knygos ir turėjau griebtis už stalo kampo. Prie jo sėdėjusi mergaitė sukikeno.

Pastebėjau, kad jo akys juodos – juodos kaip anglis.

Ponas Baneris pasirašė ant mano lapelio ir be jokių kvailų įžangų padavė vadovėlį. Iškart supratau, kad sutarsime. Žinoma, jis neturėjo kitos išeities, tik pasodinti mane į laisvą vietą klasės viduryje. Ėjau sėstis prie *jo* nudelbusi akis, sugluminta jo priešiško žvilgsnio. Dėdama ant suolo knygą ir sėsdamasi nepakėliau galvos, tačiau akies kampučiu išvydau, kaip pasikeitė jo laikysena. Jis pasviro tolyn nuo manęs, atsisėdo ant paties kėdės kraštelio ir nusuko veidą lyg nuo kokios smarvės. Nepastebimai pauosčiau savo plaukus. Jie kvepėjo žemuogėmis, mano mėgstamiausiu šampūnu. Tai atrodė pakankamai nekaltas kvapas. Paskleidžiau plaukus ant dešinio peties, padarydama iš jų tankią mus skiriančią užuolaidą, ir pasistengiau nukreipti dėmesį į mokytoją.

Deja, pamoka buvo apie ląstelės anatomiją, tai jau mokiausi. Vis dėlto rūpestingai užsirašinėjau nepakeldama galvos.

Neištvėrusi retkarčiais pro plaukų užuolaidą dirstelėdavau į keistąjį berniuką šalia manęs. Jis visą pamoką taip ir išsėdėjo sustingęs ant kėdės kraštelio, kuo toliau nuo manęs. Mačiau, kad delnas, padėtas ant kairės kojos, buvo suspaustas į kumštį, iš po baltos odos pūpsėjo sausgyslės. Kumščio jis neatleido. Ilgas baltų marškinių rankovės buvo atsiraitęs iki alkūnių, dilbiai šviesia oda atrodė stubinamai kieti ir stiprūs. Be savo raumeningojo brolio šalia nebeatrodė toks gležnas.

Pamoka, regis, užtruko ilgiau nei kitos. Gal todėl, kad baigėsi diena, o gal todėl, kad laukiau, kol atsilaisvins tas kietas kumštis? Jis taip ir liko sugniaužtas; Edvardas sėdėjo taip tyliai, kad atrodė, jog nekvėpuoja. Kas jam? Ar jis visuomet taip elgiasi? Vėl prisiminiau, su kokia pagieža Džesika per pietus kalbėjo apie jį. Gal vis dėlto klydau dėl jos? Gal ji ne šiaip liejo apmaudą?

Tai negalėjo būti susiję su manimi. Dar vakar jis manęs nė akyse nebuvo matęs.

Dar kartą pažvelgiau į jį ir pasigailėjau. Jis rūsčiai dėbtelėjo į mane, juodos akys buvo kupinos pasibjaurėjimo. Atšlijau nuo jo ir susigūžiau ant savo kėdės. Tuo metu galvoje staiga šmėkstelėjo žodžiai: *nužudyti žvilgsniu.*

Tą akimirką garsiai sudžeržgė skambutis, aš krūptelėjau, o Edvardas Kalenas, nosisukęs nuo manęs, pašoko iš suolo. Jis buvo daug aukštesnis nei maniau, ir taip mikliai dingo pro duris, kad kiti dar nebuvo spėję nė atsistoti.

Sėdėjau kaip įbesta ir žiopsojau jam pavymui. Koks niekšas! Taip nesąžininga. Pradėjau pamažu krautis daiktus, bandydama užgniaužti mane apėmusį pyktį, nes bijojau, kad apsižliumbsiu. Kažkodėl mano

nuotaika buvo susieta su ašarų latakais. O dažniausiai apsižliumbdavau supykusi, ir tada susigėsdavau.

- Ar tu Izabela Svan? - paklausė nepažįstamas balsas.

Pakėlusi galvą išvydau žavų berniuką kūdikišku veidu, jo šviesiai gelsvi plaukai buvo tvarkingai sulipdyti sruogelėmis, jis draugiškai šypsojosi. Tikrai nemanė, kad smirdžiu.

- Bela, - šypsodamasi pataisiau jį.

- Aš Maikas.

- Sveikas, Maikai.

- Gal tau reikia padėti susirasti kitą klasę?

- Tiesą sakant, traukiu į sporto salę. Manau, rasiu.

- Man kita pamoka irgi tenai.

Jis atrodė susijaudinęs, nors šitokioje mažoje mokykloje tai tikrai nebuvo keistas sutapimas.

Kartu nuėjome iki salės. Jis buvo plepus, daugiausiai ir šnekėjo, tad man su juo buvo lengva. Iki dešimties metų jis gyveno Kalifornijoje, taigi suprato, kaip ilgiuosi saulės. Paaiškėjo, kad kartu mokomės ir anglų. Jis buvo maloniausias mano šiandien sutiktas žmogus.

Tačiau kai pasiekėme salę, jis pasiteiravo:

- Tai gal įdūrei Edvardui Kalenui su tušinuku, ar ką? Niekada nemačiau jo tokio.

Susigūžiau. Taigi ne aš vienintelė pastebėjau. Vadinasi, Edvardas Kalenas paprastai taip *nesielgia*. Nusprendžiau apsimesti kvaile.

- Ar tu apie tą berniuką, prie kurio sėdėjau per biologiją? – negudraudama paklausiau.

- Taip, - atsakė jis. - Jis atrodė lyg varstomas skausmų ar panašiai.

- Nežinau, - prisipažinau. - Mes nesikalbėjome.

- Jis keistas vaikinai. - Maikas stoviniavo šalia manęs, užuot keliavęs į rūbinę. - Jei man nusišypsotų laimė sėdėti prie tavęs, tikrai pasikalbėčiau.

Prieš nueidama į mergaičių rūbinę, nusišypsojau jam. Jis elgėsi draugiškai ir akivaizdžiai žavėjosi manimi. Tačiau to neužteko, kad nusiraminičiau.

Kūno kultūros mokytojas, treneris Klepas, surado man uniformą, bet šiandien dar leido nesirengti. Namie mums tik dvejus metus reikėjo lankyti kūno kultūrą. Čia ji buvo privaloma visus keturis. Forksas tikrąja žodžio prasme tapo man pragaru žemėje.

Stebėjau, kaip vienu metu vyksta ketverios tinklinio varžybos. Prisiminiau, kiek nelaimių patyriau – ir kitiems sukėliau – žaisdama tinklinį, ir man pasidarė bloga.

Pagaliau suskambėjo paskutinis skambutis. Pamažiukais nupėdinau į raštinę atiduoti savo lapo. Lietaus debesys nuplaukė, bet pūtė stiprus vėjas ir pasidarė šalčia. Apsikabinau save.

Ižngusi į šiltą raštinę išsyk panorau apsisukti ir mauti.

Priešais mane prie rašomojo stalo stovėjo Edvardas Kalenas. Vėl atpažinau iš tų sutaršytų bronzinių plaukų. Regis, jis neišgirdo, kaip įėjau. Stovėjau prisispaudusi prie sienos ir laukiau, kol sekretorė bus laisva.

Jis ginčijosi tyliai, maloniu balsu. Greitai supratau, apie ką šnekama. Jis bandė perkelti šeštą biologijos pamoką į kitą laiką – bet kokį laiką.

Negalėjau patikėti, kad tai dėl manęs. Turėjo būti dar kažkas, kas nutiko prieš man įeinant į biologijos kabinetą. Jo žvilgsnis tikriausiai buvo skirtas kokiam kitam nenaudėliui. Juk negali būti, kad nepažįstamas žmogus staiga imtų taip stipriai manęs nekęsti.

Durys vėl atsidarė, ir per kambarį ūmai patraukė šalto vėjo gūsis, sušlamino ant stalo gulėjusius popierius, užmetė man ant veido plaukus. Įėjusi mergaitė tiesiog žengė prie stalo, įdėjo lapą į vielinį krepšį ir vėl išėjo. Tačiau Edvardo Kaleno nugara išsitiesė ir jis, pamažu atsisukęs, pažvelgė į mane – jo veidas buvo neįtikėtinai dailus – veriamu, neapykantos sklidinu žvilgsniu. Akimirką suvirpėjau apimta klaišios baimės, ant rankų pasišiaušė plaukeliai. Jis žvelgė vos sekundę, tačiau pašiurpau labiau nei nuo žvarbaus vėjo. Paskui jis vėl nusionuko į sekretorę.

- Na, nieko tokio, - švelniu lyg aksomas balsu skubiai ištarė jis. - Suprantu, kad neišeina. Labai ačiū, kad stengėtės.

Jis apsisuko ant kulno ir, nė nepažvelgęs į mane, dingo už durų.

Baugščiai priėjau prie stalo, bent kartą ne išraudusi, o išbalusi, ir padaviau pasirašytą lapą.

- Kaip pirmoji diena, brangioji? - motiniškai paklausė sekretorė.

- Puikiai, - drebančiu balsu pamelavau. Regis, neįtikinau.

Kai priėjau prie pikapo, jis buvo bemaž vienintelis, likęs stovėjimo aikštelėje. Automobilis man atrodė lyg prieglobstis, tarsi antrieji namai šioje drėgnoje, žalioje skylėje. Valandėlę sėdėjau viduje ir nereginiomis akimis spitrijau pro priekinį stiklą. Bet netrukus sušalau ir panorau įsijungti šildytuvą, tad pasukau raktelį ir atgydamas variklis suriaumojo. Važiuodama į Čarlio namus visą kelią tramdžiau ašaras.

2. ATVERSTA KNYGA

KITA DIENA BUVO GERESNĖ... ir blogesnė.

Geresnė, nes vis dar nelijo, nors plaukė tiršti, tamsūs debesys. Buvo lengviau, nes žinojau, ko laukti iš dienos. Per anglų prie manęs atsisėdo Maikas, jis palydėjo mane ir į kitą pamoką, o šachmatininkas Erikas visą laiką į jį dėbojo. Tai man glostė širdį. Žmonės paprastai nežiūrėdavo į mane tiek daug, kiek vakar. Per pietus sėdėjau su didele grupe, ten buvo Maikas, Erikas, Džesika ir keletas kitų, jų vardus ir veidus dėjausi į galvą. Jaučiausi taip, lyg vaikščiočiau vandeniui, užuot skendusi.

Blogesnė, nes jaučiausi pavargusi; vis dar negalėjau miegoti vėjui užaujant aplink namus. Blogesnė, nes ponas Vorneris per trigonometriją pakvietė mane atsakinėti, nors nekėliau rankos, ir atsakiau neteisingai. Jaučiausi varganai, nes turėjau žaisti tinklinį, ir vienintelį kartą, kai

atmušiau kamuolį, smogiau juo savo komandos nariui į galvą. Blogesnė dar ir dėl to, kad Edvardo Kaleno apskritai nebuvo mokykloje.

Visą rytą baiminausi pietų, bijojau jo keisto žvilgsnio. Viena mano dalis troško stoti prieš jį ir tiesiai paklausti, kokia bėda. Gulėdama lovoje ir negalėdama užmigti netgi įsivaizdavau, ką jam pasakyčiau. Tačiau pernelyg gerai save pažinojau, kad suprasčiau, jog man jokių būdu neužteks drąsos. Tas niekšas mano mintyse jau buvo virtęs žiauriu terminatoriumi.

Kai su Džesika nuėjome į valgyklą, stengiausi nesižvalgyti Edvardo, bet man niekaip nesisekė – pastebėjau, kad jo broliai ir seserys sėdi kartu prie to paties stalo, o jo nėra.

Maikas mus sustabdė ir nusivedė prie savo staliuko. Džesiką, regis, džiugino berniuko dėmesys, netrukus prie mūsų prisidėjo ir jos draugės. Stengiausi klausytis jų tauškalų, bet jaučiausi klaikiai, sudirgusi laukiau akimirkos, kai jis pasirodys. Vyliausi, kad įėjęs jis paprasčiausiai nekreips į mane dėmesio, ir tada bus aišku, jog neteisingai jį įtarinėjau.

Edvardas neatėjo, ir laikui bėgant vis labiau nerimavau.

Kai baigiantis pietums jo vis dar neišvydau, jau ramesnė nuėjau į biologiją. Maikas, virtęs kažkuo panašiu į auksinį retriverį, ištikimai lydėjo mane į klasę. Prie durų sulaikiau kvapą, bet Edvardo Kaleno ir čia nebuvo. Iškvėpiau ir atsisėdau į savo suolą. Maikas atsekė paskui mane, plepėdamas apie būsimą išvyką į paplūdimį. Jis stoviniavo prie mano suolo, kol suskambėjo skambutis. Tada ilgesingai šyptelėjo ir nuėjo sėstis prie mergaitės su dantų kabėmis ir prasta ilgalaikė šukuosena. Atrodė, teks kažką daryti su Maiku, ir tai bus nelengva. Tokiame mažame miestuke kaip šis, kur esi kaip ant delno, diplomatija būtina. O aš niekada nebuvau itin taktiška; neturėjau patirties, kaip elgtis su perdėm draugiškais berniukais.

Man palengvėjo, kad Edvardo nėra, kad visas suolas atitenka man. Vis kartojau sau tai. Tačiau negalėjau atsikratyti įkyraus įtarimo, jog būtent aš kalta, kad jo čia nėra. Juokinga ir egoistiška buvo manyti, kad galėčiau ką nors taip stipriai paveikti. Tiesiog neįmanoma. Ir vis dėlto nesilioviau nuogąstavusi, kad tai tiesa.

Kai pamokos pagaliau baigėsi, ir mano skruostai po nelaimės per tinklinį pamažu atgavo įprastą spalvą, skubiai persirengiau džinsais ir tamsiai mėlynu megztiniu. Iš mergaičių drabužinės išskubėjau džiaugdama, kad bent akimirksniui pavyko pasprukti nuo savo draugo retriverio. Greitu žingsniu patraukiau į stovėjimo aikštelę. Ji buvo pilna sprunkančių mokinių. Įsėdau į savo pikapą ir patikrinau, ar turiu krepšyje viską, ko prireiks.

Vakar vakare išsiaiškinu, kad Čarlis ne kažį ką geba išvirti, nebent iškepti kiaušienės su kumpiu. Taigi pareikalavau, kad kol čia gyvensiu, būčiau atsakinga už maistą. Jis mielai atidavė man raktus nuo valgomosios. Taip pat pamačiau, kad namie nėra jokių produktų. Taigi susidariau pirkinių sąrašą ir pasiėmiau pinigų iš stiklainio spintelėje, ant kurio buvo priklijuota etiketė: PINIGAI MAISTUI. Dabar keliausiu į pigiausią krautuvę.

Užvedžiau savo kurtinantį variklį, pasistengiau nematyti į mane pasisukusių veidų ir atsargiai atbula įvažiavau į automobilių eilę, nusidriekusią iki išvažiavimo iš aikštelės. Laukdama ir apsimetinėdama, kad tas trunkus burzgimas sklinda visai ne iš mano automobilio, išvydau du Kalenus ir dvynius Heilus, lipančius į savo automobilį. Tai buvo naujasis žvilgantis „Volvo“. Žinoma. Anksčiau neatkreipiau dėmesio į jų drabužius – mane tiesiog apkerėjo jų veidai. Dabar pažiūrėjusi aiškiai mačiau, kad jie visi apsirengę itin gerais drabužiais – paprastais, subtiliais, tačiau sukurtais garsių dizainerių. Taip puikiai atrodydami ir mokėdami šitaip elgtis jie galėtų ryšėti virtuvines prijuostas ir vis vien

sulauktų palankumo. Atrodė per daug būti tokiems gražiams ir dar turtingiems. Tačiau, kiek žinojau, likimas dažniausiai taip pasielgia. Vis dėlto neatrodė, kad jiems tai suteiktų pripažinimą.

Tačiau ne visai tuo tikėjau. Ko gero, jie patys trokšta vienatvės; neįsivaizdavau, kad kas galėtų užtrenkti duris tokiems gražuoliams.

Kai važiauvau pro šalį, jie dirstelėjo į mano triukšmingąjį automobilį, visai taip, kaip kiti. Žvelgiau tiesiai priešais save ir atsidusau, pagaliau ištrūkusi iš mokyklos teritorijos.

Maisto parduotuvė buvo netoli mokyklos, vos už kelių gatvių į pietus, tolyn nuo greitkelio. Smagu buvo vaikščioti po prekybos centrą; jaučiausi kaip žuvis vandenyje. Namie irgi apsipirkdavau, ir dabar mielai ėmiausi pažįstamos užduoties. Parduotuvė buvo gana erdvi, tad nesigirdėjo į stogą barbenančio lietaus, kuris primintų, kur esu.

Grįžusi namo iškrausčiau maisto produktus, sukaišiojau juos, kur radau laisvos vietos. Tikėjaisi, Čarlis neprieštaraus. Įvyniojau bulves į foliją ir įkišau į orkaitę kepti, pjausnius pamerčiau į marinatą ir užkroviau ant kiaušinių dėžutės šaldytuve.

Baigusi darbą užsinešiau savo krepšį su knygomis į viršų. Prieš imdamasi namų darbų persivilkau pora sausų megztinių, drėgnus plaukus susirišau į uodegą ir pirmą kartą patikrinau elektroninį paštą. Manęs laukė trys laiškai.

Bela, - rašė mama...

Parašyk, kai tik atvažiuosi. Papasakok, kaip atskridai. Ar lyja? Jau spėjau tavęs pasiilgti. Beveik baigiau krauti daiktus į Floridą, bet nerandu savo rausvos palaidinės. Gal žinai, kur ją pasidėjau? Linkėjimai nuo Filo. Mama

Atsidusau ir atsidariau kitą laišką. Jis buvo išsiųstas praėjus aštuonioms valandoms nuo pirmojo.

Bela, - rašė ji...

Kodėl dar neatsakei? Ko lauki? Mama

Paskutinis buvo išsiųstas šįryt.

Izabela,

Jei šiandien iki pusės šešių nesulauksiu tavo laiško, skambinsiu Čarliui.

Pažiūrėjau į laikrodį. Turėjau dar valandą, bet žinojau, kad mama gali tiek ir nelaukti.

Mama,

Nusiramink. Jau rašau. Nedaryk nieko skubotai.

Bela

Išsiunčiau ir pradėjau naują.

Mama, viskas kuo puikiausiai. Žinoma, lyja. Laukiau, kol turėsiu apie ką parašyti. Mokykla nebloga, tik mažumėlę kartojasi. Sutikau kelis malonius vaikus, su kuriais sėdžiu per pietus.

Tavo palaidinė nunešta į valyklą - turėjai ją pasiimti penktadienį.

Nepatikėsi, Čarlis nupirko man pikapą! Jis nuostabus. Senas, bet tvirtas, o man, kaip žinai, tai tinka.

Aš irgi tavęs pasiilgau. Greitai vėl parašysiu, bet nesiruošiu tikrinti pašto kas penkias minutes. Atsipalaiduok, laisvai atsikvėpk.

Myliu tave.

Bela

Nusprendžiau savo malonumui dar kartą perskaityti „Vėtrų kalną“ – romaną, kurį šiuo metu nagrinėjome per anglų kalbą, ir man beskaitant grįžo Čarlis. Buvau praradusi laiko nuovoką, tad nukūriau žemyn ištraukti bulvių ir įdėti pjausnių.

Bela? - išgirdęs mane ant laiptų pašaukė tėtis.

Kas gi kitas, pamaniau sau.

- Labas, tėti, sveikas sugrįžęs.

- Sveika.

Man lakstant po virtuvę jis pasikabino savo diržą su ginklu ir nusiavė batus. Kiek žinojau, jam dar niekada neteko darbe šaudyti. Tačiau pistoletas buvo užtaisytas. Kai atvažiudavau čia vaikystėje, jis vos tik įėjęs pro duris išimdavo kulkas. Tikriausiai dabar nusprendė, jog esu pakankamai suaugusi ir netyčia nepersišausiu, be to, nesu tiek prislėgta, kad nusišaučiau tyčia.

- Kas vakarienei? - baugščiai paklausė jis.

Mano mama buvo kūrybinga virėja, tik jos eksperimentų rezultatai ne visuomet būdavo valgomi. Nustebau ir nuliūdau, kad jis, regis, prisimena tokią tolimą praeitį.

- Pjausniai su bulvėmis, - atsakiau, ir jam, matyt, palengvėjo.

Tėčiui, regis, buvo neįjauku stovėti virtuvėje ir nieko nedaryti; jis nuslimpinio į svetainę pasižiūrėti televizoriaus, kol dirbsiu. Taip abiem buvo maloniau. Kol kepė mėsa, pagaminau salotas ir padengiau stalą.

Paruošusi vakarienę pašaukiau tėtį, ir, žengdamas į valgomąjį, jis patenkintas patraukė nosimi.

- Kvepia gardžiai, Bela.

- Dėkui.

Kelias minutes valgėme tylomis. Mums abiem buvo jauku. Tyla neslėgė. Tam tikra prasme mudu puikiai tikome gyventi kartu.

- Tai kaip patiko mokykla? Ar susiradai draugų? - paklausė jis, dėdamasis antrą porciją.

- Na, kelias pamokas turėjau kartu su mergaite vardu Džesika. Per pietus sėdžiu su ja ir jos draugais. Ir dar tas berniukas, Maikas, jis labai draugiškas. Visi atrodo gana mieli. - Su viena svarbia išimtimi.

- Turbūt tai Maikas Niutonas. Mielas berniukas, maloni šeima. Jo tėtis turi sporto prekių parduotuvę užmiestyje. Neblogai uždirba iš visų tų pro šalį traukiančių turistų.

- Ar pažįsti Kalenų šeimą? - dvejojama paklausiau.

- Daktaro Kaleno šeimą? Žinoma. Daktaras Kalenas – nuostabus žmogus.

- Jie... vaikai... šiek tiek kitokie. Atrodo, nelabai pritampa mokykloje.

Čarlis, regis, pyktelėjo, ir mane tai nustebino.

- Ak, tie šio miestelio žmonės, - sumurmėjo jis. – Daktaras Kalenas – puikus chirurgas, tikriausiai galėtų dirbti bet kurioje pasaulio ligoninėje ir uždirbti dešimt kartų daugiau nei šičia. - Jis kalbėjo vis garsiau ir garsiau. - Mums pasisekė, kad jį turime – kad jo žmona panorą gyventi mažame miestelyje. Jis – mūsų bendruomenės turtas, o vaikai - išauklėti ir mandagūs. Iš pradžių, kai jie atsikraustė čia su visais tais įvaikintais paaugliais, ir aš abejočiau. Maniau, bus su jais bėdų. Bet jie visi labai brandūs, dėl jų nekilo nė menkiausio rūpesčio. O to negaliu pasakyti apie kai kurių žmonių, gyvenančių mieste kartų kartas, vaikus. Jie visi laikosi išvien, kaip ir turėtų šeima: kas antrą savaitgalį keliauja į žygius... Žmonės juos apkalba vien todėl, kad jie naujakuriai.

Tai buvo pati ilgiausia prakalba, kurią girdėjau iš Čarljo. Jam tikrai nepatiko, ką žmonės šneka.

Mažumėlę atsitraukiau.

- Ir man jie atrodo gana mieli. Tiesiog pastebėjau, kad bendrauja tik tarpusavyje. Jie visi labai žavūs, - pridūriau, stengdamasi pasakyti ką nors gero.

- Tau reikėtų pamatyti daktarą, - nusijuokė Čarlis. - Gerai, kad jis laimingai vedęs. Daugeliui ligoninės seselių sunku susikaupti, kai jis šalia.

Baigę valgyti vėl nugrimzdome į tylą. Jis nurinko stalą, o aš ėmiausi indų. Paskui Čarlis grįžo prie televizoriaus, o aš, rankomis išplovusi indus – indaplovės nebuvo, – nenorom užlipau į viršų ruošti matematikos.

Tą naktį pagaliau buvo tylu. Išvargusi greitai užmigau.

Likusi savaitės dalis praėjo be nuotykių. Pripratau prie mokyklos kasdienybės. Penktadienį jau galėjau atpažinti beveik visus mokinius, tik ne visų vardus žinojau. Per kūno kultūrą mano komandos nariai susigaudė, kad negalima man perduoti kamuolio ir reikia kuo greičiau atsistoti priešais mane, jei priešininkų komanda nusprendė pasinaudoti mano silpnumu. O man sekėsi nesipainioti jiems po kojomis.

Edvardas Kalenas mokykloje taip ir nepasirodė.

Kasdien baugščiai stebėdavau, kaip kiti Kalenai įeina į valgyklą. Tada atsipalaiduodavau ir įsijungdavau į pokalbius prie stalo. Jie daugiausiai sukosi apie Maiko organizuojamą išvyką į La Pušo Vandenyno parką, kuri vyks po dviejų savaitių. Aš irgi buvau pakviesta, ir sutikau važiuoti, veikiau iš mandagumo, nei iš didelio noro. Paplūdimyje, mano manymu, turėtų būti karšta ir sausa.

Penktadienį kuo ramiausiai įžengiau į biologijos kabinetą. Nebereikėjo nuogaštauti, kad Edvardas bus čia. Veikiausiai jis metė

mokyklą. Stengiausi apie jį negalvoti, bet negalėjau atsikratyti nerimo, kad tai aš kalta, jog jo vis nėra - kad ir kaip juokinga tai atrodė.

Mano pirmoji savaitė Forkse praėjo be nelaimių. Čarlis, nepratęs leisti laiko paprastai tuščiuose namuose, beveik visą savaitgalį dirbo. Aš sutvarkiau namus, paruošiau į priekį namų darbus ir sukurpiau mamai linksmą laišką. Šeštadienį nuvažiauvau į biblioteką, bet ji buvo tokia menka, kad nė nesivarginau gauti kortelę. Reikės kada nors greitu laiku aplankyti Olimpiją ar Sietlą ir susirasti gerą knygyną. Bergždžiai bandžiau apskaičiuoti, kiek benzino sunaudoja pikapas... nuo tos minties mane nukrėtė šiurpas.

Savaitgalį tik ramiai, tykiai krapnojo, tad gerai išsimiegojau.

Pirmadienio rytą aikštelėje su manimi sveikinosi bendramoksliai. Nežinojau jų visų vardų, bet kiekvienam mojavau ir šypsojaisi. Tą rytą buvo šalčiau, bet, laimė, nelijo. Per anglų kalbą Maikas, kaip visuomet, atsisėdo šalia. Mus netikėtai ėmė klausinėti iš „Vuteringo aukštumų“. Klausimai buvo paprasti, labai lengvi.

Apskritai jaučiausi daug smagiau, nei maniau. Smagiau, nei galėjau tikėtis, kad jausiuosi čia.

Kai išėjome iš klasės, ore buvo pilna plevenančių baltų kąsnelių. Girdėjau, kaip laimingi vaikai šūkauja vieni kitiems. Vėjas gnaibė man skruostus, nosį.

- Oho, - tarė Maikas. - Sninga.

Žiūrėjau į mažus vatos kuokšteliuos, besileidžiančius ant šaligatvio ir netvarkingai skraidančius man aplink veidą.

- Vaje.

Sninga. Štai kuo baigėsi mano smagi diena.

Maikas atrodė nustebęs.

- Tau nepatinka sniegas?

- Ne. Jis reiškia, kad per šalta lyti. - Tai akivaizdu. - Be to, maniau, kad turėtų kristi sniegės – žinai, kiekviena skirtinga ir taip toliau. O šitos atrodo kaip vata.

- Negi niekada nematei sniego? - nepatikliai paklausė jis.

- Žinoma, mačiau. - Patylėjau. - Per televizorių.

Maikas nusijuokė. Ir tada didžiulė pažliugusi šlapio sniego gniūžtė tėsėsi jam į pakaušį. Abu atsigręžėme pažiūrėti, iš kur ji. Įtariau Eriką, kuris žingsniavo tolyn, nususukęs nuo mūsų – visai ne ten, kur jam turėjo būti kita pamoka. Maikas, regis, pagalvojo tą patį. Jis pasilenkė ir ėmė semti baltą pliuozą.

- Susitiksimė per pietus, gerai? - tariau jau nueidama. - Kai žmonės pradeda mėtytis šlapiais daiktais, skubu vidun.

Maikas tik linktelėjo, įsmeigęs žvilgsnį į tolstantį Eriką.

Visą rytą susijaudinę mokiniai tik ir čiauškėjo apie sniegą; matyt, šiemet pirmą kartą snigo. Aš neprasižiojau. Be abejo, sniegas sausesnis už lietų – kol neištirpsta kojinese.

Po ispanų kalbos nerami žingsniavau su Džesika į valgyklą. Aplink skraidė patizusios gniūžtės. Rankose laikiau segtuvą, pasiruošusi, jei prireiktų, panaudoti jį vietoj skydo. Džesika manė, kad aš juokauju, bet kažkas mano išraiškoje jai trukdė sviesti į mane gniūžtę.

Įėjusias į vidų mus pasivijo Maikas, jo plaukų sruogose tirpo sniegas. Kol stovėjome eilėje prie maisto, jiedu su Džesika gyvai šnekučiavosi apie sniego mūšį. Iš įpročio dirstelėjau į staliuką kampe. Ir tada sustingau. Prie jo sėdėjo penkiese.

Džesika timptelėjo mane už rankos.

- Ei? Bela? Ko norėsi?

Nuleidau akis; ausys kaito. Neturiu dėl ko graužtis, priminiau sau. Nieko blogo nepadariau.

- Kas Belai? - Maikas paklausė Džesikos.

- Nieko, - atsiliepiu. - Aš šiandien tik išgersiu limonado.

Atsistojau į savo vietą eilėje.

- Nenori valgyti? - pasiteiravo Džesika.

- Tiesą sakant, man šiek tiek negera, - atsakiau, vis dar nudelbusi akis.

Palaukiau, kol jie pasiims patiekalus, ir, nepakeldama akių nuo savo kojų, nusekiau paskui juos prie staliuko.

Pamažu gurkšnojau limoną, maudė pilvą. Susirūpinęs Maikas du kartus pasiteiravo, kaip jaučiuosi. Atsakiau, kad nieko baisaus, bet paskui pagalvojau, jog galėčiau apsimitinėti ir toliau – tuomet kitą pamoką praleisčiau seselės kabinete.

Keista. Neturėčiau sprukti.

Nusprendžiau vieną kartelį žvilgtelėti į Kalenų šeimos staliuką. Jei jis žiūrės į mane, pabėgsiu iš biologijos, pasielgsiu kaip tikra bailė, nes tokia ir esu.

Nuleidusi galvą dirstelėjau pro blakstienas. Nė vienas nežiūrėjo į mano pusę. Vos vos kilstelėjau galvą.

Jie juokėsi. Edvardo, Džasperio ir Emeto plaukai buvo šlaput šlaputėliai nuo tirpstančio sniego. Alisa ir Rozali pasilenkė į šalį, kai Emetas papurtė varvančią galvą. Jie džiaugėsi sniegu, kaip ir visi kiti – tik, kitaip nei mes, atrodė tarsi nužengę iš filmo.

Be to, kad jie juokėsi ir džiūgavo, dar kažkas buvo pasikeitę, ir aš niekaip negalėjau suprasti kas. Atidžiai nužvelgiau Edvardą. Jo oda buvo nebe tokia blyški – nusprendžiau, kad veikiausiai jis paraudo nuo sniego, - o ratilai po akimis ne tokie ryškūs. Bet buvo ir dar kažkas. Svarsčiau ir stebeilijausi, bandydama įžiūrėti permainą.

- Bela, į ką taip spoksai? - nutraukė mane Džesika ir pasekė mano žvilgsnį.

Tą pačią akimirką jis pakėlė akis ir pažvelgė į mane.

Nunarinau galvą ir plaukais užsidengiau veidą. Vis dėlto akimirką mūsų žvilgsniai susitiko, ir aš buvau tikra, kad Edvardas nežiūrėjo į mane piktai ar nedraugiškai, kaip anksčiau. Šįkart jis atrodė susidomėjęs ir lyg kažkuo truputį nepatenkintas.

- Edvardas Kalenas žiopso į tave, - man į ausį sukikeno Džesika.

- Jis neatrodo piktas, tiesa? - nejučia paklausiau.

- Ne, - atsakė ji, regis, sutrikusi nuo mano klausimo. - O turėtų būti piktas?

- Manau, kad jam nepatinku, - prisipažinau. Vis dar buvo bloga. Pasidėjau galvą ant rankų.

- Kalenams nė vienas nepatinka... na, jie nesutinka nieko, kas jiems patiktų. Bet jis vis dar vėpso į tave.

- Nežiūrėk į jį, - sušnypščiau.

Džesika suprunkštė, bet nusisuko. Pakėliau galvą, norėdama įsitikinti, kad ji pakluso, priešingu atveju jau ketinau ją priversti.

Mus pertraukė Maikas – po pamokų jis ruošėsi smarkiam sniego mūšiui ir norėjo, kad prisidėtume. Džesika su džiaugsmu sutiko. Ji žvelgė į Maiką taip, kad buvo aišku, jog sutiktų su viskuo, ką jis bepasiūlytų. Aš tylėjau. Tūnosiu sporto salėje, kol aikštelė liks tuščia.

Likusią pietų pertraukos dalį sėdėjau nudelbusi akis į stalą. Nusprendžiau tesėti sau duotą žodį. Kadangi jis neatrodė piktas, nueisiu į biologiją. Pagalvojus, kad vėl sėdėsiu prie jo, susuko pilvą.

Visai nenorėjau eiti į pamoką kartu su Maiku – mačiau, kad į jį mėgsta taikytis sniego šauliai, – bet kai pažiūrėjome pro duris, visi aplinkui vienu balsu suaimanavo. Lijo lietus, plovė sniego pėdsakus, šie lediniais kaspinais driekėsi nuo šaligatvių. Slapčia džiaugdama si užsitraukiau gobtuvą. Po kūno kultūros galėsiu laisvai keliauti namo.

Maikas, žingsniuodamas į ketvirtą pastatą, be perstojo skundėsi.

Kabinete su palengvėjimu pastebėjau, kad mano stalias vis dar tuščias. Ponas Baneris vaikščiojo po klasę ir ant kiekvieno suolo dėjo po mikroskopą ir dėžutę su skaidrėmis. Iki pamokos dar buvo likusios kelios minutės, klasė dūzgė nuo šnekų. Sėdėjau nusigręžusi nuo durų, tingiai paišinėdama ant užrašų knygutės viršelio.

Labai aiškiai išgirdau, kaip kažkas stumtelėjo kėdę šalia manęs, tačiau neatitraukiau žvilgsnio nuo savo braižomų ornamentų.

- Labas, - tyliai ištarė dainingas balsas.

Pakėliau akis, apstulbusi, kad jis su manim šnekasi. Edvardas sėdėjo nuo manęs taip toli, kaip tik leido suolas, tačiau kėdė buvo pasukta į mane. Jo plaukai buvo susitaršę, nuo jų varvėjo, bet net ir toks jis atrodė lyg ką tik baigęs fotografuoti plaukų gelio reklamai. Jo stulbinamas veidas buvo draugiškas, atviras, ant tobulų lūpų žaidė šypsenėlė. Tačiau akys atrodė susirūpinusios.

- Aš Edvardas Kalenas, - kalbėjo jis. - Praeitą savaitę neturėjau progos prisistatyti. O tu tikriausiai Bela Svan.

Jaučiausi tokia suglumusi, kad svaigo galva. Gal aš tik viską išgalvojau? Dabar jis elgėsi be galo mandagiai. Reikėjo prabilti; jis laukė. Bet niekaip nesugalvojau, ką protingo ištart.

- I-iš kur žinai mano vardą? - išlemenau.

Jis nusijuokė švelniu, kerinčiu juoku.

- O, manau, tavo vardą žino visi. Visas miestelis tavęs laukė.

Išsiviečiau. Numaniau, kad taip turėjo būti.

- Ne, - kvailai kabinėjausi. - Norėjau paklausti, kodėl pavadinai mane Bela.

Jis, regis, sutriko.

- Ar tau labiau patinka Izabela?

- Ne, Bela gerai, - atsakiau. - Bet manau, kad Čarlis – norėjau pasakyti tėtis – man už nugaros mane vadina Izabela. Todėl į mane visi taip ir kreipiasi, - bandžiau paaiškinti, jausdamasi tikra idiotė.

- O, - užbaigė pokalbį jis.

Pasijutusi nejaukiai nusisukau.

Laimė, ponas Baneris kaip tik pradėjo pamoką. Bandžiau susikaupti, kai jis aiškino, kokį laboratorinį darbą šiandien darysime. Skaidrės dėžutėje sudėtos netvarkingai. Dirbdami su partneriu turėsime sudėlioti svogūno šaknies galiuko nuotraukas pagal tai, kokią mitozės fazę jos vaizduoja, ir surašyti atitinkamus pavadinimus. Knygomis naudotis negalima. Po dvidešimties minučių jis apeis ir pasižiūrės, kas padarė teisingai.

- Pradedam, - paliepė jis.

- Moterims pirmenybė, partnere? - paklausė Edvardas.

Pakėliau į jį akis ir išvydau tokią žavią šypsena, kad tegalėjau spoksoti į jį kaip kvailė.

- Jei nori, galiu pradėti ir aš. - Šypsena išnyko; be abejo, jis svarstė, ar aš sveiko proto.

- Ne, - rausdama atsakiau. - Aš pradėsiu.

Mažumėlę puikavausi. Jau buvau dariusi šį laboratorinį darbą ir žinojau, ko tikėtis. Bus lengva. Pakišau po mikroskopu pirmą skaidrę ir greitai nustačiau objektyvą ties 40X. Trumpai apžiūrėjau skaidrę. Tvirtai išstariau:

- Profazė.

- Galiu pažiūrėti? - paklausė Edvardas, kai pradėjau traukti skaidrę.

Prašydamas jis sugriebė man už rankos. Jo pirštai buvo šalti kaip ledas, tarsi prieš pamoką būtų palaikęs juos pusnyje. Bet ne todėl taip

ūmiai atitraukiau ranką. Kai jis prisilietė, man nusmelkė delną, lyg tarp mūsų būtų pratekėjusi elektros srovė.

- Atsiprašau, - sumurmėjo jis, tuoj pat atitraukęs ranką. Tačiau ir toliau siekė mikroskopo. Vis dar sukręsta stebėjau jį, kol jis, dar trumpiau už mane, apžiūrinėjo nuotrauką.

- Profazė, - sutiko jis ir tvarkingai užrašė į pirmąjį langelį lentelėje. Greitai pakeitė pirmą skaidrę antra ir smalsiai pažiūrėjo. - Anafazė, - sumurmėjo, tuo pat metu rašydamas.

Abejingai paklausiau:

- Galima?

Jis vyptelėjo ir pastūmė man mikroskopą.

Atidžiai pažvelgiau pro okuliarą, tačiau nusivyliau. Po galais, jis teismus.

- Trečia skaidrė? - nežiūrėdama į jį ištiesiau ranką.

Edvardas padavė; atrodė, kad jis stengiasi daugiau manęs nepaliesti.

Kiek galėdama greičiau ją apžiūrėjau.

- Metafazė.

Padaviau jam mikroskopą, dar nespėjus paprašyti. Jis dirstelėjo ir užrašė. Kol jis žiūrėjo, būčiau galėjusi ir aš užrašyti, tačiau jo aiškus, dailus braižas mane trikdė. Nenorėjau gadinti lapo savo negrabiomis keverzonėmis.

Baigėme, kitiems dar tik įpusėjus. Mačiau, kaip Maikas su savo partneriu vis lygina ir lygina dvi skaidres, o dar kita grupelė po stalu laiko atverstą knygą.

Man neliko nieko kito, kaip tik stengtis į jį nežiūrėti. Ir, deja, nesisekė. Pakėliau akis, o jis žvelgė į mane, jo akyse buvo matyti ta pati nepaaiškinama neviltis. Staiga supratau, kuo jo veidas skiriasi nuo kitų.

- Ar tu nešioji kontaktinius lęšius? - negalvodama išpoškinau.

Mano netikėtas klausimas jį, rodos, sutrikdė.

-Ne.

- O, - sumurmėjau. - Pamaniau, tavo akys kažkokios kitokios.

Jis susigūžė ir nusisuko.

Tiesą sakant, buvau tikra, kad kažkas ne taip. Puikiai prisiminiau jo juodas akis, kai anksčiau jis žvelgė į mane – ta spalva ryškiai išsiskyrė jo blyškios odos ir tamsiai rudų plaukų fone. Šiandien jo akys buvo visai kitokios: keistai gelsvos, tamsesnės už irisinių saldainių, bet su tuo pačiu aukso atspalviu. Nesupratau, kaip tai galėtų būti, jei tik jis dėl kokių nors priežasčių nemeluoja apie lėšius. O gal Forksas mane tiesiogine prasme varo iš proto?

Pažvelgiau žemyn. Jo plaštakos vėl buvo sugniaužtos į kietus kumščius.

Tada ponas Baneris priėjo prie mūsų suolo pasižiūrėti, kodėl nedirbame. Pažvelgė pro mūsų pečius į užpildytą lentelę, tada atidžiai patikrino atsakymus.

- Na, Edvardai, ar nemanai, kad ir Izabela turėjo prieiti prie mikroskopo? - paklausė ponas Baneris.

- Bela, - automatiškai pataisė Edvardas. - Tiesą sakant, ji nustatė tris iš penkių.

Dabar ponas Baneris pažvelgė į mane; jo veido išraiška buvo nepatikli.

- Ar anksčiau darei šį laboratorinį darbą? - paklausė jis.

Susigėdusi šyptelėjau.

- Bet ne su svogūno šaknimi.

- Su syko blastule?

- Taip.

Ponas Baneris linktelėjo.

- Ar Finikse mokeisi pagal sustiprintą programą?

- Taip.

- Gerai, - po minutėlės ištarė jis. - Manau, puiku, kad jūs laboratorinio darbo partneriai.

Nueidamas jis dar kažką suniurnėjo. Paskui vėl pradėjau paišinėti ant savo užrašų knygutės.

- Gaila, kad nebėra sniego, ar ne? - paklausė Edvardas.

Man kilo jausmas, kad jis stengiasi su manimi maloniai pasišnekučiuoti. Mane vėl apėmė paranoja. Atrodė, lyg jis būtų nugirdęs mano pokalbį su Džesika per pietus ir dabar bandytų man įrodyti, kad aš neteisi.

- Tiesą sakant, ne, - nuoširdžiai atsakiau, užuot apsimetinėjusi normalia, tokia, kaip visi. Vis dar bandžiau atsikratyti paikų įtarimų ir negalėjau susikaupti.

- Nemėgsti šalčio. - Tai nebuvo klausimas.

- Ir drėgmės.

- Forkse tau turėtų būti sunku, - susimąstęs ištarė jis.

- Nė nenutuoki, - niūriai burbtelėjau.

Edvardas dėl kažkokios man neįsivaizduojamos priežasties atrodė sužavėtas mano žodžių. Jo veidas mane taip blaškė, kad stengiausi žiūrėti į jį tik tiek, kiek reikalavo mandagumas.

- Tai kodėl čia atvažiavai?

Niekas manęs šito neklausė – ir dar taip tiesiai, reikliai.

- Tai... sudėtinga.

- Manau, suprasiu, - spyrė jis.

Ilgai tylėjau, o paskui padariau klaidą – pažvelgiau jam į akis.

Tamsaus aukso spalvos akys mane sutrikdė, ir aš, nė nesusimąščiusi, atsakiau:

- Mano mama ištekėjo antrą kartą.

- Neatrodo taip jau sudėtinga, - paprieštaravo jis, bet staiga pajuto man užuojautą. - Kada tai įvyko?

- Pernai rugsėjį. - Mano balsas net man pačiai nuskambėjo liūdnai.

- Ir jis tau nepatinka, - maloniu balsu spėjo Edvardas.

- Ne, Filas neblogas. Gal kiek per jaunas, bet gana mielas.

- Tai kodėl nelikai su jais?

Nesupratau, kodėl jam tai įdomu, bet jis nesiliovė žiūrėjęs į mane skvarbiomis akimis, tarsi mano nuobodi gyvenimo istorija būtų be galo svarbi.

- Filas daug keliauja. Jis profesionalus beisbolininkas, - šyptelėjau puse lūpų.

- Ar esu apie jį girdėjęs? - paklausė Edvardas, irgi šypsodamasis.

- Tikriausiai ne. Jis žaidžia ne itin *gerai*. Tiksliau, žemesniojoje lygoje. Dažnai keičia komandas.

- O mama tave atsiuntė čia, kad galėtų keliauti su juo, - tarė jis, vėl veikiau teigdamas nei klausdamas.

Mažumėlę kilstelėjau smakrą.

- Ne, ji neatsiuntė manęs. Aš pati atvažiavau.

Jo antakiai susiglaudė.

- Nesuprantu, - prisipažino jis; regis, šis faktas jį visai be reikalo nuliūdino.

Atsidusau. Kodėl jam visa tai aiškinu? Edvardas ir toliau stebeilijo į mane su neslepiamu smalsumu.

- Ji iš pradžių likdavo su manim, bet ilgėdavosi jo. Tada jausdavosi nelaiminga... Taigi nusprendžiau, kad laikas bent kiek pabūti su Čarliu. - Baigiant mano balse suskambo nusivylimas.

- O dabar nelaiminga tu, - padarė išvadą jis.

- Na ir kas? - paklausiau.

- Taip neteisinga. - Jis gūžtelėjo pečiais, bet žvilgsnis vis dar buvo įdėmus.

Nelinksmi nusijuokiau.

- Negi tau niekas nesakė? Gyvenime teisybės nėra.

- Manau, kažkada jau *esu* tai girdėjęs, - šaltai pritarė jis.

- Tai ko dar nori, - atšoviau, stebėdamasi, kodėl jis vis dar šitaip į mane žiūri.

Jo akyse išvydau susižavėjimą.

- Tu puikiai vaidini, - lėtai ištarė jis. - Bet galėčiau lažintis, kad kenti daugiau, nei parodai.

Išsišiepiau, atsispyrusi norui iškišti liežuvį kaip penkiametė, ir nusigrėžiau.

- Ar aš klystu?

Bandžiau nekreipti į jį dėmesio.

- Nemanau, - pasitikėdamas savimi sumurmėjo jis.

- Kodėl *tau* tai svarbu? - suirzusi paklausiau. Sėdėjau nusisukusi ir stebėjau, kaip mokytojas tikrina darbus.

- Labai geras klausimas, - sušnabždėjo jis taip tyliai, kad pamaniau, jog kalbasi su savim.

Po kelių sekundžių tylos supratau, kad daugiau jokio atsakymo nesulauksiu. Rūsčiai žiūrėdama į lentą atsidusau.

- Ar aš tave nervinu? - paklausė jis. Balsas skambėjo linksmi.

Negalvodama žvilgtelėjau į jį... ir vėl pasakiau tiesą.

- Ne visai. Veikiau nervinu pati save. Mano veide viskas atsispindi – mama mane visą laiką vadina atversta knyga. - Susiraukiau.

- Priešingai, man labai sunku tavyje ką nors įžvelgti.

Atrodė, kad jis kalba tiesą, nors ir kiek prišnekėjau, o jis šitiek atspėjo.

- Tuomet esi labai įžvalgas, - atsakiau.

- Paprastai, taip. - Jis plačiai nusišypsojo, parodydamas tobulus baltutėlius dantis.

Ponas Baneris liepė mokiniams nurimti, aš su palengvėjimu atsisukau į jį ir suklausau. Negalėjau patikėti, kad ką tik išklojau savo nuobodžią istoriją šiam keistam, nuostabiam berniukui, kuris galbūt mane niekina, o gal ir ne. Atrodė, kad jam įdomu šnekėtis, bet dabar akies kampučiu mačiau, jog jis vėl pasviręs tolyn nuo manęs, pirštais įsitvėręs už stalo krašto ir aiškiai įsitempęs.

Stengiausi atrodyti dėmesinga, kai ponas Baneris projektoriumi rodė piešinius ir aiškino tai, ką nesunkiai mačiau per mikroskopą. Tačiau negalėjau susikaupti.

Kai galų gale suskambėjo skambutis, Edvardas išlėkė iš klasės taip pat vikriai ir taip pat greitai, kaip pirmadienį. O aš, kaip ir pirmadienį, su nuostaba žiūrėjau jam pavymui.

Maikas tuoj pat prišoko prie manęs ir paėmė panešėti mano knygas. Įsivaizdavau jį vizginantį uodegą.

- Buvo klaiku, - suaimanavo jis. - Jos visos atrodė vienodai. Tau pasisekė, kad sėdi su Kalenu.

- Man nebuvo sunku, - atkirtau, įžeista jo prielaidos. Tuoj pat pasigailėjau, kad buvau jam šiurkšti. - Jau anksčiau buvau dariusi šitą laboratorinį, - pridūriau, nenorėdama jo sumenkinti.

- Šiandien Kalenas atrodė gana draugiškas, - pridūrė jis, mums velkantis lietpalčius. Maikui, regis, tai nepatiko.

Stengiausi kalbėti abejingai.

- Įdomu, kas jam buvo pirmadienį.

Einant į sporto salę negalėjau susitelkti į tai, ką tauškė Maikas, dėmesį blaškė ir laukianti kūno kultūra. Šiandien Maikas buvo mano komandoje. Jis riteriškai atmušdavo man skirtus kamuolius, taigi svajoti

liaudavausi tik tada, kai ateidavo mano eilė paduoti; tuomet mano komandos nariai baugščiai pritūpdavo.

Kai ėjau į automobilių aikštelę, lietus jau buvo virtęs dulksna, tačiau atsidūrusi sausoje kabinoje apsidžiaugiau. Įjungiau šildymą, jau nebesukau galvos, kad variklis kraupiai ūžia. Atsisegiau striukę, pasidėjau gobtuvą ir pakedenau šlapius plaukus, kad važiuojant namo nuo šilto oro išdžiūtų.

Apsidairiau, ar kelias laisvas. Ir tada pastebėjau tylią baltą žmogystą. Edvardas Kalenas stovėjo atsirėmęs į priekines „Volvo“ dureles už trijų automobilių nuo manęs ir įdėmiai žiūrėjo mano pusėn. Greitai nusigrėžiau ir pavažiavau atbula, per skubėjimą vos neatsitrenkiau į aprūdijusią „Toyota Corolla“. Šios laimei, laiku nuspaudžiau stabdį. Tai buvo kaip tik toks automobilis, iš kurio mano pikapas galėtų padaryti metalo krūvą. Giliai įkvėpiau, vis dar nosisukusi į kitą pusę, ir atsargiai išvažiavau. Šįkart sekėsi geriau. Važiuodama pro „Volvo“ žiūrėjau tiesiai priešais save, bet galėčiau prisiekti, kad akies kamučiu mačiau, kaip jis juokiasi.

3. NEPAAIŠKINAMI FAKTAI

RYTĄ ATSIMERKUSI IŠVYDAU, kad kažkas ne taip.

Šviesu. Tai buvo pilkšvai žalsva apniukusios dienos girioje šviesa, bet vis dėlto dangus buvo giedresnis. Supratau, kad lango nedengia rūkas. Pašokau pasižiūrėti, kaip atrodo lauke, ir tada iš siaubo suvaitojau. Kiemą dengė plonas sniego sluoksnis, jis buvo nuklojęs mano pikapo stogą ir nubalinęs kelią. Bet tai dar buvo ne blogiausia. Visas vakarykštis lietus sušalo į ledą, medžių spygliai apsitraukė šerkšnu, o kelias virto mirtinai pavojinga čiuožykla. Man jau pakankamai sunku nepargriūti vaikstant sausa žeme; ko gero, dabar saugiausia būtų grįžti į lovą.

Kai nulipau žemyn, Čarlis jau buvo išėjęs į darbą. Daugeliu atžvilgių gyventi su Čarliu buvo beveik tas pat, kaip vienai, tačiau nesijaučiau vieniša, veikiau mėgavausi vienatve.

Greitom sukirtau dubenėlį košės ir iš pakelio atsigėriau apelsinų sulčių. Troškau greičiau į mokyklą, ir tai mane gąsdino. Žinojau, kad mane traukia ne įdomios pamokos ar nauji draugai. Jei būčiau pati sau atvira, prisipažinčiau, kad laikiu mokyklos, nes ten sutiksiu Edvardą Kaleną. O tai labai labai kvaila.

Po to, kai vakar šitaip bukaprotiškai prisvaičiojau apie save, turėčiau laikytis nuo jo atokiai. Be to, man kilo įtarimų; kodėl jis meluoja apie savo akis? Mane vis dar baugino priešiškus, kurį kartais jusdavau iš jo sklindant, o įsivaizdavusi jo tobulą veidą tiesiog netekdavau žado. Puikiai supratau ir tai, kad esame iš visiškai skirtingų socialinių sluoksnių. Taigi šiandien apskritai nėra ko nerimauti.

Turėjau sukaupti visą dėmesį, kad gyva nueičiau apledėjusiu plytų keliuku. Pagaliau pasiekusi pikapą vos nepraradau pusiausvyros, bet man pavyko įsitverti šoninio veidrodėlio ir išsigelbėti. Be abejo, ši diena bus tikras košmaras.

Važiuodama į mokyklą stengiausi negalvoti apie savo baimę pargriūti ir nesvajoti apie Edvardą Kaleną. Mąščiau apie Maiką ir Eriką, ir apie tai, kad čia paaugliai su manim elgiasi visiškai kitaip nei Finikse. Neabejojau, kad atrodau lygiai taip pat, kaip anksčiau. Galbūt namie berniukai matė, kaip pamažu perėjau visus nemalonus paauglystės etapus, ir dar prisiminė mane kitokią. O gal čia buvau naujiena, o naujienos Forkse retos. Galbūt mano klaidus nevikrumas atrodė veikiau žavus nei graudus, ir į mane buvo žiūrima kaip į vargšėlę, kuriai reikia padėti. Šiaip ar taip, šuniškas Maiko elgesys ir akivaizdi Eriko konkurencija su juo mane glumino. Vis dėlto abejojau, ar man labiau patiktų, jei manęs apskritai nepastebėtų.

Purvinas kelius dengiantis ledas mano pikapui, regis, nekliudė. Vis dėlto, nenorėdama pridaryti bėdų pagrindinėje gatvėje, riedėjau labai lėtai.

Kai atvykusi į mokyklą išlipau, pamačiau, kodėl buvo taip lengva. Mano žvilgsnį patraukė kažkas blizgantis, ir aš, atsargiai ramstydamasi į automobilio šoną, priėjau prie jo galo apžiūrėti padangų. Ant jų buvo uždėtos rombais sukryžiuotos siauros grandinėlės. Čarlis atsikėlė bala žino kaip anksti, kad uždėtų man ant ratų sniego grandines. Man staiga sugniaužė gerklę. Nebuvau pripratusi, kad manimi rūpintųsi, ir tyli Čarlio pagalba mane nustebino.

Stovėjau prie galinio pikapo kampo ir bandžiau suvaldyti jausmus, kuriuos man staiga sukėlė sniego grandinės, kai išgirdau keistą garsą.

Kažkas plonai cypė, ir tas garsas greitai darėsi skausmingai stiprus. Išsigandusi pakėliau akis.

Vienu metu išvydau kelis dalykus. Viskas judėjo greitai, ne taip, kaip sulėtintame filme. Tik dėl išsiskyrusio adrenalino mano smegenys turbūt dirbo greičiau, tad galėjau vienu metu aiškiai suvokti kelis įvykius.

Edvardas Kalenas stovėjo už keturių automobilių ir su siaubu žiūrėjo į mane. Jo veidas išsiskyrė kitų iš klaiko sustingusių veidų jūroje. Tačiau tą akimirką svarbesnis buvo tamsiai mėlynas autobusiukas, jo ratai stabdant ėmė slysti, jis blaškėsi ant apledėjusios aikštelės ir artėjo prie mano pikapo kampo, o aš stovėjau tarp jų. Netgi neturėjau laiko užsimerkti.

Prieš pat pasigirstant triuškinamam autobusiuko smūgiui į mano pikapo groteles, kažkas mane pastūmė, stipriai, bet ne iš ten, iš kur laukiau. Mano galva trenkėsi į ledu aptrauktą asfaltą ir pajutau, kaip kažkas kietas ir šaltas spaudžia mane prie žemės. Gulėjau ant šaligatvio už rusvo automobilio, šalia kurio buvau pastačiusi sunkvežimį. Tačiau neturėjau progos pamatyti ką nors daugiau, nes autobusiukas vis dar artėjo į mane. Jis džergždamas apsuko aplink pikapo galą ir toliau slysdamas bei sukdamasis *vėl* ruošėsi į mane trenktis.

Išgirdau, kaip kažkas šalia manęs tyliai nusikeikė, ir tada supratau, kad esu ne viena. To balso negalėjau neatpažinti. Dvi ilgos, baltos rankos išsitiesė saugodamos mane, ir autobusiukas trūkčiodamas sustojo per pėdą nuo mano veido. Plačios plaštakos kaip tik tilpo į galias įdubas ant autobusiuko šono.

Paskui tos rankos judėjo taip greitai, kad man net akyse mirgėjo. Viena ūmiai sugriebė už autobusiuko apačios, kažkas mane tempė, mano kojos maskatavo kaip skudurinės lėlės, kol atsitrenkė į rusvojo automobilio ratą. Nuo metalo žvangesio man apkurto ausys, ir tada autobusiukas sustojo, ant asfalto pažiro stiklai – kaip tik ten, kur prieš sekundę buvo mano kojos.

Vieną ilgą sekundę buvo visiškai tylu, tada kažkas pradėjo klykti. Per didžiausią triukšmą girdėjau ne vieną žmogų šaukiant mano vardą. Bet dar aiškiau už visus riksmus ausyse girdėjau tylų, persigandusį Edvardo Kaleno balsą.

- Bela? Ar tu sveika?

- Viskas gerai.

Mano balsas skambėjo neatpažįstamai. Bandžiau atsisėsti, bet suvokiau, kad jis geležiniais gniaužtais laiko mane prispaudęs prie savo šono.

- Atsargiai, - man spurdant perspėjo jis. - Atrodo, stiprokai susitrenkei galvą.

Virš kairiosios ausies pajutau tvinkčiojantį skausmą.

- Oi, - nustebusi šūktelėjau.

- Taip ir maniau. - Keista, bet jo balsas skambėjo taip, lyg tramdytų juoką.

- Kaip, po... - nutilau, bandydama atgauti sveiką protą ir susiorientuoti. - Kaip tu čia taip greitai atsidūrei?

- Stovėjau prie pat tavęs, Bela, - vėl labai rimtai ištarė jis.

Pasisukau, norėdama atsisėsti, ir šįkart jis mane paleido, atlaisvino savo gniaužtus nuo mano liemens ir pasislinko tiek, kiek galėjo šioje ankštoje vietoje. Pažvelgiau į jo susirūpinusį, geraširdišką veidą, ir mane vėl suglumino jo auksinių akių jėga. Ko jo klausiau?

Ir tada mus surado – minia žmonių su skruostais riedančiomis ašaromis, šaukiančių vienas kitam, šaukiančių mums.

- Nejudėk, - kažkas patarė.

- Ištraukite iš autobusiuko Tailerį! - rėkė kažkas kitas.

Aplink mus kilo šurmulys. Bandžiau pasikelti, bet šalta Edvardo ranka mygo mano petį žemyn.

- Kol kas pagulėk.

- Bet man šalta, - pasiskundžiau.

Nustebau, kai jis be garso sukikeno.

- Tu buvai štai ten, - staiga prisiminiau, ir jis liovėsi kikenęs. - Stovėjai prie savo automobilio.

Jo išraiška tapo griežta.

- Ne, nestovėjau.

- Aš tave mačiau.

Aplink tvyrojo sumaištis. Girdėjau žemesnius besirenkančių suaugusiųjų balsus. Tačiau užsispyrusi gincijausi toliau; buvau teisi, ir jam teks tai pripažinti.

- Bela, aš stovėjau prie tavęs ir pastūmiau tave iš kelio. - Jis panaudojo visą savo akių galią, lyg bandydamas man įteigti kažką be galo svarbaus.

- Ne, - tvirtinau savo.

Jo akys sužibo auksu.

- Prašau, Bela.

- Kodėl? - paklausiau.

- Patikėk manim, - maldavo jis švelniu balsu, kuriam negalėjau atsispirti.

Išgirdau sirenas.

- Ar pažadi vėliau viską paaiškinti?

- Gerai, - nekantriai pažadėjo jis.

- Gerai, - piktai pakartojau.

Prireikė šešių sanitarų ir dviejų mokytojų: pono Vornerio ir trenerio – kad pastumtų autobusiuką tiek, jog būtų galima prie mūsų prinešti neštuvus. Edvardas griežtai atsisakė į juos gultis, aš irgi spyriojausi, bet jis išdavė, kad susitrenkiau galvą ir tikriausiai gavau smegenų sukrėtimą. Vos nemiriau iš gėdos, kai man uždėjo kaklo įtvarą. Atrodė, kad čia susirinko visa mokykla ir rimtai žiūrėjo, kaip mane pakrovė į greitosios automobilį. Edvardui leido važiuoti priekyje. Baisiai siutau.

Lyg to dar būtų negana, prieš mane išvežant atlėkė viršininkas Svanas.

- Bela! - suklykė jis, apimtas siaubo, kai išvydo mane ant neštuvų.

- Man viskas gerai, Čar... tėti, - atsidusau. - Nieko baisaus nenutiko.

Jis pasisuko į arčiausiai stovintį sanitarą išklaudyti kitos nuomonės. Nebekreipiau į jį dėmesio, norėjau permąstyti neišaiškinamų vaizdų kratinį, besisukantį mano galvoje. Kai mane pakėlė, pamačiau gilią įdubą rusvojo automobilio buferyje – aiškiai matomas įdubas, atitinkančias Edvardo pečių formą... tarsi jis būtų taip įsiremęs į automobilį, kad įlenkė metalą...

Paskui išvydau iš tolo žvelgiančius jo brolius ir seseris, jų veiduose atsispindėjo jausmai nuo nepasitenkinimo iki pykčio, bet nemačiau nė menkausio susirūpinimo brolio saugumu.

Bandžiau logiškai paaiškinti tai, ką regėjau – atmetus prielaidą, kad man pasimaišė galvoje.

Žinoma, paskui greitąją į miestelio ligoninę sekė policijos palyda. Visą tą laiką, kol mane nešiojo, jaučiausi keistai. Padėtį dar labiau sunkino tai, kad Edvardas paprasčiausiai slampinėjo po ligoninę kur panorėjęs. Griežiau dantimis.

Mane paguldė į pirmosios pagalbos skyrių, ilgą patalpą su eile lovų, viena nuo kitos atskirtų pasteliniais raštais išmargintomis užuolaidomis. Seselė uždėjo man ant rankos rankovę spaudimui matuoti, po liežuvio pakišo termometrą. Kadangi niekas nesivargino užtraukti mano užuolaidų ir suteikti man šiek tiek privatumo, nusprendžiau, kad nebeprivalau dėvėti to kvailo kaklo įtvaro. Seselei nuėjus paskubom atsegiau lipdukus ir pakišau jį po lova.

Ligoninės personalas vėl sukrito, ir prie gretimos lovos buvo prinešti dar vieni neštuvai. Pro kruvinus standžiai aplink galvą apvyniotus tvarsčius atpažinau Tailerį Kraulį iš teisės pamokos. Taileris atrodė šimtą kartų prasčiau, nei aš jaučiausi. Tačiau baugščiai žvelgė į mane.

- Bela, aš labai atsiprašau!

- Man viskas gerai, Taileri – atrodai siaubingai, kaip jautiesi?

Mums kalbantis seselės nuvyniojo jo purvinus tvarsčius, ir ant kaktos bei kairiojo skruosto pasimatė milijonai mažyčių įbrėžimų.

Jis manęs nesiklausė.

- Maniau, suvažinėsiu tave! Važiavau per greitai, pakliuvau ant ledo... - Jis susiraukė, kai viena seselė pradėjo valyti jam veidą.

- Nesirūpink, nesuvažinėjai.

- Kaip taip greitai pasitraukei? Buvai tenai, o paskui pradingai...

- Hm... Mane patraukė Edvardas.

Jis atrodė sutrikęs.

-Kas?

- Edvardas Kalenas - jis stovėjo šalia.

Niekada nemokėjau meluoti; kalbėjau visai neįtikinamai.

- Kalenas? Nemačiau jo... oho, turbūt viskas vyko taip greitai. Ar jis sveikas?

- Manau, taip. Jis kažkur čia, bet ant neštuvų jo nepaguldė.

Žinojau, kad nesu išprotėjusi. Kas įvyko? Niekaip negalėjau paaiškinti to, ką mačiau.

Paskui mane nuvežė padaryti galvos rentgeno nuotraukos. Sakiau, kad man nieko blogo, ir buvau teisi. Netgi sukrėtimo nebuvo. Paklausiau, ar galiu eiti, bet seselė atsakė, kad pirmiausia turiu pasikalbėti su gydytoju. Taigi vėl pakliuvau į pirmosios pagalbos palatą. Turėjau laukti gydytojo, varginama nuolatinių Tailerio atsiprašinių ir pažadų atsilyginti. Kad ir kaip stengiausi jį įtikinti, kad man viskas gerai, jis ir toliau kankinosi. Galop užsimerkiau ir nustojau kreipusi į jį dėmesį. O Taileris toliau apgailestaudamas niurnėjo.

- Ar ji miega? - paklausė melodingas balsas.

Plačiai atsimerkiau.

Prie mano lovos kojūgalio stovėjo Edvardas ir šaipėsi. Dėbtelėjau į jį. Nors troškau pažvelgti meiliai.

- Ei, Edvardai, aš labai apgailestauju... - prabilo Taileris.

Edvardas kilstelėjo ranką ir jį nutildė.

- Nieko nenutiko, taigi nėra ko ieškoti kaltų, - tarė jis, blykstelėdamas savo spindinčiais dantimis. Atsisėdo ant Tailerio lovos veidu į mane. Ir vėl nusišypsojo.

- Na, tai koks nuosprendis? - paklausė jis.

- Man ničnieko blogo nenutiko, bet manęs neišleidžia, - pasiskundžiau. - Kodėl tavęs nepririšo prie neštuvų, kaip mūsų?

- Viskas priklauso nuo to, ką pažįsti, - atsakė jis. - Bet nesijaudink, atėjau tavęs išvaduoti.

Tada iš už kampo pasirodė gydytojas, ir aš išsižiojau. Jis buvo jaunas, šviesiaplaukis... ir žavesnis už bet kurią mano matytą kino žvaigždę. Tačiau atrodė išblyškęs, išsekęs, su ratilais aplink akis. Pagal Čarlio apibūdinimą tai turėtų būti Edvardo tėvas.

- Taigi, panele Svan, - nuostabiu balsu prabilo daktaras Kalenas, - kaip jautiesi?

- Gerai, - atsakiau tikėdamasi, kad paskutinį kartą.

Jis priėjo prie švieslentės ant sienos virš mano galvos ir įjungė ją.

- Rentgeno nuotrauka atrodo gerai, - tarė jis. - Ar skauda galvą? Edvardas sakė, kad gana smarkiai susitrenkei.

- Neskauda, - atsidusdama pakartojau ir piktai pašnairavau į Edvardą.

Daktaras šaltais pirštais švelniai patikrino mano kaukolę. Pastebėjo, kai susiraukiau.

- Skauda? - paklausė.

- Nelabai. - Yra buvę ir blogiau.

Išgirdau kikenimą ir pasižiūrėjusi išvydau globėjišką Edvardo šypseną. Prisimerkiau.

- Na, tavo tėvas laukiamajame – gali keliauti su juo namo. Bet atvyk, jei pajusi, kad svaigsta galva ar blogai matai.

- Ar negalėčiau grįžti į mokyklą? - paklausiau įsivaizdavusi, koks dėmesingas bus Čarlis.

- Gal šiandien dar reikėtų pailsėti.

Dirstelėjau į Edvardą.

- O *jam* reikės į mokyklą?

- Kas nors juk turi paskleisti džiugią žinią, kad mes gyvi, - išdidžiai tarė Edvardas.

- Tiesą sakant, - patikslino daktaras Kalenas, - atrodo, kad didžioji mokyklos dalis sėdi laukiamajame.

- O ne, - suaimanavau ir užsidengiau delnais veidą.

Daktaras Kalenas kilstelėjo antakius.

- Norėtum pasilikti?

- Ne, ne! - paprieštaravau ir greitai nuleidusi kojas stryktelėjau. Pernelyg greitai: susvyravau, bet daktaras Kalenas mane sugavo. Jis atrodė susirūpinęs.

- Man viskas gerai, - dar kartą užtikrinau jį. Netroškau aiškinti, kad mano bėdos dėl pusiausvyros visai nesusijusios su galvos sutrenkimu.

- Nuo skausmo išgerk tailenolio, - pastatęs mane pasiūlė jis.

- Ne taip jau baisiai skauda, - nepasidaviau.

- Regis, tau labai pasisekė, - tarė daktaras Kalenas, plačiu mostu pasirašydamas mano kortelėje.

- Laimė, kaip tik šalia stovėjo Edvardas, - pataisiau jį, griežtai pažvelgusi į savo aptariamą objektą.

- O taip, tikrai, - pritarė daktaras Kalenas, staiga įnikęs į priešais gulinčius popierius.

Paskui jis atsisuko į Tailerį ir priėjo prie jo lovos. Mane apėmė šiurpi nuojauta; daktaras viską žino.

- Bijau, kad *tau* teks šiek tiek ilgėliau pas mus pasilikti, - tarė jis Taileriui ir pradėjo apžiūrinėti jo žaizdas.

Vos gydytojas nusisuko, prisilinkau prie Edvardo.

- Galiu minutėlę pasikalbėti? - tylutėliai šnypstelėjau.

Edvardas, ūmiai sukandęs žandikaulius, žengtelėjo nuo manęs.

- Tavęs laukia tėvas, - iškošė pro dantis.

Dirstelėjau į daktarą Kaleną ir Tailerį.

- Norėčiau pasikalbėti su tavim akis į akį, jei neprieštaruji, - spyriau jį.

Jis įdėmiai pažvelgė į mane, nusigręžė ir nužingsniavo ilga palata. Turėjau vos ne bėgti, kad spėčiau paskui jį. Kai už kampo pasukome į nedidelį koridorių, jis staigiai apsisuko ir atsigręžė į mane.

- Ko nori? - paklausė piktu balsu. Akys buvo šaltos.

Jo nedraugiškumas išgąsdino. Mano žodžiai skambėjo ne taip griežtai, kaip norėjau.

- Privalai man pasiaiškinti, - priminiau jam.

- Nieko neprivalau – išgelbėjau tau gyvybę.

Krūptelėjau nuo pykčio jo balse.

- Tu žadėjai.

- Bela, tu susitrenkei galvą ir nežinai, ką šneki, - nukirto jis.

Dabar jau aš užsiplieskiau ir įžūliai pažvelgiau į jį.

- Mano galvai nieko blogo nenutiko.

Jis dėbtelėjo į mane.

- Ko nori iš manęs, Bela?

- Noriu žinoti tiesą, - pasakiau. - Noriu žinoti, kodėl dėl tavęs meluoju.

- O kaip *tu* manai, kas atsitiko? - paklausė jis.

Vienu ypu išpoškinau:

- Žinau tik tiek, jog tavęs nebuvo šalia – ir Taileris tavęs nematė, taigi nesakyk, kad per smarkiai susitrenkiau galvą. Tas autobusiukas grasino sutraiškyti mus abu - bet nesutraiškė, o nuo tavo delnų ant jo šono liko įlinkimai – ir dar įlenkei kitą automobilį, o pats visai nesusižeidei – autobusiukas būtų sutraiškęs mano kojas, bet tu jį sulaikei... - Jaučiau, kaip kvailai tai skamba, tad nebegalėjau kalbėti.

Buvau tokia įniršusi, kad į akis plūstelėjo ašaros; sukandau dantis ir bandžiau jas suturėti.

Edvardas nepatikliai žvelgė į mane. Jo veidas buvo įsitempęs, sunerimęs.

- Manai, nukėliau nuo tavęs autobusiuką? - Jo klausime slypėjo abėjonė, ar esu sveiko proto, bet nuo to tapau tik dar įtaresnė. Tai buvo meistriškai išarta talentingo aktoriaus frazė.

Linktelėjau sukandusi dantis.

- Niekas tuo nepatikės, pati supranti. - Dabar jo balse buvo justiški pašaipa.

- Niekam nesiruošiu sakyti, - kiekvieną žodį ištariau lėtai, tramdydama pyktį.

Jo veide šmėkstelėjo nuostaba.

- Tai kodėl tai taip svarbu?

- Tai svarbu man, - neatlyžau. - Nemėgstu meluoti – tad jei tai darau, turi būti svari priežastis.

- Ar negalėtum tiesiog padėkoti ir viską užbaigti?

- Dėkui. - Nekantriai laukiau, ką jis atsakys.

- Neketini pasiduoti, ar ne?

- Ne...

- Tokiu atveju... tau teks nusivilti.

Mudu tylėdami spoksojome vienas į kitą. Aš prabilau pirmoji, stengiausi sukaupti dėmesį. Kilo pavojus, kad jo įniršusios, nuostabios akys mane išblaškys. Atrodė, lyg žvelgčiau į mirties angelą.

- Kodėl apskritai prasidejai? - šaltai paklausiau.

Jis tylėjo, ir akimirka jo dailus veidas atrodė nepaprastai pažeidžiamas.

- Nežinau, - sukuždėjo jis.

Paskui nususuko ir nuėjo.

Taip siutau, kad kelias minutes stovėjau kaip įbesta. Kai jau galėjau žengti žingsnį, pamažu patraukiau prie išėjimo koridoriaus gale.

Laukiamajame buvo baisiau, nei aš nuogaštavau. Regis, pažiopsoti į mane susirinko visi Forkse matyti veidai. Čarlis puolė prie manęs; apsikabinau jį.

- Man nieko baisaus nenutiko, - niūriai patikinau. Vis dar jaučiausi suirzusi, nenusiteikusi plepėtis.

- Ką sakė gydytojas?

- Daktaras Kalenas mane apžiūrėjo ir pasakė, kad viskas gerai ir galiu eiti namo. - Atsidusau. Maikas ir Džesika, ir Erikas – visi buvo čia ir pradėjo spiestis aplink mus. - Eime, - paraginau.

Čarlis vos liesdamas uždėjo vieną ranką man ant nugaros ir nusivedė prie stiklinių durų į lauką. Suglumusi pamojavau draugams, vildamasi juos įtikinti, kad nebėra ko nerimauti. Kai įlipau į policijos automobilį, man labai palengvėjo – pirmą kartą tokiomis aplinkybėmis.

Važiavome tylėdami. Buvau taip paskendusi mintyse, kad bemaž užmiršau, jog Čarlis čia. Buvau tikra, kad gynybiškas Edvardo elgesys koridoriuje patvirtino keistus įvykius, kuriuos buvau mačiusi, bet kuriais vis dar sunkiai tikėjau.

Privažiavus prie namų Čarlis galop prabilo.

- Hm... turi paskambinti Renei. - Ir kaltai nudelbė galvą.

Pasijutau priblokšta.

- Pasakei mamai!

- Atsiprašau.

Išlipusi trinktelėjau automobilio dureles kiek stipriau nei būtina.

Mama, žinoma, puolė į isteriją. Turėjau jai mažiausiai trisdešimt kartų pasakyti, kad man viskas gerai, tik tada ji nurimo. Maldavo, kad grįžčiau namo – užmiršusi, jog šiuo metu jie tušti, – bet atsispirti jos prašymams buvo lengviau, nei tikėjausi. Mane užvaldė Edvardo

paslaptis. Ir ne mažiau pats Edvardas. Kvailė, kvailė, kvailė. Nenorėjau sprukti iš Forkso, kaip privalėjau, kaip būtų troškęs bet koks normalus, sveikas žmogus.

Tą vakarą nusprendžiau anksti eiti miegoti. Čarlis nesiliovė baugščiai žvelgęs į mane, ir tai ėmė erzinti. Pakeliui užsukau į vonią ir pasiėmiau tris tailenolio tabletes. Jos padėjo ir, atslūgus skausmui, nugrimzdau į miegą.

Tai buvo pirmoji naktis, kai sapnavau Edvardą Kaleną.

4. KVIETIMAI

SAPNE BUVO LABAI TAMSU, tik Edvardo kūnas, regis, skleidė blausią šviesą. Jo veido nemačiau, tik nugarą, jis ėjo tolyn palikęs mane tamsoje. Kad ir kaip greitai bėgau, negalėjau jo pavyti; kad ir kaip garsiai šaukiau, jis neatsigrėžė. Susijaudinusi pabudau vidury nakties ir, rodės, labai ilgai negalėjau užmigti. Paskui jis beveik kasnakt aplankydavo mane sapnuose, bet visada būdavo nuošaly, niekada jo nepasiekdavau.

Mėnuo po avarijos buvo nelengvas, įtemptas ir, svarbiausia, sukėlęs daug keblumų.

Deja, visas likusias savaitės dienas buvau dėmesio centre. Taileris Kraulis elgėsi siaubingai, sekiojo paskui mane, apsėstas minties kaip nors man atsilyginti. Bandžiau jį įtikinti, kad labiausiai trokštu, jog jis viską pamirštų – juolab kad man iš tiesų nieko neatsitiko, – bet jis nepasidavė. Per pertraukas sekiodavo iš paskos ir pietaudavo prie mūsų

jau gausiai nusėsto stalo. Maikas su Eriku buvo jam dar priešiškesni nei vienas kitam, tad ėmiau nerimauti, kad įsigijau dar vieną nepageidaujamą gerbėją.

Edvardas nerūpėjo niekam, nors vis aiškinau ir aiškinau, kad jis tikrasis didvyris, kad jis patraukė mane nuo kelio ir kad jo paties vos nesutraikė. Stengiausi kalbėti įtikinamai. Džesika, Maikas, Erikas ir visi kiti tvirtino, kad jo nė nematė iki tol, kol buvo patrauktas autobusiukas.

Stebėjau, kad prieš tai, kai jis taip ūmiai ir keistai išgelbėjo man gyvastį, niekas jo nematė stovint toli nuo manęs. Nusiminusi suvokiau, kodėl taip galėjo nutikti: niekas kitas nežiūrėjo į Edvardą taip, kaip aš. Kaip gaila.

Edvardo nesupo minios smalsuolių, trokštančių iš pirmų lūpų išgirsti, kaip viskas dėjosi. Žmonės jo, kaip įprasta, vengė. Kalenai ir Heilai sėdėjo prie to paties staliuko kaip visuomet, nieko nevalgė ir šnekėjosi tik tarpusavyje. Nė vienas iš jų, juolab Edvardas, nebepažvelgė į mane.

Kai per pamoką jam tekdavo sėdėti su manim vienam suole, jis pasislinkdavo kuo toliau ir atrodydavo, kad manęs nė nepastebi. Tik kartais, kai kumščiai staiga susigniauždavo – krumpliai dar labiau pabalzdavo, – pamąstydavau, kad gal jis ir nėra toks abejingas kaip atrodo.

Edvardas, be abejo, troško, kad nebūtų manęs patraukęs Tailerio autobusiukui iš kelio – tik tokią išvadą tegalėjau padaryti.

Be galo norėjau su juo pasikalbėti, ir kitą dieną po avarijos pabandžiau. Anuomet, kai susitikome koridoriuje prie pirmosios pagalbos palatos, abu buvome įpykę. Vis dar niršau, kad jis slepia nuo manęs tiesą, kai tuo tarpu aš tvirtai laikiausi pažado. Tačiau, tiesą

sakant, jis išgelbėjo mano gyvybę, ir visai nesvarbu, kaip tai padarė. Taigi per naktį mano pyktis virto pagarbiu dėkingumu.

Kai atėjau į biologiją, jis jau sėdėjo suole ir žvelgė tiesiai priešais save. Atsisėdau, tikėdamasi, kad jis atsigręs į mane. Edvardas niekuo neišsidavė mane pastebėjęs.

- Labas, Edvardai, - maloniai ištariau, norėdama parodyti, kad esu draugiškai nusiteikusi.

Jis per milimetrą pasuko į mane galvą, bet mūsų žvilgsniai nesusitiko, linktelėjo ir vėl nusigrėžė.

Tai buvo paskutinis kartas, kai bendravome, nors jis kasdien sėdėdavo šalia, vos per pėdą nuo manęs. Kartais stebėdavau jį, negalėdama atitraukti akių – bet tik iš tolo, valgykloje ar automobilių aikštelėje. Mačiau, kaip jo auksinės akys kasdien darėsi vis tamsesnės ir tamsesnės. Tačiau kabinete nekreipdavau į jį dėmesio taip pat, kaip ir jis į mane. Jaučiausi apgailėtina. O sapnai nesiliovė.

Nors per akis melavau, mano laiškų turinys sukėlė Renei nerimą, ir ji kelis sykius skambino nuogaustaudama, ar nepuoliau į depresiją. Bandžiau ją įtikinti, kad mane slegia tik oras.

Bent jau Maikas buvo patenkintas, kad taip šaltai bendravau su savo laboratorinių darbų partneriu. Mačiau, kad jis nuogaustavo, jog narsus Edvardo poelgis gali padaryti man įspūdį, ir jam palengvėjo supratus, kad nutiko priešingai. Jis labiau įsidrąsino, prieš biologiją prisėsdavo ant mano suolo krašto, visiškai nepaisydamas Edvardo, kaip ir jis nepaisė mūsų.

Po tos vienintelės pavojingai šaltos dienos sniego neliko nė kvapo. Maikas nusivylė, kad jam taip ir nepavyko surengti sniego mūšio, bet džiaugėsi, jog netrukus galėsime keliauti prie jūros. Tačiau bėgant savaitėms nesiliovė pliaupę.

Džesika man priminė, kad laukia dar vienas įvykis – pirmą kovo antradienį ji paskambino ir paklausė, ar leisiu pakviesti Maiką į pavasario šokius, kurie vyks po dviejų savaitių ir į kuriuos mergaitės kviečia berniukus.

- Tikrai sutinki... nesiruošei jo kviesti? - kamantinėjo ji, kai atsakiau, kad nėra neprieštarauju.

- Ne, Džese, aš apskritai neisiu, - užtikrinau ją. Šokiai smarkiai pranoko mano galimybių ribas.

- Bus tikrai smagu. - Jos pastangos mane įtikinti nebuvo nuoširdžios. Įtariau, kad Džesika, bendraudama su manim, labiau mėgaujasi mano nepaaiškinamu populiarumu nei tikra draugyste.

- Sėkmės tau su Maiku, - padrąsinau ją.

Kitą dieną nustebau, kad Džesika per trigonometriją ir per ispanų kalbą netryško energija kaip visuomet. Ji tylomis pėdino su manimi iš vieno kabineto į kitą, ir aš bijojau paklausti kodėl. Jei Maikas ją atstūmė, tai man ji mažų mažiausiai norės pasipasakoti.

Mano būgštavimai sustiprėjo, kai per pietus Džesika atsisėdo kuo toliau nuo Maiko ir ėmė džiugiai šnekučiuotis su Eriku. Maikas buvo neįprastai tylus.

Jis tebetylėjo ir lydėdamas mane į klasę, o sutrikusi veido išraiška aiškiai buvo blogas ženklas. Prabilo tik tada, kai aš atsisėdau į savo suolą, o jis įsitaisė ant kraštelio. Kaip visada, jutau nuo Edvardo sklindant elektros srovę. Jis sėdėjo taip arti, kad galėjau jį paliesti, ir buvo toks tolimas, lyg vaizduotės kūrinys.

- Taigi, - spoksodamas į grindis tarė Maikas. - Džesika mane pakvietė į pavasario šokius.

- Nuostabu. - Pasistengiau, kad mano balsas skambėtų linksmai ir entuziastingai. - Judviem bus labai smagu.

- Na... - dvejojo jis, tyrinėdamas mano šypseną ir aiškiai nepatenkintas mano atsakymu. - Pasakiau, kad man reikia pagalvoti.

- Kodėl taip padarei? - Balse turėjo skambėti nepritarimo gaidelė, nors man palengvėjo, kad jis neatsisakė jos kvietimo.

Maikas vėl nuleido akis, jo veidas skaisčiai išraudo. Mano ryžtą pakirto gailestis.

- Svarsčiau, ar... na, ar tu neketini manęs pakviesti.

Akimirką patylėjau, siusdama dėl mane užliejusio kaltės jausmo. Tačiau akies kampučiu išvydau, kaip Edvardo galva nejučia pakrypo į mano pusę.

- Maikai, manau, turi priimti jos kvietimą, - pasakiau.

- Ar tu jau ką nors pakviete?

Kažin, ar Edvardas pastebėjo, kaip Maiko žvilgsnis pakrypo į jo pusę?

- Ne, - patikinau jį. - Aš apskritai neisiu į šokius.

- Kodėl ne? - panūdo sužinoti Maikas.

Nenorėjau dėstyti, kokius pavojus saugumui kelia šokiai, tad greitai prikūriau naujų planų.

- Tą šeštadienį kaip tik važiuoju į Sietlą, - paaiškinau. Man, šiaip ar taip, reikėjo ištrūkti iš miesto, ir dabar staiga sugalvojau tam patį tinkamiausią laiką.

- Negali važiuoti kurį nors kitą savaitgalį?

- Deja, ne, - atsakiau. - Taigi neversk Džesės ilgiau laukti – tai žiauru.

- Taip, tu teisi, - burbtelėjo jis ir nusiminęs patraukė į savo suolą. Užsimerkiau ir suspaudžiau pirštais smilkinius, bandydama išmesti iš galvos kaltės ir gailesčio jausmus. Ponas Baneris prabilo. Atsidusau ir atsimerkiau.

Edvardas keistai žiūrėjo į mane, jo juodose akyse šįkart dar aiškiau buvo matyti pažįstamas nusivylimo šešėlis.

Nustebusi pažvelgiau į jį manydama, kad jis išsyk nusigręš. Tačiau Edvardas ir toliau tiriamai žvelgė man į akis. Nieku gyvu negalėjau atitraukti žvilgsnio. Mano rankos ėmė virpėti.

- Pone Kalenai? - pašaukė mokytojas, laukdamas atsakymo į klausimą, kurio negirdėjau.

- Krebso ciklas, - atsakė Edvardas, regis, nenorom atsigręždamas į poną Banerį.

Kai tik jo akys mane paleido, nudelbiau žvilgsnį į knygą ir pabandžiau surasti, apie ką kalbama. Iš baimės, kaip visada, užleidau plaukus ant dešinio peties ir paslėpiau veidą. Negalėjau patikėti, kad mane šitaip užplūdo jausmai – vien todėl, kad jis pirmą kartą per kelias savaites netyčia į mane pasižiūrėjo. Negalėjau leisti, kad jis man darytų šitokią įtaką. Tai paika. Daugiau nei paika, nesveika.

Likusią pamokos dalį stengiausi jo nepastebėti, o kadangi tai buvo neįmanoma, bent jau neduoti jam suprasti, kad jį pastebiu. Kai pagaliau suskambėjo skambutis, nusigręžiau nuo jo ir pradėjau krautis daiktus, vildamasi, kad jis, kaip visada, tuoj pat išlėks.

- Bela? - Jo balsas buvo toks pažįstamas, lyg būčiau girdėjusi jo skambesį visą gyvenimą, o ne vos kelias trumpas savaites.

Pamažu, nenorom atsisukau. Bijojau pajusti tai, ką žinojau pajusianti žvelgdama į jo pernelyg tobulą veidą. Atsargiai atsigręžiau į jį; veido išraiška buvo nesuprantama. Jis nieko nesakė.

- Ką? Tu vėl kalbiesi su manim? - galop paklausiau, mano balse nejučia prasiveržė irzlumas.

Jo lūpos virptelėjo, jis tramdė šypseną.

- Ne, ne visai, - prisipažino jis.

Užsimerkiau ir lėtai įkvėpiau per nosį, suvokdama, kad griežiu dantimis. Jis laukė.

- Tai ko nori, Edvardai? - vis dar užsimerkusi paklausiau; šitaip buvo lengviau su juo protingai šnekėtis.

- Atsiprašau. - Jo balsas skambėjo nuoširdžiai. - Esu labai šiurkštus, žinau. Bet taip geriau, tikrai.

Atsimerkiau. Jo veidas buvo labai rimtas.

- Nesuprantu, ką nori pasakyti, - įsitempusi paklausiau.

- Bus geriau, jei netapsime draugais, - paaiškino jis. – Patikėk manim.

Prisimerkiau. *Tai* jau buvau girdėjusi.

- Gaila, kad anksčiau nesusiprotėjai, - iškošiau pro dantis. - Dabar nereikėtų gailėtis.

- Gailėtis? - Tas žodis ir mano tonas, rodos, susilpnino jo budrumą. - Ko gailėtis?

- Kad paprasčiausiai neleidai tam kvailam autobusiukui manęs sutraiškyti.

Jis apstulbo. Nepatikliai žiūrėjo į mane.

Kai galop prabilo, atrodė vos ne įniršęs.

- Manai, gailiuosi, kad išgelbėjau tau gyvybę?

- *Žinau*, kad gailiesi, - atšoviau.

- Tu ničnieko nežinai. - Dabar jau jis visai įtūžo.

Staigiai nosisukau ir sukandau dantis, kad neištrūktų visi tie kaltinimai, kuriuos norėjau jam sviesti. Susirinkau vadovėlius, atsistojau ir nuėjau prie durų. Norėjau dramatiškai išlėkti iš klasės, bet, žinoma, batas užkliuvo už durų staktos, ir išmečiau knygas. Akimirką stovėjau ir svarsčiau, ar jų nepalikus. Tada atsidasau ir pasilenkiau susirinkti. Jis jau buvo čia; spėjo sukrauti knygas į krūvą. Padavė jas man, jo veidas buvo griežtas.

- Dėkui, - šaltai tarstelėjau.

Jis prisimerkė.

- Nėra už ką, - atsakė.

Skubiai atsitiesiau, vėl nususukau nuo jo ir neatsigręždama nužingsniavau į sporto salę.

Kūno kultūra buvo siaubinga. Perėjome prie krepšinio. Komanda man niekada neperduodavo kamuolio, tai buvo gerai, bet vis dėlto dažnai pargriūdavau. Kartais ir kitus pargriūdavau. Šiandien buvo blogiau nei visuomet, nes mintys sukosi tik apie Edvardą. Stengiausi sutelkti dėmesį į savo kojas, bet jis vis lindo į galvą, ir kaip tik tada, kai reikėdavo išlaikyti pusiausvyrą.

Išėjus, kaip visada, palengvėjo. Vos ne bėgte bėgau prie savo pikapo; kieme buvo daugybė mokinių. Nenorėjau su jais susitikti. Pikapas per avariją beveik nenukentėjo. Teko tik pakeisti užpakalinius žibintus, ir, jei būčiau buvusi dažytoja, būčiau pati viską sutvarkiusi. Tailerio tėvai autobusiuką turėjo parduoti dalims.

Kai pasukusi už kampo išvydau aukštą, tamsią žmogystą, atsirėmusią į mano pikapo šoną, manęs vos neištiko smūgis. Paskui supratau, kad tai tik Erikas. Žengiau prie jo.

- Sveikas, Erikai, - šūktelėjau.

- Labas, Bela.

- Kas nutiko? - paklausiau rakindama dureles.

Neatkreipiau dėmesio į sumišimą jo balse, tad kiti jo žodžiai mane nustebino.

- Hmm, aš tik galvoju... ar eitum su manim į pavasario šokius?

- tariant paskutinį žodį jo balsas užlūžo.

- Maniau, kviečia mergaitės. - Buvau pernelyg apstulbusi, kad elgčiausi diplomatiškai.

- Na taip, - susigėdęs pripažino jis.

Atgavau savitvardą ir pasistengiau šiltai nusišypsoti.

- Dėkui, kad paklausei, bet aš tą dieną būsiu Sietle.

- O, - pratarė jis. - Tai gal tada kitą kartą.

- Būtinai, - sutikau ir prikandau lūpą. Nenorėjau, kad jis tai suprastų tiesiogiai.

Erikas nuslimpinio atgal prie mokyklos. Išgirdau kažką tyliai kikenant.

Pro mano pikapo priekį praėjo Edvardas, nukreipęs žvilgsnį tiesiai priešais save, kietai sučiaupęs lūpas. Trūktelėjau dureles ir išokau į vidų, tada jas garsiai užtrenkiau. Užvedžiau riaumojantį variklį ir atbula išvairavau į keliuką. Edvardas jau sėdėjo automobilyje, šiek tiek arčiau išvažiavimo; jis mikliai įsuko į keliuką ir užtvėrė man pravažiavimą. Ten ir sustojo palaukti savo brolių ir seserų; mačiau, kaip visi keturi žingsniuoja jo link, bet vis dar netoli valgyklos. Jau svarsčiau, ar tik nedėjus jo blizgančiam „Volvo“ į užpakalį, bet buvo pernelyg daug liudininkų. Dirstelėjau pro galinį veidrodėlį. Pradėjo rikiuotis eilė. Iškart už manęs savo neseniai įsigytoje „Sentroje“ sėdėjo Taileris Kraulis ir mojo man. Buvau per daug subjurusi, kad kreipčiau į jį dėmesį.

Kai taip sėdėjau ir žvalgiausi visur, tik ne į priešais stovintį automobilį, išgirdau beldžiant į keleivio langelį. Pasisukau; tai buvo Taileris. Suglumusi pažvelgiau pro galinį veidrodėlį. Jo automobilis tebebuvo užvestas, durelės atidarytos. Pasilenkiau į šoną ir ėmiau sukti langą. Sekėsi sunkiai. Pusę atidariau, tada pasidaviau.

- Atsiprašau, Taileri, man kelią užtvėrė Kalenas. - Kalbėjau suirzusi – juk matyti, kad įstrigome ne dėl mano kaltės.

- O, suprantu – tiesiog norėjau kai ko paklausti, kol čia stovime.

- Jis šyptelėjo.

To jau negali būti.

- Pakviesi mane į pavasario šokius? - toliau kalbėjo jis.

- Nebūsiu mieste, Taileri. - Mano balsas skambėjo gaižokai.

Turėjau priminti sau, kad Taileris nekaltas, jog Maikas ir Erikas jau išnaudojo mano šios dienos kantrybės išteklius.

- Maikas taip ir sakė, - prisipažino jis.

- Tai kodėl...

Taileris gūžtelėjo pečiais.

- Tikėjau, kad tu tik nori juo gražiai atsikratyti.

Gerai, pats kaltas.

- Atleisk, Taileri, - ištariau, stengdamasi slėpti suirzimą. – Manęs tikrai nebus mieste.

- Tai jėga. Dar laukia šokių vakaras mokslo metų pabaigoje.

Man nespėjus nieko atsakyti jis jau žingsniavo prie savo automobilio. Jutau, kad mano veide atsispindi siaubas. Pažvelgiau į priekį ir išvydau Alisą, Rozalį, Emetą ir Džasperį, lipančius į automobilį.

Edvardas pro galinį veidrodėlį žiūrėjo į mane. Nekilo abejonių, kad jis kreta iš juoko, tarsi būtų girdėjęs kiekvieną Tailerio žodį. Man taip ir knietėjo paspausti akceleratorių... Vienas menkas bumbtelėjimas jiems nepakenktų, tik subraižytų tuos sidabru tviskančius dažus. Spustelėjau pedalą.

Bet jie visi jau buvo viduje, ir Edvardas didžiuliu greičiu nulėkė. Namu važiavau lėtai, atsargiai, visą kelią niurzgėdama sau po nosimi. Grįžusi namo vakarienei nusprendžiau pagaminti vištienos enchiladų. Tai užtruks ilgai, ir turėsiu ką veikti. Beverdant svogūnus ir paprikas suskambėjo skambutis. Beveik bijojau atsiliepti, bet tai galėjo būti Čarlis arba mama.

Skambino Džesika, ji džiūgavo; Maikas po pamokų ją susirado ir pasakė, kad priima kvietimą. Maišydama puodą pasidžiaugiaiu kartu su ja. Netrukus Džesika atsisveikino, ji dar norėjo paskambinti Andželai su

Lorena ir pranešti žinią. Užsiminiau, – neva atsainiai ir nekaltai, – kad galbūt Andžela, drovioji mergaitė, su kuria kartu mokiausi biologiją, galėtų pakviesti Eriką. O išdidžioji Lorena, kuri prie pietų stalo nekreipdavo į mane dėmesio, galėtų paprašyti Tailerį; aš girdėjusi, kad jis vis dar laisvas. Džesė sutiko, kad tai puiki mintis. Dabar, kai jau buvo tikra dėl Maiko, ji, regis, nuoširdžiai pasakė, kad norėtų, jog ir aš eičiau į šokius. Pasiteisinau, kad važiuosiu į Sietlą.

Padėjusi ragelį pabandžiau susitelkti į vakarienę – pjausčiau kubeliais vištieną. Netroškau dar kartą atsidurti pirmosios pagalbos palatoje. Tačiau galva sukosi, nagrinėjau kiekvieną šiandien Edvardo ištartą žodį. Ką jis turėjo galvoje sakydamas, kad mums verčiau nebūti draugais?

Kai supratau, ką jis veikiausiai norėjo pasakyti, man susuko pilvą. Tikriausiai jis pastebėjo, kaip juo žaviuosi; ko gero, nenori man suteikti bergždžių vilčių... taigi negalime net draugauti... nes aš jam visai neįdomi.

Žinoma, aš jam neįdomi, piktai pagalvojau, ėmė perštėti akis – pavėluotai sureagavau į svogūnus. Aš apskritai *nuobodį*. O jis įdomus. Įdomus... ir žavus... ir paslaptingas... ir tobulas... ir nuostabus... ir, ko gero, gali viena ranka pakelti autobusiuką.

Na ir gerai. Galėčiau palikti jį ramybėje. *Turėčiau* palikti jį ramybėje. Ištersiu pačios pasiskirtą bausmę šioje skaistykloje, o tada, tikėkimės, gausiu stipendiją kokiame nors universitete pietvakariuose arba Havajuose. Pabaigusi enchiladas ir įkišusi jas į orkaitę, mintimis nusikėliau į saulėtus paplūdimius.

Čarlis, parėjęs namo ir užuodęs žaliuosius pipirus, rodos, sunerimo. Negalėjau jo kaltinti – artimiausiai valgomas meksikietiškas maistas tikriausiai gaminamas tik Pietų Kalifornijoje. Bet jis buvo faras, nors ir mažo miestelio, taigi pakankamai drąsus paragauti. Rodos, jam

patiko. Smagu buvo stebėti, kaip jis pamažu ima pasitikėti manimi virtuvėje.

- Tėti? - kreipiausi, kai jis buvo beveik baigęs.

- Taip, Bela?

- Hm, tiesiog norėjau pasakyti, kad kitą šeštadienį vienai dienai išvažiuosiu į Sietlą... jei neprieštaruji. - Nenorėjau prašytis išleidžiama, tačiau pasijutau įžūli, tad pabaigoj pasitaisiau.

- Ko? - Jis atrodė nustebęs, lyg negalėtų įsivaizduoti, kad Forkse ko nors stigtų.

- Na, norėjau nusipirkti kelias knygas – čionykštė biblioteka labai maža – ir gal pasidairyti drabužių.

Turėjau daugiau pinigų, nei buvau pratusi turėti, nes Čarlio dėka nereikėjo mokėti už automobilį. Vis dėlto negalėčiau pasigirti, kad pikapas labai pigiai atsieitų degalinėje.

- Šitas pikapas turbūt ryja nemažai degalų, - tarė jis, lyg atkartodamas mano mintis.

- Žinau, sustosiu Montesane ir Olimpijoje, o jei reikės, tai dar ir Takomoje.

- Važiuosi viena pati? - paklausė Čarlis, ir aš nesupratau, ar jis įtaria, kad turiu slaptą vaikina, ar tiesiog nerimauja, kad ko neatsitiktų automobiliui.

- Taip.

- Sietlas – didelis miestas, gali pasiklysti, - nuogaštavo jis.

- Tėti, Finiksas penkis kartus didesnis už Sietlą, o aš moku skaityti žemėlapi, dėl to nesirūpink.

- Gal norėtum, kad važiuočiau kartu?

Slėpdama pasibaisėjimą mažiau, kaip gudriai išsisukus.

- Nebūtina, tėti, tikriausiai visą dieną praleisiu persirengimo kabinose – bus baisiai nuobodu.

- Na, gerai. - Mintis, kad kurį metą tektų praleisti moteriškų drabužių parduotuvėse, jį tučtuojau atbaidė.

- Dėkui, - šyptelėjau jam.

- Grįši iki šokių?

Brrr. Tik tokiaame mažame miesteliūkštyje tėvas žino, kada mokykloje šokiai.

- Ne, tėti, aš nešoku.

Iš visų žmonių jis geriausiai turėtų tai suprasti - bėdas dėl pusiausvyros paveldėjau ne iš mamos. Ir jis suprato.

- Ak, tiesa, - pritarė jis.

Kitą rytą įriedėjusi į stovėjimo aikštelę, pikapą tyčia pastačiau kuo toliau nuo sidabrinio „Volvo“. Nenorėjau sukelti sau per didelės pagundos ir galų gale pirkti jam naujo automobilio. Ropšdamasi iš kabinos išmečiau raktelius, ir jie nukrito į balutę prie mano kojų. Kai pasilenkiau pasiimti, šmėkštelejo balta ranka ir sugriebė juos anksčiau už mane. Išsigandusi atsitiesiau. Prie pat manęs, ramiai atsirėmęs į mano pikapą, stovėjo Edvardas Kalenas.

- Kaip tau *šitai* pavyksta? - nustebusi ir pyktelėjusi paklausiau.

- Kas man pavyksta? - paklausė jis, duodamas raktelius.

Ištiesiau ranką, rakteliai nukrito man ant delno.

- Išdygti lyg iš po žemių.

- Bela, aš nekaltas, kad esi baisiai nepastabi. - Jo balsas kaip visuomet buvo tylus, švelnus, prislopintas.

Rūsčiai pažvelgiau į jo tobulą veidą. Šiandien jo akys vėl buvo šviesios, sodrios auksinio medaus spalvos. Tada nuleidau galvą ir pabandžiau surikiuoti vėl susipynusias mintis.

- Kodėl vakar vakare užtvėrei kelią? - griežtai paklausiau, vis dar nežiūrėdama į jį. - Maniau, ketini apsimetinėti, kad aš neegzistuoju, o ne mirtinai mane sunervinti.

- Ne šiaip sau tai padariau, o dėl Tailerio. Turėjau suteikti jam progą, - prunkštelėjo Edvardas.

- Tu... - žioptelėjau. Nesugalvojau pakankamai baisaus žodžio. Atrodė, kad mano pyktis turėtų jį sudeginti, bet Edvardas, regis, tik dar labiau pralinksmėjo.

- Be to, aš neapsimetinėju, kad tu neegzistuoji, - pridūrė jis.

- Taigi *tikrai* stengiesi mane mirtinai sunervinti? Jei Tailerio autobusiukas nepadarė savo darbo?..

Jo gelsvose akyse plykstelėjo pyktis. Lūpos susispaudė į tiesią liniją, pradingo visas linksmumas.

- Bela, tu siaubingai kvaila, - tarė jis, tylus balsas skambėjo šaltai.

Man niežtėjo delnus – klaikiai troškau kam nors trenkti. Stebėjausi pati savimi. Paprastai nenaudoju prievartos. Nusigręžiau ir ėmiau žingsniuoti tolyn.

- Palauk! - sušuko jis.

Aš nesustojau, piktai šlepsėjau per lietų. Bet jis lengvai mane pavijo ir prisigretino.

- Atleisk, pasielgiau storžieviškai, - tarė jis žingsniuodamas šalia.

Nekreipiau į jį dėmesio.

- Netvirtinu, kad pasakiau netiesą, - toliau aiškino jis. - Bet vis vien buvo storžieviška šitaip kalbėti.

- Kodėl nepalieki manęs ramybėje? - suniurnėjau.

- Norėjau kai ko paklausti, bet tu nukreipei kalbą, - kikeno jis.

Regis, vėl atgavo gerą nuotaiką.

- Gal sergi asmenybės susidvejinimu? - atšiauriai paklausiau.

- Tu vėl pradedi.

Atsidusau.

- Gerai jau. Ko nori paklausti?

- Galvoju, ar kitą šeštadienį – žinai, tą dieną, kai vyks pavasario šokiai...

- Bandai krėsti *pokštus*? - pertraukiau jį, ūmiai atsigręžusi.

Kai pakėliau į Edvardą akis, mano veidas sušlapo nuo lietaus.

Jo akyse žybtelėjo klastingas žiburėlis.

- Gal leistum man užbaigti?

Prikandau lūpą ir sunėriau pirštus, kad ko nors skubotai nepridaryčiau.

- Girdėjau, tą dieną ruošiesi važiuoti į Sietlą, ir pamaniau, gal tau reikėtų draugijos.

Tai buvo netikėta.

- Ką? - ne visai supratau, ką jis nori pasakyti.

- Ar nori pakeleivio į Sietlą?

- Kas su manim važiuotų? - suglumusi paklausiau.

- Suprantama, aš, - jis aiškiai ištarė kiekvieną skiemenį, lyg kalbėtusi su psichiniu ligoniu.

Vis dar jaučiausi apstulbusi.

- *Kodėl?*

- Na, artimiausiomis savaitėmis ketinau nuvykti į Sietlą, be to, atvirai pasakius, nesu tikras, ar tavo pikapas ištvers kelionę.

- Mano pikapas rieda puikiai, labai ačiū už rūpestį.

Vėl pradėjau eiti, bet buvau pernelyg nustebusi, tad nebegalėjau taip smarkiai pykti.

- Bet ar tavo pikapas gali ten nuvažiuoti su vienu baku benzino? - Jis vėl prisiderino prie mano žingsnio.

- Nesuprantu, koks tavo reikalas? - *kvailas žvilgančio „Volvo“ savininke.*

- Ribotų išteklių švaistymas yra kiekvieno iš mūsų reikalas.

- Tiesą sakant, Edvardai, - tardama jo vardą suvirpėjau, ir tai mane nervino, - nesuprantu, ko tau iš manęs reikia. Sakei, kad nenori būti mano draugas.

- Sakiau, kad būtų geriau, jei mes nebūtume draugai, o ne kad to nenorėčiau.

- O, dėkui, dabar jau *viskas* aišku, - šiurkščiai pajuokavau.

Supratau, kad vėl sustojau. Atsidūrėme po valgyklos pakraige, taigi lengviau galėjau pažvelgti jam į veidą. Ir tai, žinoma, toli gražu nepadėjo susigaudyti.

- Pasielgtum daug... išmintingiau, jei su manim nedraugautum, - aiškino jis. - Bet aš pavargau laikytis nuo tavęs atokiai, Bela.

Tariant pastarąjį sakinį jo nuostabios akys suspindo, balsas tapo rimtas. Pamiršau, kaip kvėpuoti.

- Tai ar važiuosi su manim į Sietlą? - vėl rimtai paklausė jis.

Vis dar negalėjau prabilti, todėl tiesiog linktelėjau.

Jis šyptelėjo, paskui jo veidas sugriežtėjo.

- Tu tikrai *turėtum* laikytis nuo manęs kuo toliau, - perspėjo jis. - Susitiksime per pamoką.

Jis staigiai nosisuko ir grįžo, iš kur buvome atėję.

5. KRAUJO GRUPĖ

Į ANGLŲ NUĖJAU IT APDUJUSI. Įžengusi į kabinetą netgi nesuvokiau, kad pamoka jau prasidėjo.

- Dėkui, kad prisidėjote prie mūsų, panele Svan, - pašaipiai ištarė ponas Meisonas.

Paraudusi nuskubėjau į savo suolą.

Iki pat pamokos pabaigos nepastebėjau, kad Maikas nesėdi įprastoje vietoje šalia manęs. Mane apėmė kaltės jausmas. Bet jie su Eriku, kaip visuomet, pasitiko mane prie durų, taigi nusprendžiau, kad galbūt man vis dėlto atleis. Mums beeinant Maikas atsitokėjo, puolė su entuziazmu dėstyti orų prognozes savaitgaliui. Buvo pranešta, kad lietūs trumpam liausis, taigi galbūt pasiseks jo išvyka prie jūros. Norėdama atsilyginti už tai, kad vakar jį nuvyliau, stengiausi kalbėti su įkarščiu. Sunkiai sekėsi; lis ar ne, bet temperatūra geriausiu atveju pakils iki keturių laipsnių.

Likusią ryto dalį suvokiau miglotai. Sunku buvo patikėti, kad Edvardas iš tiesų su manimi kalbėjosi ir į mane žiūrėjo, kad tai nebuvo tik mano svajonė. O gal sapnavau itin ryškų sapną, kurį supainiojau su tikrove? Tai atrodė labiau tikėtina, nei galimybė, kad kuriuo nors atžvilgiu jam iš tiesų patinku.

Taigi su Džesika kulniuodama į kavinę nekantravau. Troškau išvysti jo veidą, pamatyti, ar jis vėl virto tuo šaltu, abejingu vaikinu, kurį matydavau pastarąsias kelias savaites. O gal tikrai įvyko stebuklas ir aš išgirdau tai, ką tariausi girdėjusi šį rytą? Džesika be paliovos plepėjo apie savo planus šokiams: Lorena ir Andžela pasikvietė kitus du berniukus, ir jie visi eis drauge. Ji nė nepastebėjo, kad aš nesiklausau.

Akimis greitai susiradusi jo staliuką baisiausiai nusivyliau. Kiti keturi sėdėjo, bet jo nebuvo. Negi jis grįžo namo? Sugniuždyta pėdinau eilėje paskui tauškiančią Džesika. Valgyti nebenorėjau – nusipirkau tik limonado buteliuką. Tenorėjau atsisėsti ir susigūžti.

- Edvardas Kalenas ir vėl į tave spokso, - ištarusi jo vardą, Džesika galų gale nutraukė mano apmąstymus. - Įdomu, kodėl šiandien jis sėdi vienas?

Ūmiai pakėliau galvą. Pasekiau jos žvilgsnį ir išvydau šelmiškai besišypsantį Edvardą. Jis žiūrėjo į mane nuo tuščio staliuko priešingame, nei anksčiau sėdėdavo, valgyklos kampe. Sutikęs mano žvilgsnį pakėlė ranką ir pamojo, kad prisidėčiau prie jo. Kai vis dar netikėdama į jį vėpsojau, mirktelėjo man.

- Čia jis *tau*? - su žeidžiančia nuostaba balse paklausė Džesika.

- Gal jis nori, kad padėčiau paruošti biologijos namų darbus, - jos labai sumurmėjau. - Hm, verčiau nueisiu pažiūrėti, ko jam reikia.

Eidama jutau į mane įsmeigtą jos žvilgsnį.

Priėjusi prie Edvardo staliuko dvejojama sustojau už kėdės priešais jį.

- Gal šiandien prisėstum prie manęs? - šypsodamasis paklausė jis.
Automatiškai atsisėdau, atsargiai jį stebėdama. Jis tebesišypsojo.
Sunku buvo patikėti, kad kas nors toks gražus gali būti tikras.
Baiminausi, kad jis išnyks kaip dūmas, o aš atsibusiu.

Regis, jis laukė, kad ką nors pasakyčiau.

- kažkas naujo, - galop pratariau.

- Na... - jis patylėjo, o kitus žodžius berte išbėrė: - Nusprendžiau,
kad, šiaip ar taip, keliausiu į pragarą.

Laukiau, kol jis pasakys ką nors prasmingesnio. Tikėjęs sekundės.

- Žinai, nė nenutuokiu, ką turėjai galvoje, - galop pareiškiau jam.

- Žinau. - Jis vėl šyptelėjo ir pakeitė temą. - Manau, tavo draugai
pyksta, kad pavogiau tave.

- Nenumirs. - Jaučiau, kaip jie akimis varsto mano nugarą.

- Vis vien tavęs neatiduočiau, - tarė jis, šelmiškai prisimerkęs.

Nurijau seiles.

Edvardas nusijuokė.

- Atrodai sunerimusi.

- Ne, - paprieštaravau, bet, keista, mano balsas užlūžo. – Veikiu
nustebusi... Kodėl šitaip elgiesi?

- Jau sakiau - pavargau stengtis laikytis nuo tavęs atokiai. Taigi
pasiduodu. - Jis tebesišypsojo, bet jo gelsvos akys buvo rimtos.

- Pasiduodi? - suglumusi pakartojau.

- Taip, nebesistengsiu būti geras. Tiesiog darysiu tai, ką trokštu
daryti, kas bus, tas bus. - Aiškinant šypsena išblėso, balse pasigirdo rūsti
gaidelė.

- Aš ir vėl nebesusigaudau.

Pasirodė kvapą gniaužianti šelmiška šypsenėlė.

- Su tavim kalbėdamas visada pasakau per daug - tai viena iš bėdų.

- Nesijaudink, aš ničnieko nesuprantu, - pašaipiai tariau.

- Tikiuosi.

- Taigi, paprastai tariant, mes dabar draugai?

- Draugai... - Jis susimąstė.

- Ar ne? - burbtelėjau.

Edvardas nusišypsojo.

- Na, manau, galime pabandyti. Bet iškart perspėju, kad nesu tau tinkamas draugas. - Perspėjimas buvo tikras, nors ir slėpėsi po šypsena.

- Dažnai tai kartoji, - pastebėjau, stengdamasi nepaisyti staiga pradėjusio virpėti kūno ir išlaikyti ramų balsą.

- Taip, kadangi nesiklausai manęs. Aš vis dar laikiu, kol patikėsi. Jei būtum protinga, vengtum manęs.

- Rodos, susidarei tvirtą nuomonę ir apie mano protą, - prisimerkiau.

Jis atsiprašydamas nusišypsojo.

- Taigi kol aš būsiu... neprotinga, mes bandysime draugauti? - pasistengiau apibendrinti painių pokalbį.

- Skamba daugmaž teisingai.

Pažvelgiau žemyn į savo rankas, laikančias limonado buteliuką, gerai nežinodama, ką toliau daryti.

- Apie ką galvoji? - smalsiai paklausė Edvardas.

Pažvelgiau į jo galias auksines akis, apsvaigau ir, kaip visuomet, išklojau tiesą.

- Bandau išsiaiškinti, kas tu toks.

Jis sukando dantis, bet pasistengęs išlaikė šypsena.

- Ir kaip sekasi? - nerūpestingai paklausė.

- Prastai, - prisipažinau.

Jis sukikeno.

- Kokios tavo teorijos?

Išraudau. Praeitą mėnesį svyravau tarp Briuso Veino ir Piterio Parkerio. Nieku gyvu neketinau to prisipažinti.

- Nesakysi? - paklausė jis, pakreipęs galvą į šoną ir šypsodamasis gundančia šypsena.

Papurčiau galvą.

- Tai pernelyg keista.

- Man *tikrai* labai gaila, - prisipažino jis.

- Na jau, - prisimerkusi skubiai paprieštaravau. - Neįsivaizduoju, ko čia gailėtis, kad kažkas nenori tau pasakyti, ką galvoja, kai tuo tarpu pats nuolat laidai paslaptingas užuominas vien tam, jog kitas nemiegotų naktimis ir be paliovos svarstyti, ką jos gali reikšti... Na, tai ko gi čia gailėtis?

Jis išsiviepė.

- Arba, - nebetramdydama apmaudo kalbėjau toliau, - tarkime, žmogus padaro įvairiausių keistų dalykų: vieną dieną neįmanomomis aplinkybėmis išgelbsti tavo gyvastį, kitą dieną elgiasi su tavim kaip su atstumtuuoju ir niekada nieko nepaaiškina, netgi pažadėjęs tai padaryti. O paskui dar kažko gailisi.

- Mažumėlę širsti, ar ne?

- Man nepatinka, kai elgiamasi nesąžiningai.

Nebesišypsodami žvelgėme vienas į kitą.

Jis dirstelėjo man pro petį ir netikėtai suprunkštė.

- Kas yra?

- Tavo vaikas, regis, galvoja, kad šiurkščiai su tavim elgiuosi.

Jis svarsto, nutraukti mūsų ginčą ar ne. - Ir vėl prunkstelėjo.

- Nesuprantu, apie ką šneki, - abejingai ištariau. - Bet vis vien esu tikra, kad klysti.

- Neklystu. Sakiau tau, daugumos žmonių mintis regiu kaip ant delno.

- Žinoma, išskyrus mano.

- Taip, išskyrus tavo. - Jo nuotaika staiga pakito; akys tapo mąšlios. - Galvoju, kodėl taip yra.

Turėjau nukreipti akis nuo jo įdėmaus žvilgsnio. Susikaupusi atsukau savo limonado dangtelį. Gurkštelėjau, spoksodama į stalą ir nieko nematydama.

- Ar tu nealkana? - išsiblaškęs paklausė jis.

- Ne. - Neketinau jam sakyti, kad mano pilvas pilnas – plistančių drugelių. - O tu? - pažvelgiau į tuščią stalą priešais jį.

- Ne, aš nealkanas.

Nesupratau jo išraiškos - atrodė, lyg jis džiaugtųsi kažkokiu jam vienam tesuprantamu pokštu.

- Galėtum padaryti man paslaugą? - sekundę padvejojusi paklausiau.

Jis staiga tapo atsargus.

- Priklauso nuo to, ko paprašysi.

- Ne tiek jau daug, - užtikrinau jį.

Jis laukė sunerimęs, bet ir susidomėjęs.

- Tik pagalvojau... ar negalėtum kitą kartą mane iš anksto perspėti, kai nuspręsi mano pačios labai nekreipti į mane dėmesio. - Kalbėdama žiūrėjau į limonado butelį ir savo rausvu pirštu braukiau per jo briauną.

- Tai būtų teisinga. - Kai pakėliau akis, jis sučiaupė lūpas, kad neprapliuptų juoktis.

- Dėkui.

- Ar galėtum ir man atsakyti į vieną klausimą? - paprašė jis.

- Tik į vieną.

- Pasakyk man *vieną* teoriją.

Oi.

- Tik ne tą.

- Tu tik pažadėjai pasakyti, nesakei, kurią, - priminė jis man.

- O tu ir pats sulaužei pažadą, - savo ruožtu priminiau jam.

- Tik vieną teoriją - nesijuoksiu.

- Tikrai juoksiesi. - Nė kiek neabejojau.

Edvardas nuleido akis, tada pažvelgė į mane pro savo ilgas juodas blakstienas, gelsvos akys liepsnojo.

- Prašau, - lenkdamasis prie manęs sušnabždėjo jis.

Sumirksėjau, galvoje pasidarė tuščia. Šventoji varna, kaip jam *tai* pavyksta?

- Èèè, ką? - apdėjusi paklausiau.

- Prašau pasakyti bent vieną mažytę teoriją. - Į mane įsmeigtos akys vis dar žėrėjo.

- Hm, na, tau įkando radioaktyvus voras? - Gal jis dar ir hipnotizuotojas? O gal aš beviltiška pastumdėlė?

- Ne itin kūrybinga, - pasišaipė jis.

- Atleisk, tai viskas, ką turiu, - įsižeidusi tariau.

- Nė iš tolo nepanašu, - erzino jis.

- Nebuvo jokio voro?

- Nea.

- Ir jokios radiacijos?

- Nea.

- Pasiduodu, - atsidusau.

- Ir kriptonitu neapsinuodijau, - sukikeno jis.

- Žadėjai nesijuokti, prisimeni?

Edvardas pasistengė susitvardyti.

- Vis vien galų gale išsiaiškinsiu, - perspėjau jį.

- Norėčiau, kad nė nebandytum, - jis vėl kalbėjo rimtai.

- Nes?..

- O ką, jei aš visai ne didvyris? Jei aš nenaudėlis? - jis žaismingai nusišypsojo, tačiau akys buvo neįžvelgiamos.

- O, - ištariau, nes keletas jo užuominų staiga stojo į vietas. - Suprantu.

- Tikrai? - Staiga jo veidas tapo rūstus, lyg jis būtų išsigandęs, kad netyčia per daug pasakė.

- Tu pavojingas? - spėjau. Kai suvokiau, ką pasakiau, mano pulsas pagreitėjo. Jis *tikrai* pavojingas. Visą laiką bandė man tai pasakyti.

Edvardas tylėdamas žvelgė į mane, akys buvo kupinos kažkokio man nesuprantamo jausmo.

- Bet ne blogas? - sušnabždėjau, purtydama galvą. - Ne, netikiu, kad būtum blogas.

- Tu klysti. - Jo balsas buvo vos girdimas.

Jis nudelbė akis, pasivogė mano butelio kamštelį ir ėmė jį sukti tarp pirštų. Žvelgiau į jį ir svarsčiau, kodėl nebijau. Jis tikrai kalbėjo tiesą – tai buvo aišku. Bet aš daugų daugiausiai jaučiau nerimą... ir stiprų susižavėjimą. Visada taip jausdavausi šalia jo.

Tylėjome, kol pastebėjau, kad valgykla beveik tuščia.

Pašokau ant kojų.

- Mes pavėluosime.

- Aš šiandien neisiu į pamoką, - tarė jis taip greitai sukdamas kamštelį, kad man mirgėjo akyse.

- Kodėl ne?

- Sveika kartais pasprukti iš mokyklos. - Jis nusišypsojo man, bet akys vis dar buvo susirūpinusios.

- Aš tai eisiu, - pranešiau. Buvau pernelyg didelė bailė, kad rizikuočiau būti sučiupta.

Jis vėl nukreipė akis į savo gamybos vilkutį.

- Tuomet pasimatysime vėliau.

Sudvejojau, bet nuskambėjus pirmam skambučiui moviau pro duris – paskutinį kartą dirstelėjusi ir įsitikinusi, kad jis nė nekrustelėjo.

Kai beveik bėgte įbėgau į klasę, mano galva sukosi greičiau nei butelio dangtelis. Tiek mažai atsakytų klausimų, palyginti su tuo, kiek daug kilo naujų. Bent jau nebelijo.

Man pasisekė; kai atlėkiau į kabinetą, pono Banerio dar nebuvo. Ramiai atsisėdau į savo suolą, jausdama, kad ir Maikas, ir Andžela stebeilijasi į mane. Maikas atrodė išsižeidęs, Andžela nustebusi ir mažumėlę nusigandusi.

Paskui atėjo ponas Baneris ir liepė klasei nurimti. Jis atsinešė kelias kartonines dėžutes. Padėjo jas ant Maiko suolo ir paprašė pasiūsti per klasę.

- Gerai, vaikai, noriu, kad iš kiekvienos dėžutės pasiimtumėte po daiktą, - tarė jis, traukdamas iš laboratorinio švarko kišenės gumines pirštines ir jas maudamasis. Šaižus garsas, kai pirštines pliaukštelėjo jam į riešus, man pasirodė grėsmingas. - Vienas iš jų bus indikatoriaus kortelė, - toliau aiškino jis, imdamas baltą kortelę su pažymėtais keturiais kvadratėliais ir ją rodydamas. – Kitas bus keturšakis aplikatorius, - jis iškėlė daiktą, panašų į šukas išlūžusiais dantimis, - o trečias - sterilus mikrolancetas. - Ponas Baneris parodė mažą plastiko maišelį ir jį atplėšė.

Iš tokio atstumo adatėlės neįžiūrėjau, bet man susuko pilvą.

- Aš visus apeisiu ir su pipete ant kortelių užlašinsiu vandens, taigi nepradėkite, kol prie jūsų neprieisiu.

Jis vėl pradėjo nuo Maiko suolo: į kiekvieną kvadratėlį atsargiai įlašino po lašelį vandens.

- Paskui norėčiau, kad adatėle įsidurtumėte į pirštą... - Jis suėmė Maiko ranką ir bakstelėjo adata į didįjį pirštą.

O ne. Man kaktą išpylė lipnus prakaitas.

- Ant kiekvieno aplikatoriaus smaigalio užlašinkite po mažą kraujo lašelį.

Jis spaudė Maiko pirštą, kol iš jo pradėjo tekėti kraujas. Mėšlungiškai nurijau seiles, maudė pilvą.

- O tada užtepkite ant kortelės.

Baigęs aiškinti ponas Baneris iškėlė raudonai ištepliotą kortelę. Užsimerkiaiu, užė ausyse, bet bandžiau klausytis.

- Kitą savaitgalį į Port Andželą atvažiuos „Raudonasis Kryžius“ imti kraujo, taigi pamaniau, kad visi turėtumėte žinoti savo kraujo grupę. - Jis atrodė patenkintas savimi. - Tačiau tiems, kuriems nėra aštuoniolikos, reikės gauti tėvų leidimą – aš duosiu blankų.

Ponas Baneris vaikščiojo po klasę ir lašino vandenį. Prisiglaudžiau skruostu prie vėsaus juodo stalviršio ir stengiausi neprarasti sąmonės. Girdėjau, kaip aplinkui badydami sau pirštus spygauja, aimanuoja ir kikena bendraklasiai. Lėtai kvėpavau per burną.

- Bela, ar tau viskas gerai? - paklausė mokytojas. Jo balsas skambėjo prie pat mano ausies ir atrodė sunerimęs.

- Aš jau žinau savo kraujo grupę, pone Baneri, - tyliai pratariau. Bijoju pakelti galvą.

- Ar tau bloga?

- Taip, pone, - suniurnėjau niršdama ant savęs, kad nepasprukau, kai pasitaikė proga.

- Gal kas nors galėtų nuvesti Belą pas seselę? - paprašė jis. Nė galvos nepakėlusį žinojau, kad tas savanoris bus Maikas.

- Galėsi eiti? - paklausė ponas Baneris.

- Taip, - sušnabždėjau. Tik išleiskite mane iš čia, pagalvoju. Šliaužte šliaužiu.

Maikas uoliai apkabino mane per liemenį ir užkėlė mano ranką sau ant peties. Eidama iš klasės rėmiausi į jį visu svoriu.

Maikas pamažu tempė mane per mokyklos kiemą. Kai užėjome už valgyklos, kur nebematė ponas Baneris, sustojau.

- Leisk man šiek tiek pasėdėti, - paprašiau.

Jis padėjo man atsisėsti ant šaligatvio krašto.

- Kad ir ką darytum, laikyk ranką kišenėje, - perspėjau.

Man vis dar svaigo galva. Atsiguliau ant šono, pasidėjau skruostą ant šalto, vėsaus cemento ir užsimerkiau. Tai mažumėlę padėjo.

- Oi, Bela, tu pažaliavusi, - išsigandęs tarė Maikas.

- Bela? - iš tolo atsklido kitas balsas.

Ne! O, kad man būtų tik pasigirdęs šis klaikiai pažįstamas garsas.

- Kas nutiko - ar ji sužeista?

Dabar jo balsas skambėjo arčiau, atrodė susijaudinęs. Ne, man nepasigirdo. Stipriai užsimerkiau, tikėdamasi numirti. Ar bent jau neapsivemti.

Maikas, regis, įsitempė.

- Manau, ji alpsta. Nežinau, kas nutiko, ji net neįsidūrė piršto.

- Bela, - prie pat savęs išgirdau Edvardo balsą, jame jau buvo justi palengvėjimas. - Ar girdi mane?

- Ne, - suaimanavau, - eik iš čia.

Edvardas sukikeno.

- Vedžiau ją pas seselę, - tarsi gindamasis paaiškino Maikas, - bet ji nebegali toliau eiti.

- Aš ją nunešiu, - tarė Edvardas. Iš balso girdėjau, kad jis tebesišypso. - Gali grįžti į pamoką.

- Ne, - paprieštaravo Maikas. - Aš privalau tai padaryti.

Staiga šaligatvis dingo iš po manęs. Apimta siaubo plačiai atsimerkiau. Edvardas paėmė mane ant rankų taip lengvai, lyg sverčiau ne keturiasdešimt penkis, o penkis kilogramus.

- Paleisk mane! - *meldžiu, meldžiu, kad tik neapsivemčiau ant jo.* - Man dar nebaigus sakyti, jis pradėjo mane nešti.

- Ei! - šūktelėjo Maikas, jau atsilikęs nuo mūsų dešimčia žingsnių. Edvardas nekreipė į jį dėmesio.

- Atrodai siaubingai, - šypsodamasis tarė man.

- Padėk mane ant šaligatvio, - aimanavau.

Nuo siūbavimo jam einant buvo dar blogiau. Jis laikė mane toličiau nuo savęs, atsargiai, vien tik rankomis. Regis, jam visai nebuvo sunku.

- Taigi pamačius kraują tau pasidarė bloga? - paklausė jis. Regis, tai jį pralinksmino.

Neatsakiau. Vėl užsimerkiau ir suspaudusi lūpas iš visų jėgų kovojau su pykinimu.

- Ir netgi ne savo pačios kraują, - toliau smagindamasis kalbėjo jis. Nežinau, kaip nešinas manimi jis atidarė duris, bet staiga pasidarė šilta, ir aš supratau, kad esame viduje.

- O varge, - išgirdau aiktelint moterišką balsą.

- Ji per biologiją vos nenualpo, - paaiškino Edvardas.

Atsimerkiau. Buvau raštinėje, Edvardas žingsniavo palei priekinį stalą seselės durų link. Ponia Koup, raudonplaukė sekretorė, nubėgo pirma ir atidarė jam duris. Į močiutę panaši seselė nustebusi pakėlė galvą nuo romano, kai Edvardas įnešė mane į kabinetą ir švelniai paguldė ant traškančio popieriaus, kuriuo buvo uždengtas gultas su rudu viniliniu čiužiniu. Tada pasitraukė ir atsistojo prie sienos taip toli nuo manęs, kaip tik buvo galima šiame ankštame kabinete. Jo akys iš susijaudinimo blizgėjo.

- Jai tik šiek tiek pasidarė bloga, - patikino jis išsigandusią seselę.

- Per biologiją tikrina kraujo grupes.

Seselė supratingai linktelėjo.

- Visuomet kam nors taip nutinka.

Edvardas tramdė juoką.

- Pagulėk truputėlį, mieloji, praeis.

- Žinau, - atsidusau. Jau beveik nebepykino.

- Ar dažnai taip nutinka? - paklausė ji.

- Retkarčiais, - prisipažinau.

Edvardas sukosėjo slėpdamas juoką.

- Tu jau gali grįžti į klasę, - pasakė jam seselė.

- Privalau pasilikti su ja.

Jis tai ištarė taip tvirtai ir autoritetingai, kad seselė, nors ir sučiaupė lūpas, neprieštaravo.

- Eisiu, atnešiu ledo tavo galvai, brangioji, - tarė ji man ir išskubėjo iš kabineto.

- Tu buvai teišus, - sudejavau užsimerkdama.

- Dažniausiai esu teišus – bet apie ką būtent kalbi?

- Bėgti iš pamokų *tikrai* sveika. - Stengiausi kvėpuoti lygiai.

- Išgąsdinai mane, - patylėjęs prisipažino jis. Jo balso tonas buvo toks, lyg jis prisipažintų kažkokią žeminančią silpnybę. - Pamaniau, Niutonas velka tavo negyvą kūną į miškelį palaidoti.

- Cha, cha. - Tebebuvau užsimerkusi, bet kas minutę jaučiausi vis geriau.

- Aš rimtai – esu matęs gražesnės spalvos lavonų. Jau sunerimau, kad turėsiu keršyti už tavo nužudymą.

- Vargšas Maikas. Lažinuosi, kad jis siunta.

- Jis siaubingai neapkenčia manęs, - linksmai pareiškė Edvardas.

- Juk tu nežinai, - paprieštaravau, bet staiga pamaniau, kad visko gali būti.

- Mačiau jo veidą – supratau.

- Kaip mane pamatei? Maniau, kad pabėgai iš mokyklos.

Jaučiausi bemaž gerai, tik šleikštulys turbūt būtų praėjęs greičiau, jei pietums būčiau ko nors užvalgiusi. Antra vertus, ko gero, man pasisekė, kad skrandis buvo tuščias.

- Sėdėjau automobilyje ir klausiausi plokštelės.

Toks paprastas atsakymas mane apstulbino.

Išgirdau, kaip durys atsidaro, ir atsimerkusi išvydau seselę su šaltu kompresu rankoje.

- Štai tau, brangioji. - Ji uždėjo kompresą man ant kaktos. – Atrodai geriau, - pridūrė.

- Manau, man viskas gerai, - tariau sėsdamasi.

Šiek tiek užė ausyse, bet galva nebesvaigo. Mėtų žalumo sienos stovėjo ten, kur ir turėjo stovėti.

Mačiau, kad ji vėl ketina mane paguldyti, bet kaip tik tada atsidarė durys ir įkišo galvą poniam Koup.

- Turime dar vieną, - perspėjo ji.

Nusliuogiau žemyn ir atlaisvinau gultą kitam ligoniui. Kompresą gražinau seselei.

- Štai, man nebereikia.

Tada pro duris įsvirduliavo Maikas, prilaikydamas pageltusį Li Stivensą, dar vieną berniuką iš mano biologijos klasės. Mes su Edvardu pasitraukėme prie sienos jų praleisti.

- O ne, - sumurmėjo Edvardas. - Eik iš kabineto, Bela.

Suglumusi pakėliau į jį akis.

- Patikėk manim – išėik.

Apsisukau ir movia pro duris, joms dar nespėjus užsidaryti.

Sau už nugaros jaučiau Edvardą.

- Tu tikrai manęs paklausei, - nusistebėjo jis.

- Užuodžiau kraują, - tariu sukdamą nosį. Li pasidarė bloga ne žiūrint į kitus, kaip man.

- Žmonės neužuodžia kraujo, - ginčijosi jis.

- Aš užuodžiu – nuo to man ir silpna. Jis kvepia kaip rūdys... ir druska.

Jis žvelgė į mane su nesuprantama išraiška veide.

- Kas yra? - paklausiau.

- Nieko.

Maikas išėjo pro duris ir pažvelgė į mane, paskui į Edvardą. Jo žvilgsnis patvirtino tai, ką Edvardas sakė apie neapykantą. Paskui paniuręs vėl atsisuko į mane.

- *Tu* atrodai geriau, - kaltinamu tonu ištarė.

- Tik neištrauk iš kišenės rankos, - perspėjau jį dar kartą.

- Kraujas nebeteka, - suniurnėjo jis. - Grįši į pamoką?

- Gal juokauji? Taip jau imsiu, apsisuksiu ir grįšiu.

- Taip, kodėl gi ne... Tai šį savaitgalį važiuosi? Prie jūros? – kalbėdamas jis dar sykį dėbtelejo į Edvardą, o šis stovėjo prie apkrauto stalo ir, nejudėdamas kaip skulptūra, žvelgė į toį.

Pasistengiau atsakyti kuo draugiškiau:

- Žinoma, juk sakiau.

- Susitinkame prie mano tėčio parduotuvės, dešimtą. - Jo žvilgsnis vėl nukrypo į Edvardą, jis svarstė, ar ne per daug atskleidė. Iš kūno kalbos buvo aišku, kad tai nėra viešas kvietimas.

- Būsiu ten, - pažadėjau.

- Tuomet susitiksime per kūno kultūrą, - tarė jis ir dvejojamas ėmė trauktis prie durų.

- Iki, - atsakiau.

Maikas, šiek tiek suraukęs savo apskritą veidą, dar kartą dirstelėjo į mane ir nuleidęs pečius pamažu išėjo pro duris. Mane užliejo gailestis. Pagalvojau, kaip vėl išvysiu jo nusivylusį veidą... per kūno kultūrą.

- Kūno kultūra, - suvaitojau.

- Galiu tuo pasirūpinti. - Nepastebėjau, kaip Edvardas atsidūrė šalia manęs, bet dabar jis kalbėjo man į ausį. - Eik, sėskis ir atrodyk išbalusi, - sušnabždėjo jis.

Tai nebuvo sunku; visą laiką buvau išblyškusi, o po šio įvykio veidas blizgėjo nuo prakaito. Atsisėdau į vieną iš girgždančių kėdžių ir užsimerkusi atrėmiau galvą į sieną. Po silpnumo priepuolių visuomet jausdavausi išsekusi.

Girdėjau, kaip prie stalo tyliai kalba Edvardas.

- Ponia Koup?

- Klausau? - Negirdėjau, kaip ji grįžo į raštinę.

- Belai kita pamoka kūno kultūra, nepanašu, kad ji jaustųsi pakankamai gerai. Tiesą sakant, manau, turėčiau parvežti ją namo. Ar negalėtumėte atleisti jos nuo pamokos? - Jo balsas buvo it skystas medus. Įsivaizdavau, kad akys turi atrodyti dar labiau pribloškiamai.

- Ar ir tave reikia atleisti, Edvardai? - sučiulbėjo ponia Koup. Ir kodėl man taip nepavyksta?

- Ne, aš pas poniją Gof, ji neprieštaraus.

- Gerai, tuomet viskas tvarkoj. Jautiesi geriau, Bela? – šūktelėjo ji man.

Glebiai linktelėjau; beveik nereikėjo vaidinti.

- Paeisi, ar nori, kad vėl neščiau? - Nusigręžęs nuo sekretorės jis nutaisė pašaipų veidą.

- Eisiu.

Atsargiai atsistojau, vis dar jaučiausi gerai. Jis atidarė man duris, šypsojosi mandagiai, bet akys tyčiojosi. Išėjau laukan į šaltą, smulkią,

ką tik pradėjusią kristi dulksną. Buvo malonu – pirmą kartą mėgavausi iš dangaus krentančia drėgme. Ji nuplovė man nuo veido lipnų prakaitą.

- Dėkui, - tariau, kai jis išsekė paskui mane. - Beveik buvo verta susirgti, kad išsisukčiau nuo kūno kultūros.

- Nėra už ką. - Prisimerkęs nuo lietaus jis žvelgė į priekį.

- Tai važiuosi? Turiu galvoje šį šeštadienį? - Vyliausi, kad Edvardas važiuos, nors tai atrodė mažai tikėtina. Neįsivaizdavau jo sėdinčio automobilyje kartu su mokiniais; jis priklausė kitam pasauliui. Tačiau tikėjau, kad jis įkvėps man bent kruopelę entuziazmo.

- Tai kur tiksliai jūs važiuojate? - Jis vis dar be jokios išraiškos spoksojo prieš save.

- Į La Pušą, pirmą paplūdimį.

Tyrinėjau jo veidą, bandydama atspėti, ką jis galvoja. Jo akys susiaurėjo kaip du plyšeliai. Kreivai šypsodamasis jis pašnairavo į mane akies kampučiu.

- Tikrai nemanau, kad mane kvietė.

Atsidusau.

- Aš ką tik pakviečiau.

- Verčiau jau mudu šią savaitę nebebandykime Maiko kantrybės.

Juk nenorime, kad ji trūktų. - Jo akys žibėjo, ši mintis jam patiko labiau nei derėtų.

- Maikas – šmaikas, - sumurmėjau, vis galvodama apie tai, kaip jis ištarė „mudu“. *Man* tai irgi patiko labiau nei derėtų.

Beveik priėjome automobilių aikštelę. Pasukau į kairę, prie savo pikapo. Kažkas sugriebė mane už striukės ir timptelėjo atgal.

- Tai kur dabar keliauji? - pasipiktinęs paklausė jis. Rankoje laikė mano striukės skverną.

Sumišau.

- Važiuoju namo.

- Argi negirdėjai, kad pažadėjau tave saugiai pargabenti? Ir manai, kad leisiu tau tokios būklės vairuoti? - jo balse vis dar buvo justi apmaudas.

- Kokios būklės? O kaipgi mano pikapas? - pasiskundžiau.

- Paprašysiu Alisos, kad po pamokų jį tau atvežtų.

Edvardas, laikydamas mane už striukės, nusitempė prie savo automobilio. Aš tegalėjau stengtis nepargriuti atbula. Jei parkrisčiau, jis tikriausiai mane vilktų visą kelią.

- Paleisk! - pareikalavau.

Jis nekreipė dėmesio. Svyrinėjau drėgnu šaligatviu, kol pasiekėme „Volvo“. Galop jis mane paleido – atsirėmiau į keleivio dureles.

- Na tu ir įkyrus! - burbtelėjau.

- Atrakinta, - tik tiek tepasakė. Pats įlipo pro vairuotojo pusę.

- Aš ir pati kuo puikiausiai galiu parvažiuoti namo! – Stovėjau prie automobilio ir siutau.

Dabar lijo smarkiau, o aš nebuvo užsidėjusi gobtuvo, tad nuo plaukų ant nugaros varvėjo vanduo.

Jis nuleido automatinį langą ir per sėdynę pasilenkė prie manęs.

- Lipk, Bela.

Neatsakiau. Mintyse skaičiavau, kokios mano galimybės pasiekti pikapą jam nespėjus pasivyti. Teko pripažinti, labai menkos.

- Parsitempsiu tave atgal, - pagrasino jis, atspėjęs mano ketinimus.

Lipdama į jo automobilį, stengiausi atrodyti kuo oriau. Ne itin sekėsi – atrodžiau kaip iš vandens ištrauktas kačiukas, batai girgždėjo.

- Neprireiks, - šaltai atrėžiau.

Jis nieko neatsakė. Paknebinėjo valdymo pultą, įjungė šildytuvą, patylino muziką. Kai išsukome iš aikštelės, pasiryžau nesikalbėti ir sėdėti sugižusi, bet tada atpažinau muziką ir smalsumas pakeitė mano planus.

- „Mėnesiena“? - nustebusi paklausiau.

- Žinai Debiusi? - jis irgi atrodė nustebęs.

- Nelabai, - prisipažinau. - Mama namie dažnai leidžia klasikinę muziką, bet pažįstu tik savo mėgstamiausius kūrinius.

- Man ji irgi labai patinka.

Paskendęs mintyse jis žvelgė į lietų.

Klausiausi muzikos atsipalaidavusi ant šviesiai pilkos odinės sėdynės. Negalėjau atsispirti pažįstamai, raminamai melodijai. Nuo lietaus viskas už lango susiliejo į pilkas ir žalsvas dėmes. Pradėjau suvokti, kad lekiamo labai greitai, tačiau automobilis judėjo taip lygiai, taip vienodai, kad greičio nesijautė. Jį išdavė tik pro šalį šmėkščiojantys pastatai.

- Kokia tavo mama? - staiga paklausė jis.

Pažvelgusi išvydau, kad jis smalsiai tyrinėja mane.

- Ji panaši į mane, tik gražesnė, - tariau.

Jis kilstelėjo antakius.

- Aš daug ką paveldėjau iš Čarljo. Ji labiau mėgstanti bendrauti, drąsesnė už mane. Neatsakinga ir mažumėlę ekscentriška, gamina nenusėjamus patiekalus. Ji mano geriausia draugė. - Nutilau. Šnekos apie ją mane slėgė.

- Kiek tau metų, Bela? - dėl kažkokios man nesuprantamos priežasties jo balsas atrodė nusivylęs.

Automobilis sustojo, supratau, kad mes jau prie Čarljo namų. Lietus taip kliokė, kad beveik neįžiūrėjau namo. Tarsi automobilis būtų paskendęs upėje.

- Man septyniolika, - kiek suglumusi atsakiau.

- Neatrodai septyniolikos.

Jo balsas skambėjo priekaištingai; mane suėmė juokas.

- Kas yra? - paklausė jis.

- Mama vis sako, kad gimiau trisdešimt penkerių ir kasmet vis labiau artėju prie brandaus amžiaus. - Nusijuokiau, paskui atsidusau. - Na, kas nors juk turi būti suaugęs. - Šiek tiek patylėjau. – Tu ir pats neatrodai kaip mokinys, - pastebėjau.

Jis padarė grimasą ir pakeitė temą.

- Tai kodėl gi tavo mama ištekėjo už Filo?

Nustebau, kad jis prisiminė vardą; tik kartą buvau jį paminėjusi, beveik prieš du mėnesius. Todėl ne iškart atsakiau.

- Mano mama... ji labai jaunatviška. Manau, su Filu jaučiasi dar jaunesnė. Šiaip ar taip, ji kraustosi dėl jo iš proto. - Pakraipiau galvą. Susižavėjimas man visuomet buvo mįslingas jausmas.

- Ar tu pritarei? - pasidomėjo jis.

- Argi tai svarbu? - atšoviau. - Noriu, kad ji būtų laiminga... o ji trokšta jo.

- Tu labai kilni... Kažin... - susimąstė jis.

-Kas?

- Kaip manai, ar ir ji tau būtų tokia pat geranoriška? Kad ir ką pasirinktum? - Jis staiga surimtėjo, pažvelgė man į akis.

- M-manau, taip, - išlemenau. - Bet ji juk mama. Yra šioks toks skirtumas.

- Na, tarkime, jis nebus labai baisus, - erzino jis.

Šyptelėjau.

- Ką reiškia baisus? Prisivėręs į veidą daugybę auskarų, su ryškiom tatuiruotėm?

- Manau, tai vienas variantas.

- O koks tavo variantas?

Bet jis, nekreipdamas dėmesio į mano klausimą, vėl pasiteiravo:

- Kaip manai, ar *aš* galėčiau būti baisus? - Jis kilstelėjo vieną antakį, ir veidą nušvietė nedrąši šypsenėlė.

Susimąščiau. Galvojau, ar sakyti tiesą, ar verčiau meluoti. Nusprendžiau iškloti teisybę.

- Hmm... manau, panorėjęs *galėtum*.

- O dabar manęs bijai? - Šypsena išnyko, o dangiško grožio veidas surimtėjo.

- Ne. - Tačiau atsakiau pernelyg greitai.

Veide vėl pasirodė šypsena.

- Na, tai gal dabar papasakosi apie savo šeimą? - paklausiau, norėdama nukreipti kalbą. - Tai turėtų būti daug įdomesnė istorija nei mano.

Jis akimirksniu tapo budrus.

- Ką nori sužinoti?

- Kalenai tave įsūnijo? - pasitikslinau.

- Taip.

Akimirką dvejojau.

- Kas nutiko tavo tėvams?

- Jie žuvo prieš daug metų, - jo tonas buvo dalykiškas.

- Užjaučiu, - sumurmėjau.

- Menkai juos beprisimenu. Karlailas ir Esmė jau seniai tapo man tėvais.

- Ir tu juos myli, - net ne klausiau. Tai buvo akivaizdu iš to, kaip jis apie juos kalbėjo.

- Taip, - nusišypsojo Edvardas. - Neįsivaizduoju geresnių žmonių.

- Tau labai pasisekė.

- Žinau.

- O tavo brolis ir sesuo?

Jis žvilgtelėjo į laikrodį prietaisų skydelyje.

- Mano brolis ir sesuo, o tuo pačiu ir Džasperis su Rozali, pasius, jei jiems teks stypsoti Lietuvoje ir laukti manęs.

- O, atleisk, tau tikriausiai laikas važiuoti.

Visai nenorėjau lipti iš automobilio.

- O tu tikriausiai norėtum atgauti pikapą prieš viršininkui Svanui grįžtant namo, kad nereikėtų jam pasakoti apie nutikimą per biologiją. - Jis vyptelėjo.

- Neabejoju, kad jis jau girdėjo. Forkse paslapčių nėra, - atsidusau. Edvardas nusijuokė, bet jo juokas nebuvo labai linksmas.

- Gerai pasilinksmink pajūryje... gero jums oro, kad galėtumėte pasideginti. - Jis pažvelgė į pliaupiančią liūtį.

- Rytoj nesusitiksime?

- Ne. Mes su Emetu anksti pradėdame savaitgalį.

- Ką veiksite? - *juk draugai gali to paklausti.* - Tikėjausi, mano balse nebus justi nusivylimo.

- Keliausime po Ožkų uolas, į pietus nuo Reinyro kalnų.

Prisiminiau, kaip Čarlis sakė, kad Kalenai dažnai išskylauja.

- O, na, tai sėkmės.

Stengiausi, kad mano balsas skambėtų džiugiai. Bet nemanau, kad pavyko jį apgauti. Jo lūpų kampučiuose žaidė šypsena.

- Ar šį savaitgalį galėtum kai ką dėl manęs padaryti? - Jis pasisuko taip, kad galėtų žiūrėti tiesiai į mane ir pasitelkti visą savo liepsnojančių auksinių akių galią.

Bejėgiškai linktelėjau.

- Neįsižeisk, bet, atrodo, esi iš tų žmonių, kurie kaip magnetai pritraukia nelaimės. Taigi... pasistenk neįkristi į vandenyną, nepapulti po ratais ir panašiai, gerai? - jis šelmiškai šyptelėjo.

Jam kalbant bejėgiškumas išsisklaidė. Pažvelgiau į jį.

- Padarysiu, ką galėsiu, - atšoviau ir stryktelėjau į lietų.

Gerokai per stipriai trinktelėjau dureles.

Nuvažiuodamas jis tebesišypsojo.

6. ŠIURPIOS ISTORIJOS

SĖDĖJAU SAVO KAMBARYJE ir stengiausi sutelkti dėmesį į trečiąją „Makbeto“ veiksmą, bet iš tiesų klausiausi, ar neišgirsiu savo pikapo. Šniokščiantis lietus priminė variklio burzgimą. Ir kai kelintą sykį priėjusi prie lango žvilgtelėjau pro užuolaidas, pagaliau jį išvydau.

Penktadienio ir šiaip nelaukiau, bet jis dar gerokai pranoko mano nuogaštavimus. Be abejo, mokiniai laidė pastabas apie mano alpimą. Džesikai ši istorija pasirodė ypač smagi. Laimė, Maikas laikė liežuvį už dantų ir, regis, niekas nežinojo, kad buvo įsikišęs ir Edvardas. Tačiau Džesika vis dėlto iškamantinėjo mane apie pietus.

- Tai ko vakar norėjo Edvardas Kalenas? - per trigonometriją paklausė ji.

- Nežinau, - atsakiau teisybę. - Jis taip tiesiai ir neprisipažino.

- Atrodei lyg ir supykusi, - tardė ji.

- Tikrai? - nustebusi pažiūrėjau į ją.

- Žinai, niekada anksčiau nemačiau, kad jis sėdėtų su kuo nors kitu, ne su savo šeimos nariais. Tai keista.

- Keista, - sutikau.

Džesika atrodė pyktelėjusi; ji nekantriai pašė savo tamsias garbanas – spėjau, kad tikėjosi išgirsti ką nors, iš ko galėtų sukurti gerą istoriją ir papasakoti kitiems.

O visų blogiausia penktadienį buvo tai, kad, nors žinojau, jog jo nebus, vis vien vyliausi. Kai su Džesika ir Maiku nuėjome į valgyklą, nenorom žvilgtelėjau į jo staliuką, kur suglaudę galvas sėdėjo ir šnekučiavosi Rozali, Alisa ir Džasperis. O kai supratau, kad nežinau, kiek dar teks laukti, kol jį išvysiu, mane apėmė baisus liūdesys.

Prie mūsų nuolatinio staliuko netilo šnekos apie rytdieną. Maikas vėl pagyvėjo, jis sudėjo viltis į vietinį sinoptiką, kuris pažadėjo, kad rytoj bus saulėta. Gal ir patikėsiu tuo, – kai pamatysiu savo akimis. Bet šiandien iš tiesų buvo šilčiau – maždaug penkiolika laipsnių. Galbūt išvyka nesužlugs visiškai.

Per pietus sugavau du nedraugiškus Lorenos žvilgsnius; tik kai visi kartu išėjome iš salės, supratau dėl ko. Pėdinau paskui ją, vos per žingsnį nuo jos lygių, sidabrinio atspalvio šviesių plaukų, bet ji, aišku, nepastebėjo. Išgirdau, kaip ji šnabžda Maikui:

- ...nesuprantu, kodėl *Bela*, - ji ištarė mano vardą paniekinamai, - nuo šiol nesėdi su Kalenais.

Nebuvau pastebėjusi, koks nemalonus, nosinis jos balsas, ir mane nustebino jame girdima pagieža. Mes mažai pažinojome viena kitą – tikrai nepakankamai, kad ji turėtų priežasčių manęs nemėgti. Bent jau aš taip galvoju.

- Ji mano draugė ir sėdės su mumis, - sukuždėjo jai Maikas, šiek tiek pataikaudamas, bet likdamas ištikimas man. Stabtelėjau, kad Džesika su Andžela mane aplenkė. Daugiau nebenorėjau nieko išgirsti.

Tą vakarą valgant Čarlis buvo kupinas entuziazmo dėl mano rytdienos kelionės į La Pušą. Manau, jis jautėsi kaltas, kad savaitgaliais palieka mane namie vieną, bet pernelyg daug metų ugdė savo įpročius, kad dabar galėtų jų atsisakyti. Be abejo, jis žinojo visus vaikus, kurie važiuos, pažinojo jų tėvus ir gal net senelius. Regis, jis neprieštaravo. Svarsčiau, ar pritartų mano ketinimui važiuoti į Sietlą su Edvardu Kalenu. Nors, žinoma, nė neketinau jam to sakyti.

- Tėti, ar žinai tokią vietovę, kuri vadinasi Ožkų uolos ar kažkaip panašiai? Rodos, jos yra į pietus nuo Reinyro kalno, - atsainiai paklausiau.

- Taip – o ką?

Gūžtelėjau pečiais.

- Kai kurie vaikai kalbėjo, kad ten stovyklauja.

- Tai ne itin gera vieta stovyklauti, - jis atrodė nustebęs. – Per daug lokių. Daug kas ten vyksta medžioklės sezonu.

- O, - pratariau. - Gal neteisingai išgirdau pavadinimą.

Ruošiausi ilgiau pamiegoti, bet mane pažadino neįprasta šviesa. Atsimerkusi išvydau pro langą sklindančius skaisčiai geltonus spindulius. Negalėjau patikėti. Nuskubėjau prie lango patikrinti – iš tiesų švietė saulė. Ji kabojo ne toje dangaus vietoje, per žemai, ir atrodė esanti toliau, nei turėtų būti, bet tai tikrai buvo saulė. Horizontą dengė debesys, bet viduryje buvo matyti didžiulis žydras lopas. Ilgokai prastovėjau prie lango, baimindamasi, kad žydruma vėl nepradingtų.

Niutono sporto reikmenų parduotuvė buvo į šiaurę nuo miestelio. Buvau ją mačiusi, tik niekada nesustojau – man niekuomet neprireikė daiktų, kurie praverstų būnant gamtoje. Stovėjimo aikštelėje atpažinau Maiko „Suburban“ ir Tailerio „Sentrą“. Pasukusi prie jų automobilių išvydau grupelę, susirinkusią priešais „Suburban“. Ten stovėjo Erikas su kitais dviem berniukais, su kuriais turėjau bendrų pamokų; buvau

beveik tikra, kad jų vardai Benas ir Koneris. Džesika irgi jau buvo, o jai iš šonų Andžela ir Lorena. Greta stovėjo dar trys mergaitės, viena iš jų, prisiminiau, penktadienį per kūno kultūrą pargriuvo. Kai išlipau iš pikapo, šioji dėbelėjo į mane paniurusiu žvilgsniu ir kažką sušnabždėjo Lorenai. Lorena papurtė savo šilkinčius plaukus ir paniekinamai mane nužvelgė.

Taigi laukia viena iš *tų* dienų.

Bent jau Maikas, regis, apsidžiaugė mane išvydęs.

- Atvažiavai! - džiugiai sušuko jis. - Juk sakiau, kad šiandien bus saulėta, ar ne?

- Sakiau, kad atvažiuosiu, - priminiau jam.

- Laukiame tik Li ir Samantos... nebent tu dar ką nors pakviete? - pridūrė Maikas.

- Ne, - mažumėlę pamelavau, tikėdamasi, kad nebūsiu sučiupta. Bet tuo pačiu trokšdama, kad įvyktų stebuklas ir pasirodytų Edvardas.

Maikas atrodė patenkintas.

- Važiuosi mano automobiliu? Dar bus Li mamos autobusiukas.

- Žinoma.

Jis palaimingai nusišypsojo. Kiek nedaug Maikui trūko iki laimės.

- Galėsi sėdėti priekyje, - pažadėjo jis.

Slapčia graužiausi. Nebuvo lengva tuo pačiu metu padaryti laimingus Maiką ir Džesiką. Jau mačiau, kaip piktai Džesika žiūri į mus.

Tačiau man pasisekė. Li atsivežė dviem žmonėmis daugiau, tad vos tilpome. Priekinėje „Suburban“ sėdynėje tarp savęs ir Maiko įspraudžiau Džesiką. Maikas nesijautė itin dėkingas, bet Džesika nusiramino.

Nuo Forkso iki La Pušo buvo vos dvidešimt penki kilometrai, didžiąją kelio dalį važiuojome per nuostabias, tankias, žalias girias, po mumis du kartus pravinguriavo plati Kvileutės upė. Džiaugiausi, kad

sėdžiu prie lango. Atsidarėme langus – „Suburbane“ devyniese buvo ankštoka – ir bandžiau sugerti kuo daugiau saulės šviesos.

Vasaromis atostogaudama pas Čarlį dažnai lankydavausi paplūdimiuose aplink La Pušą, taigi pusantro kilometro ilgio Pirmojo paplūdimio pjautuvas man buvo pažįstamas. Bet vis dar gniaužė kvapą. Vanduo, net ir šviečiant saulei, buvo pilkas, bangelės baltomis keteromis daužėsi į nykų, akmenuotą krantą. Iš plieno spalvos užutėkio vandens kilo salos uolėtais krantais, jų nelygios viršūnės buvo apaugusios atšiauriomis, ištįsusiomis eglėmis. Paplūdimyje driekėsi siauras tikro smėlio ruoželis prie pat vandens, tolėliau jis perėjo į gausybę didelių, nugludintų akmenų, kurie iš tolo atrodė pilki lyg uniformuoti, bet iš arčiau pamatydavai, kad jie visų atspalvių, kokie tik gali būti akmenys: terakotos, jūros žalumo, alyviniai, melsvai pilki, blausūs auksiniai. Palei potvynio liniją mėtėsi didžiuliai į krantą išmesti medžiai, sūrių bangų nubalinti tarsi kaulai, kai kurie krūvelėmis palei miško pakraštį, kiti pavieniai, beveik skalaujami bangų.

Nuo jūros dvelkė gaivus vėjelis, vėsus ir sūrus. Ant bangų sūpavosi pelikanai, virš jų ratus suko balti kirai ir vienišas erelis. Aplink horizontą vis dar driekėsi debesys, grasindami bet kurią akimirką jį užtemdyti, bet kol kas apsupta žydro dangaus narsiai švietė saulė.

Patraukėme prie jūros, Maikas mus vedė prie ratu suguldytų rąstų, kurie, matyt, jau anksčiau buvo naudojami panašioms susibūrimams. Viduryje buvo įrengta laužavietė, pilna juodų pelenų. Erikas ir berniukas, kurį mintyse vadinau Benu, pririnko jūros atplukdytų pagalių iš sausesnių krūvelių palei mišką ir netrukus virš senų pelenų sukrovė vigvamo formos laužą.

- Ar kada nors matei laužą iš į krantą išmestų pagalių? – paklausė manęs Maikas.

Sėdėjau ant kaulo spalvos šakos; iš abiejų pusių susispietusios mergaitės smagiai plepėjosi. Maikas klūpojo prie laužo ir žiebtuvėliu degino vieną iš mažesnių pagaliukų.

- Ne, - atsakiau, kai jis atsargiai atrėmė liepsnojantį pagaliuką į virgumą.

- Tau patiks – stebėk spalvas.

Jis uždegė dar vieną mažą šakelę ir pastatė šalia pirmosios. Liepsnos liežuviai greitai ėmė laižyti sausą medį.

- Jis mėlynas, - nustebusi pasakiau.

- Tai nuo druskos. Gražu, ar ne?

Maikas uždegė trečią pagaliuką ir padėjo ten, kur nebuvo išplitusi ugnis, tada priėjo ir atsėdo šalia. Laimė, iš kitos pusės sėdėjo Džesika. Ji atsigręžė ir pareikalavo dėmesio. Žiūrėjau, kaip keistos mėlynos ir žalios liepsnos spragsėdamos kyla į dangų.

Pusvalandį paplepėjus kai kurie berniukai panoro nueiti iki potvynio užliejamų duburių. Iš kilo dilema. Viena vertus, mėgau tuos duburius. Žavėjau jais nuo vaikystės; tai buvo vienintelis dalykas, dėl kurio trokšdavau atvažiuoti į Forksą. Antra vertus, dažnai į juos įkrisdavau. Menka bėda, kai tau septyneri ir šalia yra tėtis. Prisiminiau Edvardo prašymą neįkristi į vandenyną.

Apsispręsti padėjo Lorena. Ji nenorėjo eiti į žygį ir tikrai avėjo netinkamus batus. Dauguma mergaičių, išskyrus Andželą ir Džesiką, taip pat nusprendė pasilikti. Luktelėjau, kol Taileris ir Erikas pasakys, kad lieka, tada tyliai atsistočiau ir prisidėjau prie žygio dalyvių. Maikas, pamatęs, kad einu su jais, plačiai išsišiepė.

Kelias buvo netolimas, bet mane erzino, kad miške nebemačiau dangaus. Žalia girios šviesa keistai nederėjo su paauglių juokais. Geraširdiški pokštai netiko šioje niūrioje, grėsmingoje aplinkoje. Turėjau kiekvieną žingsnį žengti labai atsargiai, saugotis šaknų apačioje

ir šakų viršuje, taigi netrukus atsilikau. Galop prasibroviau pro smaragdinę girios tankmę ir vėl atsidūriau prie uolėto kranto. Buvo atoslūgis, ir pro mus į jūrą iš duburio tekėjo upelis. Palei jo akmenuotus krantus telkšojo niekada neišdžiūstantys tvenkinėliai, kuriuose knibždėte knibždėjo įvairių padarėlių.

Stengiausi būti atsargi ir per daug nesilenkti virš šių mažų vandenyno telkinėlių. Kiti nieko nebijojo, šokinėjo per uolas, pavojingai stojosi ant atbrailų. Prie vieno didžiausių tvenkinėlių susiradau labai tvirtai atrodančią uolą ir atsargiai ant jos atsisėdau, pakerėta natūralaus akvariumo apačioje. Tviskančių plukių puokštės be atvangos vilnijo nuo nematomų srovių, pakraščiuose siūbavo banguotos kriauklės, kuriose slėpėsi krabai, jūrų žvaigždės nejudėdamos laikėsi įsikibusios akmenų ir viena kitos, o juodas unguriukas su baltais dryžiais nardė po šviesiai žalius dumblius, laukdamas sugrižtant jūros. Sutelkiau visą dėmesį į duburį, tik maža proto dalele svarsčiau, ką dabar veikia Edvardas, ir bandžiau įsivaizduoti, ką jis pasakytų, jei dabar būtų su manim.

Galų gale berniukai išalko, ir aš sustingusiomis kojomis atsistoju seksti paskui juos. Šįkart bandžiau suspėti su visais, taigi, žinoma, miške kelis kartus pargriuvau. Apsibrozdinau delnus, o džinsų keliai nusidažė žaliai, bet galėjo būti ir blogiau.

Kai grįžome į Pirmąjį paplūdimį, grupelė, kurią buvome palikę, išaugo. Priėję arčiau pamatėme žvilgančius, juodus, lygius atėjūnų plaukus ir varinę odą – tai paaugliai iš rezervato atėjo pabendrauti. Maistas ėjo iš rankų į rankas, ir berniukai pasiskubino pareikalauti savo dalies. Kai įžengėme į ratą iš rąstų, Erikas mus visus pristatė. Mudvi su Andžela atėjome paskutinės, ir kai Erikas ištarė mūsų vardus, pastebėjau, kad vienas berniukas, sėdintis ant akmenų prie laužo, susidomėjęs pažvelgė į mane. Atsisėdau prie Andželos, Maikas mums atnešė sumuštinių ir visokiausių limonadų, o berniukas, kuris atrodė

vyriausias iš svečių, išpyškino kitų septynių su juo atėjusiųjų vardus. Įsidėmėjau tik tiek, kad vienos mergaitės vardas irgi buvo Džesika, o mane pastebėjusio berniuko – Džeikobas.

Man patiko sėdėti su Andžela; ji buvo ramaus būdo – nejautė poreikio kiekvieną akimirką užpildyti tauškalais. Kol valgėme, galėjau netrukdoma galvoti. O galvojau apie tai, kaip, regis, netolygiai tekėjo laikas Forkse. Kartais jis lėkdavo šuorais, įsidėmėdavau tik paskirus vaizdinius. Kitais kartais kiekviena sekundė tapdavo reikšminga, įsirėždavo į atmintį. Puikiai žinojau, kas lėmė tokį skirtumą, ir tai mane glumino.

Per pietus pradėjo rinktis debesys, jie slinko žydrų dangumi, trumpam užstodavo saulę, metė ant kranto ilgus šešėlius ir temdė bangas. Baigę valgyti paaugliai ėmė vaikštinėti po du ar po tris. Kai kurie priėjo prie pat kranto ir tarp bangų šokinėjo nuo akmens ant akmens. Kiti rengė antrą ekspediciją prie potvynio duburių. Maikas – su Džesika iš paskos – patraukė į kaimo krautuvėlę. Kai kurie vietiniai jaunuoliai nuėjo su jais; kiti iškeliavo į žygį prie tvenkinių. Visiems išsibarsčius likau sėdėti ant savo rąstagalio kartu su Lorena ir Taileriu, kurie buvo užsiėmę kažkieno atsivežtu kompaktinių plokštelių grotuvu, ir trimis paaugliais iš rezervato. Tarp jų buvo berniukas vardu Džeikobas ir vyriausias vaikas, kuris elgėsi kaip vadas.

Praėjus kelioms minutėms po to, kai Andžela išėjo į žygį, Džeikobas prisislinko arčiau prie manęs. Jis atrodė keturiolikos, gal penkiolikos, buvo ilgais, žvilgančiais juodais plaukais, ties sprandu surištais gumyte. Jo oda buvo nuostabi, šilkinė, rusva; akys tamsios, giliai įdubusios virš aukštai iškilusių skruostikaulių. Smakras tebebuvo vaikiškai apvalus. Apskritai jo veidas buvo labai dailus. Tačiau gerą nuomonę apie jo išvaizdą sugadino pirmieji ištarti žodžiai.

- Tu Izabela Svan, ar ne?

Vėl pasijutau kaip pirmą dieną mokykloje.

- Bela, - atsidusau.

- Aš Džeikobas Blekas, - jis draugiškai ištiesė ranką. - Tu nupirkai mano tėčio pikapą.

- O, - su palengvėjimu ištariau, spausdama jo liauną ranką. - Tu Bilio sūnus. Turbūt turėčiau tave prisiminti.

- Ne, aš pats jauniausias šeimoje – turėtum prisiminti mano seseris.

- Reičelė ir Rebeka, - ūmiai prisiminiau.

Kai čia vasarodavau, Čarlis su Biliu dažnai suvedavo mus draugėn, kad nenuobodžiautume, kol jie žvejodavo. Mes visos buvome pernelyg drovios, kad artimiau susidraugautume. O sulaukusi vienuolikos ožiuodavausi tol, kol žūklė baigdavosi.

- Ar jos čia? - apžvelgiau mergaites prie vandenyno kranto, svarstydamą, ar dar jas atpažinčiau.

- Ne, - Džeikobas papurtė galvą. - Reičelė įstojo į universitetą Vašingtono valstijoje, o Rebeka ištekėjo už samojiečio banglentininko – dabar gyvena Havajuose.

- Ištekėjo. Oho, - apstulbau. Dvynukės buvo vos metais su viršum vyresnės už mane.

- Kaip tau pikapas? - paklausė jis.

- Man patinka. Puikiai važiuoja.

- Taip, bet jis baisiai lėtas, - nusijuokė Džeikobas. - Taip apsidžiaugiau, kai Čarlis jį nupirko. Tėtis man nebūtų leidęs montuoti naujo automobilio, kol turėtume tokį gerą seną.

- Ne toks jis ir lėtas, - paprieštaravau.

- Ar bandei išspausti virš šimto?

- Ne, - prisipažinau.

- Gerai. Ir nebandyk, - šyptelėjo jis.

Nejučia nusišypsojau ir aš.

- Jis labai tinkamas avarijose, - puoliau ginti savo pikapo.

- Manau, netgi tankas neįveiktų to seno pabaisos, - kvatodamasis pritarė jis.

- Taigi montuoji automobilius? - stebėdamasi paklausiau.

- Kai turiu laisvo laiko ir detalių. Gal kartais netyčia žinai, kur gauti originalų 1986-ųjų „Volkswagen Rabbit“ cilindrą? – pridūrė jis juokdamasis. Jo balsas buvo malonus, duslus.

- Atleisk, - prunkštelėjau, - pastaruuju metu tokio neteko matyti, bet jei pastebėsiu, pranešiu. - Tarsi būčiau žinojusi, kas tai toks. Su juo buvo taip lengva šnekučiuotis.

Jo veide švietė šypsena, jis žvelgė į mane susižavėjusiu žvilgsniu, kurį jau išmokau atpažinti. Bet ne aš viena tai pastebėjau.

- Džeikobai, pažįsti Belą? - nuo kitos laužo pusės paklausė Lorena, man pasirodė, įžeidžiamu tonu.

- Mes, galima sakyti, pažįstami nuo tada, kai gimiau, - nusijuokė jis ir vėl nusišypsojo man.

- Kaip šaunu. - Iš balso buvo galima spręsti, kad jai tai visai neatrodo šaunu, o jos blausios žuvies akys susiaurėjo.

- Bela, - vėl šūktelėjo ji, įdėmiai žiūrėdama į mane. - Kaip tik sakiau Taileriui, kad labai gaila, jog nė vienas iš Kalenų šiandien negalėjo važiuoti. Ar kas nors susiprotėjo juos pakviesti? - Jos susirūpinusi išraiška manęs neįtikino.

- Turi galvoje daktaro Karlailo Kaleno šeimą? - man dar nespėjus atsakyti paklausė aukštasis, vyresnysis vaikinys, gerokai suezindamas Loreną. Jis veikiau buvo vyras nei berniukas, kalbėjo žemu balsu.

- Taip, pažįsti juos? - globėjiškai paklausė ji, pusiau pasisukdama į vaikiną.

- Kalenai čia neatvažiuoja, - nepaisydamas klausimo tarė jis tonu, liudijančiu, kad tema baigta.

Taileris, bandydamas vėl atkreipti į save dėmesį, paklausė, ką Lorena mano apie plokštelę, kurią jis turi rankose. Lorenai nepavyko susikaupti.

Apstulbusi spoksojau į vaikiną žemu balsu, bet jis nusigrėžė į tamsų mišką už mūsų. Jis sakė, kad Kalenai čia neatvažiuoja, bet jo balse buvo justai kažkas daugiau – kad jų čia neįleidžia, kad jiems draudžiama čia atvykti. Jo elgesys man pasirodė keistokas, bandžiau to nepaisyti, bet nesėkmingai.

Džeikobas nutraukė mano apmąstymus.

- Tai vis dar nemėgsti Forkso?

- O, labai švelniai pasakyta, - išsiviečiau.

Jis supratingai šyptelėjo.

Man vis nėjo iš galvos ta trumpa pastaba apie Kalenus, ir staiga dingtelėjo puiki mintis. Tai buvo paika, bet nieko geresnio nesugalvojau. Vyliausi, kad mažius Džeikobas dar bus toks nepatyręs su mergaitėmis, kad neperkās mano aiškiai varganų bandymų flirtuoti.

- Gal norėtum pasivaikščioti su manim pakrante? - paklausiau, bandydama mėgdžioti Edvardo žvilgsnį iš po blakstienų. Supratau, kad poveikis toli gražu nebuvo toks, bet Džeikobas gana mielai pašoko.

Mums žingsniuojant per akmenynus į šiaurę prie pylimo iš atplukdytų rąstų, debesų gretos danguje pagaliau susiglaudė, jūra patamsėjo, oras atvėso. Susikišau rankas giliai į striukės kišenes.

- Tai kiek tau? Šešiolika? - paklausiau, tankiai mirksėdama, kaip mačiau darant merginas per televizorių, ir stengdamasi neatrodyti visiška kvailė.

- Ką tik suėjo penkiolika, - patenkintas prisipažino jis.

- Tikrai? - mano veidas buvo kupinas apsimestinės nuostabos. -
Man atrodė, kad tu vyresnis.

- Esu aukštas pagal metus, - paaiškino jis.

- Dažnai atvažiuoji į Forksą? - vylingai paklausiau, lyg tikėdamasi teigiamo atsakymo.

Pati sau atrodžiau tikra kvaiša. Nuogąstavau, kad Džeikobas pasibjaurėjęs nasisuks ir apkaltins mane, kad vedžioju jį už nosies, bet jis jautėsi pamalonintas.

- Nelabai, - susiraukęs pripažino jis. - Bet kai užbaigsiu savo automobilį, galėsiu atvažiuoti kada panorėjęs – kai tik gausiu teises, - pasitaisė jis.

- Kas tas kitas vaikinai, su kuriuo šnekėjosi Lorena? Jis atrodo per didelis su mumis sėdėti. - Tyčia taip pasakiau, norėdama aiškiai parodyti, kad man labiau patinka jaunesnis Džeikobas.

- Tai Semas – jam devyniolika, - paaiškino Džeikobas.

- Ką jis ten minėjo apie daktaro šeimą? - nekaltai paklausiau.

- Apie Kalenus? O, jiems negalima įeiti į rezervatą. – Patvirtindamas tai, ką tariausi išgirdusi Semo balse, jis žvelgė tolyn, į Džeimso salą.

- Kodėl?

Prikandęs lūpą jis pažvelgė į mane.

- Oi. Man nereikėtų apie tai kalbėti.

- Niekam nesakysiu, man tiesiog smalsu. - Stengiausi nutaisyti kerinčią šypseną svarstydamą, ar ne per daug jį spaudžiu.

Džeikobas irgi nusišypsojo, jis atrodė pakerėtas. Tada pakėlė vieną antakį, o balsas tapo dar duslesnis.

- Ar tau patinka baisios istorijos? - grėsmingai paklausė jis.

- Tiesiog *dievinu*, - susižavėjusi ištariau slėpdama, ką iš tiesų galvoju.

Džeikobas nupėdino prie netoliese gulinčio medžio, kurio šaknys styrojo kaip liesos didžiulio balzgano voro kojos. Jis lengvai užsikorė ant vienos iš susisukusių šaknų, aš atsisėdau žemiau ant kamieno. Džeikobas spoksojo tolyn į akmenis, jo plačių lūpų kampučiuose žaidė šypsena. Mačiau, kad jis pasiryžęs pasirodyti kuo geriausiai. Susikaupiau, norėdama atrodyti be galo susidomėjusi.

- Ar žinai kurią nors iš senųjų istorijų, pasakojančią, iš kur mes kilę – kvileutai, turiu galvoje, - pradėjo jis.

- Tiesą sakant, ne, - prisipažinau.

- Na, yra daugybė legendų, kai kurios iš jų siekia visuotinio tvano laikus. Pasakojama, kad senovės kvileutai pririšo savo kanojas prie aukščiausių medžių viršūnių kalnuose ir išgyveno kaip Nojus arkoje. - Džeikobas šyptelėjo parodydamas, kaip menkai jam rūpi šie pasakojimai. - Kita legenda tvirtina, kad mes kilę iš vilkų – ir kad vilkai tebėra mūsų broliai. Genties įstatymai draudžia juos žudyti. Ir dar yra legendų apie *šaltuosius*. - Jo balsas kiek pritilo.

- Šaltuosius? - paklausiau. Man jau nebereikėjo apsimesti susidomėjusia.

- Taip. Yra tokių pat senų pasakojimų apie šaltuosius, kaip ir legendos apie vilkus, bet yra ir daug naujesnių. Pasak legendos, mano paties prosenelis pažinojęs kelis iš jų. Jis ir sudarė sutartį, pagal kurią šie negali įžengti į mūsų žemes. – Džeikobas pavartė akis.

- Tavo prosenelis? - paraginau jį.

- Jis buvo genties vyresnysis, kaip ir mano tėvas. Supranti, šaltieji iš prigimties yra vilkų priešai – na, ne pačių vilkų, bet tų vilkų, kurie virsta žmonėmis, kaip mūsų protėviai. Jūs pavadintumėte juos vilkolakiais.

- Vilkolakiai turi priešų?

- Tik vieną.

Rimtai žiūrėjau į jį, vildamasi nuslėpti nekantrumą ir atrodyti susižavėjusi.

- Tai matai, - toliau kalbėjo Džeikobas, - šaltieji pagal tradiciją yra mūsų priešai. Tačiau tas būrys, kuris atėjo į mūsų teritoriją mano prosenelio laikais, buvo kitoks. Jie nemedžiojo taip, kaip kiti jų rūšies atstovai, ir buvo manoma, kad yra nepavojingi genčiai. Taigi mano prosenelis sudarė su jais sutartį. Jei jie nekels kojos į mūsų žemes, mes jų neišduosime baltaveidžiams. – Jis mirktelejo man.

- Jei jie nepavojingi, tai kodėl?.. - bandžiau suprasti, stengdamasi neparodyti, kaip rimtai vertinu šią keistą legendą.

- Žmonėms visuomet pavojinga būti šalia šaltųjų, net jei jie tokie civilizuoti, kaip anas būrys. Niekada nežinai, kada jie taip išalks, kad negalės susilaikyti. - Jis nutaisė grėsmingą balsą.

- Ką reiškia „civilizuoti“?

- Jie tvirtina, kad nemedžioja žmonių. Neva kažkaip išmoko medžioti žvėris ir jais misti.

Stengiausi kalbėti abejingai.

- Kaipgi tai susiję su Kalenais? Ar jie panašūs į tuos šaltuosius, kuriuos buvo sutikęs tavo prosenelis?

- Ne, - jis teatrališkai nutilo. - Jie yra *tie patys*.

Veikiausiai jis pamanė, kad mano veide atsispindi baimė, kurią sukėlė jo pasakojimas. Džeikobas patenkintas nusišypsojo ir kalbėjo toliau.

- Dabar jų daugiau, prisidėjo viena moteris ir vienas vyras, bet kiti liko tie patys. Jau mano prosenelio laikais buvo žinoma, kad jų vadas – Karlailas. Jis gyveno čia dar prieš atvykstant *jūsy* žmonėms. - Džeikobas tramdė šypseną.

- Tai kas jie tokie? Kas tie šaltieji?

Džeikobas paslaptinai šyptelėjo.

- Kraujo gėrėjai, - šiurpiu balsu atsakė jis. - Jūsų žmonės juos vadina vampyrais.

Išgirdusi atsakymą įsistebeilijau į banguotą vandens paviršių, gerai nežinodama, ką išduoda mano veidas.

- Tau ant rankų žąsies oda, - patenkintas nusijuokė jis.

- Puikiai moki pasakoti, - pagyriau jį, vis dar spoksodama į bangas.

- Ir vis dėlto gana paika, ar ne? Nieko nuostabaus, kad mano tėtis nenori, jog kam nors tai pasakotume.

Pakankamai suvaldžiau savo veido išraišką ir galėjau pažvelgti į jį.

- Nesijaudink, neišduosiu tavęs.

- Manau, ką tik sulaužiau sutartį, - nusijuokė jis.

- Nusinešiu tai į kapus, - pažadėjau, ir mane nukrėtė šiurpas.

- Rimtai, ničnieko nesakyk Čarliui. Jis gerokai įsiuto išgirdęs, kad kai kurie iš mūsų nesigula į ligoninę nuo tada, kai ten pradėjo dirbti daktaras Karlailas.

- Nesakysiu, tikrai.

- Turbūt dabar manai, kad esame prietaringų čiabuvių grupelė, ar ne? - žaismingai paklausė jis, bet balse buvo justis nerimas.

Vis dar žvelgiau į vandenyną. Pasisukau ir kiek galėdama įprasčiau nusišypsojau.

- Ne. Tik manau, kad nuostabiai sekate baisias pasakas. Mano oda vis dar pašiurpusi, matai? - ištiesiau jam ranką.

- Jėga, - nusišypsojo jis.

Tada vienas į kitą kaukšinių akmenėlių garsas perspėjo, kad kažkas artėja. Abu vienu metu staigiai pakėlėme galvas ir už penkiasdešimties metrų išvydome prie mūsų žingsniuojančius Maiką ir Džesiką.

- Štai kur tu, Bela, - su palengvėjimu šūktelėjo Maikas, mojuodamas virš galvos ranka.

- Čia tavo vaikinai? - paklausė Džeikobas, sunerimęs dėl pavydo gaidelės Maiko balse.

Nustebau, kad tai buvo taip akivaizdu.

- Ne, tikrai ne, - sušnabždėjau.

Jaučiausi be galo dėkinga Džeikobui ir norėjau, kad jis būtų kuo laimingesnis. NISISUKUSI NUO MAIKO MIRKTELĖJAU JAM. JIS NUSIŠYPSOJO, PRALINKSMĖJĘS NUO MANO NEMOKŠIŠKO FLIRTO.

- Taigi kai gausiu teises... - tarė jis.

- Turėsi atvažiuoti į Forksą manęs aplankyti. Kartais galėsime pasibastyti. - Tai sakydama jaučiausi kalta, žinojau, kad juo pasinaudojau. Bet Džeikobas man iš tiesų patiko. Su juo lengvai galėčiau susidraugauti.

Maikas jau priėjo prie mūsų, vos keliais žingsniais atsilikusi sekė Džesika. Mačiau, kaip jis žvilgsniu įvertino Džeikobą ir liko patenkintas, kad šis toks jaunas.

- Kur buvote? - paklausė jis, nors atsakymo toli ieškoti nereikėjo.

- Džeikobas man papasakojo kelias vietines legendas, - atsakiau. -
Buvo labai įdomu.

Šiltai nusišypsojau Džeikobui, ir jis šyptelėjo man.

- Na, - Maikas nutilo ir, matydamas mūsų draugišką bendravimą, iš naujo įvertino padėtį. - Mes kraunamės daiktus – atrodo, netrukus lis.

Mes visi pakėlėme akis į niūrų dangų. Tikrai buvo panašu į lietu.

- Gerai, - pašokau. - Einu.

- Smagu buvo *vėl* pasimatyti, - tarė Džeikobas, ir aš neabejojau, kad jis mažumėlę erzina Maiką.

- Tikrai. Kitą kartą, kai Čarlis išsiruoš aplankyti Bilio, važiuosiu ir aš, - pažadėjau.

Jo veidą nutvieskė šypsena.

- Tai bus jėga.

- Dėkui, - rimtai pridūriau.

Mums trepsint per akmenis į stovėjimo aikštelę, užsidėjau gobtuvą. Nukrito keli lašai, ir ant akmenų ėmė plisti tamsios dėmelės. Kol priėjome „Suburban“, kiti jau krovė daiktus į bagažinę. Įsispraudžiau į galinę sėdynę šalia Andželos ir Tailerio, pareiškusi, kad dabar kieno nors kito eilė važiuoti priekyje. Andžela tik žiūrėjo pro langą į kylančią audrą, Lorena sukiojosi vidurinėje eilėje, siekdama Tailerio dėmesio, taigi aš galėjau tiesiog atsilošti, užsimerkti ir labai stengtis negalvoti.

7. KOŠMARAS

PASAKIAU ČARLIUI, KAD MAN UŽDUOTA daug namų darbų, o valgyti nenoriu. Rodė krepšinio varžybas, dėl kurių jis labai jaudinosi, nors *aš*, žinoma, nenumaniau, kuo jos ypatingos. Taigi Čarlis mano veide ar balse nepastebėjo nieko keisto.

Vos įėjusi į kambarį užsirakinau. Pasiraususi stalčiuje susiradau senas ausines ir prijungiau jas prie savo kompaktinių plokštelių grotuvo. Pasiėmiau plokštelę, kurią Filas man buvo padovanojęs Kalėdoms. Tai buvo viena mėgstamiausių jo grupių, nors mano skoniui buvo šiek tiek daugokai bosų ir žviegimo. Užsidėjau ausines, spustelėjau „Groti“ ir didinau garsą, kol ėmė skaudėti ausis. Užsimerkiau, bet pro vokus vis dar skverbėsi šviesa, tad ant viršutinės veido dalies užsidėjau pagalvę.

Susitelkiau į muziką, stengiausi suprasti žodžius, išnarplioti painius būgnų raštus. Trečią kartą klausydamasi plokštelės jau mokėjau atmintinai visus priedainių žodžius. Nustebusi suvokiau, kad,

prasiskverbus pro dundesį, grupė man ėmė visai patikti. Turėsiu dar kartą padėkoti Filui.

Be to, muzika padėjo. Trankūs dūžiai neleido galvoti – o tai ir buvo šios veiklos tikslas. Klausiausi ir klausiausi plokštelės, kol galėjau drauge dainuoti visas dainas ir galop užmigau.

Atsimerkiau pažįstamoje vietoje. Vienu sąmonės krašteliu suvokdama, kad sapnuoju, atpažinau žalią girios šviesą. Girdėjau, kaip kažkur netoliese į uolas daužosi bangos. Žinojau, kad jei surasiu vandenyną, išvysiu saulę. Bandžiau sekti paskui garsą, bet tada atsirado Džeikobas Blekas, jis tempė mane už rankos, traukė atgal į girios tamsumą.

- Džeikobai? Kas nutiko? - klausiau.

Jis išsigandęs visa jėga traukė mane, o aš priešinausi; nenorėjau į tamsą.

- Bėk, Bela, turi bėgti! - baugščiai kuždėjo jis.

- Čionai, Bela! - atpažinau Maiko balsą, šaukiantį iš miško glūdumos, bet nemačiau jo.

- Kodėl? - paklausiau, vis dar bandydama ištrūkti iš Džeikobo gniaužtų, žūtbūt stengdamasi pamatyti saulę.

Bet staiga Džeikobas paleido mano ranką ir suklykė, tada susvyravo ir pargriuvo ant minkštos miško žemės. Jis raitėsi, o aš persigandusi žiūrėjau.

- Džeikobai! - rėkiau. Bet jo nebebuvo. Jo vietoj gulėjo didelis rusvas vilkas juodomis akimis. Jis buvo nusisukęs nuo manęs, žvelgė į krantą, plaukai ant keteros pasišiaušę, iš pražiotų nasrų, kuriuose buvo matyti iltys, sklido tylus urzgimas.

- Bela, bėk! - dar kartą man už nugaros sušuko Maikas.

Bet aš neatsisukau. Žiūrėjau, kaip nuo vandenyno prie manęs artėja šviesa.

Ir tada iš už medžių pasirodė Edvardas, jo oda silpnai švytėjo, akys buvo juodos ir pavojingos. Jis iškėlė ranką ir pamojo, kad priečiau. Vilkas prie mano kojų suurzgė.

Žengiau žingsnį į priekį, arčiau Edvardo. Tada jis nusišypsojo, dantys buvo aštrūs, smaili.

- Pasitikėk manim, - švelniai ištarė jis.

Žengiau dar žingsnį.

Vilkas puolė į tarpą tarp manęs ir vampyro, griebė iltimis jam už gerklės.

- Ne! - suspigau ir pašokau lovoje.

Staigiai sujudėjęs ausinės nutraukė nuo staliuko grotuvą, ir jis barškėdamas nukrito ant medinių grindų.

Šviesa tebedegė, apsirengusi ir apsiavusi sėdėjau lovoje. Sutrikusi dirstelėjau į laikrodį ant staliuko. Buvo pusė šešių ryto.

Suaimanavau, kritau atgal, apsiverčiau ant pilvo ir nusispyriau batus. Vis vien buvo nepatogu, apie miegą nė pagalvoti negalėjau. Vėl nuriedėjau ant nugaros, atsisegiau džinsus ir tebegulėdama vargais negalais juos nusimoviau. Jaučiau gumytę plaukuose ir gūbrį, kuris spaudė pakaušį. Apsiverčiau ant šono ir ištraukiau gumelę, pirštais greitom iššukavau kasą. Vėl užsitraukiau ant akių pagalvę.

Žinoma, iš to nebuvo jokios naudos. Iš mano sąmonės kilo kaip tik tie vaizdiniai, kurių visomis išgalėmis stengiausi išvengti. Dabar teks susidurti su jais akis į akį.

Atsisėdau, ir, kol kraujas nutekėjo žemyn, sukosi galva. Kas reikia, tai reikia, pagalvojau džiaugdama, kad dar šiek tiek atidėsiu tą susidūrimą. Pasičiupau savo krepšelį su vonios reikmenimis.

Tačiau prausiausi ne taip ilgai, kaip tikėjausi. Net ir nusprendusi išsidžiovinti plaukus džiovintuvu netrukus baigiau viską, ką turėjau atlikti vonioje. Susisupusi į rankšluostį nušlepsėjau į savo kambarį.

Nežinojau, ar Čarlis dar miega, ar jau išėjęs. Nuėjusi pažvelgiau pro langą – policijos automobilio nebebuvo. Vėl žvejoja.

Pamažu apsirengiau savo pačius patogiausius megztinius, tada pasiklojau lovą – nors niekada to nedarydavau. Ilgiau atidėlioti nebegalėjau. Nuėjau prie rašomojo stalo ir įsijungiau savo senuką kompiuterį.

Nemėgau čionai naudotis internetu. Mano modemas buvo žiauriai pasenęs, nemokamas serveris neatitiko normų; vien įsijungti jam reikėjo tiek laiko, kad belaukdama nusprendžiau sušveisti dubenėlį dribsnių.

Valgiau pamažu, kiekvieną kąsnį rūpestingai kramčiau. Baigusi išploviau dubenėlį ir šaukštą, nušluosčiau juos ir padėjau į vietą. Lipant laiptais kliuvo kojos. Pirmiausia priėjau prie grotuvo, pakėliau jį nuo grindų ir padėjau tiksliai ant stalo vidurio. Ištraukiau ausines ir įkišau jas atgal į stalčių. Tada paleidau tą pačią plokštelę ir patylinau grotuvą tiek, kad skambėtų tik kaip fonas.

Dar kartą atsidususi žengiau prie kompiuterio. Be abejo, monitorius buvo pilnas iššokančių žinučių. Atsisėdau į savo kietą sulankstomą kėdę ir pradėjau uždarinėti visus tuos mažus langelius. Galop įėjau į savo mėgstamą paieškos svetainę. Išjungiau dar kelias žinutes ir surinkau vienintelį žodį.

Vampyras.

Žinoma, teko laukti taip ilgai, kad pasiutau. Kai pasirodė rezultatai, daug ką reikėjo atmesti – nuo filmų ir televizijos laidų iki vaidmenų žaidimų, andergraundo metalo ir gotiškos kosmetikos kompanijų.

Tada suradau daug žadančių svetainę „Vampyrų: nuo A iki Z“.

Nekantariai laukiau, kol pasikraus, paskubom uždarinėdama visas ekrane pasirodančias žinutes. Galop įsijungė svetainė – paprastas baltas fonas su juodu, moksliskai atrodančiu tekstu. Pirmame puslapyje mane pasitiko dvi citatos.

Visame plačiame miglotame dvasių ir demonų pasaulyje nėra kito tokio kraupaus padaro, kurio šitaip bijotų ir nekęstų, tačiau kartu ir baugščiai žavėtusi, kaip vampyras. Jis pats nėra nei dvasia, nei demonas, bet turi abiejų tamsią prigimtį ir paslaptinių šiurpių savybių.
- *Montagas Samersas*

Jei šiame pasaulyje ir yra kruopščiai patikrintų pasakojimų, tai pasakojimai apie vampyrus. Jiems nieko nestinga: nei oficialių pranešimų, nei gerai žinomų žmonių - chirurgų, dvasininkų, teisėjų - raštiškų parodymų; surinkta daugybė jų egzistavimo įrodymų. Ir vis dėlto kas tiki vampyrais? – Ruso

Kitoje svetainės dalyje buvo sudarytas įvairių mitų apie vampyrus iš viso pasaulio sąrašas abėcėlės tvarka. Pirmoji legenda, kurią įsijungiau, buvo apie *Danagą*, vampyrą iš Filipinų, kuris senų senovėje pradėjo auginti salose kolokazijas. Legenda pasakojo, kad *Danagas* daugel metų dirbo kartu su žmonėmis, bet bendradarbiavimas baigėsi, kai kartą viena moteris įsipjovė pirštą, o *Danagas* iščiulpė jos žaizdą. Jam taip patiko skonis, kad išsiurbė iš moters visą kraują.

Įdėmiai skaičiau aprašymus, ieškodama, kas skambėtų bent kiek pažįstamai, jau nekalbant apie tai, kad būtų tikėtina. Atrodė, kad dauguma mitų pasakoja apie gražias moteris demones ir jų aukas vaikus; regis, jie buvo sukurti norint paaiškinti didelį mažų vaikų mirtingumą ir pateisinti vyrų neištikimybę. Daugelyje istorijų veikė

bekūnės dvasios – jos buvo skirtos perspėti žmonėms, kad deramai palaidotų artimuosius. Nedaug buvo panašių į mano matytus filmus, ir tik kelios, pavyzdžiui, hebrajų „Estri“ ir lenkų „Upier“ pasakojo apie kraujo gėrimą.

Tik trys aprašyti vampyrai patraukė mano dėmesį: rumunų *Varacolaci* - galinga nemirtinga būtybė, kuri galėdavo virsti gražiu, išblyškusiu žmogumi; slovakų *Nelapsi* - stiprus ir greitas padaras, galintis per vieną valandą po vidurnakčio išskersti visą kaimą, ir dar vienas, kuri vadinosi *Stregoni benefici*.

Apie pastarąjį tebuvo vienas trumpas sakinyš.

Stregoni benefici: italų vampyras, kaip kalbama, stojęs gėrio pusėn ir buvęs mirtinas blogųjų vampyrų priešas.

Man palengvėjo, kad bent vienas mažas aprašymas, vienas iš šimtų mitų teigė, jog egzistuoja gerieji vampyrai.

Tačiau apskritai buvo mažai pasakojimų, atitinkančių Džeikobo legendas ar mano pačios pastebėjimus. Skaitydama kiekvieną mitą ir rūpestingai visus lygindama galvoje susidariau nedidelį katalogą. Greitis, jėga, grožis, blyški oda, spalvą keičiančios akys; Džeikobo kriterijai: kraujo gėrimas, priešiškus vilkolakiams, šalta oda ir nemirtingumas. Labai nedaug mitų atitiko bent vieną šių ypatybių.

Skaitydama aprašymus prisiminiau ir tuos nedaugelį siaubo filmų apie vampyrus, kuriuos buvau mačiusi. Tuomet iškilo dar viena problema – juk vampyrai negali rodytis dienos metu, saulė sudegintų juos į pelenus. Jie per dieną miega karste, o pasirodo tik naktį.

Subjurusį išjungiau kompiuterį, nelaukdama, kol interneto svetainė kaip reikiant užsidarys. Jaučiausi ne tik susierzinusi, bet ir smarkiai suglumusi. Viskas buvo taip kvaila. Sėdėjau savo kambaryje ir

ieškojau medžiagos apie vampyrus. Kas man pasidarė? Nusprendžiau, kad didžiausia kaltė tenka Forkso miesteliūkščiui, o jei taip, tai ir visam pažliugusiam Olimpiko pusiasaliui.

Turėjau nešdintis iš namų, bet nebuvo tokios vietos, kur norėčiau patekti ir kur nereikėtų važiuoti tris dienas. Vis dėlto apsiaviau batus ir, nė nenumanydama, kur keliausiu, nusileidau laiptais žemyn. Nepasižiūrėjusi, koks oras, įlindau į lietpaltį ir iššliūkinau pro duris.

Buvo apsiniaukę, bet dar nelijo. Palikusi pikapą pėsčia patraukiau į rytus, kirtau Čarlio kiemą ir pasukau į prie pat namų žaliuojančią girią. Neilgai trukus nuėjau pakankamai giliai ir nebemačiau nei namo, nei gatvės, tegirdėjau, kaip po kojomis žliugsi drėgna žemė ir krykštauja kėkštai.

Per girią vedė takelis it siaurutis kaspinas, antraip nebūčiau rizikavusi šitaip keliauti. Mano orientacija buvo tragiška; galėjau pasiklysti ir daug aiškesnėje vietovėje. Takelis vinguriavo vis gilyn ir gilyn į mišką, kiek supratau, daugiausiai rytų kryptimi. Jis sukiojosi tarp sitkinių eglėlių ir cūgų, kukmedžių ir klevų. Žinojau tik nedaugelio medžių pavadinimus, tuos, kuriuos Čarlis vaikystėje rodydavo pro policijos automobilio langą. Daugybės medžių nepažinojau, o dėl kitų abejoju, nes jie buvo visi apaugę žalėsiais.

Kulniavau takeliu, kol mane varė pyktis. Jam pradėjus slūgti, sulėtinau žingsnį. Nuo šakų nulašėjo keli lašai, bet gerai nežinojau, ar pradeda lyti, ar paprasčiausiai varva žemėn nuo vakar aukštai šakose užsilikęs vanduo. Neseniai išvirtęs medis – supratau, kad neseniai, nes dar nebuvo visas apsamanojęs – rėmėsi į savo brolių kamienus ir atrodė kaip mažas suoliukas su pastoge vos už kelių žingsnių nuo saugaus takelio. Peržengiau per paparčius, atsargiai prisėdau, stengdamasi, kad striukė atsidurtų tarp drėgno kamieno ir drabužių, ir atrėmiau galvą su gobtuvu į gyvą medį.

Nereikėjo čia ateiti. Turėjau tai žinoti, bet kurgi daugiau galėjau dėtis? Giria buvo sodriai žalia ir per daug panaši į vakarykščio sapno veiksmo vietą, kad galėčiau nusiraminti. Dabar, kai nebegirdėjau savo žliugsinčių žingsnių, tylą tapo pernelyg skvarbi. Paukščiai irgi nutilo, ėmė dažniau lašnoti, taigi viršuje turėtų lyti. Dabar, kai sėdėjau, paparčiai kerojo man virš galvos, ir aš žinojau, kad bet kas gali praeiti takučiu už trijų žingsnių nuo manęs ir manęs nepastebėti.

Čia, tarp medžių, buvo daug lengviau patikėti tomis kvailystėmis, kurios glumino namie. Šioje girioje tūkstančius metų niekas nesikeitė, ir jos žalioje migloje šimtų skirtingų šalių mitai ir legendos atrodė daug labiau tikėtini nei mano šviesiame kambaryje.

Prisiverčiau sutelkti dėmesį į du gyvybiškai svarbius klausimus, į kuriuos privalėjau, bet nenorėjau sau atsakyti.

Pirma, turiu nuspręsti, ar tai, ką Džeikobas pasakojo apie Kalenus, gali būti tiesa.

Mano protas tučtuojau viską paneigė. Tai paikos ir liguistos mintys. Bet ką daugiau galvoti? Negalėjau racionaliai paaiškinti, kaip šią akimirką tebesu gyva. Dar kartą mintyse išvardijau dalykus, kuriuos savo akimis regėjau: neįtikėtiną greitį ir jėgą, akių spalvos pasikeitimus nuo juodos iki auksinės ir atvirkščiai, antžmogišką grožį, blyškia, ledinę odą. Taip pat ir kitus mažmožius, kuriuos laikui bėgant pastebėjau: kad jie, regis, niekada nevalgydavo, kad nepaprastai vikriai judėjo. Ir kad *jis* kartais prabildavo neįprasta tarpe ir įmantriais sakiniais, kurie labiau tiktų devyniolikto amžiaus pabaigos romanui nei dvidešimt pirmo amžiaus mokyklai. Jis pabėgo iš pamokos tą dieną, kai tyrėme kraujo grupę. Jis neatsisakė važiuoti į išvyką, kol nesužinojo, kur mes apsistosime. Rodos, jis numanė, ką galvoja visi aplinkui... išskyrus mane. Jis man tvirtino, kad yra piktadarys, pavojingas...

Negi Kalenai gali būti vampyrai?

Na, jie tikrai *kažkas* yra. Prieš mano nepatiklias akis vyksta kažkas, kas netelpa į proto rėmus. Ar Edvardas Kalenas būtų Džeikobo *šaltasis*, ar mano pramanytas legendinis didvyris, jis nėra... žmogus. Jis kažkas daugiau.

Taigi jis gali būti ir vampyras. Kol kas turėsiu pasitenkinti tokiu atsakymu.

O paskui pats svarbiausias klausimas. Ką darysiu, jei tai tiesa?

*Je*i Edvardas vampyras – vos galėjau mintyse išstarti šį žodį, – ką tada daryti? Jokiu būdu negalėčiau kam nors apie tai prasitarti. Net pati negaliu patikėti. Bet kas, kam pasakyčiau, pamanytų, kad man galvoj pasimaišė.

Turėjau tik dvi išeitis. Pirmoji – pasinaudoti jo patarimu: būti protingai ir kiek galima jo vengti. Atšaukti mūsų susitarimą, nekreipti į jį dėmesio, kai tik bus įmanoma. Per tą vienintelę pamoką, kai esame priversti sėdėti kartu, apsimesti, kad tarp mūsų stūkso neperžengiama storo stiklo siena. Pasakyti jam, kad paliktų mane ramybėje – ir šįkart rimtai.

Svarstant šią galimybę mane staiga nusmelkė skaudi neviltis. Negalėjau susitaikyti su tokia kančia, tad greitai perėjau prie kitos galimybės.

Galėčiau elgtis taip, kaip iki šiol. Juk, kad ir koks pavojingas, jis iki šiol manęs nenuskriaudė. Tiesą sakant, jei jis nebūtų buvęs toks greitas, iš manęs dabar būtų likęs tik įlinkimas Tailerio buferyje. Toks greitas, aiškinau sau, kad jo veiksmas galėjo būti grynas refleksas. Bet jei jis instinktyviai gelbsti gyvybes, tai argi gali būti blogas? Galvoje sukosi klausimai be atsakymų.

Jei apskritai dėl ko nors buvau tikra, tai tik dėl vieno dalyko. Kraupusis Edvardas iš mano vakarykščio sapno tebuvo mano baimės atspindys, o ne tikrasis Edvardas. Baiminausi to pasaulio, apie kurį

kalbėjo Džeikobas. Bet net jei ir taip, klyčiau iš siaubo prie parkritusio vilkolakio ne todėl, kad būčiau nuogąstavusi dėl jo gyvybės. Bijojau, kad kas bloga neatsitiktų *jam*, - net ir tada, kai jis šaukė mane atkišęs aštrias iltis, baiminausi dėl jo.

Žinojau, kad čia slypi atsakymas. Nebuvau tikra, ar iš tiesų galėjau rinktis. Jau buvau pernelyg giliai įklimpusi. Dabar, kai žinojau kraupią tiesą - *jei* ją žinojau, - nieko nebegalėjau padaryti. Nes kai pagalvodavau apie jį, apie jo balsą, hipnotizuojančias akis, asmenybės jėgą, nieko taip netroškau, kaip tik būti su juo. Net jei... bet apie tai negalėjau galvoti. Ne čia, viena tamsėjančioje girioje. Ne dabar, kai lyjant lietui po medžių šakomis tvyro prieblanda, o lašai kaip žingsniai tekši ant minkštos žemės. Mane nukrėtė šiurpas, ir aš greitai pakilau iš savo slaptavietės, sunerimusi, kad takelis kaip nors neišnyktų Lietuje.

Bet jis buvo vietoje, saugus ir aiškus, vingiuojantis iš šio žalio, varvančio labirinto. Paskubom juo žingsniavau, ant veido užsimaukšlinusi gobtuvą. Pradėjau vos ne bėgti, vis labiau stebėdamasi, kaip toli buvau nuėjusi. Netgi suabejojau, ar apskritai išeisiu, o gal takelis nuves mane dar giliau į girios tankmę. Tačiau man dar nespėjus persigąsti, tarp susipynusių šakų išvydau properšas. Paskui išgirdau keliu važiuojantį automobilį, buvau laisva, priešais mane plytėjo Čarlio veja, namas mojo, žadėdamas šilumą ir sausas kojines.

Kai grįžau, buvo lygiai vidurdienis. Užlipau viršun ir persirengiau kasdienius drabužius, džinsus ir marškinėlius, nes niekur nebesiruošiau eiti. Nebuvo labai sunku susitelkti į šios dienos uždavinį – rašinį, kurį turėjau parašyti trečiadieniui. Patenkinta įsitaisiau ir pradėjau rašyti juodraštį. Jaučiausi tokia rami, kokia nesijaučiau nuo... na, tiesą sakant, nuo ketvirtadienio popietės.

Man visuomet taip būdavo. Sunkiausia apsispręsti, labiausiai dėl to kamuodavausi. Bet sykį apsisprendusi tai vykdavau iki galo –

dažniausiai jausdama palengvėjimą, kad ryžausi. Kartais palengvėjimą atmiešdavo nusivylimas, kaip kad nusprendus persikelti į Forksą. Bet vis dėlto tai buvo geriau, nei kamuotis be atvangos svarstant galimybes.

Su šiuo sprendimu gyventi buvo keistai lengva. Pavojingai lengva.

Taigi diena praėjo ramiai, produktyviai – iki aštuntos baigiau rašinį. Čarlis parnešė namo daug žuvies, ir aš mintyse pasižymėjau, kad kitą savaitę būdama Sietle nusipirkčiau žuvies patiekalų receptų knygą. Pagalvojus apie tą kelionę mano nugara perbėgo šiurpuliai, visai taip, kaip vaikštinėjant su Džeikobu. Kitaip ir negali būti. Turiu bijoti, žinojau, kad turiu bijoti, bet negalėjau pajusti tikros baimės.

Tą naktį, išvargusi po prasto vakarykščio miego ir anksti prasidėjusios dienos, nieko nesapnavau. Antrą kartą nuo tada, kai atvykau į Forksą, pabudusi išvydau skaisčią geltoną saulėtos dienos šviesą. Prišokusi prie lango apstulbau, kad danguje beveik nesimatė debesų, o ir tie patys tebuvo maži balti vilnos gniužulėliai, tikrai neatnešiantys lietaus. Atidariau langą, – nusistebėjau, kad jis atsivėrė tyliai, nekliūdamas, nors nebuvo darinėtas bala žino kiek metų, – ir įkvėpiau gana sauso oro. Buvo beveik šilta, be vėjo. Gyslose ėmė tvinksėti kraujas.

Kai nusileidau laiptais žemyn, Čarlis jau baigė pusryčiauti. Jis iškart persiėmė mano nuotaika.

- Graži dienele, - pasidžiaugė jis.

- Taip, - pritariau šypsodamasi.

Jis irgi nusišypsojo, rudų akių kampučiuose atsirado raukšlelių. Kai Čarlis šypsodavosi, būdavo lengviau suprasti, kodėl jiedu su mama paskubėjo ir taip anksti susituokė. Tas jaunas romantikas, koks jis buvo anomis dienomis, dingo dar prieš man su juo susipažįstant: garbanoti rudi plaukai – jei ne tos pačios struktūros, tai bent tos pačios spalvos kaip mano – retėjo, žvilganti kakta darėsi vis aukštesnė. Bet kai jis

nusišypsodavo, galėdavau įžvelgti tą jaunuolį, kuris pabėgo su Rene, vos dvejis metais vyresne, nei dabar esu aš.

Smagi valgiau pusryčius ir stebėjau pro galinį langą sklindančiuose spinduliuose besisukančias dulkeles. Čarlis atsisveikindamas šūktelėjo, ir aš išgirdau, kaip policijos automobilis tolsta nuo namų. Eidama pro duris sudvejojau, viena ranka jau siekiau striukės nuo lietaus. Bandyčiau likimą, jei palikčiau ją namie. Atsidususi užsimečiau ją ant rankos ir žengiau į ryškiausią šviesą, kokią buvau mačiusi per pastaruosius mėnesius.

Pasidarbavusi iš peties beveik iki pat galo atidariau abu pikapo langus. Į mokyklą atvažiavau vos ne pirmoji; skubėdama laukan nė nepasižiūrėjau į laikrodį. Išlipusi patraukiau prie retai naudojamų suoliukų pietinėje valgyklos pusėje. Suoliukai tebebuvo šiek tiek drėgni, tad atsisėdau ant striukės džiaugdama, kad ji pravertė. Namų darbus buvau paruošusi – padėjo skurdus mano socialinis gyvenimas, – bet dėl kelių trigonometrijos uždavinių abejojau. Ryžtingai išsitraukiau vadovėlį, bet tebetikrindama pirmą uždavinį užsižiūrėjau į saulės spindulius, žaidžiančius ant raudonkamienių medžių, ir ėmiau svajoti. Išsiblaškiusi paišinėjau sąsiuvinio paraštėse. Po kelių minučių staiga supratau, kad nupiešiau penkias tamsių akių poras, žvelgiančias į mane iš lapo. Ištryniau jas trintuku.

- Bela! - išgirdau kažką šaukiant, balsas buvo panašus į Maiko.

Apsižvalgiusi suvokiau, kad man čia sėdint ir svajojant į mokyklą prigužėjo mokinių. Visi vilkėjo marškinėlius, kai kurie netgi mūvėjo šortus, nors tikrai nebuvo šilčiau nei penkiolika. Maikas mojuodamas drožė prie manęs vilkėdamas chaki spalvos šortus ir dryžuotus regbio marškinėlius.

- Labas, Maikai! - modama šūktelėjau jam, negalėdama tokį rytą būti paniurusi.

Jis priėjęs atsisėdo greta, tvarkingos jo plaukų sruogos žvilgėjo it auksas, šypsena siekė nuo ausies iki ausies. Jis taip džiaugėsi mane matydamas, kad nenorom pasijutau pamaloninta.

- Niekada anksčiau nepastebėjau, kad tavo plaukai rausvi, - tarė jis, pirštais suimdamas švelniame vėjelyje besidraikančią sruogą.

- Tik saulėje.

Kai jis užkišo man už ausies plaukus, pasijutau nejaukiai.

- Nuostabi diena, ar ne?

- Mėgstu tokias, - sutikau.

- Ką vakar veikei? - jo balsas skambėjo šiek tiek savininkiškai.

- Daugiausia rašiau rašini. - Nepridūriau, kad jį užbaigiau – nenorėjau pasirodyti pasipūtusi.

Jis pliaukštelėjo delnu sau per kaktą.

- O, taip - reikia ketvirtadieniui, tiesa?

- Hm, manau, trečiadieniui.

- Trečiadieniui? - susiraukė jis. - Prasti reikalai... Kokia tavo tema?

- „Ar moterų aprašymai Šekspyro kūrinuose liudija autoriaus panieką moterims“.

Jis vėpsojo į mane taip, lyg būčiau prabilusi lotyniškai.

- Manau, šįvakar reikės pradėti rašyti, - nusiminęs tarė jis. - Ruošiamasi paklausti, ar nenorėtum šiandien su manim kur nors nueiti.

- O! - Jis užklupo mane nepasiruošusią. Ir kodėl nebegaliu maloniai pasišnekučiuoti su Maiku, neatsidūrusi keblioje padėtyje?

- Na, nueitume pavakarieniauti ar šiaip kur... o parašyčiau vėliau, - jis viltingai nusišypsojo.

- Maikai... - Man nepatiko, kad jis mane taip spaudžia. - Nemanau, kad tai gera mintis.

Jo veidas ištįso.

- Kodėl? - paklausė neramiai žiūrėdamas į mane.

Mano mintys nukrypo prie Edvardo, pasvarsčiau, ar ir Maikas galvoja tą patį.

- Manau... ir jei kam nors pasakysi, ką dabar tau kalbu, mielai noru tave nudėsiu, - pagrasinau jam, - manau, kad tai įskaudintų Džesiką.

Maikas sutriko, apie *tai* jis, regis, visai nepagalvojo.

- Džesiką?

- Rimtai, Maikai, ar tu *aklas*?

- O, - sumišęs atsiduso jis.

Pasinaudojusi proga išsisukau.

- Laikas į pamoką, negaliu vėl pavėluoti. - Susirinkau knygas ir sukišau jas į kuprinę.

Tylomis pėdinome prie trečiojo pastato, jis atrodė išsiblaškęs. Vyliausi, kad mintys, kuriose jis dabar paskendęs, nuves jį reikiama kryptimi.

Kai per trigonometriją pamačiau Džesiką, ji entuziastingai čiauškėjo. Ji, Andžela ir Lorena šįvakar ruošėsi važiuoti į Port Andželą apsipirkti šokiams, norėjo, kad ir aš važiuočiau kartu, nors man ir nereikėjo. Neapsisprendžiau. Smagu būtų išvažiuoti iš miesto su draugėmis, bet važiuos ir Lorena. Ir kas žino, ką šįvakar veiksiu... Bet tokios mintys neturėtų suktis galvoje. Be abejo, buvo smagu, kad šviečia saulė. Tačiau ne vien dėl to jaučiausi laiminga, toli gražu ne.

Taigi nieko konkrečiau nenusprendžiau, pasakiau, kad pirmiausia turėsiu pasikalbėti su Čarliu.

Einant į ispanų ji tik ir tekalbėjo apie šokius, o po pamokos, kuri užtruko penkiomis minutėmis ilgiau, žingsniuojant pietauti, plepėjo toliau, lyg nė nebūtų nutilusi. Buvau pernelyg susijaudinusi, kad girdėčiau, ką ji tauškia. Siaubingai troškau išvysti ne tik jį, bet ir visus Kalenus – pažvelgti į juos dabar, kai mano galva kupina naujų įtarimų.

Žengdama per slenkstį į valgyklą, iš pradžių pajutau, kaip mano nugara perbėga šiurpuliukai ir sustoja ties pilvu. Gal jie perskaitys mano mintis? Paskui užliejo kitas jausmas – kažin ar Edvardas vėl lauks, kad atsisėsčiau šalia?

Kaip buvau įpratusi, pirmiausia dirstelėjau į Kalenų staliuką. Iš siaubo ėmė mausti pilvą, kai suvokiau, kad jis tuščias. Su nykstančia viltimi akimis naršiau po valgyklą, vildamasi surasti jį vieną, laukiantį manęs. Salė buvo beveik pilna - dėl ispanų kalbos pamokos vėlavome, – bet nei Edvardo, nei jo šeimos nebuvo nė kvapo. Mane sukaustė baises vienišumo jausmas.

Kėblinau paskui Džesiką, nė nebeapsimetinėdama, kad klausausi. Prie mūsų stalo jau visi buvo susirinkę. Nesisėdau į laisvą vietą šalia Maiko, įsitaisiau prie Andželos. Lyg per miglą mačiau, kaip Maikas mandagiai patraukė Džesikai kėdę, o ši nušvito.

Andžela šiek tiek paklausinėjo apie mano rašinį, atsakinėjau jai kiek įmanydama nuoširdžiau, nors mane buvo apėmusi bailsi neviltis. Ji irgi pakvietė mane važiuoti drauge, ir šįkart sutikau, griebdamasi bet ko, kas mane prablaškytų.

Eidama į biologiją suvokiau, kad vis dar laikausi įsikibusi paskutinės vilties. Tačiau išvydau tuščią suolą ir vėl nusiminiau.

Likusi dienos dalis slinko pamažu, liūdnei. Per kūno kultūrą išklausėme paskaitą apie badmintono taisykles – manęs laukė nauji kankinimai. Tačiau šįkart tereikėjo sėdėti ir klausytis, užuot klupinėjus korte. Geriausia buvo tai, kad treneris nebaigė paskaitos, taigi dar rytoj turėsiu pakenčiamą dieną. O poryt, ką padarysi, mane apginkluos rakete ir paleis į salę.

Išvažiuodama iš mokyklos džiaugiausi, kad prieš kelionę su Džesika ir draugėmis dar turėsiu pakankamai laiko pasielvartauti ir paverkšlenti. Bet vos įžengiau pro duris į Čarlio namus, paskambino

Džesika ir atšaukė mūsų susitarimą. Bandžiau džiaugtis, kad Maikas pakvietė ją vakarienės – man tikrai palengvėjo, kad jis pagaliau, rodos, užkibo, – bet žodžiai net man pačiai skambėjo nenuoširdžiai. Ji perkėlė kelionę į parduotuves rytojaus vakarui.

Taigi vėl nebeturėjau ko veikti. Vakarienei nuo vakar vakaro dar buvo likę marinuotos žuvies, salotų ir duonos, tad valgyti daryti nereikėjo. Pusvalandį susikaupusi ruošiau namų darbus, bet ir juos baigiau. Patikrinau elektroninį paštą, perskaičiau naujus mamos laiškus, kurie kuo toliau, tuo darėsi vis trumpesni. Atsidusau ir greitom atsakiau.

Mama,

Atsiprašau, buvau išvykusi. Su keliais draugais važiuvom prie jūros. Ir dar turėjau parašyti rašinį.

Mano atsiprašymas skambėjo paikai, tad pabandžiau kitaip.

Šiandien saulėta - suprantu, ir aš apstulbusi, - tad ketinu išeiti į lauką ir prisigaminti kuo daugiau vitamino D. Myliu tave,

Bela

Nusprendžiau dar valandą prastumti skaitydama ne mokyklinės knygas. Turėjau nedidelę knygų kolekciją, kuri su manimi atkeliavo į Forksą, labiausiai nutriušę buvo Džeinės Ostin tomai. Išsirinkau vieną ir patraukiau į galinį kiemą, pakeliui iš patalynės spintelės virš laiptų dar išsitraukiau nudriskusią antklodę.

Lauke, mažame kvadratiniam Čarljo kieme, perlenkiau antklodę per pusę ir pasiklojau saulėkaitoje ant tankios vejės, kuri visuomet bus drėgna, kad ir kiek šviestų saulė. Atsiguliau ant pilvo, iškėlusi sukryžiauvau kojas per kulkšnis ir ėmiau vartyti knygą, sprendama, kuris

romanas labiausiai užimtų mano mintis. Mano mėgstamiausios buvo „Puikybė ir prietarai“ bei „Protas ir jausmai“. Pirmąją dažnai skaitydavau, tad ėmiausi „Proto ir jausmų“. Tik pradėjusi skaityti trečią skyrių prisiminiau, kad pagrindinis pasakojimo veikėjas vardu *Edvardas*. Pyktelėjusi atsiverčiau „Mansfildo parką“, bet čia veikėjo vardas buvo Edmundas, taigi per daug panašus. Negi aštuoniolikto amžiaus pabaigoje nebuvo kitų vardų? Suirzusi užverčiau knygą ir nuriedėjau ant nugaros. Atsiraitojau rankoves, kiek tik galėjau, ir užsimerkiau. Griežtai paliečiau sau apie nieką kita negalvoti, tik apie šilumą ant odos. Vėjelis tebebuvo švelnus, bet draikė aplink veidą plaukų sruogas ir truputėlį kuteno. Pakėliau plaukus virš galvos, išskleidžiau juos ant antklodės ir vėl susitelkiau į šilumą, kuri lytėjo vokus, skruostus, nosį, lūpas, dilbius, kaklą, skverbėsi pro plonus marškinius...

Išgirdau, kaip Čarlio policijos automobilis suka į mūsų plytomis grįstą keliuką. Nustebusi atsisėdau, supratau, kad, kol miegojau, šviesa pasislėpė už medžių. Apdujusi apsižvalgiau, ir mane staiga apėmė jausmas, kad esu ne viena.

- Čarli? - šūktelėjau.

Bet išgirdau, kaip jis trinkteli priekines namo duris.

Subjurusi pašokau ant kojų, sugriebiau drėgną antklodę, susirinkau knygas. Suvokusi, kad vakarienė vėluoja, nulėkiau į vidų įjungti viryklės. Kai įėjau, Čarlis kabino savo diržą su ginklu ir avėsi batus.

- Atsiprašau, tėti, vakarienė dar neparuošta – buvau užmigusi lauke. - Tramdžiau žiovilį.

- Nesijaudink, - tarė jis. - Vis tiek dar norėjau sužinoti varžybų rezultatus.

Po vakarienės atsisėdau su Čarliu pažiopsoti televizoriaus vien tam, kad ką nors veikčiau. Nerodė nieko, ką būčiau norėjusi pasižiūrėti, bet Čarlis žinojo, kad nemėgstu krepšinio, tad perjungė kažkokią kvailą situacijų komediją, kuri nė vienam iš mūsų nepatiko. Tačiau jis atrodė laimingas, kad bent ką veikiame drauge. O man, nors ir jaučiausi prislėgta, buvo smagu padaryti jį laimingą.

- Tėti, - pasakiau per reklamą, - Džesika su Andžela rytoj vakare važiuoja į Port Andželą pasižiūrėti suknelių šokiams, jos nori, kad padėčiau išsirinkti... Neprieštarauji, kad važiuočiau kartu?

- Džesika Stenli? - pasitikslino jis.

- Ir Andžela Veber, - atsidusau aiškindama smulkmenas.

Čarlis nusistebėjo.

- Betgi tu neini į šokius, tiesa?

- Ne, tėti, bet *aš joms* padėsiu išsirinkti sukneles, - supranti, išsakysiu konstruktyvią kritiką. - Moteriškai to nereikėtų aiškinti.

- Na, gerai. - Regis, jis suprato, kad mergaičių reikalai jam neįkandami. - Bet juk kitą dieną reikės į mokyklą.

- Išvažiuosime iškart po pamokų, kad galėtume anksti grįžti. Dėl vakarienės nepyksi?

- Bele, prieš tau čia atvykstant išgyvenau septyniolika metų, - priminė jis man.

- Nesuprantu, kaip tau pavyko prasimaitinti, - sumurmėjau ir garsiau pridūriau. - Paliksiu šaldytuve produktų sumuštiniam, gerai? Pačiame viršuje.

Rytas vėl buvo saulėtas. Pabudau su nauja viltimi, kurią nuožmiai stengiausi išguiti. Šiltesniam orui apsivilkau tamsiai mėlyną palaidinę su trikampė iškirpte – ją vilkėdavau Finikse per didžiausius žiemos šalčius.

Į mokyklą atvažiavau taip, kad nereikėtų laukti pamokos. Su tvaksinčia širdimi sukau ratus po pilną aikštelę ieškodama laisvos vietos

ir tuo pačiu žvalgydamasi sidabrinio „Volvo“, kurio niekur nebuvo. Atsistojau paskutinėje eilėje ir nuskubėjau į anglų kalbos pamoką, atlėkiau prieš pat paskutinį skambutį uždususi, bet susitvardžiusi.

Jaučiausi taip pat, kaip vakar – niekaip negalėjau sulaukyti besikalančių vilties daigų, bet jie buvo skausmingai sumaigyti, kai bergždžiai dairiausi po valgyklą ir per biologiją atsisėdau į tuščią suolą.

Iš naujo aptarėme vakaro planus, ir šįkart Port Andželas mane dar labiau viliojo, nes Lorena turėjo kitų reikalų. Troškau pabėgti iš miesto, kad liaučiausi žvalgiusis per petį tikėdamasi, kad jis, kaip visuomet, išdygs lyg iš po žemių. Pasižadėjau sau, kad šįvakar būsiu linksma ir negadinsiu Andželai su Džesika pirkimo džiaugsmo. O gal ir pati kai ką įsigysiu. Stengiausi negalvoti apie tai, kad šį savaitgalį turbūt viena apsipirkinėsiu Sietle. Guodžiausi mintimi, kad esame susitarę ir jis bent iki šiol dar neatšaukė planų.

Po pamokų Džesika nusekė paskui mane savo senu baltu „Mercury“, kad galėčiau palikti knygas ir pikapą. Namie greitom persibraukiau šepėčiu plaukus, apimta džiugaus jaudulio, kad ištrūksiu iš Forkso. Ant stalo palikau Čarliui raštelį – dar kartą paaiškinau, kur rasti vakarienę, – nušiususią piniginę persimečiau iš mokyklinio krepšio į retai naudojamą rankinę ir nudūmiau pas Džesiką. Paskui nuvažiavome į Andželos namus, kur ji jau laukė mūsų. Kuo labiau tolome nuo miesto, tuo smarkiau jaudinausi.

8. PORT ANDŽELAS

DŽESĖ VAŽIAVO GREIČIAU už VIRŠININKĄ, tad ketvirtą jau buvome Port Andžele. Seniai nepramogavau su draugėmis, ir mano širdis spurdėjo iš džiaugsmo. Džesikai pliauškiant apie pažįstamus berniukus, klausėmės lėtų roko dainų. Džesika smagiai pavakarieniavo su Maiku ir vylėsi, kad iki šeštadienio vakaro pasieks pirmo bučinio etapą. Patenkinta šypsojasi sau. Andžela tyliai džiaugėsi, kad eis į šokius, bet Erikas ją ne itin domino. Džesika vertė prisipažinti, kas jai patinka, bet po kiek laiko man pagailo Andželos, ir aš nutraukiau Džesika pradėjusi klausinėti apie sukneles. Andžela dėkinga žvilgtelėjo į mane.

Port Andželo miestelis, norint privilioti turistų, buvo labiau išblizgintas ir iščiustytas nei Forksas. Džesika ir Andžela jį gerai žinojo, tad neketino gaišti laiko ir vaikštinėti nuostabaus grožio pakrante lentiniais takeliais. Džesė pasuko tiesiai prie vienintelio didelio

prekybos centro, kuris buvo už kelių gatvių nuo miesto svečiams skirtos pakrantės.

Šokiai, kaip skelbiama, bus pusiau oficialūs, ir mes gerai nežinojome, ką tai reiškia. Ir Džesika, ir Andžela, rodos, nustebo ir vos galėjo patikėti, kad Finikse niekada nebuvau šokiuose.

- Negi niekada nėjai į pasimatymą su berniuku? – abejodama paklausė Džesika, mums žengiant pro paradines parduotuvės duris.

- Niekada, - stengiausi ją įtikinti, nenorėdama prisipažinti, kad nemoku šokti. - Niekada neturėjau draugo ar ko panašaus. Retai kur nors išeidavau.

- Kodėl? - paklausė Džesika.

- Niekas manęs nekviisdavo, - nuoširdžiai prisipažinau.

Ji nepatikliai dirstelėjo į mane.

- Čia tave kviečia, - priminė ji man, - o tu visiems atsakai.

Vaikščiojome po jaunimui skirtą skyrių ir naršėme po puošnių drabužių kabyklas.

- Tik Taileriui ne, - tyliai pataisė Andžela.

- Atsiprašau? - žioptelėjau. - Ką sakei?

- Taileris visiems pasakoja, kad lydės tave į išleistuvių vakarą, - įitariai žiūrėdama į mane pranešė Džesika.

- *Ką* jis pasakoja? - mano balsas nuskambėjo taip, lyg springčiau.

- Sakiau tau, kad tai netiesa, - Andžela sumurmėjo Džesikai.

Vis dar priblokšta tylėjau, netrukus nuostaba virto pykčiu. Bet tuo tarpu suradome suknelių kabyklas ir turėjome darbo.

- Todėl Lorena tavęs ir nemėgsta, - sukikeno Džesika, mums naršant po drabužius.

Sugriežiau dantimis.

- Kaip manai, jei pervažiuočiau jį savo pikapu, ar jis nebesijaustų kaltas dėl nelaimės? Gal tuomet liautųsi visaip bandęs atsilyginti?

- Galbūt, - prunkštelėjo Džesika. - Jei *dėl to* jis taip elgiasi.

Suknelių pasirinkimas nebuvo gausus, bet abidvi surado po keletą drabužių ir nusinešė matuotis. Atsisėdau ant žemos kėdės prie persirengimo kabinų, kur iš trijų pusių kabėjo veidrodžiai, ir pabandžiau susitvardyti.

Džesė svyravo tarp dviejų suknelių: ilgos juodos be petnešėlių ir melsvai žalsvos iki kelių su plonomis petnešėlėmis. Paraginau ją imti melsvąją; kodėl gi nepradžiuginus akių? Andžela išsirinko šviesiai rausvą, dailiai priglundančią prie jos liekno kūno ir suteikiančią jos rudiems plaukams medaus atspalvį. Abi išgyriau ir padėjau sukabinti ant pakabų nereikalingus drabužius. Visas procesas buvo daug trumpesnis ir lengvesnis, nei per panašias išvykas su Rene namie. Manau, ribotas pasirinkimas ne toks jau prastas dalykas.

Patraukėme prie batų ir papuošalų. Jos matavosi visokiausius dalykus, o aš tik stebėjau ir kritikavau, nenusiteikusi ką nors pirkti, nors ir reikėjo naujų batų. Džiaugsmą dėl išvykos sugadino pyktis ant Tailerio, o paskui jį įslinko ir liūdesys.

- Andžela? - dvejodama ištariau, draugei matuojantis rausvus aukštakulnius su dirželiais – ji džiūgavo, kad turės pakankamai aukštą vaikina ir galės avėti batelius su kulniukais. Džesika nupėdino prie papuošalų vitrinos, ir mes likome vienos.

- Taip? - Ji ištiesė koją ir palankstė per kulkšnį, norėdama geriau apžiūrėti batelį.

Išsigandusi apsigalvojau.

- Man patinka.

- Manau, pirksiu – nors jie prie nieko kito netiks, tik prie šios suknelės.

- Na, tai pirmyn - juk jie atpiginti, - padrašinau ją.

Andžela nusišypsojo ir uždarė dėžutę, kurioje gulėjo praktiškesni balti išėiginiai bateliai.

Dar kartą pabandžiau.

- Hm, Andžela... - Ji smalsiai sužiuro į mane.

- Ar tai įprasta, kad... Kalenai, - nudelbiau akis į batus, - taip dažnai nebūna mokykloje? - Mano pastangos kalbėti nerūpestingai buvo apgailėtinos.

- Taip, kai geras oras, jie visuomet keliauja į žygius - net ir daktaras. Jie tikri turistai, - tyliai ištarė ji, irgi apžiūrinėdama batus.

Džesika būtų uždavusi šimtus klausimų, o Andžela ničnieko nepasiteiravo. Man ji pradėjo rimtai patikti.

- O, - užbaigiau šneką, kai Džesika priėjo parodyti papuošalų iš netikrų briliantų, kuriuos priderino prie savo sidabrinių batelių.

Vakarieniauti ketinome mažame italų restoranėlyje pakrantėje, bet apsipirkome greičiau, nei manėme. Džesė su Andžela nusprendė nusinešti drabužius į automobilį, o paskui nueiti prie įlankos. Pasakiau, kad po valandos ateisiu pas jas į restoraną – norėjau dar pasiieškoti knygyno. Draugės pasišovė eiti su manim, bet aš įkalbėjau jas verčiau ramiai pasivaikščioti. Jos nenumanė, kaip mane užvaldo knygos; tokius dalykus labiau mėgau daryti viena. Smagiai čiauskėdamos jos nužingsniavo prie automobilio, o aš pasileidau į tą pusę, kur buvo rodžiusi Džesė.

Knygyną radau lengvai, bet jis buvo ne tai, ko man reikėjo. Langai buvo nukabinėti kristalais ir sapnų gaudytojais, vitrinose stovėjo knygos apie dvasinį gydymą. Net nėjau vidun. Pro langą pamačiau penkiasdešimtmetę moterį ilgais, žilais, glotniai atgal suškuotais plaukais, apsirengusią septinto dešimtmečio suknele, maloniai besišypsantią iš už prekystalio. Pamaniau, kad visai netrokštu leistis su ja į šnekas. Juk mieste turėtų būti normalus knygynas.

Klaidžiojau po gatves, pilnas iš darbo grįžtančių žmonių automobilių, ir vyliausi, kad traukiu į miesto centrą. Eidama kaip reikiant neįsidėmėjau kelio; kovojau su neviltimi. Taip stengiausi negalvoti apie jį ir apie tai, ką sakė Andžela... O visų labiausiai stengiausi atsižadėti savo vilčių šeštadieniui, baimindamasi paties didžiausio nusivylimo. Tada pakėliau akis, išvydau palei kelią stovintį kažkieno sidabrinį „Volvo“, ir mane vėl užliejo jausmai. Kvailas, nepatikimas vampyras, tariau sau.

Drožiau į pietus, link kažkokių daug žadančių parduotuvių stiklinėmis sienomis. Bet priėjusi pamačiau, kad ten tuščia, vyksta remontas. Dar buvo likę daug laiko, o prieš susitikdama su Džese ir Andžela būtinai turėjau susitvardyti. Kelis kartus pirštais persibraukiau plaukus ir giliai pakvėpavau, tada pasukau už kampo.

Perėjusi dar vieną gatvę pamažu supratau, kad traukiu ne į tą pusę. Siauras šaligatvis vedė į šiaurę, ir atrodė, kad dauguma pastatų čia sandėliai. Nusprendžiau už kito kampo pasukti į rytus, už kelių kvartalų apsigręžti ir grįždama prie įlankos išbandyti laimę kitoje gatvėje.

Iš už kampo, į kurį buvau nusitaikiusi, išsuko keturi vyriškiai, apsirengę pernelyg prastai, kad eitų iš darbo namo, bet ir per daug niūrūs, kad būtų turistai. Vyrams priartėjus supratau, kad jie neką vyresni už mane. Jie tarpusavyje garsiai juokavo, šiurkščiai kvatojosi ir kumščiaavo vienas kitam į pečius. Pasitraukiau kuo arčiau gatvės, kad jiems būtų vietos praeiti, žingsniavau sparčiai, žvelgiau pro juos į pastato kampą.

- Ei, tu! - prasilenkiant šūktelėjo vienas iš jų.

Be abejo, jis šaukė man, nes aplink daugiau nieko nebuvo. Mašinaliai pakėliau akis. Du jaunuoliai sustojo, kiti du sulėtino žingsnį. Tikriausiai į mane kreipėsi tas, kuris stovėjo arčiausiai, kresnas, tamsiaplaukis dvidešimtmetis vaikinys. Jis vilkėjo atsegtus flanelinius

marškinius virš purvinų marškinėlių, mūvėjo nukirptus džinsus ir avėjo sandalus. Žengė pusę žingsnio prie manęs.

- Labas, - nejučia sumurmėjau.

Tada greitai nosisukau ir spėriai nužingsniavau prie kampo. Girdėjau, kaip jie griausmingai kvatojasi man už nugaros.

- Ei, pala! - man pavymui sušuko vienas iš jų, bet aš nunarinusi galvą pasukau už kampo ir su palengvėjimu atsidusau. Vis dar girdėjau, kaip jie prunkščia.

Atsidūriau ant šaligatvio, vedančio palei galines tamsiai dažytų sandėlių sienas. Kiekvienoje iš jų buvo plačios durys su pakyla iškrauti sunkvežimiams, nakčiai užrakintos spynomis. Pietinėje gatvės pusėje šaligatvio nebuvo, tik geležinių pinučių tvorelė su spygliuota viela viršuje, sauganti kažkokį mašinų dalių prikrautą kiemą. Nukeliavau toli nuo tos Port Andželo dalies, kurią, kaip viešnia, turėjau aplankyti. Suvokiau, kad jau temsta, vėl renkasi debesys, dengia horizontą vakaruose, tad saulė leidžiasi pirma laiko. Dangus rytuose tebebuvo giedras, bet jau papilkėjęs, nudažytas rausvais ir oranžiniais dryžiais. Striukę buvau palikusi automobilyje ir sudrebėjusi apkabinau save rankomis. Pro šalį pravažiavo autobusiukas, paskui kelias liko tuščias.

Staiga dangus dar labiau aptemo, ir kai atsigrėžiau per petį pasižiūrėti į nenaudėlį debesį, su siaubu išvydau, kad du vyrai tyliai žingsniuoja už dešimties žingsnių nuo manęs.

Jie buvo iš tų pačių, su kuriais prasilenkiau prie kampo, bet tamsiaplaukio, kuris su manimi kalbėjosi, nemačiau. Iškart pasukau galvą į priekį ir paspartinau žingsnį. Dar kartą sudrebėjau, šįkart ne nuo šalčio. Mano rankinė kaboją ant peties, dabar persimečiau ją skersai. Puikiai žinojau, kur mano pipirų balionėlis – jis vis dar gulėjo krepšyje po lova, taip ir neištrauktas. Daug pinigų neturėjau, dvidešimtinę ir kelis po vieną, tad pagalvojau, ar „netyčia“ nenumetus rankinės ir nenuėjus

tolyn. Tačiau tylus, persigandęs balsas mano proto kertelėje perspėjo, kad jie gali būti kai kas baisiau nei vagys.

Įdėmiai klausiausi jų tylių žingsnių, dabar jie buvo pernelyg tylūs, palyginti su tuo pašėlusiu triukšmu, kurį jaunuoliai kėlė anksčiau. Neatrodė, kad jie greitintų žingsnį ar artėtų prie manęs. *Kvėpuok*, priminiau sau. Nežinai, ar jie tave seka. Ėjau taip greitai, kaip tik galėjau, bet nebėgau, nukreipiau žvilgsnį į posūkį dešinėn, kuris dabar buvo vos už kelių metrų nuo manęs. Girdėjau juos tokiu pat atstumu nuo savęs, kaip ir anksčiau. Iš pietų į gatvę įsuko mėlynas automobilis ir greitai pravažiavo pro mane. Norėjau iššokti priešais jį, bet sudvejojau, nebuvau tikra, kad mane persekioja, o paskui jau buvo vėlu.

Pasiekiau kampą, bet dirstelėjusi supratau, kad tai akligatvis, užsibaigiantis dar vienu pastatu. Jau buvau beveik įsukusi į jį; dabar turėjau skubiai perbėgti siaurą gatvelę ir grįžti ant šaligatvio. Ties kitu kampu baigėsi ir pati gatvė, ten stovėjo ženklas „Eismas draudžiamas“. Įsiklausiau į tylus žingsnius sau už nugaros, svarstydama, mauti ar ne. Jie aidėjo šiek tiek toliau, tačiau žinojau, kad tikrai mane pavytų. Jei tik imčiau greičiau lėkti, būtinai užkliūčiau ir išsitiesčiau. Įsidrąsinusi žvilgtelėjau per petį ir su palengvėjimu pamačiau, kad dabar jie gal už dvidešimties žingsnių nuo manęs. Tačiau abu spoksojo į mane.

Rodės, amžinybę užtrukau, kol priėjau kampą. Kulniavau nelėtindama žingsnio, vyrai kaskart vis labiau atsilikdavo. Galbūt jie suprato, kad išgąsdino mane, ir dabar gailisi. Mačiau, kaip du automobiliai pravažiuoja sankryžą, kurios linkėjau, ir su palengvėjimu atsidusau. Išsinešdinus iš šios apleistos gatvės bus daugiau žmonių. Su džiaugsmu pasukau už kampo.

Ir sustojau kaip įbesta.

Palei gatvę iš abiejų pusių stūksojo nykios sienos be durų ir langų. Tolumoje, už dviejų sankryžų, mačiau gatvių žibintus, automobilius ir

daugiau pėsčiųjų, bet jie visi buvo gerokai per toli. Nes gatvės viduryje, atsišlieję į vakarinį pastatą, stovėjo kiti du vyrai ir laimingi išsišiepę žiopsojo, kaip iš siaubo sustingau ant šaligatvio. Tada supratau, kad manęs nesekė.

Mane apsupo.

Stabtelėjau vos sekundei, bet tai pasirodė labai ilgus laiko tarpas. Paskui apsigrėžiau ir puoliau į kitą gatvės pusę, nors aiškiai supratau, kad mano pastangos bergždžios. Dabar žingsniai už manęs aidėjo garsiau.

- Štai kur tu! - griausmingas kresnojo tamsiaplaukio vaikinio balsas sudaužė įtemptą tylą, krūptelėjau. Tirštėjančioje tamsoje atrodė, kad jis žvelgia pro mane.

- Taip, - už manęs garsiai šūktelejo balsas, ir aš vėl krūptelėjusi pabandžiau eiti tolyn. - Mes tik padarėme nediduką lankstą.

Turėjau sulėtinti žingsnį. Pernelyg greitai trumpinau atstumą tarp savęs ir atsišliejusios poros. Gebėjau garsiai rėkti, tad įkvėpiau oro ir pasiruošiau jį panaudoti, bet gerklė buvo tokia išdžiūvusi, kad abejoju, ar išspausiu stiprų garsą. Staigiu judesiu persimečiau rankinės dirželį per galvą ir nusikabinau ją. Laikiau rankinę viena ranka, pasiruošusi paaukoti arba panaudoti kaip ginklą, priklausomai nuo aplinkybių.

Kai atsargiai sustojau, kresnasis vaikinasis pasitraukė nuo sienos ir lėtai išėjo į gatvę.

- Nesiartink prie manęs, - perspėjau balsu, kuris neva turėjo skambėti tvirtai ir drąsiai. Bet dėl išdžiūvusios gerklės buvau teisi - garsas išėjo menkas.

- Nebūk tokia, širdele, - šūktelejo jis, ir už manęs vėl nuskambėjo šiurkštus juokas.

Susikaupiau, pražergiau kojas ir nepaisydama siaubo bandžiau prisiminti tuos menkus savigynos būdus, kuriuos mokėjau. Smūgis į

viršų delno briauna – galima sulaužyti nosį arba sugrūsti ją į smegenis. Dūris pirštu į akiduobę – bandant jį užlenkti ir iškabinti akį. Ir, žinoma, standartinis spyris keliu į slėpsną. Tas pats pesimistinis balsas viduje priminė man, kad vargu ar turėsiu progą panaudoti savigyną bent prieš vieną iš jų – o jie keturiese. *Užsičiaupk*, įsakiau tam balsui, kol manęs nesuparalyžiavo baimė. Jei jau žūsiu, tai bent vienam iš jų irgi bus galas. Pasistengiau nuryti seiles, kad galėčiau deramai suklykti.

Staiga iš už kampo pasirodė žibintai, automobilis vos nepartrenkė drimbos – jis spėjo stryktelėti ant šaligatvio. Iššokau į gatvę - *šitas* automobilis turės sustoti arba mane pervažiuoti. Ir iš tiesų sidabrinis automobilis netikėtai pasuko į šoną ir čiuoždamas sustojo, keleivio durelės atsidarė vos už poros žingsnių nuo manęs.

- Lipk, - paliepė įtūžęs balsas.

Tiesiog įstabu, kaip akimirksniu dingo stingdanti baimė, įstabu, kaip staiga mane užliejo saugumo jausmas – dar nė nespėjus įsėsti į automobilį, tik išgirdus jo balsą. Šokau vidun ir užtrenkiau dureles.

Automobilyje buvo tamsu, atidarius dureles lemputė neužsidegė, tad vos įžiūrėjau jo veidą prietaisų skydelio šviesoje. Sužviegė padangos, kai jis apsisuko atgal į šiaurę, smarkiai paspaudė akceleratorių ir pralėkė pro pat apstulbusius vyrus gatvėje. Prieš nuvažiuojant spėjau pamatyti, kaip jie sušoko ant šaligatvio, paskui nurūkome uosto link.

- Prisisek diržu, - paliepė jis, ir aš suvokiau, kad abiem rankomis laikausi įsitvėrusi sėdynės.

Greitai paklusau; diržas garsiai spragtelėjo tamsoje. Jis staigiai pasuko į kairę ir nukūrė tolyn, nė nepristabdęs pralėkė kelis „Stop“ ženklus.

Tačiau aš jaučiausi visiškai saugi ir akimirką man nerūpėjo, kur važiuojame. Su didžiuliu palengvėjimu žvelgiau į jį, ir tas

palengvėjimas buvo susijęs ne vien su netikėtu mano išgelbėjimu. Blausioje šviesoje tyrinėjau jo nepriekaištingą veidą ir laukiau, kol vėl galėsiu normaliai kvėpuoti. Tik tada suvokiau, kad jis nežmoniškai įtūžęs.

- Tau viskas gerai? - paklausiau ir nustebau, koks kimus mano balsas.

- Ne, - trumpai atsakė jis, balsas skambėjo nuožmiai.

Sėdėjau ir tyliai žvelgiau į jo veidą, o jo liepsnojančios akys žiūrėjo tiesiai į priekį, kol automobilis ūmiai sustojo. Apsidariau, bet buvo pernelyg tamsu, kad įžiūrėčiau ką nors daugiau nei tamsius šalikelėje augančių medžių siluetus. Mes buvome už miesto.

- Bela? - kreipėsi jis, balse buvo justai įtampa.

- Ką? - vis dar užkimusi atsiliepiu. Bandžiau tyliai atsikrenkšti.

- Ar tau viskas gerai? - Jis vis dar nežiūrėjo į mane, bet veide aiškiai atsispindėjo įsiūtis.

- Taip, - tyliai krenkštelėjau.

- Išblaškyk mane, - paliepė jis.

- Atsiprašau, ką?

Jis staigiai iškvėpė.

- Tiesiog plepėk visokius niekus, kol nusiraminsiu, - paaiškino jis užsimerkdamas ir spausdamas viršunosę nykščiu ir smiliumi.

- Hm. - Naršiau galvoje ko nors lėkšto. - Rytoj prieš pamokas ruošiuosi suvažinėti Tailerį Kraulį.

Jis vis dar buvo stipriai užsimerkęs, bet lūpų kampučiai virptelėjo.

- Kodėl?

- Jis visiems pasakoja, kad lydės mane į išleistuvių šokius, - arba jis nesveikas, arba vis dar bando atsilyginti už tai, kad anąkart vos manęs neužmušė... na, tu prisimeni. Jam kažkodėl atrodo, kad šokiai tam puikiai tiktų. Taigi manau, kad jei pasikėsinsiu į jo gyvybę, būsimė

lygūs, ir jis nebegalės toliau bandyti atsilyginti. Priešų man nereikia, ir galbūt, jei jis paliks mane ramybėje, Lorena atlyš. Dar netyčia galiu sudaužyti jo „Sentrą“. Ir jei jis neturės ratų, tikrai negalės nieko pakviesti į šokius... - maliau liežuviu.

- Apie tai jau girdėjau, - jo balsas skambėjo ramiau.

- Tikrai? - nepatikliai paklausiau, ir mano susierzinimas vėl užsiplieskė. - Jei jis bus suparalyžiuotas nuo kaklo iki kojų, irgi negalės eiti šokti, - burbtelėjau tobulindama savo planą.

Edvardas atsiduso ir galop atsimerkė.

- Geriau?

- Ne visai.

Luktelėjau, bet jis nieko daugiau nepasakė. Tik atsilošė ir įsistebeilijo į automobilio lubas. Veidas buvo sustingęs.

- Kas negerai? - pavyko pašnibždom ištart.

- Kartais sunkiai suvaldau pyktį, Bela. - Jis irgi šnabždėjo žvelgdamas pro langą, prisimerkęs taip, kad akių teliko plyšeliai. - Bet nieko gero nebūtų, jei apsisukčiau ir imčiau persekioti tuos... - jis neužbaigė sakinio, nusigrėžė ir akimirką kovojo su savimi tramdydamas įniršį. - Bent jau stengiuosi save tuo įtikinti, - pridūrė jis.

- Ak. - Tas žodis netiko, bet nesugalvojau, ką geriau atsakyti.

Vėl sėdėjome tylomis. Žvilgtelėjau į laikrodį skydelyje. Buvo pusė septynių.

- Džesika su Andžela nerimau, - sumurmėjau. - Turėjau su jomis susitikti.

Netaręs nė žodžio jis užvedė variklį ir nurūko atgal į miestą. Man dar nespėjus susigaudyti jau važiavome apšviestomis gatvėmis, vis dar labai greitai, lengvai vingiuodami tarp automobilių, pamažu traukiančių į pakrantę. Edvardas pastatė automobilį palei šaligatvį į tarpą, kuris man atrodė gerokai per mažas „Volvo“, bet jis įtaikė iškart. Pažvelgusi pro

langą išvydau „La Bella Italia“ šviesas ir išeinančias Džesę su Andžela, nerimastingai žingsniuojančias tolyn nuo mūsų.

- Kaip sužinojai, kur?.. - pradėjau, bet paskui tik papurčiau galvą.

Išgirdau atsidarant dureles ir pasisukusi pamačiau jį išlipant.

- Ką darai? - paklausiau.

- Veduosi tave vakarienės.

Jis šyptelėjo, bet akys buvo rūsčios. Išlipęs iš automobilio jis užtrenkė dureles. Paknebinėjusi atsisegiau diržą ir išskubėjau laukan. Jis laukė manęs ant šaligatvio.

Man nespėjus prasižioti Edvardas tarė:

- Eik ir sustabdyk Džesiką su Andžela, kad man nereikėtų sekti dar ir jų pėdsakais. Nemanau, kad pavyktų susilaikyti, jei vėl sutikčiau anuos tavo draugelius.

Nuo grasinamo jo balso mane nukrėtė šiurpas.

- Džese! Andžela! - šūktelėjau joms pavymui ir pamojavau, kai draugės atsisuko.

Jos pasileido prie manęs su aiškiai matomu palengvėjimu, bet kai išvydo, kas stovi šalia manęs, jų džiaugsmas vienu metu virto nuostaba. Mergaitės dvejojamos sustojo už kelių žingsnių nuo mūsų.

- Kur buvai? - įtariai paklausė Džesika.

- Pasiklydau, - susigėdusi atsakiau. - Ir tada netyčia sutikau Edvardą, - mostelėjau į jį.

- Ar jūs nieko prieš, jei prisidėsiu? - savo švelniu balsu, kuriam neįmanoma atsispirti, paklausė jis.

Iš apstulbusių draugių veidų supratau, kad Edvardas joms dar niekada nedemonstravo savo gebėjimų.

- Èèè... žinoma, - išstėnėjo Džesika.

- Hm, tiesą sakant, Bela, mes jau pavalgėme, kol laukėme, atleisk, - prisipažino Andžela.

- Nieko tokio, aš nealkana, - gūžtelėjau pečiais.

- Manau, turėtum ko nors užkąsti. - Edvardas kalbėjo tyliai, bet tvirtai. Pažvelgęs į Džesiką kiek garsiau tarė: - Ar neprieštarausi, jei šįvakar aš parvešiu Belą namo? Tuomet jums nereikės laukti, kol ji pavalgys.

- Ė, manau, taip bus geriausia... - ji prikando lūpą, bandydama iš mano išraiškos suprasti, ar aš to noriu. Mirktelėjau jai. Nieko taip netroškau, kaip pabūti viena su savo amžinu gelbėtoju. Turėjau daugybę klausimų, kuriais negalėjau jo apiberti, kol buvome ne vieni.

- Tvarka. - Andžela susigaudė greičiau už Džesiką. – Pasimatysime rytoj, Bela... Edvardai.

Ji stvėrė Džesiką už rankos ir nusitempė prie automobilio, kurį mačiau stovintį netoliese, Pirmojoje gatvėje. Kai jos sulipo, Džesė atsisuko ir pamojavo, jos veidas buvo kupinas smalsumo. Pamojau joms ir palaukiau, kol nuvažiuos, tik tada atsigrėžiau į Edvardą.

- Aš tikrai nealkana, - tvirtinau, pakėlusį akis ir tyrinėdama jo veidą. Jo išraiška buvo neįskaitoma.

- Padaryk tai dėl manęs.

Jis užsispyrusia mina nuėjo prie restorano durų ir jas atidarė. Aišku, apie tai daugiau nediskutuosime. Nuolankiai atsidusau ir pro jį žengiau į vidų.

Restorane nesimatė daug lankytojų – šiuo metu Port Andžele ne sezono metas. Šeiminkė buvo moteris, ir aš supratau jos žvilgsnį, kai ji vertino Edvardą ir pasveikino jį šiek tiek šilčiau nei būtina. Nustebau, kaip stipriai mane tai suerzino. Ji buvo keliolika centimetrų aukštesnė už mane, nenatūraliai šviesiais plaukais.

- Staliuką dviem. - Jo balsas skambėjo viliojamai, siekė jis to ar ne.

Mačiau, kaip ji slapčia dirsteli į mane ir nususuka patenkinta, kad atrodau tokia paprasta ir kad Edvardas stovi atokiai nuo manęs, nesiliesdamas. Ji nuvedė mus prie staliuko, pakankamai didelio keturiems žmonėms, salės viduryje, kur grūdosi daugiausiai žmonių.

Jau ketinau sėstis, bet Edvardas papurtė galvą.

- Gal ką nors nuošalesnio? - tyliai paprašė jis šeiminkės.

Gal ir suklydau, bet man pasirodė, kad jis mikliai padavė jai arbatpinigių. Dar niekada nemačiau, kad kas paprašytų pakeisti staliuką, nebent senuose filmuose.

- Žinoma. - Ji atrodė tokia pat nustebusi, kaip ir aš. Apsisuko ir nuvedė mus aplink pertvarą prie nedidelio atskirų kabinų rato. Jos visos buvo tuščios. - Kaip šitie?

- Nuostabu. - Edvardo veide nušvito šypsena, ir šeiminkė akimirksniu apkvaito.

- Hm... - markstydamasi papurtė galvą, - jūsų padavėja tuoj ateis.

Ir ji svirduliuodama nuėjo.

- Neturėtum šitaip elgtis su žmonėmis, - subariau jį. - Tai tikrai nesąžininga.

- Kaip?

- Šitaip juos apsvaiginti – ji tikriausiai dabar virtuvėje negali atgauti kvapo.

Edvardas atrodė suglumęs.

- O, liaukis, - įtariai burbtelėjau. - Juk *turi* žinoti, kaip veiki žmones.

Jis pakreipė galvą į šoną, smalsiai pažvelgė į mane.

- Aš apsvaiginu žmones?

- Negi nepastebėjai? Ar manai, kad visiems taip lengva pasiekti savo?

Jis nekreipė dėmesio į mano klausimus.

- Ar ir *tave* svaiginu?

- Dažnai, - prisipažinau.

Tada priėjo padavėja, jos veidas atrodė susidomėjęs. Šeimininkė, be abejo, viską išklojo, ir ši mergina neatrodė nusivylusi. Ji užsikišo už ausies trumpų juodų plaukų sruogą ir perdėm draugiškai nusišypsojo.

- Sveiki. Mano vardas Amber, šįvakar būsiu jūsų padavėja. Ko galėčiau atnešti atsigerti?

Man neprasprūdo pro akis, kad ji kalbėjo tiktai jam.

Edvardas pažvelgė į mane.

- Aš gersiu kokakolos, - nuskambėjo kaip klausimas.

- Dvi kokakolos, - tarė jis.

- Tuoj pat atnešiu, - užtikrino ji, dar sykį draugiškai nusišypsojusi.

Bet Edvardas to nematė. Jis žiūrėjo į mane.

- Kas yra? - paklausiau jai nuėjus.

Jos žvilgsnis buvo įsmeigtas į mano veidą.

- Kaip jautiesi?

- Man viskas gerai, - atsakiau nustebinta jo įdėmaus žvilgsnio.

- Nesvaigsta galva, nepykina, nekrečia šaltis?..

- O turėtų?

Jis sukikeno iš mano sutrikusio tono.

- Na, tiesą pasakius, laukiu, kada *tave* ištiks šokas. - Jo veide atsirado ta tobula šelmiška šypsenėlė.

- Nemanau, kad taip nutiks, - atsakiau, kai vėl galėjau įkvėpti. - Man visuomet puikiai sekėsi išstumti iš sąmonės nemalonus dalykus.

- Man vis vien būtų ramiau, jei įsimestum į skrandį bent kiek cukraus ir maisto.

Kaip tik tada pasirodė mūsų padavėja su gėrimais ir krepšeliu duonos lazdelių. Dėdama juos ant stalo ji atsistojo nugara į mane.

- Ar jau užsisakysite? - paklausė ji Edvardo.

- Bela? - kreipėsi jis į mane.

Padavėja nenorom atsisuko į mane.

Ištariau pirmą dalyką, kurį pamačiau meniu.

- Hm... man virtinukų su grybais.

- O jums? - ji šypsodamasi vėl atsigrėžė į Edvardą.

- Man nieko, - atsakė jis. Žinoma, nieko.

- Praneškite, jei apsigalvosite. - Veide tebežaidė koketiška šypsenėlė, bet Edvardas nežiūrėjo į ją, ir padavėja nepatenkinta nuėjo.

- Gerk, - paliepė jis.

Paklusniai gurkštelėjau limonado, tada sriubtelėjau daugiau, stebėdamasi, kokia aš ištroškusi. Kai Edvardas pastūmė man savo stiklinę, supratau, kad savąją baigiau.

- Dėkui, - sumurmėjau vis dar ištroškusi. Ledinio limonado šaltis pasklido man po krūtinę, ir aš nusipurčiau.

- Šalta?

- Tai tik nuo kolos, - paaiškinau vėl sudrebėjusi.

- Neturi striukės? - priekaištingai ištarė jis.

- Turiu, - pažvelgiau į tuščią suoliuką šalia savęs. - O, palikau Džesės automobilyje, - susigaudžiau.

Edvardas pasimuistęs išsinėrė iš striukės. Staiga supratau, kad niekuomet nepastebėdavau, ką jis vilki, ne tik šįvakar, bet ir visada. Regis, tiesiog negalėdavau atitraukti akių nuo jo veido. Dabar prisiverčiau susikaupti ir pažiūrėti. Edvardas nusirengė lengvą rusvai gelsvą odinę striukę; po ja vilkėjo dramblio kaulo spalvos megztinį atverčiama apykakle. Megztinis buvo prigludęs ir išryškino raumeningą krūtinę.

Man bežiopsant Edvardas padavė striukę.

- Dėkui, - vėl pasakiau ir įkišau rankas į rankoves.

Buvo šalta – visai kaip rytą, kai nusikabinau savo striukę vėjų perpučiamame koridoriuje. Vėl suvirpėjau. Edvardo striukė kvėpėjo nuostabiai. Įtraukiau orą, bandydama atpažinti gardų kvapą. Tai nebuvo odekolono aromatas. Rankovės buvo per ilgos; atsiraitojau jas, kad turėčiau laisvas rankas.

- Šita mėlyna labai dera prie tavo veido spalvos, - stebėdamas mane tarė jis.

Nustebusi ir, žinoma, išraudusi, nuleidau akis.

- Man tikrai nebus šoko, - paprieštaravau.

- Turi būti – *normaliam* žmogui būtų. O tu netgi neatrodai sukręsta.

Jis atrodė sunerimęs. Žvelgė į mane, ir aš mačiau, kokios šviesios jo akys, šviesesnės nei kada nors anksčiau, geltonos kaip irisinis saldainis.

- Su tavim jaučiuosi labai saugi, - prisipažinau, užhipnotizuota jo žvilgsnio.

Tai jam nepatiko; balta kaip kreida kakta susiraukė. Edvardas piktai papurtė galvą.

- Tai sudėtingiau, nei maniau, - sumurmėjo pats sau.

Paėmiau duonos lazdelę ir pradėjau kramsnoti galiuką, vertindama jo veido išraišką. Svairsčiau, kada pradėti jį klausinėti.

- Kai tavo akys tokios šviesios, paprastai būni geresnės nuotaikos, - pastebėjau, stengdamasi atitraukti jį nuo tų minčių, kurios vertė jį raukytis ir nerimauti.

Edvardas apstulbęs pažvelgė į mane.

-Ką?

- Kai tavo akys juodos, būni irzlesnis – tada galiu tam pasiruošti, - toliau kalbėjau. - Turiu apie tai teoriją.

Jis prisimerkė.

- Dar viena teorija?

- Mhm, - kramčiau mažą duonos kąsnelį ir bandžiau atrodyti abejinga.

- Tikiuosi, šįkart būsi kūrybingesnė... ar vis dar vagi jas iš komiksų knygelių? - Jo šypsenėlė buvo pašaipei, akys vis dar primerktos.

- Ne, šitą ėmiau ne iš komiksų knygelės, bet ir ne pati sugalvojau, - prisipažinau.

- Na, ir? - nekantravo jis.

Bet tada iš už pertvaros pasirodė padavėja, nešina mano patiekalu. Pastebėjau, kad mes nejučia palinkome virš stalo vienas prie kito, o jai artėjant atsitiesėme. Padavėja pastatė prieš mane lėkštę – atrodė gardžiai – ir greitai pasisuko į Edvardą.

- Gal apsigalvojote? - paklausė ji. - Negi čia nėra nieko, ko pageidautumėte? - Jos žodžiuose tariausi išgirdusi slaptą prasmę.

- Ne, dėkui, tik būtų gerai daugiau limonado. - Jis ilga balta ranka parodė į tuščias stiklines prieš mane.

- Žinoma. - Ji nueidama nusinešė tuščias stiklines.

- Tai ką norėjai pasakyti?.. - paklausė jis.

- Papasakosiu automobilyje. Jei... - nutilau.

- Keli sąlygas? - grėsmingu balsu paklausė jis ir kilstelėjo antakį.

- Žinoma, turiu keletą klausimų.

- Kurgi ne.

Padavėja grįžo su dar dviem kokakolos. Šįkart pastatė jas ir netarusi nė žodžio nuėjo.

Gurkštelėjau.

- Na, tai pirmyn, - griežtai paragino jis.

Pradėjau nuo paties lengviausio klausimo. Ar bent jau man taip atrodė.

- Ką veiki Port Andžele?

Jis nuleido galvą ir lėtai sunėrė savo dideles rankas ant stalo. Žvilgtelėjo į mane iš po blakstienų, veide šmėkštelėjo šypsenėlė.

- Kitas.

- Bet šitas buvo pats lengviausias, - paprieštaravau.

- Kitas, - pakartojo jis.

Nusiminusi nudelbiau akis. Išvyniojau sidabrinčius stalo įrankius, paėmiau šakutę ir atsargiai pasmeigiau virtinuką. Lėtai įsidėjau jį į burną, vis dar nuleidusi žvilgsnį, ir kramtydama susimąščiau. Grybai buvo skanūs. Nurijau kąsnį, užsigėriau kokakola ir pakėliau akis.

- Gerai jau. - Žiūrėdama į jį lėtai pradėjau aiškinti: - Tarkime, žinoma, tai tik hipotezė, kad... kas nors... žino, ką kiti galvoja, geba skaityti mintis, supranti... išskyrus kelis žmones.

- Išskyrus *vieną* žmogų, - pataisė jis. - Bet tai tik hipotezė.

- Gerai, vadinasi, išskyrus vieną. - Susijaudinau, kad jis įsitraukė į žaidimą, bet stengiausi atrodyti nerūpestinga. - Kaip tai vyksta? Kur ribos? Kaip tas... kai kas... gali surasti kitą pačiu laiku? Iš kur jis žino, kad kitą ištiko bėda? - Svarsčiau, ar mano sukti klausimai apskritai prasmingi.

- Tai tik hipotezė? - pasiteiravo jis.

- Žinoma.

- Na, jei... tas kai kas...

- Pavadinkime jį Džo, - pasiūliau.

Jis kreivai šyptelėjo.

- Tebūnie Džo. Jei Džo būtų labiau susikaupęs, jis nebūtų atlėkęs paskutinę sekundę. - Edvardas išpūtęs akis pakraipė galvą. - Tik *tu* galėjai pakliūti į bėdą šitokiame mažame mieste. Tu būtum dešimtmečiui sugadinusi jų nusikaltimų statistiką, supranti.

- Mes kalbame apie hipotetinį atvejį, - šaltai priminiau jam.

Jis nusijuokė, žvilgsnis buvo šiltas.

- Taip, teisybė, - sutiko jis. - Ar galėtume tave pavadinti Džeine?

- Tai iš kur sužinojai? - paklausiau negalėdama nuslėpti susijaudinimo. Supratau, kad vėl pasilenkiau prie jo.

Edvardas, regis, svyravo, jį kamavo kažkokios abejonės. Jis įsmeigė į mane akis, ir pamaniau, kad kaip tik dabar sprendžia, ar paprasčiausiai neišklojus man tiesos.

- Juk žinai, kad gali manimi kliautis, - sumurmėjau.

Negalvodama ištiesiau ranką ir paliečiau jo sunertus pirštus, bet jis mažumėlę juos pajudino, ir aš atitraukiau savuosius.

- Nežinau, ar turiu dar kitą pasirinkimą, - jis beveik šnabždėjo. - Klydau – tu esi daug pastabesnė, nei maniau.

- Maniau, kad visuomet esi teisus.

- Taip ir būdavo, - jis vėl papurtė galvą. - Ir dar dėl kai ko klydau. Tu nepritrauki nelaimių – tai nepakankamai platus apibrėžimas. Tu pritrauki *rūpesčius*. Jei penkiolikos kilometrų spinduliu yra koks nors pavojus, jis būtinai tave suras.

- Ir save priskyrei šiai kategorijai? - spėjau.

Joveidas tapo šaltas, be išraiškos.

- Be abejo.

Vėl ištiesiau per stalą ranką - nebekreipiau dėmesio, kai jis mažumėlę patraukė pirštus – ir pirštų galiukais nedrąsiai paliečiau jo plaštaką. Oda buvo šalta ir kieta kaip akmuo.

- Ačiū, - karštai padėkojau. - Jau du kartai.

Jo veidas sušvelnėjo.

- Trečią kartą nebandyk, sutariam?

Susiraukiau, bet linktelėjau. Jis ištraukė savo ranką iš po manosios ir abi pasikišo po stalu. Bet pasilenkė prie manęs.

- Sekiau paskui tave iki Port Andželo, - paskubom prisipažino jis.

- Iki šiol dar niekada nebandžiau saugoti kieno nors gyvybės, ir tai daug

sunkiau, nei maniau. Bet tikriausiai tu pati dėl to kalta. Paprasti žmonės, rodos, išgyvena dieną nepatyrę šitiek nesėkmių. - Jis nutilo. Galvojau, ar mane erzina, kad jis mane seka; tačiau užliejo keistai malonus jausmas. Jis žiūrėjo tikriausiai svarstydamas, kodėl mano lūpos nenorom prasišiepė.

- Ar kada nors pagalvojai, kad tą pirmą kartą su Tailerio autobusiuku giltinė buvo atėjusi manęs pasiimti, o tu sutrukdei likimui? - spėlioju norėdama prasiblaškyti.

- Tai nebuvo pirmas kartas, - vos girdimu balsu ištarė jis.

Apstulbusi spoksojau į Edvardą, bet jis sėdėjo nuleidęs akis.

- Giltinė atėjo tavęs tada, kai mudu pirmą kartą susitikome.

Nuo jo žodžių mane sukaustė baimė. Staiga prisiminiau tą įtūžusį žvilgsnį pirmą dieną... Bet šalia jo jaučiausi tokia saugi, kad baimė greitai praėjo. Kai jis pažvelgė man į akis, jose nebuvo nė šešėlio nerimo.

- Prisimeni? - paklausė jis, o angeliškas veidas buvo rimtas.

- Taip, - ramiai atsakiau.

- Ir vis dėlto sėdi čia. - Jo balse buvo justi nepasitikėjimo gaidelė; jis pakėlė vieną antakį.

- Taip, sėdžiu čia... tavo dėka. - Nutilau. - Nes šiandien tau kažkaip pavyko mane surasti?.. - užsiminiau.

Edvardas sučiaupė lūpas ir vėl svarstydamas pažvelgė į mane pro akių plyšelius. Jo žvilgsnis nukrypo prie mano pilnos lėkštės, paskui atgal prie manęs.

- Tu valgyk, o aš kalbėsiu, - derėjosi jis.

Greitai pasmeigiau kitą virtinuką ir susikišau į burną.

- Tai buvo sunkiau, nei galima pagalvoti – sekti tavo pėdsakais. Paprastai žmogų surandu labai lengvai, jei prieš tai esu girdėjęs jo mintis.

Jis baugščiai pažvelgė į mane, ir aš pajutau, kad sustingau. Prisiverčiau nuryti kąsni, tada pasmeigiau dar vieną virtinuką ir įsigrūdau burnon.

- Sekiau Džesiką, bet ne itin įdėmiai – kaip jau sakiau, tik tu gali prisidaryti rūpesčių Port Andžele – ir iš pradžių nepastebėjau, kad tu patraukei savo keliais. Paskui, kai supratau, kad tavęs su ja nebėra, nuėjau ieškoti į knygyną, kurį mačiau jos galvoje. Žinojau, kad nebuvai užėjusi ir kad keliauji į pietus... Ir dar žinojau, kad greitai turėsi apsigręžti. Taigi tiesiog lūkuriavau tavęs, atsitiktinai naršydamas po praeivių gatvėje mintis: galbūt kas nors pastebėjo tave, tuomet žinočiau, kur esi. Neturėjau priežasties jaudintis... bet jaučiau keistą nerimą... - Jis paskendo mintyse, žvelgė pro mane, regėdamas dalykus, kurių nė įsivaizduoti negalėjau. - Pradėjau važinėti ratais, vis dar... klausydamasis. Saulė leidosi, ir aš jau ruošiausi išlipti ir sekti paskui tave pėsčias. Ir tada... - jis nutilo ir ūmiai įniršęs sukando dantis. Prireikė pastangų, kad nusiramintų.

- Kas tada? - sukuždėjau.

Jis ir toliau žiūrėjo man virš galvos.

- Išgirdau, ką jie galvoja, - suurzgė jis, viršutinė lūpa šiek tiek pasikėlė virš dantų. - Jo mintyse išvydau tavo veidą.

Edvardas staiga pasilenkė į priekį, alkūne pasirėmė į stalą ir delnu užsidengė akis. Judesys buvo toks greitas, kad net krūptelėjau.

- Buvo labai... sunku – nė neįsivaizduoji, kaip sunku – paprasčiausiai pasiimti tave, o juos palikti... gyvus. - Jo balsą slopino delnas. - Galėjau išleisti tave su Džesika ir Andžela, bet būgštavau, kad jei liksiu vienas, patrauksiu jų ieškoti, - pašnibždom prisipažino jis.

Apkvaitusi tylėjau, mintys buvo padrikos. Sėdėjau rankas susidėjusi ant kelių, šiek tiek atsirėmusi į atlošą. Jis teberymojo virš stalo taip ramiai, lyg būtų iškaltas iš akmens, į kurį panaši jo oda.

Galop Edvardas pakėlė galvą, ir mūsų akys susitiko. Jo žvilgsnis buvo klausiamas.

- Ar jau pasiruošusi važiuoti namo? - paklausė jis.

- Pasiruošusi eiti iš čia, - patikslinau, be galo džiaugdamasi, kad dar valandą drauge praleisime automobilyje. Dar nebuvo pasirėngusi su juo atsisveikinti.

Padavėja pasirodė lyg pakviesta. Arba lyg būtų stebėjusi.

- Kaip sekasi? - pasiteiravo ji Edvardo.

- Dėkui, mes norėtume susimokėti.

Jis kalbėjo tyliai, dusliai, vis dar prisimindamas mūsų pokalbį. Regis, tai sutrikdė padavėją. Edvardas laukdamas pakėlė akis.

- Ž-žinoma, - išlemeno ji. - Štai, prašau. - Ji ištraukė iš savo juodos prijuostės priekinės kišenės mažą odinį aplanką ir padavė jam.

Edvardas jau laikė rankoje banknotą. Įkišo į aplanką ir iškart atidavė.

- Gražos nereikia, - nusišypsojo jis.

Tada atsistojo, aš nerangiai pakilau.

Padavėja viliojamai nusišypsojo Edvardui.

- Gero jums vakaro.

Edvardas, nenuleisdamas nuo manęs akių, padėkojo. Sutramdžiau šypseną.

Vienas šalia kito nuėjome prie durų, jis vis dar stengėsi neprisiliesti prie manęs. Prisiminiau, ką Džesika kalbėjo apie savo santykius su Maiku – kad jie jau priartėjo prie pirmojo bučinio. Atsidusau. Edvardas, regis, išgirdo ir smalsiai sužiuro į mane. Žvelgiau į šaligatvį, džiaugdamasi, kad jis, rodos, negali skaityti mano minčių.

Edvardas atidarė keleivio dureles, palaikė jas, kol lipau, paskui švelniai užtrenkė. Stebėjau jį einantį pro automobilio priekį ir vėl žavėjaisi jo grakštumu. Turbūt jau turėjau prie to priprasti – bet

nepripratau. Jaučiau, kad Edvardas ne toks žmogus, prie kurio galima priprasti.

Įlipęs į vidų jis užvedė variklį ir visu smarkumu įjungė šildymą. Labai atšalo, ir spėjau, kad geri orai baigėsi. Tačiau man su jo striuke buvo šilta, ir kai manydavau, kad jis nemato, traukdavau į save jo kvapą.

Edvardas, rodos, nė nežiūrėdamas sukiojosi tarp automobilių, kol ištrūko iš miesto ir įvažiavo į greitkelį.

- Dabar, - reikšmingai tarė jis, - tavo eilė.

9. TEORIJA

- AR GALĖČIAU DAR KAI KO PAKLAUSTI? - paprašiau Edvardo, jam tikrai per greitai spaudžiant tykia gatve. Atrodė, kad jis visai nežiūri į kelią.

Edvardas atsiduso.

- Tik vieną klausimą, - sutiko jis. Tvirtai sučiaupė lūpas.

- Na... sakei, žinėjai, kad neįėjau į knygyną ir patraukiau į pietus.

Tiesiog svarstau, iš kur galėjai žinoti.

Jis susimąstęs nusigręžė.

- Maniau, kad daugiau nebeišsisukinėsi, - suniurzgėjau.

Jis beveik šyptelėjo.

- Gerai jau. Sekiau pagal tavo kvapą.

Jis žiūrėjo į kelią, duodamas man laiko susikaupti. Nesugalvojau, ką protingo jam atsakyti, tad tik atidėjau jo atsakymą į šali, ketindama

vėliau apsvarstyti. Pabandžiau sutelkti dėmesį į kitus dalykus. Dabar, kai jis pagaliau pradėjo pasakoti apie save, nesiruošiau leisti jam baigti.

- Ir dar neatsakei į vieną pirmųjų mano klausimų... - delsiau.

Jis priekaištingai pažvelgė į mane.

- Į kurį?

- Kaip tai vyksta – tas minčių skaitymas? Ar bet kur gali skaityti bet kieno mintis? Kaip tai darai? Ar ir kiti tavo šeimos nariai tai geba?..

- pasijutau paikai, kamantinėdama apie prasimanytus dalykus.

- Tai daugiau nei vienas klausimas, - pabrėžė jis.

Aš tik sunėriau pirštus ir laukdama atsakymo įsistebeilijau į jį.

- Ne, aš vienintelis tai gebu. Negaliu bet kur girdėti kiekvieno minčių. Turiu būti gana arti. Kuo geriau pažįstu žmogaus... „balsą“, tuo iš toliau galiu jį girdėti. Bet vis vien toliau kaip už kelių kilometrų negirdžiu. - Jis susimąstęs nutilo. - Šiek tiek panašu, lyg būtum didelėje, pilnoje žmonių salėje, ir visi vienu metu šnekėtų. Girdėti tik gaudesys – dūzgiantys balsai fone. Kai susitelkiu į vieną balsą, tuomet suprantu, ką tas žmogus galvoja.

Didžiąją laiko dalį nieko nesiklausau – tai gali labai blaškyti. Be to, kai netyčia atsakau ne į kieno nors žodžius, o į mintis, galiu pasirodyti *nenormalus*, - tardamas šį žodį jis susiraukė.

- Kaip manai, kodėl negirdi manęs? - apimta smalsumo paklausiau.

Jis paslaptینگai pažvelgė į mane.

- Nežinau, - sumurmėjo. - Spėju, kad tavo protas galbūt dirba kažkaip kitaip nei likusiųjų. Tarsi tavo mintys sklįstų AM dažniu, o aš gaudyčiau tik FM bangas. - Staiga pralinksmėjęs jis nusišypsojo.

- Mano protas blogai dirba? Aš nenormali? - Ši mintis mane suerzino labiau nei turėtų - gal todėl, kad jo spėlionės buvo teisingos. Visuomet tai įtariau, ir dabar suglumau, kad jis tai patvirtino.

- Aš galvoje girdžiu balsus, o *tu* nerimauji, kad esi nenormali, - nusijuokė jis. - Nesijaudink, tai tik teorija... - Jo veidas įsitempė. - Ir štai mes vėl grįžtame prie tavęs.

Atsidusau. Nuo ko pradėti?

- Juk mes nebeišsisukinėjame, ar ne? - švelniai priminė jis man.

Pirmą kartą nosisukau nuo jo, ieškodama žodžių. Netyčia atkreipiau dėmesį į spidometrą.

- Šventoji varna! - surikau. - Lėtink!

- Kas blogai? - apstulbo jis. Bet automobilis nemažino greičio.

- Tu važiuoji šimtą šešiasdešimt kilometrų per valandą! – vis dar šaukiau.

Persigandusi dirstelėjau pro langą, bet buvo tamsu ir beveik nieko nesimatė. Kelio buvo matyti tik pailgas ruožas, nušviestas melsvų priekinių žibintų. Giria abiejose kelio pusėse atrodė kaip juoda siena – kieta plieninė siena, jei tokiu greičiu lėkdami išsuktume iš kelio.

- Nurimk, Bela, - vis dar nelėtindamas greičio jis pavartė akis.

- Bandai mus užmušti? - griežtai paklausiau.

- Mes niekur neatsitrenksime.

Bandžiau suvaldyti savo balsą.

- Kur šitaip skubi?

- Aš visada taip važiuoju. - Jis atsisuko ir šelmiškai šyptelėjo.

- Žiūrėk į kelią!

- Aš dar niekada nebuvo papuolęs į avariją, Bela, netgi nė sykio negavau baudos kvito. - Jis nusišiepė ir papplekšnojo sau per kaktą. - Turiu įtaisytą radarų detektorių.

- Labai juokinga, - siutau. - Čarlis policininkas, prisimeni? Mane mokė laikytis eismo taisyklių. Beje, jei paversi mus „Volvo“ riestainėliu aplink medžio kamieną, tu tikriausiai išlipsi ir nueisi.

- Tikriausiai, - sutiko jis garsiai nusikvatojęs. - Bet tu ne. - Jis atsiduso, ir aš su palengvėjimu išvydau, kaip rodyklė pamažu nuslinko iki šimto trisdešimties. - Laiminga?

- Beveik.

- Baisiai nemėgstu lėtai važiuoti, - suniurnėjo jis.

- Tai čia lėtai?

- Gana plepėti apie mano vairavimą, - nutraukė jis. - Aš vis dar laikiu tavo naujausios teorijos.

Prikandau lūpą. Jis pažvelgė žemyn į mane, medaus spalvos akys buvo neįprastai malonios.

- Nesijuoksiu, - pažadėjo.

- Labiau bijau, kad supyksti.

- Ar tai taip blogai?

- Taip, prastokai.

Jis laukė. Žvelgiau į savo rankas, kad nematyčiau jo veido išraiškos.

- Pirmyn, - jo balsas buvo ramus.

- Nežinau, nuo ko pradėti, - prisipažinau.

- Kodėl gi nepradėjus nuo pradžių... sakei, kad ne pati ją sukūrei...

- Ne.

- Kas tave pastūmėjo: knyga, filmas? - spėliojo jis.

- Ne, tai įvyko šeštadienį paplūdimyje, - surizikavau ir dirstelėjau į jo veidą. Edvardas atrodė suglumęs.

- Netyčia susitikau seną šeimos draugą – Džeikobą Bleką, - toliau kalbėjau. - Jo tėtis ir Čarlis draugavo jau tada, kai dar buvau kūdikis.

Edvardas vis dar atrodė sumišęs.

- Jo tėtis – vienas kvileutų vyresniųjų. - Įdėmiai jį stebėjau. Sutrikęs jo veidas išsyk sustingo. - Mes nuėjome pasivaikščioti. - Išmečiau iš istorijos visas savo intrigas. - Ir jis papasakojo kelias

senovines legendas – manau, bandė mane išgąsdinti. Jis papasakojo... - sudvejojau.

- Klok, - paragino Edvardas.

- Apie vampyrus.

Supratau, kad kalbu pašnibždom. Nebegalėjau žiūrėti jam į veidą. Tik mačiau, kaip ant vairo mėšlungiškai įsitempė krumpliai.

- Ir iškart pagalvojai apie mane? - balsas vis dar skambėjo ramiai.

- Ne. Jis... minėjo tavo šeimą.

Edvardas tyliai spoksojo į kelią.

Staiga mane apėmė nerimas, nerimas dėl Džeikobo saugumo.

- Jis tik manė, kad tai kvaili prietarai, - greitom pridūriau. - Negalvojo, kad rimtai pažiūrėsiu. - Man pasirodė, kad to dar nepakanka; turėjau prisipažinti. - Tai aš dėl visko kalta, aš jį priverčiau papasakoti.

- Kodėl?

- Lorena kažką apie tave užsiminė – ji bandė mane išprovokuoti.

Tada vienas vyresnis vaikinys iš genties pasakė, kad tavo šeima į rezervatą nevažiuoja. Man pasirodė, kad jis turi galvoje kažką kita. Taigi nusiviliojau Džeikobą toliau ir išgavau iš jo paslaptį, - prisipažinau, nunarinusi galvą.

Jis apstulbino mane nusikvatodamas. Pažvelgiau į jį. Jis juokėsi, bet akys buvo rūsčios, žvelgė į priekį.

- Kaip tu jį nusiviliojai? - paklausė Edvardas.

- Bandžiau flirtuoti – pavyko geriau, nei maniau. – Prisiminus mano balse pasigirdo nuostabos gaidelė.

- Norėčiau pamatyti, - jis keistai sukikeno. - Ir dar kaltini mane, kad apsvaiginu žmones – vargšas Džeikobas Blekas.

Išraudau ir pro savo langą pažvelgiau į naktį.

- Ką paskui darei? - paklausė jis po minutės.

- Šiek tiek panaršiau po internetą.

- Ir tai tave įtikino? - jo balsas skambėjo bemaž abejingai. Tačiau rankos stipriai gniaužė vairą.

- Ne. Niekas netiko. Dauguma pasakojimų buvo gana paiki. Ir tada... - nutilau.

-Kas?

- Nusprendžiau, kad tai nesvarbu, - sukuždėjau.

- Tai *nesvarbu*?

Jo balsas privertė mane pakelti akis – galop pralaužiau jo rūpestingai kurtą kaukę. Veide atsispindėjo nuostaba ir tik lašelis pykčio, kurio bijojau.

- Ne, - švelniai tariau. - Man nesvarbu, kas tu esi.

Jo balse atsirado griežta, pašaiپی gaidelė.

- Tau nesvarbu, jei aš pabaisa? Jei aš ne *žmogus*?

- Ne.

Jis tylėjo, vėl žiūrėdamas pirmyn. Veidas buvo šaltas ir niūrus.

- Pyksti, - atsidusau. - Man nereikėjo nieko sakyti.

- Ne, - paprieštaravo Edvardas, bet balsas buvo toks pat atšiaurus kaip veidas. - Verčiau jau žinoti, ką tu galvoji – net jei tavo mintys beprotiškos.

- Taigi vėl klystu? - paklausiau.

- Aš ne apie tai. „Tai nesvarbu!“ - pacitavo jis, grieždamas dantimis.

- Taigi aš teisi? - aiktelėjau.

- Ar tai *svarbu*?

Giliai įkvėpiau.

- Nelabai, - nutilau. - Bet man *įdomu*. - Bent jau mano balsas skambėjo ramiai.

Staiga Edvardas pasidavė.

- Kas tau įdomu?

- Kiek tau metų?
- Septyniolika, - tučtuojau atsakė jis.
- Ir kiek laiko tau septyniolika?

Žvelgiant į kelią jo lūpos virptelėjo.

- Ilgokai, - pagaliau prisipažino jis.
- Gerai, - nusišypsojau patenkinta, kad jis vis dar nuoširdus.

Edvardas įdėmiai pažiūrėjo į mane, visai taip, kaip prieš tai, kai nuogaštavo, kad mane ištikis šokas. Padrąsindama nusišypsojau plačiau, ir jis suraukė kaktą.

- Tik nesijuok. Bet kaip gali vaikščioti dieną?

Jis vis tiek nusijuokė.

- Tai mitas.
- Tavęs nesudegina saulė?
- Mitas.
- Miegi karste?

- Mitas. - Jis akimirką dvejojo, tada keistu balsu pridūrė: - Aš nemiegu.

Man prireikė minutės suvirškinti šią žinią.

- Visiškai?
- Niekada, - vos girdimu balsu atsakė jis.

Su ilgesinga išraiška pasisuko į mane. Auksinės akys žvelgė į manąsias, ir aš vėl pamečiau minčių giją. Stebeilijau į jį tol, kol jis nusigrėžė.

- Dar neuždavei svarbiausio klausimo. - Jo balsas skambėjo griežtai, ir kai pažvelgė į mane, akys buvo šaltos.

Vis dar apdujusi sumirkčiojau.

- Kokio?
- Tau nerūpi, kuo maitinuosai? - pašaipiai paklausė jis.
- O, - burbtelėjau, - šito.

- Taip, šito, - jo balsas buvo niūrus. - Negi nenori sužinoti, ar geriau kraują?

Krūptelėjau.

- Na, Džeikobas kai ką apie tai minėjo.

- Ką sakė Džeikobas? - griežtai paklausė jis.

- Jis sakė, kad jūs... nemedžiojate žmonių. Sakė, kad jūsų šeima neturėtų būti pavojinga, nes medžiojate tik gyvūnus.

- Jis sakė, kad mes nepavojingi? - skeptiškai paklausė jis.

- Ne visai. Jis sakė, kad *neturėtumėte* būti pavojingi. Bet kvileutai vis vien nenori įsileisti jūsų į savo žemes, dėl visa ko.

Edvardas žvelgė į priekį, bet gerai nežinojau, ar jis mato kelią, ar ne.

- Taigi jis buvo teisus? Dėl to, kad nemedžiojate žmonių? – stengiausi klausti kuo ramesniu balsu.

- Kvileutų gera atmintis, - sušnabždėjo jis.

Supratau tai kaip patvirtinimą.

- Bet dėl to pernelyg nenusiramink, - perspėjo jis mane. - Jie teisingai daro, kad laikosi nuo mūsų atokiai. Mes vis vien pavojingi.

- Nesuprantu.

- Mes stengiamės, - lėtai aiškino jis. - Paprastai mums labai gerai sekasi. Tačiau kartais klystame. Pavyzdžiui, aš leidžiu sau būti su tavim vienu du.

- Tai klaida? - Savo balse girdėjau liūdesį, bet nežinojau, ar ir jis girdi.

- Ir labai pavojinga, - sumurmėjo jis.

Tada abu nutilome. Stebėjau, kaip posūkiuose pasisuka priekinių žibintų šviesos. Jos judėjo per greitai; viskas atrodė netikra, lyg kompiuteriniame žaidime. Supratau, kaip greitai bėga laikas, lyg juodas kelias po mumis, ir siaubingai bijojau, kad daugiau niekada neturėsiu

progos šitaip su juo pabūti, šitaip atvirai pabendrauti, sugriuvus visoms sienoms tarp mūsų. Jo žodžiai bylojo apie pabaigą, ir aš susigūžiau nuo tos minties. Negalėjau švaistyti nė vienos minutės su juo.

- Papasakok daugiau, - apimta nevilties paprašiau; man buvo nesvarbu, ką jis atsakys, kad tik vėl išgirsčiau jo balsą.

Jis dirstelėjo į mane, nustebęs dėl mano balso tono.

- Ką dar nori sužinoti?

- Papasakok, kodėl vietoj žmonių medžioji gyvūnus, - vis dar kupinu nevilties balsu pasiūliau.

Suvokiau, kad mano akys drėgnos, kovojau su liūdesiu, kuris bandė mane užvaldyti.

- Aš *nenoriu* būti pabaisa, - tylutėliai atsakė jis.

- Bet gyvūnų nepakanka?

Jis patylėjo.

- Žinoma, negaliu būti tikras, bet turbūt tai panašu kaip maitintis vien tofu ir sojų pienu; mes save vadiname vegetarais, taip tarpusavyje juokaujame. Toks maistas iki galo nenumalšina alkio – ar veikiau troškulio. Bet įgauname pakankamai jėgų atsispirti. Dažniausiai. - Jo balsas tapo grėsmingas. - Tačiau kartais pasidaro sunkiau nei paprastai.

- Ar dabar tau labai sunku? - paklausiau.

Jis atsiduso.

- Taip.

- Bet juk nesi alkanas, - pasakiau užtikrintai, ne klausdama.

- Kodėl taip manai?

- Žinau iš tavo akių. Jau sakiau, kad turiu teoriją. Pastebėjau, kad žmonės – ypač vyrai – alkani tampa irzlesni.

Jis nusikvatojo.

- Tu pastabi, tiesa?

Neatsakiau; tik klausiausi jo juoko ir stengiausi įsiminti.

- Ar ši savaitgalį su Emetu medžiojote? - paklausiau, kai jis nutilo.

- Taip. - Edvardas akimirką patylėjo, tarsi svarstydamas, sakyti kai ką ar ne. - Nenorėjau išvykti, bet buvo būtina. Šiek tiek lengviau būti su tavim, kai nesu ištroškęs.

- Kodėl nenorėjai išvažiuoti?

- Man darosi... neramu... kai esu toli nuo tavęs. - Jo žvilgsnis buvo malonus, bet įdėmus, nuo jo, regis, išskydau. - Nejuokavau trečiadienį prašydamas tavęs pasistengti neįkristi į vandenyną ir nepapulti po ratais. Visą savaitgalį negalėjau susikaupti, jaudinausi dėl tavęs. O po to, kas įvyko šįvakar, stebiuosi, kaip visą savaitgalį išlikai sveika ir gyva. - Jis pakraipė galvą, paskui, rodos, kai ką prisiminė. - Na, ne visai sveika.

- Ką?

- Tavo rankos, - priminė jis man.

Pažvelgiau į savo delnus, į beveik užgijusius nubrozdinimus ant delnų pagalvėlių. Pro jo akis niekas neprasprūsta.

- Pargriuvau, - atsidusau.

- Taip ir pagalvojau. - Jo lūpų kampučiai pakilo. - Būgštavau, kad gali nutikti ir blogiau – ir tie nuogastavimai nedavė man ramybės visą laiką, kol buvau toli. Tai buvo be galo ilgos trys dienos. Tikrai gerokai įgrisau Emetui. - Jis gailiai pažvelgė į mane.

- Trys dienos? Negi grįžai ne vakar?

- Ne, mes grįžome sekmadienį.

- Tai kodėl nė vieno iš jūsų nebuvo mokykloje? - Nuliūdau ir beveik supykau, prisiminusi, kaip nusivyliau, kai jo nepamačiau.

- Na, klausei, ar saulė manęs nedegina. Nedegina. Bet saulės šviesoje negaliu išeiti į lauką – bent jau ten, kur kas nors mato.

- Kodėl?

- Kada nors parodysiu, - pažadėjo jis.

Akimirką pamąsčiau.

- Galėjai paskambinti, - sugalvojau.

Jis sutriko.

- Bet juk žinojau, kad tau viskas gerai.

- Užtat aš nežinojau, kur *tu* esi. Man... - sudvejojusi nuleidau akis.

- Kas? - Jo švelnus balsas skambėjo įtaigiai.

- Man tai nepatinka. Kai nematau tavęs. Tuomet aš irgi nerimauju.

- Garsiai tai ištarusi paraudau.

Jis tylėjo. Susirūpinusi pakėliau akis ir pamačiau, kad jo veido išraiška skausminga.

- Ak, - tyliai suaimanavo jis. - Tai blogai.

Nesupratau, ką jis norėjo pasakyti.

- Ką aš blogo pasakiau?

- Negi nesupranti, Bela? Viena man pačiam jaustis apgailėtina, bet visai kas kita įsitraukti ir tau. - Jis pasuko savo liūdnas akis į kelią, žodžiai liejosi taip greitai, kad vos supratau. - Nenoriu girdėti, kad šitaip jautiesi. - Jis kalbėjo tyliai, bet primygtinai. Žodžiai mane žeidė. - Tai blogai. Nesaugu. Aš pavojingas, Bela, prašau tai suprasti.

- Ne. - Labai stengiausi neatrodyti kaip užsispyręs vaikas.

- Aš rimtai, - suniurzgė jis.

- Aš irgi. Sakiau, kad nesvarbu, kas esi. Jau per vėlu.

Jis tyliai, bet šiurkščiai atkirto:

- Niekada taip nesakyk.

Prikandau lūpą ir džiaugiausi, kad jis nežino, kaip man skaudu. Spoksojau į kelią. Tikriausiai jau nebetoli. Jis važiavo gerokai per greitai.

- Apie ką galvoji? - vis dar atžariai paklausė jis.

Aš tik papurčiau galvą abejodama, ar galėsiu kalbėti. Jaučiau į save įsmeigtą jo žvilgsnį, bet pati žiūrėjau į priekį.

- Verki? - Jis atrodė išsigandęs.

Nepajutau, kaip iš akių ištryško ašaros. Greitai ranka persibraukiau skruostą – iš tikrųjų jis buvo išdavikiškai šlapias.

- Ne, - atsakiau, bet balsas užlūžo.

Mačiau, kaip jis dvejojamas tiesia į mane dešinę ranką, bet tada sustoja ir pamažu atitraukia ją atgal ant vairo.

- Atleisk. - Jo balsas buvo kupinas gailesčio.

Supratau, kad jis atsiprašė ne tik už mane nuliūdinusius žodžius.

Pro mus tyliai slinko tamsa.

- Pasakyk man kai ką, - paprašė jis po minutės, ir aš girdėjau, kaip jis stengiasi nutaisyti linksmesnį balsą.

- Taip?

- Ką šįvakar galvojai, prieš man išsukant iš už kampo? Nesupratau tavo išraiškos – neatrodei smarkiai išsigandusi, veikiau labai susikaupusi.

- Bandžiau prisiminti, kaip sustabdyti užpuoliką – žinai, savigyna. Ketinau sugrūsti jam nosį į smegenis. - Pagalvojus apie tamsiaplaukį mane užliejo neapykanta.

- Ketinai su jais muštis? - Tai jį suglumino. - Negalvojai bėgti?

- Bėgdama dažnai pargriūnu, - prisipažinau.

- O šauktis pagalbos?

- Jau ruošiausi tai daryti.

Jis pakraipė galvą.

- Tu teisi – aš tikrai kovoju su likimu bandydamas išsaugoti tavo gyvybę.

Atsidusau. Įvažiuodami į Forksą sulėtinome greitį. Užtrukome mažiau nei dvidešimt minučių.

- Pamatysiu tave rytoj? - paklausiau.

- Taip, aš irgi turiu atnešti rašinį, - nusišypsojo jis. - Per pietus pasaugosiu tau vietą.

Buvo keista, kad po visko, ką šįvakar patyrėme, nuo jo mažo pažado man ėmė kirbėti pilve, net žadą atėmė.

Privažiavome prie Čarlio namų. Šviesos degė, pikapas stovėjo vietoje, viskas atrodė kuo įprasčiausiai. Atrodė, lyg busčiau iš sapno. Jis sustabdė automobilį, bet aš nepajudėjau.

- Ar pažadi rytoj ateiti?

- Pažadu.

Akimirką pasvarsčiau, tada linktelėjau. Nusirengiau jo striukę, paskutinį kartą įtraukusi kvapo.

- Gali ją pasilikti – juk rytoj neturėsi striukės, - priminė jis man.

Grąžinau.

- Nenoriu aiškintis Čarliui.

- O, supratau, - šyptelėjo jis.

Dvejojau, uždėjusi delną ant durų rankenos, stengdamasi pratęsti tą akimirką.

- Bela? - jau kitokiu balsu paklausė jis – rimtai, bet ir abejodamas.

- Taip? - mielai atsisukau į jį.

- Ar kai ką man pažadėsi?

- Taip, - atsakiau ir tuoj pat pasigailėjau, kad taip besąlygiškai sutikau. O ką, jei jis paprašys laikytis nuo jo atokiai? Negalėsiu tesėti pažado.

- Neik viena į mišką.

Visai sutrikusi pažvelgiau į jį.

- Kodėl?

Jis suraukė kaktą ir prisimerkęs pažiūrėjo pro langą.

- Galbūt aš nesu pavojingiausias padaras. Kol kas tiek.

Nuo jo šalto tono mane mažumėlę nukrėtė šiurpas, bet man palengvėjo. Šį pažadą lengvai galėsiu tesėti.

- Kaip pasakysi.

- Pasimatysime rytoj, - atsiduso jis, ir aš supratau, kad jis nori, jog išlipčiau.

- Tuomet iki rytojaus. - Nenorom atidariau duris.

- Bela?

Atsisukau, jis buvo palinkęs į mane, blyškus, dailus veidas vos už keleto centimetrų nuo manęs. Man sustojo širdis.

- Saldžių sapnų, - palinkėjo jis.

Veidu pajutau jo alsavimą ir apsvaigau. Tai buvo tas pats nuostabus kvapas, kurio buvo prisigėrusi striukė, tik labiau koncentruotas. Apkvaitusi sumirkčiojau. Jis atsilošė.

Negalėjau pajudėti, kol neatsikvošėjau. Tada nerangiai išsiropščiau iš automobilio, laikydamasi už šonų. Tariausi girdinti, kaip jis kikeną, bet garsas buvo per silpnas, kad galėčiau būti tikra.

Jis luktelėjo, kol nuklibinkščiavau prie namo durų, tada išgirdau, kaip tyliai sudūzgė variklis. Atsisukusi žiūrėjau, kaip sidabrinis automobilis dingsta už kampo. Supratau, kad labai šalta.

Automatiškai sugraibiau raktą, atsirakinau duris ir žengiau į vidų.

Iš svetainės šuktelėjo Čarlis:

- Bela?

- Taip, tėti, čia aš.

Užsukau pas jį. Jis žiūrėjo beisbolo varžybas.

- Anksti grįžai.

- Tikrai? - nusistebėjau.

- Dar nė aštuonių nėra, - tarė jis. - Tai ar smagiai praleidote laiką?

- Taip, buvo labai linksma. - Man sukosi galva, kai bandžiau prisiminti mūsų planuotą mergaičių išvyką. - Abidvi nusipirko po suknelę.

- O tau viskas gerai?

- Tik pavargau. Daug vaikščiojau.

- Na, gal reikėtų atsigulti. - Jis atrodė susirūpinęs.

Svarsčiau, kaip turėtų atrodyti mano veidas.

- Pirmiausia paskambinsiu Džesikai.

- Negi ką tik nebuvai su ja? - nustebęs paklausė jis.

- Taip, bet jos automobilyje palikau striukę. Noriu būti tikra, kad rytoj ją atveš.

- Tai bent leisk jai sugrįžti į namus.

- Teisybė, - sutikau.

Nuėjau į virtuvę ir išsekusi susmukau ant kėdės. Dabar tikrai jaučiausi apkvaitusi. Pagalvojau, ar tik vis dėlto manęs neištiks šokas. Laikykis, paliepiu sau.

Staiga suskambėjo skambutis, ir aš krūptelėjau. Nukabinau ragelį.

- Alio? - neatgaudama kvapo paklausiau.

- Bela?

- Ei, Džese, kaip tik ruošiausi tau skambinti.

- Tu jau namie? - jos balse buvo justis palengvėjimas... ir nuostaba.

- Taip, palikau tavo automobilyje striukę – galėtum rytoj atvežti?

- Žinoma. Bet papasakok, kas įvyko! - pareikalavo ji.

- Hm, rytoj – per trigonometriją, gerai?

Ji greitai susigaudė.

- O, tavo tėtis namie?

- Taip, teisingai.

- Gerai, tai pasišnekėsime rytoj. Iki! - Jos balse girdėjau nekantrumą.

- Iki, Džese.

Pamažu užlipau laiptais, protas buvo aptemęs. Susiruošiau į lovą, nė pati nesuvokdama, ką darau. Tik atsidūrusi po dušu – vanduo buvo per karštas, degino odą – supratau, kad mane krečia šaltis. Kelias minutes stipriai tirtėjau, kol nuo garuojančio vandens atsipalaidavo sustingę raumenys. Paskui stovėjau po dušu, taip pavargusi, kad negalėjau nė pajudėti, kol baigėsi karštas vanduo.

Tvirtai įsisupusi į rankšluostį ir stengdamasi išsaugoti šilumą, kad vėl nepradėčiau skausmingai drebtį, nusliūkinau į kambarį. Greitai persirengiau naktiniais, palindau po antklode, susisukau į kamuoliuką ir apsiglėbiau save, kad nesušalčiau. Kelis kartus nestipriai nukrėtė šiurpas.

Galvoje vis dar sukosi vaizdai, kurių negalėjau suprasti, kai kuriuos iš jų troškau išstumti. Iš pradžių viskas atrodė neaišku, bet pamažu grimztant į sapną kai kas tapo akivaizdu.

Dėl trijų dalykų buvau visiškai tikra. Pirma, Edvardas vampyras. Antra, kažkuri jo dalis – nežinojau, kokia stipri ji gali būti – trokšta mano kraujo. Ir trečia, aš besąlygiškai ir neatšaukiamai jį įsimylėjau.

10. TARDYMAS

RYTĄ BUVO LABAI SUNKU GINČYTIS SU ta mano dalimi, kuri neabejojo, kad vakar vakaras tebuvo sapnas. Logika ir sveikas protas stojo prieš mane. Kabinausi į tuos dalykus, kurių tikrai negalėjau sukurti, pavyzdžiui, jo kvapą. Buvau tikra, kad pati to nieku gyvu nebūčiau susapnavusi.

Už lango buvo ūkanota ir tamsu, idealus oras. Jis neturės priežasties neateiti į mokyklą. Apsirengiau savo šiltus drabužius, galvodama apie tai, kad neturiu striukės. Dar vienas įrodymas, kad mano prisiminimai tikri.

Kai nusileidau laiptais, Čarlio nebebuvo - vėlavau labiau, nei galvojau. Trimis kąsniais prarijau javainių batonėlį, užgėriau jį pienu tiesiai iš pakelio ir išrūkau pro duris. Tikėjausi, kad lietus neprapliups, kol nesusirasiu Džesikos.

Buvo neįprastai rūškana; atrodė, kad oras pilnas dūmų. Šalta kaip ledas migla lipo prie veido ir kaklo. Troškau greičiau įsijungti šildymą savo pikape. Rūkas buvo toks tirštas, kad tik žengusi kelis žingsnius keliuku suvokiau, jog ant jo stovi automobilis: sidabrinis automobilis. Širdis sutvaksėjo, sustojo, paskui vėl ėmė dvigubai greičiau plakti.

Nemačiau, iš kur jis atėjo, bet staiga atsirado šalia ir atidarė man dureles.

- Gal norėtum šiandien važiuoti su manim? - paklausė jis, pralinksminas mano veido išraiškos, kai jam vėl pavyko mane apstulbinti. Balse buvo justis netikrumas. Jis tikrai leido man rinktis – buvau laisva atsisakyti, ir dalis jo vylėsi, kad taip ir padarysiu. Tai buvo bergždžia viltis.

- Taip, dėkui, - stengiausi kalbėti ramiai.

Kai įlipau į šiltą automobilį, pastebėjau, kad jo gelsvai rusva striukė užmesta ant keleivio sėdynės atlošo. Durys paskui mane užsidarė, ir, greičiau nei įmanoma, jis atsirado šalia ir užvedė variklį.

- Atvežiau tau striukę. Nenoriu, kad susirgtum, ir šiaip.

Jo balsas buvo susirūpinęs. Pastebėjau, kad pats nevilki striukės, tik lengvą pilką megztinį trikampė iškirpte. Šis taip pat buvo prigludęs prie jo tobulai raumeningos krūtinės. Tik toks nuostabus veidas galėjo man sutrukdyti gėrėtis kūnu.

- Nesu tokia jau lepi, - tariau, bet užsitraukiau ant kelių striukę ir įsikišau rankas į per ilgas rankoves, smalsaudama, ar kvapas tikrai buvo toks malonus, kaip prisiminiau. Jis buvo dar malonesnis.

- Nejaugi? - jis taip tyliai paprieštaravo, kad suabejojau, ar tai sakė man.

Važiavome per miglos aptrauktas gatves, visą laiką per greitai, jausdamiesi nejaukiai. Bent jau aš. Praeitą vakarą sugriuvo visos

sienos... beveik visos. Nežinojau, ar šiandien tebebūsime tokie atviri. Laikiau liežuvį už dantų. Laukiau, kol prabils jis.

Edvardas atsisuko ir šyptelėjo.

- Ką, šiandien neapipilsiš manęs klausimais?

- Ar mano klausimai tave erzina? - su palengvėjimu paklausiau.

- Ne taip, kaip tavo reakcija. - Atrodė, kad jis juokauja, bet nebuvau tuo tikra.

Susiraukiau.

- Ar aš blogai reaguojau?

- Ne, tai ir yra bėda. Tu viską taip ramiai priimi - tai nenormalu.

Aš vis svarstau, ką iš tiesų galvoji.

- Aš visada pasakau, ką galvoju.

- Bet pirma suredaguoji, - apkaltino jis.

- Nelabai.

- Pakankamai, kad varytum mane iš proto.

- Tu nenori išgirsti tiesos, - beveik pašnibždom sumurmėjau.

Vos ištarusi tuos žodžius pasigailėjau. Sielvartas mano balse buvo vos juntamas; galėjau tik tikėtis, kad jis nepastebėjo.

Edvardas neatsakė, ir aš susimąščiau, ar tik nesugadinau jam nuotaikos. Kai įvažiuojome į mokyklos aikštelę, jo veidas buvo neįskaitomas. Kai kas man per vėlai dingtelėjo.

- Kur kiti tavo šeimos nariai? - paklausiau džiaugdama, kad esu su juo viena, bet prisimindama, jog šis automobilis paprastai būdavo pilnas.

- Jie važiuoja Rozali automobiliu. - Jis gūžtelėjo pečiais, sukdamas prie žvilgančio raudono automobilio nudengiamu stogu. - Įspūdingas, ar ne?

- Hm, oho! - aiktelėjau. - Jei ji turi *tokį*, kodėl važinėja su tavimi?

- Kaip sakiau, jis įspūdingas. Bet mes stengiamės nekristi į akis.

- Ir jums nesiseka, - lipdama iš automobilio nusijuokiau ir pakraipiau galvą. Mes nė trupučio nevėlavome; šitas pamišėlis atskraidino mane į mokyklą gerokai per anksti. - Tai kodėl šiandien Rozali juo važiavo, nors jis toks ryškus?

- Negi nepastebėjai? Aš dabar laužau *visas* taisykles.

Mes susitikome prie automobilio priekio ir greta nuėjome į mokyklos kiemą. Norėjau peržengti ir tą menką atstumą, ištiesti ranką ir jį paliesti, bet būgštavau, kad jam nepatiks.

- Kodėl apskritai perkate tokius automobilius? - garsiai nusistebėjau.

- Jei nenorite būti pastebėti.

- Tai mūsų silpnybė, - išdykėliška šypsodamasis prisipažino jis. - Mes visi mėgstame greitai važinėti.

- Neabejoju, - tylutėliai burbtelėjau.

Džesika laukė po valgyklos stogo atbraila, jai vos neišsprogo akys. Užsimetusi ant rankos, dėkui jai, laikė mano striukę.

- Sveika, Džesika, - tariau, likus iki jos keliems žingsniams. - Dėkui, kad prisiminei.

Ji netardama nė žodžio padavė man striukę.

- Labas rytas, Džesika, - mandagiai pasisveikino Edvardas. Tikrai ne jo kaltė, kad šiam balsui neįmanoma atsispirti. Arba kad jo žvilgsnis šitiek gali.

- Ėėė... labas. - Ji nukreipė savo išplėstas akis į mane, bandydama susidėlioti išsibarsčiusias mintis. - Turbūt susitiksim per trigonometriją.

Ji reikšmingai pažvelgė į mane, ir aš vos susilaikiau neatsidususi. Ką, po galais, jai pasakysiu?

- Taip, susitiksim.

Ji nuėjo, tik dar du kartus stabtelėjo pasižiūrėti per petį į mus.

- Ką jai pasakysi? - sumurmėjo Edvardas.

- Ei, maniau, kad negali skaityti mano minčių! - sušnypščiau.

- Negaliu, - apstulbęs tarė jis. Tada jo akys supratingai žybtelėjo. -
Tačiau galiu skaityti jos – klasėje ji tave prigriebs.

Suaimanavau, nusivilkau jo striukę ir gražinau, jos vietoje
apsirengiau savąją. Edvardas užsimetė striukę ant rankos.

- Tai ką jai pasakysi?

- Gal šiek tiek padėtum? - paprašiau. - Ką ji nori išgirsti?

Jis šelmiškai šyptelėjo ir pakraipė galvą.

- Taip nesąžininga.

- Tu man nesakai, ką žinai – *šitai* nesąžininga.

Mums einant jis minutėlę svarstė. Sustojome prie mano kabineto
durų.

- Ji nori žinoti, ar mes slapčia susitikinėjame. Dar jai įdomu, ką
man jauti, - pagaliau ištarė jis.

- Vaje! Ką man sakyti? - stengiausi nutaisyti nekaltą veidą. Pro
mus į klases ėjo mokiniai, tikriausiai spoksojo, bet aš jų beveik
nemačiau.

- Hmm. - Jis nutilo, sugavo iš po gumytės ištrūkusią mano plaukų
sruogą ir sugražino į vietą. Mano širdis daužėsi kaip pašėlusį. - Manau, į
pirmą klausimą gali atsakyti teigiamai... jei neprieštaruji – taip bus
lengviau viską paaiškinti.

- Neprieštaruju, - silpnu balsu atsakiau.

- O dėl kito klausimo... Na, aš klausysiuosi, kad pats išgirsčiau
atsakymą.

Viena jo lūpų pusė išsilenkė į mano taip mėgstamą kreivą
šypsenėlę. Niekaip negalėjau atgauti kvapo ir laiku atsakyti į šią
pastabą. Edvardas nusisuko ir nuėjo.

- Susitiksime per pietus, - šūktelėjo jis per petį.

Trys mokiniai eidami pro duris stabtelėjo ir ėmė žiopsoti į mane.

Išraudusi ir suirzusi nuskubėjau į klasę. Jis toks klastūnas. Dabar dar labiau nerimavau dėl to, ką pasakysiu Džesikai. Atsisėdau į savo įprastą vietą ir piktai nutrenkiau krepšį.

- Labas, Bela, - iš kito suolo šūktelėjo Maikas. Pasisukusi išvydau keistą, beveik nuolankų jo žvilgsnį. - Kaip sekėsi Port Andžele?

- Buvo... - niekaip negalėjau sąžiningai apibendrinti, - ...nuostabu, - netvirtai užbaigiau. - Džesika nusipirko tikrai šaunią suknelę.

- Ar ji ką nors pasakojo apie pirmadienio vakarą? – nušvitusiu veidu paklausė jis. Šyptelėjau iš to, kaip pasisuko pokalbis.

- Ji sakė, kad buvo labai smagu, - patikinau jį.

- Tikrai? - nudžiugo jis.

- Kuo tikriausiai.

Paskui ponas Meisonas liepė nurimti ir atiduoti rašinius. Anglų kalba ir teisė lėkte pralėkė, man vis nerimaujant, kaip viską paaiškinti Džesikai, ir sukant galvą, ar Edvardas tikrai klausysis, ką kalbėsiu, naudodamasis Džesika kaip tarpininke. Koks neparankus gali būti šis menkas jo gebėjimas – kai nereikia gelbėti mano gyvybės.

Baigiantis antrai pamokai rūkas beveik išsisklaidė, bet tebebuvo tamsu, dangumi plaukė žemi, niūrūs debesys. Nusišypsojau dangui.

Be abejo, Edvardas buvo teišus. Kai nuėjau į trigonometriją, Džesika sėdėjo paskutinėje eilėje ir iš susijaudinimo tiesiog virto iš suolo. Nenorom nuėjau prie jos, bandydama save įtikinti, kad kuo greičiau viską pabaigsiu, tuo geriau.

- Papasakok man viską! - įsakė ji, man dar nespėjus atsisėsti.

- Ką nori sužinoti? - išsisukinėjau.

- Kas įvyko vakar vakare?

- Jis pavaišino mane vakariene, o paskui parvežė namo.

Džesika nepatikliai dėbtelėjo į mane.

- Kaip taip greitai parvažiavai?

- Jis važiuoja kaip maniakas. Buvo baisu. - Tikėjausi, kad šitai jis išgirs.

- Ar tai buvo pasimatymas – judu susitarėte susitikti?

Apie tai nė nepagalvojau.

- Ne, aš *labai* nustebau jį ten išvydusi.

Mano balsas tikrai skambėjo nuoširdžiai, ir Džesika iš nusivylimo papūtė lūpas.

- Bet šiandien jis tave paėmė iš namų ir atvežė į mokyklą? - dar kartą pabandė ji.

- Taip – tai irgi buvo staigmena. Vakar vakare jis pastebėjo, kad neturiu striukės, - paaiškinau.

- Ta jūs ir vėl susitikssite?

- Jis pasisiūlė šeštadienį nuvežti mane į Sietlą, nes mano, kad pikapas neatlaikys tokios kelionės – ar tai skaitosi?

- Taip, - linktelėjo ji.

- Na, tuomet taip.

- O-h-o, - ji ištęsė žodelį iki trijų skiemenų. – Edvardas Kalenas.

- Žinau, - sutikau. Netgi „oho“ buvo per silpnas žodis.

- Pala! - ji staiga pakėlė rankas delnais į mane, lyg stabdytų automobilį. - Ar jis tave pabučiavo?

- Ne, - burbtelėjau, - nieko panašaus.

Ji atrodė nusivylusi. Neabejojau, kad aš taip pat.

- Kaip manai, ar šeštadienį?.. - ji kilstelėjo antakius.

- Labai abejoju, - sunkiai sekėsi nusišypsoti nepasitenkinimą balse.

- Apie ką šnekėjotės? - pašnibždom kamantinėjo ji mane.

Pamoka jau buvo prasidėjusi, bet ponas Vorneris nekreipė į mus dėmesio, be to, mes ne vienintelės plepėjomės.

- Nežinau, Džese, apie daugybę dalykų, - kuždėjau jai. - Šiek tiek pasikalbėjome apie anglų rašinį. - Labai labai mažai. Regis, jis probėgšmiai jį paminėjo.

- Prašau, Bela, - maldavo ji. - Papasakok ką nors daugiau.

- Na... gerai. Gaila, kad nematei, kaip padavėja su juo flirtavo – tai buvo viršūnė. Bet jis nė nepažvelgė į ją. - Tegu sau Edvardas galvoja apie tai, ką nori.

- Tai geras ženklas, - linktelėjo ji. - Ar ji buvo graži?

- Labai – ir maždaug devyniolikos ar dvidešimties.

- Dar geriau. Tikriausiai patinki jam.

- Ir man taip *atrodo*, bet sunku pasakyti. Jis visuomet toks paslaptingas, - dūšaudama pridūriau dėl jo.

- Nesuprantu, kaip nebijai būti su juo viena, - pašnibždėjo ji.

- Kodėl turėčiau bijoti? - apstulbau, bet Džesika manęs nesuprato.

- Jis toks... nepaprastas. Nežinočiau, ką jam sakyti. - Ji perkreipė veidą, turbūt prisiminusi šį rytą ar praėjusį vakarą, kai jis nukreipė prieš ją savo triuškinančią žvilgsnio galią.

- Ir man būnant su juo kažkaip painiojasi mintys, - prisipažinau.

- Taigi. Jis *neįtikėtina* gražus. - Džesika gūžtelėjo pečiais, lyg tai turėtų pateisinti visus trūkumus. Ko gero, ji iš tikrųjų taip manė.

- Jis ne tik gražus.

- Tikrai? Koks jis?

Verčiau jau būčiau patylėjusi. Vyliausi, kad jis tik pajuokavo, jog klausysis mūsų.

- Negaliu tiksliai paaiškinti... bet tai, kas slypi *už* veido, dar labiau neįtikėtina. - Vampyras, kuris trokšta būti geras, kuris laksto gelbėdamas žmonių gyvybes, kad nebūtų pabaisa... Stebeilijau į sieną priešais save.

- Ar tai *įmanoma*? - sukikeno ji.

Nebekreipiau į ją dėmesio, stengiausi atrodyti taip, lyg klausyčiausi pono Vornerio.

- Taigi jis tau patinka? - Džesika nė neketino pasiduoti.

- Taip, - trumpai atsakiau.

- Norėjau paklausti, ar jis tau *rimtai* patinka? - spyrė ji.

- Taip, - rausdama pakartojau. Vyliausi, kad ji neįsidės į galvą šios smulkmenos.

Bet Džesikai jau buvo gana vienskiemenių atsakymų.

- Kaip *labai* jis tau patinka?

- Per daug, - sušnabždėjau jai. - Daugiau, negu aš jam patinku. Bet nežinau, kaip tai pakeisti, - atsidusau ir nespėjusi pabalti vėl išraudau.

Tada, dėkui ponui Vorneriui, jis pakvietė Džesiką atsakinėti.

Per pamoką Džesika nebeturėjo progos grįžti prie temos, o vos suskambėjus skambučiui sugalvojau, kaip išsisukti.

- Per anglų Maikas klausė, ar ką nors man pasakojai apie pirmadienio vakarą, - pranešiau jai.

- Gal juokauji! Ką atsakei?! - aiktelėjo ji, ir mūsų ankstesnis pokalbis buvo visiškai užmirštas.

- Pasakiau jam, kad tau buvo labai smagu – jis atrodė patenkintas.

- Tiksliai pakartok, ko jis klausė ir kaip tu tiksliai atsakei!

Likusią pasivaikščiojimo dalį praleidome nagrinėdamos sakinių struktūrą, o beveik visą ispanų kalbos pamoką aš jai smulkiai aprašinėju Maiko veido išraiškas. Nebūčiau turėjusi su ja tiek kantrybės, jei būčiau buvusi rami, kad negrįšime prie mano temos.

Tada suskambėjo skambutis į pietų pertrauką. Pašokau iš suolo, kaip papuola susigradau knygas į krepšį; Džesika nuspėjo pakilios mano veido išraiškos priežastį.

- Šiandien nesėdėsi su mumis, ar ne? - paklausė ji.

- *Manau*, ne. - Negalėjau būti tikra, kad Edvardas vėl ims ir neišnyks.

Bet prie mūsų ispanų kalbos kabineto, atsirėmęs į sieną – panašesnis į graikų dievą labiau nei kas nors kitas – manęs laukė Edvardas. Džesika tik dirstelėjo, pavartė akis ir pradingo.

- Pasimatysime vėliau, Bela. - Jos žodžiai buvo su potekste. Turbūt reikės išjungti telefono skambučių.

- Sveika, - linksmi ir tuo pat metu kiek piktokai pasisveikino jis. Aišku, klausėsi.

- Labas.

Nesugalvojau, ką daugiau pasakyti, jis irgi nekalbėjo – laukia progos, pamaniau, – taigi į valgyklą nužygiavome tylomis. Eidama su Edvardu per knibždėtę knibždančią salę pasijutau panašiai kaip pirmąją dieną mokykloje, kai visi į mane žiopsėjo.

Vis dar nieko nesakydamas jis nuvairavo mus į eilę, kas kelias sekundes jo akys nukrypavo į mane, o jų išraiška buvo mąšli. Man atrodė, kad linksmumas nyksta iš jo veido, o viršų ima susierzinimas. Nervingai timpčiojau savo striukės užtrauktuką.

Edvardas priėjo prie prekystalio ir prikrovė pilną padėklą maisto.

- Ką darai? - paprieštaravau. - Tikiuosi, nekrauni čia visko man vienai?

Jis papurtė galvą ir paėjęs į priekį susimokėti.

- Be abejo, pusė man.

Kilstelėjau vieną antakį.

Jis nuvedė mane į tą pačią vietą, kur jau kartą sėdėjome. Nuo kito ilgo stalo galo į mus apstulbusi stebeilijo abiturientų grupelė. Edvardas, regis, jų nė nematė.

- Imk, ką nori, - tarė jis ir stumtelėjo man padėklą.

- Man įdomu, - tariau imdama obuolį ir vartydama jį rankose, - ką darytum, jei kas nors tave priverstų valgyti maistą?

- Tau viskas įdomu.

Jis vaipydamasis pakraipė galvą. Žiūrėdamas man į akis paėmė nuo padėklo picos gabalėlį, atsargiai atsikando, greitai sukramtė ir prarijo. Spoksojau išpūtusi akis.

- Jei kas nors tave verstų valgyti žemes, juk suvalgytum, ar ne? - globėjiškai ištarė jis.

Suraukiau nosį.

- Kartą valgiau... buvau susilažinusi, - prisipažinau. - Ne taip jau baisu.

Jis nusijuokė.

- Įsivaizduoju.

Regis, kažkas virš mano peties patraukė jo dėmesį.

- Džesika stebi viską, ką darau – vėliau tau pasakys savo nuomonę.

Likusią picos dalį jis pastūmė man. Paminėjęs Džesiką jo veide vėl atsirado irzli išraiška.

Padėjau obuolį ir paėmiau gabalėlį picos. Žvelgiau į šalį, žinojau, kad jis tuoj prabils.

- Tai padavėja buvo graži, ar ne? - atsainiai paklausė jis.

- Tu tikrai nepastebėjai?

- Ne. Neatkreipiau dėmesio. Galva buvo pilna minčių.

- Vargšė mergaitė. - Dabar jau galėjau būti kilni.

- Kai kas, ką pasakei Džesikai... na, man tai nepatinka. - Jis nesileido išblaškomas. Balsas buvo kimus, jis pažvelgė į mane iš po blakstienų susirūpinusiomis akimis.

- Nesistebiu, kad išgirdai kai ką, kas tau nepatinka. Žinai, kas sakoma apie tuos, kurie slapčia klausosi, - priminiau jam.

- Perspėjau, kad klausysiuosi.

- O aš perspėjau, kad nenorėsi išgirsti visko, ką galvoju.

- Teisybė, - sutiko jis, bet balsas vis dar skambėjo dusliai. - Tačiau aš noriu žinoti, ką galvoji – viską. Tiktai noriu... kad kai kurių dalykų negalvotum.

Susiraukiau.

- Didelis skirtumas.

- Bet aš dabar ne apie tai.

- Tai apie ką?

Mes sėdėjome vos vos palinkę vienas prie kito per stalą. Jis laikė savo dideles rankas sunertas po smakru; pasvirau į priekį, dešine ranka apsiglėbiau kaklą. Turėjau priminti sau, kad esame sausakimšoje valgykloje ir veikiausiai į mus įsmeigtos daugybė smalsių akių. Pernelyg lengvai galėjau pasijusti taip, lyg būtume vienu du savo mažoje, asmeniškoje erdvėje.

- Ar rimtai manai, kad aš tau svarbesnis nei tu man? – sumurmėjo jis, lenkdamasis dar arčiau prie manęs, skvarbiai žvelgdamas tamsiai auksinėmis akimis.

Bandžiau prisiminti, kaip iškvėpti. Turėjau nususukti, kad atgaučiau žadą.

- Tu ir vėl tai darai, - suniurnėjau.

Jis iš nuostabos išplėtė akis.

-Ką?

- Svaigini mane, - prisipažinau, atsigręžusi į jį ir stengdamasi susikaupti.

- O, - susiraukė jis.

- Tu dėl to nekaltas, - atsidusau. - Nieko negali padaryti.

- Tai ar atsakysi į mano klausimą?

Nuleidau akis.

- Taip.

- Taip, tu atsakysi į mano klausimą, ar taip, tu tikrai taip manai?

- Jis vėl subjuro.

- Taip, aš tikrai taip manau. - Žvelgiau žemyn į stalą ir akimis vedžiojau netikrus medžio rievų raštus ant laminato.

Tyla užsitęsė. Šįkart užsispyriau pirmoji jos nenutraukti ir kovojau su pagunda dirstelėti į jo veidą.

Galop jis švelniu aksominiu balsu ištarė:

- Tu klysti.

Pakėliau galvą ir išvydau, kad jo žvilgsnis malonus.

- Tu nežinai, - pašnibždom paprieštaravau. Abejodama papurčiau galvą, bet širdis nuo jo žodžių suplazdėjo, ir aš siaubingai troškau juo patikėti.

- Kodėl taip manai? - Jo šviesiai rudos tarsi skysti topazai akys įdėmiai žvelgė į mane – bergždžiai bandydamos, kaip pagalvojau, išpešti teisybę tiesiai iš mano galvos.

Įsispitrijau į jį, stengdamasi galvoti blaiviai ir surasti kokį nors paaiškinimą. Ieškodama žodžių mačiau, kaip jis ima nekantrauti; slegiamas mano tylos jis raukėsi. Atitraukiau nuo sprando ranką ir iškėliau pirštą.

- Leisk pagalvoti, - pareikalavau.

Jo veidas nušvito, jis buvo patenkintas, kad ruošiuosi atsakyti. Nuleidau ranką ant stalo, kairiąją patraukiau ir suglaudžiau delnus. Galop prabilau, žvelgdama į savo rankas, sunerdama ir atleisdama pirštus.

- Na, be to, kas akivaizdu, kartais... - sudvejojau, - ...nesu tikra – aš negaliu skaityti minčių, - bet kartais man atrodo, kad bandai atsisveikinti, nors sakai ką kita. - Tik taip man pavyko apibendrinti tą nerimo jausmą, kurį kartais sukeldavo jo žodžiai.

- Tu įžvalgi, - sukuždėjo jis. Ir kai patvirtino mano spėlionės, vėl pajutau nerimą. - Bet kaip tik dėl to klysti, - pradėjo jis aiškinti, bet paskui prisimerkė. - O ką reiškia „akivaizdu“?

- Na, pažvelk į mane, - visai be reikalo pasakiau, nes jis ir taip žiūrėjo. - Esu pati paprasčiausia – išskyrus blogus dalykus, kaip, pavyzdžiui, tas nelaimės, per kurias vos galo negaunu, ir tokį nevikrumą, kad atrodau bemaž neįgali. Ir pažiūrėk į save, - mostelėjau ranka į jo pusę, į visą jo stulbinamą tobulumą.

Akimirką jo kakta piktai susiraukšlėjo, tada išsilygino, žvilgsnis tapo supratingas.

- Supranti, tu aiškiai nematai savęs. Pripažįstu, esi teisi dėl blogų dalykų, - jis dusliai sukikeno. - Bet tu negirdėjai, ką tavo pirmąją dieną šioje mokykloje galvojo visi berniukai.

Apstulbusi sumirkčiojau.

- Negaliu patikėti... - burbteleėjau pati sau.

- Bent jau šįkart patikėk manim – toli gražu nesi paprasta.

Jo žvilgsnis tai tariant mane labai pamalonino, bet vis dar jaučiausi sutrikusi. Greitai priminiau jam savo pirmąjį teiginį.

- Bet aš su tavim neatsisveikinu, - pabrėžiau.

- Negi nesupranti? Tai įrodo, kad esu teisus. Tu man svarbesnė, nes jei žinočiau, kad teisinga tave palikti, - jis papurtė galvą, regis, kovodamas su šia mintimi, - tai taip ir padaryčiau, nes verčiau jau nuskriausčiau save, kad tik būtum saugi.

Pažvelgiau į jį.

- Nemanai, kad ir aš taip pat pasielgčiau?

- Tau niekada neteks šito spręsti.

Ūmiai jo nenuspėjama nuotaika vėl pasikeitė; veide nušvito išdykėliška, pribloškianti šypsėnėlė.

- Be abejo, saugodamas tavo gyvastį pradėdau jaustis taip, lyg dirbčiau visą dieną be išėjinių.

- Šiandien dar niekas nebandė manimi atsikratyti, - priminiau jam, dėkinga už lengvesnę temą.

Nebenorėjau kalbėtis apie atsisveikinimus. Pamaniau, jog jei prireiktų, tai tyčia išsčiau į pavojus, kad tik jis būtų šalia... Išmečiau šią mintį iš galvos, jo žviritoms akims dar nespėjus jos perskaityti mano veide. Šitaip galvodama tikrai papulčiau į bėdą.

- Kol kas, - pridūrė jis.

- Kol kas, - sutikau; būčiau ginčijusis, bet dabar troškau, kad jis nuolat lauktų pavojaus.

- Noriu dar kai ko tavęs paklausti. - Jo veidas vis dar buvo ramus.

- Pirmyn.

- Ar tau šeštadienį tikrai reikia į Sietlą, ar tai tik dingstis atsakyti visiems gerbėjams?

Prisiminusi tai nutaisiau piktą miną.

- Žinai, dar neatleidau tau už tą pokštą su Taileriu, - perspėjau jį. - Tai tu kaltas, kad jis galvoja, jog eisiu su juo į išleistuvių vakarą.

- Ak, jis ir be manęs būtų suradęs progą tave pakviesti – aš tik norėjau išvysti tavo veidą, - sukikeno jis. Jei jo juokas nebūtų buvęs toks žavus, būčiau dar labiau supykusi. - Jei būčiau pakvietęs aš, ar ir mane būtum atstūmusi? - vis dar tyliai kikendamas paklausė jis.

- Tikriausiai ne, - prisipažinau. - Bet paskui būčiau atsisakiusi: apsimitusi serganti ar išsisukusi kulkšnij.

Edvardas suglumo.

- Kodėl?

Liūdnai papurčiau galvą.

- Turbūt niekada nematei manęs per kūno kultūrą, bet maniau, kad suprasi.

- Ar turi omeny tą faktą, kad negali pereiti lygiu, tvirtu paviršiumi nesuradusi už ko užkliūti?

- Tikrai taip.

- Tai ne bėda, - labai tvirtai ištarė jis. - Viskas priklauso nuo partnerio. - Pamatęs, kad ketinu prieštarauti, jis mane nutraukė: - Bet taip ir neatsakei, ar būtinai nori važiuoti į Sietlą, ar neprieštarautum, jei nuveiktume ką kita.

Kol jis kalbėjo apie mudu, visa kita man nerūpėjo.

- Esu pasiruošusi išklaudyti kitas nuomones, - nusileidau jam. - Bet noriu paprašyti paslaugos.

Jis nepatikliai pažvelgė į mane, kaip visuomet, kai užduodavau atvirus klausimus.

- Kokios?

- Ar galėsiu vairuoti?

Jis susiraukė.

- Kodėl?

- Na, daugiausia dėl to, kad kai pasakiau Čarliui, jog važiuosiu į Sietlą, jis paklausė, ar viena. Atsakiau jam, kad viena, nes taip ir maniau. Jei jis *vėl* paklaustų, tikriausiai pasakyčiau tiesą, bet nemanau, kad jis dar klausinės. O jei palikčiau pikapą namie, tai tektų iš naujo viską aptarti. Ir dar todėl, kad man baisu su tavim važiuoti.

Edvardas išplėtė akis.

- Iš visų dalykų, kurių turėtum nuogaštauti būdama su manim, tu bijai mano vairavimo. - Jis paniekinamai pakraipė galvą, bet paskui jo akys vėl surimtėjo. - O ar nenori pasakyti tėčiui, kad praleisi dieną su manim? - Jo klausime slypėjo kažkokia potekstė, kurios nesupratau.

- Kuo mažiau Čarlis žinos, tuo geriau, - nė neabejojau. - Beje, kurgi vyksime?

- Oras bus geras, tad slapstysiuosi nuo žmonių akių... o tu, jei nori, gali būti su manim. - Jis ir vėl man leido rinktis.

- Tai parodysi, ką sakei apie saulę? - paklausiau, sujaudinta minties, kad atskleisiu dar vieną jo paslaptį.

- Taip, - jis nusišypsojo ir nutilo. - Bet jei nenori likti... viena su manim, verčiau jau pati viena nevažiuok į Sietlą. Mane krečia šiurpas pagalvojus, kiek rūpesčių gali prisidaryti tokia didžiuliam mieste.

Įsižeidžiau.

- Finiksas tris kartus didesnis už Sietlą - vien tik gyventojų skaičiumi. O plotu...

- Bet atrodo, - pertraukė jis mane, - kad Finikse tavęs netykojo mirtis. Taigi geriau jau nesitrauk toli nuo manęs. - Jo akys sužibo; jis ir vėl elgėsi nesąžiningai.

Negalėjau ginčytis ir dėl tų akių, ir dėl savo troškimų, o ir šiaip būtų buvę sunku.

- Jei jau taip, sutinku likti viena su tavim.

- Žinau, - susimąstęs atsiduso jis. - Vis dėlto turėtum pasakyti Čarliui.

- Kodėl, po galais, turėčiau tai daryti?

Jo akys staiga tapo nuožmios.

- Kad turėčiau bent kokią paskatą sugrąžinti tave namo.

Sunkiai nurijau seiles. Bet akimirką pamąsčiusi apsisprendžiau.

- Manau, bandysiu laimę.

Jis piktai iškvėpė ir nusisuko.

- Pakalbėkime apie ką kita, - pasiūliau.

- Apie ką norėtum? - vis dar suirzęs pasiteiravo jis.

Apsidairiau, norėdama įsitikinti, kad niekas negirdi. Žvalgydamasi pamačiau jo seserį Alisą, stebinčią mane. Visi kiti spoksojo į Edvardą. Greitai atsisukau į jį ir paklausiau pirmo į galvą šovusio dalyko.

- Ko praeitą savaitgalį važiavote į tas Ožkų uolas?.. Medžioti? Čarlis sakė, kad tai netinkama vieta išskylauti, nes daug lokių.

Jis žiūrėjo į mane taip, lyg nesuprasčiau paprasčiausio dalyko.

- Lokius? - aiktelėjau, ir jis išsišiepė. - Juk žinai, šiuo metų laiku lokius medžioti draudžiama, - slėpdama nuostabą griežtai pridūriau.

- Jei įdėmiai skaitei, įstatymai draudžia tik medžioklę ginklais, - pranešė jis man.

Jis pasismagindamas žiūrėjo į mano tįstantį veidą.

- Lokius? - vargais negalais pakartojau.

- Grizliai – Emeto mėgstamiausi. - Jis vis dar kalbėjo nerūpestingai, bet žvilgsniu tyrė mano reakciją.

- Hmm, - ištariau ir paėmiau dar gabalėlį picos – tai buvo dingstis nuleisti akis.

Kramčiau pamažu, paskui nepakeldama akių išgėriau didelį gurkšnį kokakolos.

- Štai kaip, - po kiek laiko ištariau, pagaliau pažvelgusi į jo neramias akis. - O ką tu labiausiai mėgsti?

Jis priekaištingai kilstelėjo antakį, lūpų kampučiai nusileido žemyn.

- Pumas.

- Ak, - mandagiai abejingai ištariau, vėl žiūrėdama į savo limonadą.

- Žinoma, - mėgdžiodamas mano toną tarė jis, - mes turime rūpintis, kad medžiodami nepakenktume aplinkai. Todėl stengiamės vykti į tas sritis, kur plėšrūnų perteklius – kad ir kaip toli tai būtų. Čia visuomet daugybė elnių ir briedžių, jie irgi tiktų, bet koks iš to malonumas? - Jis erzindamas vyptelėjo.

- Tikrai, jokio, - suniurnėjau kramtydama dar vieną picos kąsnį.

- Ankstyvas pavasaris – mėgstamiausias Emeto medžioklės sezonas – lokiai dar tik bunda iš žiemos miego, tad yra dirglesni. – Jis šyptelėjo, prisiminęs kažkokį pokštą.

- Nieko nėra smagiau už įniršusį grizlį, - linkčiodama pritariau.

Jis prunkstelėjo ir papurtė galvą.

- Pasakyk, ką iš tiesų galvoji, prašau.

- Bandau tai įsivaizduoti - bet neišeina, - prisipažinau. – Kaip jūs be ginklų sumedžiojate lokį?

- O, mes turime ginklų, - jis trumpai grėsmingai išsišiepė, blykstelėdamas spindinčiais dantimis. Sutramdžiau drebulį, jam dar nespėjus manęs išduoti. - Tik ne tokių, apie kuriuos galvoja rašydami medžioklės įstatymus. Jei per televizorių kada matei, kaip puola lokys, turėtum įsivaizduoti medžiojantį Emetą.

Šįkart nesusitvardžiau, ir man per nugarą perbėgo šiurpuliai. Dirstelėjau per salę į Emetą, džiaugdama, kad jis nežiūri į mano pusę. Dabar jo raumenys, it storos virvės apvynioję rankas ir liemenį, atrodė dar grėsmingesni.

Edvardas pasekė mano žvilgsnį ir prunkstelėjo. Išsigandusi žiūrėjau į jį.

- Ar ir tu kaip lokys? - baugščiai paklausiau.

- Veikiau kaip puma, ar bent jau taip mane vadina, - linksmai atsakė jis. - Galbūt mūsų pomėgiai kažką atskleidžia.

Pasistengiau nusišypsoti.

- Galbūt, - pakartojau. Bet galvoje sukosi prieštaringi vaizdiniai, kurių negalėjau sulieti. - Ar kada nors galėčiau tai pamatyti?

- Nieku gyvu!

Jo veidas dar labiau išbalavo, o akys staiga tapo rūsčios. Atsilošiau priblokšta ir – nors niekada jam to neprisipažinsiu – išsigandusi jo reakcijos. Jis taip pat atšlijo ir susinėrė ant krūtinės rankas.

- Man būtų per baisu? - paklausiau, kai jau galėjau valdyti savo balsą.

- Jei tik tiek, tai šiandien pat tave nusivesčiau, - kandžiai ištarė jis.

- Tau *reikia* dozės sveikos baimės. Būtų labai naudinga.

- Tai kodėl? - spyriau jį, stengdamasi nekreipti dėmesio į piktą išraišką.

Edvardas ilgai žvelgė į mane.

- Vėliau, - galop ištarė. Vienu mikliu judesiu atsistojo ant kojų. - Pavėluosime.

Apsidairiusi apstulbau, kad jis teisus – valgykla jau buvo beveik tuščia. Būnant su juo laikas ir erdvė atrodė kaip susiliejęs dėmė, nė vieno nebesuvokiau. Pašokau ir nuo kėdės atlošo pačiupau savo krepšį.

- Na, vėliau tai vėliau, - sutikau. Neužmiršiu.

11. NAUJI KEBLUMAI

VISI Į MUS STEBEILIO, kai drauge ėjome prie savo laboratorinio stalo. Pastebėjau, kad jis nebepasuko kėdės taip, kad atsisėstų kuo toliau nuo manęs. Įsitaisė visai šalia, mūsų rankos beveik liėtėsi.

Tada į klasę atbulas įžengė ponas Baneris – tas vyras sugebėdavo pasirodyti pačiu laiku – traukdamas aukštą metalinį staliuką ant ratų, ant kurio stovėjo iš pažiūros sunkūs pasenę televizoriai ir vaizdo grotuvas. Filmo diena – klasės nuotaika tiesiog apčiuopiamai pakilo.

Ponas Baneris įkišo kasetę į besispyrijantį grotuvą ir nuėjo prie sienos išjungti šviesų.

Ir tada, kai kabinete sutemo, staiga perdėm aiškiai pajutau, kad vos už poros centimetrų nuo manęs sėdi Edvardas. Mane apstulbino netikėtai per mane pradėjusi tekėti elektros srovė, stebėjausi, kad galiu dar *stipriau* jį jausti nei iki šiol. Manęs vos neužvaldė beprotiškas

troškimas ištiesti ranką ir jį paliesti, bent sykį tamsoje paglostyti jo tobulą veidą. Stipriai susinėriau ant krūtinės rankas, sugniaužiau kumščius. Atrodė, kad tuoj išsikraustysiu iš proto.

Pradėjo rodyti filmo kūrėjų pavardes, ir kabinete truputėlį pašviesėjo. Mano akys savavališkai pasisuko į jį. Pamačiusi, kad jo poza lygiai tokia kaip mano, po pažastimis sugniaužti kumščiai, akys šnairuoja į mane, droviai šyptelėjau. Jis irgi nusišypsojo, akys net ir tamsoje kažkaip sugebėjo žybtelėti. Nusisukau, kol nepradėjau tankiai alsuoti. Būtų visai paika, jei dar ir apsvaigčiau.

Pamoka atrodė be galo ilga. Negalėjau sutelkti dėmesio į filmą – netgi nesupratau, apie ką jis. Nesėkmingai bandžiau atsipalaiduoti, bet elektros srovė, kuri, regis, sklido iš jo kūno, nesusilpnėjo. Retkarčiais leisdavau sau dirstelėti į jo pusę, bet jis, rodos, irgi negalėjo atsipalaiduoti. Didžiulis troškimas jį paliesti irgi niekaip nemažėjo, tad saugumo dėlei laikiau kumščius pasigrūdusi po šonkauliais, kol iš nuovargio ėmė mausti pirštus.

Su palengvėjimu atsidusau, kai ponas Baneris klasės gale vėl įjungė šviesas, ištiesiau rankas į priekį ir palanksčiau sustingusius pirštus. Edvardas šalia manęs tyliai juokėsi.

- Taigi, buvo įdomu, - sumurmėjo jis. Jo balsas buvo žemas, akys budrios.

- Mhm, - tik tiek tegalėjau atsakyti.

- Eime? - lengvai stodamasis paklausė jis.

Vos nesuaimanavau. Laikas į kūno kultūrą. Atsargiai atsikėliau būgštaudama, kad keista naujai tarp mūsų atsiradusi įtampa nebūtų paveikusi pusiausvyros pojūčio. Jis tyliai palydėjo mane į kitą pamoką ir sustojo prie durų; atsisukau atsisveikinti. Jo veidas mane išgąsdino: jis buvo kupinas sielvarto, beveik iškankintas ir taip nežmoniškai gražus,

kad ir vėl suliepsnojau troškimu jį paliesti. Atsisveikinimo žodžiai užstrigo gerklėje.

Jis dvejojamas pakėlė ranką, akyse atsispindėjo prieštaringi jausmai, tada pirštų galiukais greitai perbraukė man per skruostą. Pirštai buvo lediniai kaip visuomet, bet ant odos likęs pirštų pėdsakas pavojingai karštas – tarsi būčiau nudegusi, bet dar nejausčiau skausmo.

Netardamas nė žodžio jis nusigrėžė ir greitai nužingsniavo tolyn. Į kūno kultūrą nuėjau apkvaitusi ir svirduliuodama. Nuslinkau į rūbinę, persirengiau lyg apimta trano, beveik nematydama aplink esančių žmonių. Tikrovę suvokiau tik tada, kai man padavė raketę. Ji nebuvo sunki, tačiau mano rankose atrodė labai nesaugi. Mačiau, kaip kiti mokiniai vogčia mane stebi. Treneris liepė pasiskirstyti poromis, su kuo būsime komandoje.

Laimė, dar buvo išlikę Maiko riteriškumo pėdsakų; jis priėjo ir atsistojo šalia.

- Nori būti su manim komandoje?

- Dėkui, Maikai – neprivalai to daryti, supranti, - nutaisiau atsiprašomą miną.

- Nesijaudink, nesipainiosiu tau po kojomis, - šyptelėjo jis.

Kartais su Maiku būna taip lengva.

Ne viskas vyko sklandžiai. Man kažkaip pavyko užvožti raketę sau per galvą ir tuo pačiu mostu trenkti Maikui per petį. Likusią pamokos dalį praleidau galiniame korto kampe, raketę saugiai laikydama sau už nugaros. Nors ir mano suluošintas, Maikas puikiai žaidė. Jis vienas laimėjo tris partijas ir pelnė man neužtarnautą penketą, kai treneris pagaliau sušvilpė baigdamas pamoką.

- Taigi, - sumurmėjo jis, mums einant iš korto.

- Kas taigi?

- Judu su Kalenu, hm? - užsispyrusiai domėjosi jis.

Ankstesnis palankumo jausmas išnyko.

- Tai ne tavo reikalas, Maikai, - perspėjau jį, mintyse siūsdama Džesiką į karščiausias pragaro liepsnas.

- Man tai nepatinka, - vis dėlto burbtelėjo jis.

- Ir neturi patikti, - atkirtau.

- Jis žiūri į tave taip, lyg... lyg būtum valgoma, - nekreipdamas į mane dėmesio kalbėjo jis.

Nuslopinau beprasiveržiantį isterijos priepuolį, bet kad ir kaip stengiausi, tylutėliai sukikenau. Jis piktai dėbtelėjo į mane. Pamojavau ir nubėgau į rūbinę.

Greitom persirengiau, atrodė, kad į pilvo sieneles be atvangos daužosi didžiulės peteliškės. Pokalbis su Maiku jau nuslinko į tolimą praeitį. Svairsčiau, ar Edvardas lauks, ar man eiti tiesiai prie jo automobilio. O ką, jei ten bus jo šeima? Pajutau mane užliejant tikrą siaubą. Ar jie žino, kad aš žinau? Ar man galima žinoti, kad jie žino, kad aš žinau, ar ne?

Kol išėjau iš pastato, nusprendžiau drožti tiesiai namo ir nė nesizvalgyti į automobilių aikštelę. Tačiau be reikalo nuogastavau. Atsainiai atsirėmęs į salės sieną manęs laukė Edvardas, jo kvapą gniaužiantis veidas dabar buvo ramus. Priėjusi prie jo pasijutau keistai atsipalaidavusi.

- Labas, - plačiai nusišypsojau.

- Sveika, - su spindinčia šypsena lūpose atsakė jis man. – Kaip kūno kultūra?

Mano veidas kiek ištįso.

- Gerai, - pamelavau.

- Tikrai? - nepatikėjo jis.

Jo akys truputį pakeitė žiūrėjimo kampą, pažvelgė man virš peties ir prisimerkė. Dirstelėjau sau už nugaros ir išvydau nueinantį Maiką.

- Kas yra? - paklausiau.

Jo žvilgsnis vėl nukrypo į mane, veidas tebebuvo įsitempęs.

- Tas Niutonas mane nervina.

- Tikiuosi, šįkart nesiklausei? - sustingau iš baimės. Bet kokie geros nuotaikos likučiai pradingo.

- Kaip tavo galva? - nekaltai pasiteiravo jis.

- Tu neįtikėtinas! - apsisukau ir nudrožiau į stovėjimo aikštelės pusę, nors neketinau ten eiti.

Jis lengvai mane pavijo.

- Pati minėjai, kad niekada nemačiau tavęs sportuojančios – ir man pasidarė smalsu. - Jis neatrodė atgailaujęs, tad nekreipiau į jį dėmesio.

Tylomis – iš mano pusės tyla buvo įtūžusi, subjurusi – kulniavome prie jo automobilio. Tačiau už kelių žingsnių turėjau sustoti, nes aplink automobilį spietėsi mokiniai, vien berniukai. Paskui supratau, kad jie apspitę ne „Volvo“, o raudoną Rozali automobilį nudengiamu stogu, jų akyse spindėjo troškimas. Kai Edvardas praslinko tarp jų ir atidarė savo dureles, nė vienas nepasuko galvos. Aš irgi nepastebėta greitai šmurkštelėjau į keleivio vietą.

- Įspūdinga, - suniurnėjo jis.

- Koks čia automobilis? - paklausiau.

- „M3“.

- Nekalbu automobilstų kalba.

- Tai „BMW“.

Nežiūrėdamas į mane jis pavartė akis ir išvažiavo atbulas, stengdamasis nepartrenkti automobilio gerbėjų.

Linktelėjau – tokį buvau girdėjusi.

- Vis dar pyksti? - atsargiai išvinguriavęs paklausė jis.

- Žinoma.

Jis atsiduso.

- Ar atleisi man, jei atsiprašysiu?

- Galbūt... jei nuoširdžiai gailėsiesi. Ir jei pasižadėsi daugiau taip nedaryti, - reikalavau savo.

Staiga jo akys tapo klastingos.

- O jei nuoširdžiai gailėsiuosi *ir* leisiu tau šeštadienį vairuoti? - pabandė jis pakeisti mano sąlygas.

Pasvarsčiau ir nusprendžiau, kad tai turbūt geriausias pasiūlymas, kokį tik galiu gauti.

- Sutarta, - nusileidau.

- Tuomet labai atsiprašau, kad tave supykdyčiau. - Jo nuoširdžios liepsningos akys sutrikdė mano širdies ritmą, tada tapo žaismingos. - Taigi skaistų ankstyvą šeštadienio rytą būsiu prie tavo durų slenksčio.

- Hm, jei ant keliuko paliksime neaiškų „Volvo“, iškils keblumų su Čarliu.

Dabar jo šypsena tapo maloninga.

- Nesiruošiau atsivežti automobilio.

- Kaip?..

Jis mane pertraukė.

- Dėl to nesirūpink. Aš būsiu, o automobilio nebus.

Nebekamantinėjau. Turėjau skubesnį klausimą.

- Ar jau vėliau? - reikšmingai paklausiau.

Jis suraukė antakius.

- Manau, taip.

Laukiau nutaisiusi mandagų veidą.

Jis sustabdė automobilį. Nustebusi pakėliau galvą – žinoma, jau buvome prie Čarlio namų, stovėjome už pikapo. Buvo lengviau su juo važiuoti, kai nežiūrėjau pro langą, kol nesustojome. Vėl atsisukau į jį, jis žvelgė į mane, tyrinėjo akimis.

- Tai vis dar nori sužinoti, kodėl negali pamatyti manęs medžiojančio? - Jis atrodė rimtas, bet giliai akyse tariausi išvydusi linksmą kibirkštelę.

- Na, - aiškinau, - mane labiausiai nustebino tavo reakcija.

- Išgąsdinau tave? - *taip, ten tikrai buvo ta kibirkštelė.*

- Ne, - pamelavau, bet jis nepatikėjo.

- Atsiprašau, kad išgąsdinau, - tarė jis šiek tiek šypsodamasi, bet netrukus dingo bet koks linksmumas. - Tiesiog įsivaizdavau tave ten esančią... kai mes medžiojame. - Jo žandikaulis įsitempė.

- Tai būtų blogai?

- Siaubinga, - iškošė jis pro dantis.

- Nes...

Jis giliai įkvėpė ir pro priekinį stiklą pažvelgė į tirštus debesų kauburius, kurie atrodė bemaž ranka pasiekiami.

- Kai medžiojame, - jis kalbėjo lėtai, nenoriai, - mus užvaldo jutimai... mažiau protaujame. Ypač sustiprėja uoslė. Jei aš nustočiau valdytis ir netoliese atsidurtum tu... - Jis papurtė galvą, vis dar niūriai žvelgdamas į sunkius debesis.

Tvirtai valdžiau savo veido išraišką žinodama, kad jis tuoj dirstelės į mane ir įvertins mano reakciją. Jis taip ir padarė; mano veidas nieko neišdavė.

Tačiau mūsų akys susitiko, tylą pagilėjo – ir pasikeitė. Jam atkakliai žvelgiant į mane, elektros kibirkštys, kurias jaučiau šią popietę, įkrovė orą aplink mus. Tik kai pradėjo svaigti galva, supratau, kad nekvėpuoju. Trūkčiojamai įkvėpiau ir nutraukiau tylą, jis užsimerkė.

- Bela, manau, tau jau reikėtų eiti vidun, - jo tylus balsas skambėjo šiurkščiai, akys vėl buvo įsmeigtos į debesis.

Atidariau duris, šaltas skersvėjis, įsiveržęs į automobilį, padėjo išsiblaivyti. Būgštaudama, kad tokios apkvaitusios būsenos

nepargriūčiau, atsargiai išlipau iš automobilio ir neatsisukdama užtrenkiau dureles. Sudūzgė automatiškai atsidarydamas langas ir privertė mane atsigręžti.

- Ei, Bela? - man pavymui šuktelėjo jis, balsas jau buvo ramesnis.

Jis išsilenkė pro atvirą langą, ant lūpų žaidė šypsenėlė.

- Ką?

- Rytoj mano eilė.

- Kam eilė?

Jis plačiau nusišypsojo, akinamai blykstelėjo dantys.

- Klausinėti.

Ir tada, man nė nespėjus susigaudyti, automobilis nurūko gatve ir pradingo už kampo. Eidama į namus šypsojau. Buvo aišku, kad jei niekas nepasikeis, rytoj susitiksime.

Tą naktį Edvardas, kaip visuomet, vaidino mano sapnuose pagrindinį vaidmenį. Tačiau mano pasąmonės klimatas pasikeitė. Jis spragsėjo nuo tos pačios elektros, kuria buvo pakrauta popietė, ir aš be paliovos blaškiausi ir varčiausi dažnai pabUSDama. Tik ankstyvą rytą pagaliau panirau į iškamuotą be sapnų miegą.

Pabudau ne tik vis dar pavargusi, bet ir sunerimusi. Apsivilkau savo rudą megztinį aukšta apykakle, užsimoviau neišsvengiamus džinsus, atsidusau pasvajojusi apie petnešėles ir šortukus. Pusryčiai buvo įprasti, tylūs, kaip ir tikėjau. Čarlis pasikepė sau kiaušinienei; aš sukirtau dubenėlį košės. Pamaniau, kad jis jau užmiršo šeštadienį. Bet Čarlis atsistojo nusinešti lėkštės į kriauklę ir atsakė į mano neišstartą klausimą.

- Dėl šeštadienio... - prabilo jis, eidamas per virtuvę ir atsukdamas čiaupą.

Susigūžiau.

- Taip, tėti?

- Ar vis dar ruošiesi važiuoti į Sietlą? - pasiteiravo jis.

- Kaip ir planavau.

Susiraukiau trokšdama, kad jis nebūtų apie tai prabilęs ir man netektų kruopščiai kurti pusiau tiesos.

Čarlis išspaudė ant lėkštės šiek tiek ploviklio ir patrynė ją šepetėliu.

- Tai tikrai nespėsi grįžti iki šokių?

- Neketinu eiti į šokius, tėti, - rūsčiai pažvelgiau į jį.

- Niekas nepakvietė? - paklausė jis, bandydamas nuslėpti savo susirūpinimą uoliai plaudamas lėkštę.

Pasitraukiau iš minų lauko.

- Kviečia mergaitės.

- O, - jis suraukęs antakius šluostė lėkštę.

Užjaučiau Čarlį. Tikriausiai nelengva būti tėvu; gyventi baimėje, kad dukra sutiks vaikiną, kuris jai patiks, bet taip pat ir nerimauti, kad ji tokio nesutiks. Kaip klaiku būtų, pašiorpusi pamaniau, jei Čarlis bent iš tolo numanytų, kas *būtent* man patinka.

Tada Čarlis atsisveikindamas pamojavo ir išėjo, o aš užlipau į viršų išsivalyti dantų ir susikrauti vadovėlių. Išgirdusi nuriedant policijos automobilį luktelėjau vos kelias sekundes ir pripuoliau prie lango. Apačioje ant keliuko, Čarlio vietoje, jau stovėjo sidabrinis automobilis. Nukūriau žemyn laiptais ir pro priekines duris, svarstydamą, kiek dar truks šitokia tvarka. Troškau, kad ji niekada nesibaigtų.

Jis laukė automobilyje, regis, nė nepažiūrėjo į mane, kai uždariau duris; spynos nerakinau. Priėjau prie automobilio, prieš atidarydama dureles baugščiai stabtelėjau, paskui įlipau vidun. Jis linksmai šypsojosi – ir, kaip visada, buvo tobulai, tiesiog kankinamai gražus.

- Labas rytas, - švelniai ištarė jis. - Kaip šiandien jauties?

Jo akys tyrinėjo mano veidą, lyg būtų ne vien iš mandagumo klausęs.

- Dėkui, gerai.

Visuomet jausdavausi gerai – daugiau nei gerai – būdama šalia jo.

Jo žvilgsnis nukrypo į ratilus po mano akimis.

- Atrodai pavargusi.

- Neišsimiegojau, - prisipažinau, automatiškai paskleisdama plaukus ant peties, kad bent kiek prisidengčiau.

- Ir aš ne, - vesdamas variklį paerzino jis mane.

Pamažu pripratau prie tylaus dūzgimo. Žinojau, kad kai teks važiuoti savo pikapu, išsigąsiu jo riaumojimo.

Nusijuokiau.

- Tai jau taip. Manau, miegojau neką daugiau už tave.

- Lažinuosi, kad daugiau.

- Tai ką per naktį veikei? - pasidomėjau.

Jis prunkštelėjo.

- Nieko neišeis. Šiandien mano diena klausinėti.

- O, tikrai. Tai ką norėtum sužinoti?

Mano kakta susiraukšlėjo. Neįsivaizdavau nieko, kas jam apie mane būtų bent kiek įdomu.

- Kokia tavo mėgstamiausia spalva? - rimtu veidu paklausė jis.

Pavarčiau akis.

- Kasdien vis kitokia.

- Kokia šiandien tavo mėgstamiausia spalva? - iškilmingai paklausė jis.

- Galbūt ruda. - Stengdavausi rengtis pagal nuotaiką.

Jis prunkštelėjo, rimta veido išraiška pradingo.

- Ruda? - nepatikliai paklausė.

- Žinoma. Ruda yra šilta. Man *stinga* rudos. Viskas, kas turėtų būti ruda: medžių kamienai, akmenys, žemė – čia aptraukta įmirkusiais žalėsiais, - pasiskundžiau.

Jį, regis, sužavėjo mano menka prakalba. Akimirką galvojo žiūrėdamas man į akis.

- Tu teisi, - vėl rimtai ištarė jis. - Ruda tikrai šilta.

Jis greitai, bet vis dėlto kažkaip dvejodamas ištiesė ranką ir nubraukė plaukus man už peties.

Per tą laiką atvažiavome į mokyklą. Statydamas automobilį į laisvą vietą jis vėl atsigręžė į mane.

- Kokia muzika dabar yra tavo grotuve? - paklausė jis taip niūriai, lyg reikalautų prisipažinti nužudžius žmogų.

Supratau, kad taip ir neištraukiau Filo man dovanotos plokštelės. Kai pasakiau grupės pavadinimą, jis sukta šyptelėjo, akys keistai sužibo. Spragtelėjęs atidarė skyrelį po grotuvu, ištraukė vieną iš maždaug trisdešimties sugrūstų plokštelių ir ištiesė man.

- Geriau už Debiusi? - jis kilstelėjo antakį.

Tai buvo ta pati kompaktinė plokštelė. Nuleidusi akis tyrinėjau pažįstamą įdėklą.

Tai tesėsi visą dieną. Lydėdamas mane į anglų, pasitikęs po ispanų, per visą pietų pertrauką jis be atvangos kamantinėjo apie visokias nereikšmingas mano gyvenimo smulkmenas. Kokie filmai patinka ir kokių negaliu pakęsti, kur buvau ir kur norėčiau nuvykti, ir dar apie knygas, daugybė klausimų apie knygas.

Neprisimenu, kada pastarąjį kartą šitiek daug šnekėjau. Dažnai drovėdamasi pagalvodavau, kad tikriausiai esu jam nuobodi. Tačiau susikaupęs veidas ir nesibaigianti klausimų upė vertė mane toliau kalbėti. Dauguma jo klausimų buvo lengvi, tik nuo kelių paraudau. Bet kai parausdavau, pasipildavo nauja klausimų lavina.

Taip buvo, pavyzdžiui, kai jis paklausė, koks mano mėgstamiausias brangakmenis, ir aš nė nesusimąščiusi leptelėjau, kad topazas. Jis taip greitai bėrė klausimus, kad pasijutau kaip per vieną tų psichologinių testų, kai turi pasakyti pirmą į galvą šovusį žodį. Be abejo, jei nebūčiau paraudusi, jis būtų toliau klausinėjęs pagal kažkokią schemą savo galvoje. O išraudau todėl, kad dar labai neseniai mano mėgstamiausias brangakmenis buvo granatas. Žvelgdama į jo topazo spalvos akis negalėjau nesuprasti, kodėl mano nuomonė taip pasikeitė. O jis, žinoma, neatstojo, kol neprisipažinau, kodėl sumišau.

- Pasakyk man, - paliepė jis, kai nepavyko manęs gražiuoju įkalbėti – o nepavyko todėl, kad tyčia nežiūrėjau į jį.

- Šiandien tokios spalvos tavo akys, - atsidusau pasiduodama, spoksodama į savo pirštus, žaidžiančius su plaukų sruoga. - Manau, jei būtum paklausęs prieš dvi savaites, būčiau atsakiusi, kad oniksas.

Nejučia prasitariau daugiau nei reikėjo ir sunerimau, ar tai nesukels to keisto pykčio, kuris užsiliepsnodavo, kai per daug aiškiai parodydavau, koks jis man svarbus.

Bet jis tik trumpai patylėjo.

- Kokios gėlės tau labiausiai patinka? - vėl puolė tardyti.

Su palengvėjimu atsidusau, ir toliau tęsėme psichoanalizę.

Biologija vėl buvo sunki. Edvardas kamantinėjo mane, kol į kabinetą, vėl tempdamas aparatūrą, įžengė ponas Baneris. Kai mokytojas nuėjo išjungti šviesos, pastebėjau, kad Edvardas mažumėlę stumtelėjo kėdę toliau nuo manęs. Bet tai nepadėjo. Kai tik klasė užtemo, pradėjo tekėti ta pati elektros srovė, kilo tas pats nenumaldomas troškimas ištiesti ranką per tą siaurą tarpą ir, kaip vakar, paliesti jo šaltą odą.

Pasilenkiau į priekį virš suolo, ant sunertų rankų pasidėjau smakrą, pirštais įsikibau į stalo kraštą ir pabandžiau nekreipti dėmesio į

tą nesuvokiamą geismą, kuris man kėlė nerimą. Nežiūrėjau į jį būgštaudama, kad jei jis irgi pažvelgs į mane, tuomet bus dar sunkiau tvardyti. Nuoširdžiai stengiausi žiūrėti filmą, bet baigiantis pamokai nė nenutuokiau, apie ką jis. Kai ponas Baneris uždegė šviesas, su palengvėjimu atsidusau ir pagaliau dirstelėjau į Edvardą; jis žiūrėjo į mane, akyse atsispindėjo prieštaringi jausmai.

Edvardas tyliai atsistojo ir palaukė manęs. Drauge tylėdami, kaip vakar, nuėjome iki sporto salės. Ir, kaip vakar, jis, netardamas nė žodžio, palietė mano veidą – šįkart viršutine vėsios plaštakos dalimi perbraukė nuo smilkinio iki žandikaulio. Paskui apsisuko ir nuėjo.

Kūno kultūra praėjo greitai – stebėjau, kaip Maikas vienas žaidžia badmintoną. Šiandien jis su manim nesišnekėjo. Galbūt jį atbaidė mano abejinga išraiška, o gal jis vis dar pyko dėl vakarykščio kivirčo. Kažkuria sąmonės kertele dėl to blogai jaučiausi. Tačiau dabar negalėjau apie tai galvoti.

Po pamokos nepatogiai jausdamasi nuskubėjau persirengti žinodama, kad kuo greičiau judėsiu, tuo anksčiau sutiksiu Edvardą. Skubėdama buvau dar nerangesnė nei paprastai, tačiau pagaliau ištrūkau pro duris. Išvydusi jį stovintį pajutau tą patį palengvėjimą, ir mano veide išsyk išsiskleidė šypsena. Prieš pradėdamas tolesnę kryžminę apklausą, jis irgi nusišypsojo.

Tačiau dabar klausimai buvo kitokie, ne tokie lengvi. Jis norėjo sužinoti, ko pasiilgau namie, reikalavo, kad pasakočiau apie visokiausius dalykus. Priešais Čarlio namus prasėdėjome porą valandų, dangus aptemo ir staiga prapliupo lyti.

Bandžiau nupasakoti jam keisčiausius dalykus: kreoauto kvapą – aitrų, sakingą, bet vis vien malonų, – aukštą, gailų cikadų čirškimą liepą, plikus, nudžiūvusius medžius, platų, žydrą, nuo horizonto iki horizonto nusidriekusį dangų, į kurį kur ne kur įsibrauna žemi violetinė

vulkanine uoliena padengti kalnai. Sunkiausia buvo paaiškinti, kodėl man ten taip gražu – pateisinti grožį, nepriklausomą nuo retos, dygios augalijos, kuri dažnai atrodo veik negyva, grožį, kuris veikiau susijęs su atviromis kraštovaizdžio formomis, su sekliais slėnių dubenėliais tarp uolėtų, į saulę kylančių kalvų. Bandydama jam visa tai apibūdinti nejučia ėmiau gestikuliuoti.

Jo tylūs, atsargūs klausimai leido man laisvai kalbėti, audros prietemoje užsimiršau ir nesijaučiau sutrikusi, kad tik viena kalbu. Galop, kai aprašiau savo prigriozdintą kambarį namie, jis nutilo, užuot uždavęs naują klausimą.

- Jau baigei? - su palengvėjimu paklausiau.

- Nė iš tolo – bet tuoj namo parvažiuos tavo tėvas.

Pažvelgiau į tamsų nuo lietaus dangų, bet jis nieko neišdavė.

- Taip vėlu? - garsiai nusistebėjau pažvelgusi į savo laikrodį. Šiuo metu Čarlis jau turėtų važiuoti namo.

- Saulėlydis, - sumurmėjo Edvardas, žvelgdamas į debesų aptrauktą dangų vakaruose. Jo balsas skambėjo mąsliai, lyg mintys būtų kažkur toli.

Žiūrėjau į jį, kol jis nereginiomis akimis stebėjosi pro priekinį langą. Ūmiai jo akys pasisuko į mane.

- Mums tai saugiausias paros metas, - tarė jis, atsakydamas į neištartą klausimą mano akyse. - Lengviausias laikas. Bet ir tam tikra prasme liūdniausias... Dienos pabaiga, nakties pradžia. Tamsa tokia lengvai nuspėjama, ar ne? - Jis ilgesingai nusišypsojo.

- Man patinka naktis. Jei nebūtų tamsu, niekuomet neišvystume žvaigždžių. Nors čia jų vis vien nematyti.

Jis nusijuokė, ir nuotaika staiga pragiedrėjo.

- Po kelių minučių Čarlis čia bus. Taigi, jei nenori jam pasakoti, kad šeštadienį būsi su manim... - Jis pakėlė antakį.

- Oi ne, dėkui, nereikia. - Stvėriau knygas, supratau, kad nuo ilgo sėdėjimo sustingau. - Tai rytoj mano eilė?

- Žinoma, ne! - Jis šaipydamasis nutaisė piktą veidą. - Sakiau, kad dar nebaigiau, ar ne?

- Kiek dar liko?

- Rytoj sužinosi.

Jis ištiesė ranką atidaryti man durelių, ir nuo staigaus artumo mano širdis ėmė daužytis it pašėlusi.

Jo pirštai sustingo ant rankenos.

- Negerai, - suniurnėjo jis.

- Kas yra?

Nustebau pamačiusi, kad jo dantys sukąsti, akys neramios.

Jis sekundės dalelę žvelgė į mane.

- Nauji keblumai, - paniuręs atsakė.

Vienu staigiu judesiu atidarė duris ir tada skubiai pasitraukė nuo manęs, tarsi susigūžė.

Mano dėmesį patraukė lietuje blykstelėję priekiniai žibintai. Priešais mus, vos už poros žingsnių, prie šaligatvio krašto sustojo tamsus automobilis.

- Čarlis jau už kampo, - perspėjo mane Edvardas, pro lietaus šuorus žvelgdamas į kitą automobilį.

Suglumusi ir apimta smalsumo tuoj pat iššokau. Lietus garsiai kliokė nuo mano striukės.

Bandžiau priekinėje automobilio sėdynėje įžvelgti žmonių pavidalus, bet buvo per tamsu. Mačiau Edvardą, apšviestą kito automobilio žibintų; jis vis dar žiūrėjo priešais save, įsmeigęs akis į kažką, ko nemačiau aš. Veide atsispindėjo nusiminimas, sumišęs su ryžtu.

Tada suburzgė variklis, ir ant šlapio asfalto sucypė padangos. Po kelių sekundžių „Volvo“ jau buvo dingęs iš akių.

- Labas, Bela, - iš mažo juodo automobilio šūktelėjo pažįstamas kimus balsas.

- Džeikobai? - paklausiau markstydamasi lietuje.

Kaip tik tada iš už kampo išlėkė Čarlio policijos automobilis, jo žibintai nušvietė priešais mane sėdinčio automobilio keleivius.

Džeikobas jau lipo laukan, jo plati šypsena švietė net tamsoje. Keleivio vietoje sėdėjo kresnas, pagyvenęs vyriškis įsimintinu – per kraštus besiliejančiu – veidu, kone ant pečių nudribusiais skruostais, raukšlėmis, įsirežusiomis į varinę odą tarsi į seną odinę striukę. Ir stulbinamai pažįstamomis akimis, juodomis akimis, kurios tuo pat metu atrodė ir per jaunos, ir per senos plačiam veidui, į kurį buvo įsodintos. Džeikobo tėvas, Bilis Blekas. Tuo pat jį atpažinau, nors daugiau nei penkerius metus nebuvo mačiusi ir neprisiminiau jo vardo, kai pirmą dieną Čarlis jį paminėjo. Bilis žiūrėjo į mane ir tyrinėjo mano veidą, tad nedrąsiai nusišypsojau. Jo akys buvo išplėstos lyg iš baimės, šnervės virpėjo. Mano šypsena išblėso.

Nauji keblumai, sakė Edvardas.

Bilis tebežiūrėjo į mane rimtomis, baugščiomis akimis. Tyliai suaimanavau. Negi Bilis taip lengvai atpažino Edvardą? Negi jis tikrai tiki tomis legendomis, kurias man juokais išklojo jo sūnus?

Bilio akyse aiškiai mačiau atsakymą. Taip. Tikrai taip.

12. VAIKŠČIOJIMAS PEILIO AŠMENIMIS

- BILI – VOS IŠLIPĘS IŠ AUTOMOBILIO šūktelėjo Čarlis.

Pasukau į namus ir užlipusi į verandą pamojau Džeikobui. Girdėjau, kaip man už nugaros Čarlis garsiai su jais sveikinas.

- Apsimesiu, kad nemačiau tavęs už vairo, Džeikai, - priekaištingai ištarė jis.

- Mes rezervate anksti gauname teises, - atkirto Džeikobas, o aš tuo tarpu atrakinau duris ir verandoje įjungiau šviesą.

- Kurgi ne, - nusijuokė Čarlis.

- Man juk reikia kaip nors keliauti. - Lengvai atpažinau skambų Bilio balsą. Nuo šio garso staiga pasijutau mažesnė, dar vaikas.

Palikusi atlapas duris įėjau į vidų ir prieš pasikabindama striukę įjungiau šviesas. Tada atsistoju tarpdury ir baugščiai stebėjau, kaip Čarlis su Džeikobu padeda Biliui išsiropšti iš automobilio ir persėsti į kėdutę ant ratų.

Pasitraukiau iš kelio, kai visi trys, purtydamiesi nuo savęs lašus įskubėjo į vidų.

- Tai bent staigmena, - tarė Čarlis.

- Šimtas metų, - atsakė Bilis. - Tikiuosi, netrukdome.

Jis vėl dirstelėjo į mane savo tamsiomis akimis, jų išraiškos nesupratau.

- Ne, tai šaunu. Tikiuosi, pasiliksime varžyboms.

Džeikobas vyptelėjo.

- Manau, mes taip ir suplanavome – mūsų televizorius praeitą savaitę sugedo.

Bilis pašnairavo į sūnų.

- O Džeikobas, žinoma, nekantravo vėl išvysti Belą, - pridūrė jis.

Džeikobas susiraukė ir nunarino galvą, o mane ėmė graužti sąžinė. Galbūt paplūdimyje elgiausi pernelyg įtikinamai.

- Ar jūs alkani? - paklausiau sukdamą į virtuvę. Troškau pasprukti nuo tiriamo Bilio žvilgsnio.

- Ne, prieš išvažiuodami pavalgėme, - atsakė Džeikobas.

- O tu, Čarli? - sprukdamą už kampo paklausiau per petį.

- Žinoma, - atsakė jis, jo balsas judėjo svetainės ir televizoriaus link.

Girdėjau, kaip iš paskos seka Bilio kėdė.

Sumuštiniai su sūriu jau buvo keptuvėje, o aš pjausčiau pomidorus, kai už nugaros kažką pajutau.

- Na, tai kaip sekas? - paklausė Džeikobas.

- Neblogai, - nusišypsojau. Vargiai galėjau atsispirti jo linksmumui. - O kaip tau? Baigei automobilį?

- Ne, - susiraukė jis. - Man vis dar trūksta dalių. Pasiskolinome šitą. - Jis parodė nykščiu į priekinio kiemo pusę.

- Atleisk. Neteko matyti... ko tu ten ieškai?

- Originalaus cilindro, - išsišiepė jis. - Ar kas nors negerai pikapui? - staiga paklausė.

- Ne, viskas gerai.

- O. Aš tik galvoju, kodėl juo nevažinėji.

Nudelbiau akis į keptuvę, kilstelėjau sumuštinio kraštą, norėdama pažiūrėti, kaip apačia.

- Važinėjasi su draugu.

- Tai smagu, - susižavėjęs ištarė Džeikobas. - Bet neatpažinau vairuotojo. Maniau, kad pažįstu daugumą čionykščių vaikų.

Išsisukinėdama linktelėjau ir nuleidusi galvą apverčiau sumuštinį.

- Mano tėtis, rodos, jį iš kažkur pažįsta.

- Džeikobai, galėtum paduoti lėkščių? Jos spintelėje virš kriauklės.

- Žinoma.

Jis tyliai atnešė lėkštes. Vyliausi, kad daugiau nebekamantinės.

- Na, tai kas jis? - paklausė Džeikobas, dėdamas dvi lėkštes ant bufeto prie manęs.

Nugalėta atsidusau.

- Edvardas Kalenas.

Mano nuostabai, Džeikobas nusijuokė. Pakėliau į jį akis. Jis atrodė mažumėlę sumišęs.

- Manau, tai daug ką paaiškina, - tarė jis. - Stebėjasi, kodėl tėtis taip keistai elgiasi.

- Teisybė, - nutaisiau nekaltą veidą. - Jis nemėgsta Kalenų.

- Prietaringas senis, - vos girdimai sukuždėjo Džeikobas.

- Juk nemanai, kad jis ką nors prasitars Čarliui? – nesusilaikiau tylutėliai nepaklaususi.

Džeikobas akimirką stebėjimo į mane, ir aš nesupratau jo tamsių akių išraiškos.

- Abejoju, - galop ištarė. - Manau, praeitą kartą Čarlis jam gerokai davė pipirų. Nuo to laiko jie beveik nesišnekėjo – manau, šis vakaras bus lyg ir susitaikymas. Abejoju, ar jis vėl iškeltų tą temą.

- O, - dėdamasi abejinga pratariau.

Nunešusi Čarliui maistą pasilikau svetainėje ir apsimėčiau, kad stebiu varžybas, o Džeikobas tuo tarpu man kažką plepėjo. Aš iš tiesų klausiausi vyrų pokalbio ir sekiau, ar Bilis kaip nors parodys, kad ketina mane išduoti. Tuo pat metu stengiausi sugalvoti, kaip jį sustabdysiu, jei pradės šneką.

Vakaras buvo ilgas. Turėjau daug namų darbų, kuriuos reikėjo ruošti, bet baiminausi palikti Bilį vieną su Čarliu. Galų gale rungtynės baigėsi.

- Ar greitai vėl atvažiuosit į paplūdimį? - paklausė Džeikobas, stumdamas tėvą per slenkstį.

- Nežinau, - išsisukinėjau.

- Buvo smagu, Čarli, - tarė Bilis.

- Atvažiuok kitoms varžyboms, - pakvietė Čarlis.

- Būtinai, - atsakė Bilis. - Iki. Labos nakties. - Jo akys nukrypo į mane, ir šypsena dingo. - O tu, Bela, būk atsargi, - rimtai pridūrė jis.

- Dėkui, - nežiūrėdama į jį sumurmėjau.

Čarliui tarpdury mojuojant patraukiau prie laiptų.

- Pala, Bela, - pašaukė jis.

Susigūžiau. Gal prieš man ateinant į svetainę Bilis kažką prasarė?

Tačiau Čarlis atrodė ramus, tebesišypsojo po netikėtų svečių.

- Šįvakar dar neturėjome progos pasikalbėti. Kaip praėjo diena?

- Gerai. - Pastačiusi koją ant pirmo laiptelio svarsčiau, kokiomis naujienomis galėčiau pasidalyti. - Mano badmintono komanda laimėjo visus keturis žaidimus.

- Oho, nežinojau, kad moki žaisti badmintoną.

- Na, tiesą sakant, nemoku, bet turiu labai gerą partnerį, - prisipažinau.

- Kas jis? - matomai susidomėjęs paklausė Čarlis.

- Hm... Maikas Niutonas, - nenorom atsakiau.

- Ak taip, minėjai, kad drauguji su Niutonų berniuku, - atkuto jis.

- Miela šeima. - Čarlis kiek pamąstė. - Kodėl nepakvieteit jo į šokius savaitgalį?

- Tėti! - suvaitojau. - Jis susitikinėja su mano drauge Džesika. Be to, žinai, kad nemoku šokti.

- Ak taip, - burbtelėjo jis. Tada atsiprašomai šyptelėjo. - Manau, gerai, kad šeštadienį išvažiuosi... Sutariau žvejoti su vyrukais iš komisariato. Žada gana šiltą orą. Bet jei norėtum atidėti kelionę, kol kas nors galės su tavim važiuoti, pabūsiu namie. Žinau, kad per dažnai palieku tave vieną.

- Tėti, tu viską darai gerai, - nusišypsojau tikėdamasi, kad nebus matyti, kaip man palengvėjo. - Man visuomet patikdavo būti vienai – esu tokia pat kaip tu.

Mirktelėjau, ir aplink jo akis atsirado mažos šypsenos raukšlelės.

Tą naktį miegojau geriau, buvau per daug pavargusi, kad sapnuočiau. Pabudusi perlų pilkumo rytą jaučiausi be galo laiminga. Įtemptas vakaras su Biliu ir Džeikobu, regis, praėjo gana gerai; nusprendžiau jį visiškai užmiršti. Sekdamasi segtuku plaukus priekyje nejučia ėmiau švilpauti, švilpavau ir vėliau, liuoksėdama laiptais žemyn. Čarlis pastebėjo.

- Šįryt atrodai linksma, - per pusryčius pasakė.

Gūžtelėjau pečiais.

- Penktadienis.

Skubėjau, kad būčiau pasiruošusi tą pačią sekundę, kai Čarlis išeis.

Krepšį jau buvau susikrovusi, batus apsiavusi, dantis išsivaliusi, bet nors ir pripuoliau prie durų iškart, kai buvau tikra, kad Čarlis nebepamatys, Edvardas buvo greitesnis. Jis jau laukė savo tviskančiame automobilyje atsidaręs langus, išjungęs variklį.

Šįkart nedvejojau, greitai įlipau į vidų, trokšdama išvysti jo veidą. Edvardas šyptelėjo man savo sukta šypsena, ir mano kvėpavimas bei širdis sustojo. Neįsivaizdavau, kad angelas galėtų būti nuostabesnis. Jame nebuvo nieko, ką norėtusi pataisyti.

- Kaip miegojai? - paklausė jis.

Galvojau, ar jis bent nutuokia, koks viliojantis jo balsas.

- Gerai. O kaip tu praleidai naktį?

- Maloniai.

Jis linksmai šypsojosi; jaučiau, kad slapčia juokauja, o aš nesuprantu.

- Ar galiu paklausti, ką veikei? - pasiteiravau.

- Ne, - vyptelėjo jis. - Šiandien dar *mano* diena.

Dabar jis norėjo sužinoti daugiau apie žmones. Klausinėjo apie Renę, jos pomėgius, ką mes laisvalaikiu kartu veikdavome. Dar papasakojau apie vienintelę senelę, kurią pažinojau, kelis mokyklos draugus, sutrikau, kai jis paklausė apie berniukus, su kuriais susitikinėjau.

Apsidžiaugiau, kad nė su vienu nebuvo nuėjusi į rimtą pasimatymą, taigi šis pokalbis negalėjo ilgai trukti. Jis, kaip ir Džesika su Andžela, nustebė, kad mano gyvenime buvo tiek mažai romantikos.

- Taigi nebuvai sutikusi tokio, kuris tau patiktų? - paklausė tokiu rimtu tonu, kad susimąščiau, apie ką jis galvoja.

Nenorom atsakiau teisybę.

- Finikse ne.

Jis taip suspaudė lūpas, kad jos virto siauru brūkšniu.

Tuo metu jau buvome valgykloje. Diena lėkte pralėkė, bet tai jau tapo įprasta. Pasinaudojau trumpa pauze ir atsikandau savo bandelės.

- Šiandien tau teks pačiai parvažiuoti namo, - lyg tarp kitko pranešė jis man kramtant.

- Kodėl? - paklausiau.

- Mes su Alisa po pietų išvažiuojame.

- O, - suglumusi ir nusivylusi sumirkčiojau. - Nieko tokio, netoli, nueisiu.

Jis nekantriai suraukė antakius.

- Nesiruošiu versti tavęs pėdinti namo. Mes atvešime tau pikapą ir paliksime čia.

- Neturiu su savimi rakto, - atsidusau. - Tikrai nieko baisaus, pareisiu. - Baisu buvo tik tai, kad teks su juo išsiskirti.

Edvardas papurtė galvą.

- Tavo pikapas bus čia, raktelis įkištas į spyną - nebent bijai, kad kas nors pavogs, - nuo šios minties jis nusikvatojo.

- Gerai jau, - sučiaupiau lūpas.

Buvau tikra, kad raktelis džinsų, kuriuos mūvėjau trečiadienį, kišenėje, o džinsai guli skalbykloje po krūva drabužių. Net jei jis įsilaužtų į mano namus, ar ką ten planuoja, nieku gyvu jo nerastų.

Regis, jis pajuto, kad abejoju. Išsišiepė patenkintas savimi.

- Tai kur traukiate? - kiek įmanydama atsainiau paklausiau.

- Medžioti, - liūdnai atsakė jis. - Jei rytoj ketinu pasilikti su tavim vienas, tai turiu imtis visų atsargumo priemonių. - Jo veidas tapo rūškanas ir... maldaujamas. - Juk žinai, gali bet kada atšaukti susitikimą.

Nuleidau galvą, bijodama įtaigių akių galios. Neleisiu jam manęs priversti jo bijoti, kad ir koks tikras būtų pavojus. *Tai nesvarbu*, kartojau mintyse.

- Ne, - vėl žvelgdama jam į akis sušnabždėjau. - Negaliu.

- Gal tu ir teisi, - niūriai sumurmėjo jis.

Man bežiūrint jo akių spalva, rodos, patamsėjo.

Pakeičiau temą.

- Kada rytoj susitiksimė? - paklausiau baisiai prislėgta minties, kad jis išvažiuoja.

- Tai priklauso nuo... juk rytoj šeštadienis, negi nenori ilgiau pamiegoti? - pasiūlė jis.

- Ne, - pernelyg greitai atsakiau.

Jis sutramdė šypseną.

- Tuomet įprastu laiku, - nusprendė jis. - Čarlis bus namie?

- Ne, rytoj jis žvejoja. - Nušvitau pagalvojusi, kaip palankiai viskas susiklostė.

Jo balsas tapo griežtas.

- O ką jis pamanyš, jei negrįši?

- Nė nenumanau, - abejingai atsakiau. - Jis žino, kad ruošiuosi skalbti. Gal pamanyš, kad įkritau skalbyklę.

Jis dėbtelejo į mane, aš dėbtelejau į jį. Jo pyktis atrodė daug įspūdingiau nei mano.

- Ką šįvakar medžiosi? - pasiteiravau įsitikinusi, kad pralaimėjau dėbsojimo varžybas.

- Ką rasime miške. Toli nekeliausime. - Regis, jį trikdė, kad taip atsainiai kalbu apie jo slaptą tikrovę.

- Kodėl eisi su Alisa? - pasiteiravau.

- Alisa mane labiausiai... palaiko. - Jis suraukė antakius.

- O kiti? - baugščiai paklausiau. - Kaip jie?

Jo kaktoje trumpam įsirežė raukšlės.

- Kiti nepasitiki.

Greitom pašnairavau į jo šeimą. Jie sėdėjo ir stebėjimo į skirtingas puses, visai kaip tada, kai pirmą sykį juos pamačiau. Tik dabar jie buvo keturiose; jų dailusis broliukas bronziniais plaukais ir susirūpinusiomis auksinėmis akimis sėdėjo šalia manęs.

- Aš jiems nepatinku, - spėjau.

- Ne, ne tai, - paprieštaravo jis, bet akys buvo pernelyg nekaltos. - Jie nesupranta, kodėl negaliu palikti tavęs ramybėje.

Išsišiepiau.

- Na, aš irgi nesuprantu.

Edvardas pakraipė galvą, užvertė akis į lubas, paskui pažvelgė į mane.

- Sakiau tau – tu nematai savęs aiškiai. Esi nepanaši nė į vieną mano pažįstamą. Tu mane užbūrei.

Įsispitrijau į jį neabejodama, kad jis mane erzina.

Supratęs mano išraišką Edvardas šyptelėjo.

- Turėdamas tokį pranašumą, - sumurmėjo jis, slapčia liesdamas kaktą, - pakankamai gerai suvokiu žmogaus prigimtį. Žmonės lengvai nuspėjami. Bet tu... tu niekada nesielgi taip, kaip aš laikiu. Kaskart mane nustebini.

Nusigręžiau, akys vėl nukrypo į jo šeimą, jaučiausi sutrikusi ir nepatenkinta. Nuo jo žodžių pasijutau lyg mokslinio tyrimo objektas. Norėjau nusijuokti pati iš savęs, kad tikėjau ko kito.

- Tai dar nesunku paaiškinti, - toliau kalbėjo jis. Jaučiau į save įsmeigtą jo žvilgsnį, bet dar negalėjau atsisukti į jį būgštaudama, kad jis

mano akyse neįžvelgtų nusivylimo. - Bet yra kai kas daugiau... ir tai sunku išreikšti žodžiais...

Jam kalbant spoksojau į Kalenus. Staiga Rozali, jo šviesiaplaukė žavioji sesutė, atsisuko ir pažvelgė į mane. Ne, ne pažvelgė – įsistebeilijo tamsiomis, šaltomis akimis. Norėjau nusigręžti, bet ji laikė mane žvilgsniu, kol Edvardas vidury sakinio nutilo ir vos girdimai piktai sušnypštė.

Rozali pasuko galvą, ir aš pasijutau laisva. Pažvelgiau į Edvardą ir supratau, kad mano išplėstose akyse jis regi sumišimą ir baimę.

Įsitempęs jis paaiškino:

- Atleisk. Ji tiesiog nerimauja. Supranti... ne man vienam kils pavojus, jei viešai praleidęs su tavim šitiek laiko... - jis nudelbė akis.

- Jei...

- Jei tai... blogai baigsis.

Jis įsikniaubė veidu į delnus, kaip tą vakarą Port Andžele. Supratau jo sielvartą; troškau jį paguosti, bet nežinojau kaip. Nejučia ištiesiau į jį ranką, bet paskui skubiai nuleidau ant stalo nuogaustaudama, kad prisilietusi dar labiau visko nesugadinčiau. Pamažu suvokiau, kad jo žodžiai turėtų mane išgąsdinti. Laukiau, kol mane apims baimė, bet tegalėjau jausti jo skausmą.

Ir dar nusivylimą – nusivylimą, kad Rozali nutraukė tai, ką jis ketino pasakyti. Nežinojau, kaip vėl užvesti kalbą. Jis tebelaikė galvą delnuose.

Pabandžiau prabilti įprastu balsu.

- Ir jums būtinai reikia išvažiuoti dabar pat?

- Taip. - Jis pakėlė galvą; akimirką atrodė rimtas, paskui nuotaika pasikeitė ir jis šyptelėjo. - Tikriausiai tai į gera. Per biologiją dar tektų išverti penkiolika minučių to nelemto filmo – manau, man būtų per daug.

Susiruošiau kilti. Staiga už jo peties atsirado Alisa trumpais, juodais it rašalas plaukais, netvarkingai styrančiais į visas puses aplink fėjos veidelį. Jos liaunas lankstus kūnas net ir visiškai sustingęs atrodė grakštus.

Nenusisukdamas nuo manęs Edvardas pasisveikino su ja.

- Alisa.

- Edvardai, - atsakė ji, aukštas sopranas skambėjo beveik taip pat maloniai, kaip ir jo.

- Alisa, tai Bela, Bela, tai Alisa, - supažindino jis mus, nerūpestingai mojuodamas ranka, šelmiškai šypsodamasis.

- Labas, Bela. - Jos žėrinčios obsidiano spalvos akys buvo neįžvelgiamos, bet šypsena draugiška. - Malonu pagaliau su tavim susipažinti.

Edvardas niūriai dėbtelėjo į ją.

- Sveika, Alisa, - droviai sumurmėjau.

- Pasiruošęs? - paklausė ji brolio.

Jo balsas skambėjo abejingai.

- Beveik. Ateisiu prie automobilio.

Netarusi daugiau nė žodžio ji nuėjo; žengė taip grakščiai, taip vikriai, kad mane nusmelkė aštrus pavydas.

- Ar galiu tau palinkėti smagiai praleisti laiką, ar tai visai kas kita? - paklausiau atsisukdama į jį.

- Na, toks palinkėjimas tiks kaip ir bet kuris kitas, - išsišiepė jis.

- Tuomet linkiu smagiai praleisti laiką, - stengiausi kalbėti nuoširdžiai. Žinoma, jo neapgavau.

- Pasistengsiu, - jis vis dar šypsojosi. - O tu saugokis, prašau.

- Saugotis Forkse – kaip sunku.

- *Tau* tai sunku. - Jo žandikaulis įsitempė. - Pažadėk.

- Pažadu saugotis, - pakartojau. - Šįvakar skalbsiu, tai tikrai labai pavojingas darbas.

- Neįkrisk, - pasišaipė jis.

- Pasistengsiu.

Tada jis atsistojo, aš irgi pakilau.

- Susitiksimė rytoj, - atsidusau.

- Tau tai atrodo ilgas laiko tarpas? - susimąstė jis.

Nusiminusi linktelėjau.

- Rytą būsiu pas tave, - šypsodamasis savo kreiva šypsenėle pažadėjo jis.

Jis ištiesė ranką per stalą ir dar sykį palietė mano veidą, švelniai brūkštelėjo per skruostą. Tada apsisuko ir nuėjo. Žvelgiau jam pavymui, kol nebemačiau.

Klaikiai troškau pabėgti iš pamokų, bent jau iš kūno kultūros, bet mane sulaikė saugumo instinktas. Žinojau, kad jei dabar pradingčiau, Maikas ir kiti nuspręstų, jog esu su Edvardu. O Edvardas nerimauja, kad mes ir taip daug laiko praleidžiame kartu viešumoje. Ir jei atsitiktų kas nors bloga... Nenorėjau to svarstyti, galvojau tik apie tai, kad jis turi būti saugus.

Intuityviai žinojau – jaučiau, kad ir jis žino, – jog rytojus bus lemtingas. Mes negalėsime amžinai vaikščioti peilio ašmenimis, kaip ligi šiol darėme. Nukrisime į vieną ar į kitą pusę, ir tai visiškai priklausys nuo jo sprendimo ar instinktų. Aš jau apsisprendžiau, dar nespėjusi nė suvokti, kas vyksta, ir dabar privalėsiu tai išgyventi. Nes neįsivaizdavau baisios, skaudesnio dalyko, kaip nuo jo nusigręžti. Tai tiesiog neįmanoma.

Iš pareigos nuėjau į pamoką. Tiesą sakant, negalėčiau papasakoti, kas vyko per biologiją; mano galva buvo pilna minčių apie rytojų. Per kūno kultūrą Maikas vėl kalbėjosi su manim; palinkėjo geros kelionės į

Sietlą. Atsargiai paaiškinau, kad pakeičiau planus, nes nuogaštauju dėl savo pikapo.

- Eisi su Kalenu į šokius? - staiga paniuręs paklausė jis.

- Ne, į šokius aš neisiu.

- Tai ką tada veiksi? - pernelyg susidomėjęs paklausė jis.

Išsyk panorau liepti jam atsikabinti. Bet vietoj to sumaniai primelavau.

- Skalbsiu, paskui reikės pasiruošti trigonometrijos testui, antraip žlugsiu.

- Ar Kalenas padės tau mokytis?

- Edvardas, - pabrėžiau, - neketina man padėti mokytis. Jis savaitgaliui kažkur išvyksta. - Nustebusi pastebėjau, kad meluoti sekėsi lengviau nei paprastai.

- O, - atkuto jis. - Žinai, galėtum vis tiek su mumis nueiti į šokius – būtų jėga. Mes visi su tavim pašoktume, - pažadėjo jis.

Prieš akis iškilo Džesikos veidas, ir tai privertė mane kalbėti griežčiau nei reikėjo.

- Aš *neisiu* į šokius, Maikai, aišku?

- Gerai, - vėl sugižo jis. - Aš tik pasiūliau.

Kai pamokos pagaliau baigėsi, be didelio džiaugsmo nukėblinau į aikštelę. Ne itin troškau pėsčia žygiuoti namo, bet neįsivaizdavau, kaip jis galėtų atgabenti čionai mano pikapą. Vis dėlto viena mano dalis tikėjo, kad Edvardui nėra negalimų dalykų. Pasirodo, ji buvo teisi – toje pačioje vietoje, kur rytą jis buvo palikęs savo „Volvo“, stovėjo mano pikapas. Atidariusi neužrakintas dureles ir spynoje radusi raktą netikėdama papurčiau galvą.

Ant mano sėdynės gulėjo sulankstytas balto popieriaus lapas.

Įlipau, užsidariau duris ir tik tada jį išlanksčiau. Dailiu braižu buvo užrašyti du žodžiai.

Būk atsargi

Pikapo riaumojimas mane išgąsdino. Nusijuokiau iš savęs.

Kai grįžau namo, durys buvo uždarytos, bet spyna neužrakinta, taip, kaip širyt ir palikau. Įėjusi vidun iškart patraukiau į skalbyklą. Ji irgi atrodė lygiai taip pat, kaip buvau palikusi. Pasirausiau savo džinsų ir suradusi patikrinau kišenes. Tuščios. Gal vis dėlto raktus pakabinau, pagalvojau kraipydama galvą.

Klausydama to paties instinkto, kuris mane vertė meluoti Maikui, paskambinau Džesikai, neva norėdama palinkėti sėkmės šokiuose. Kai ji man su Edvardu irgi palinkėjo sėkmės, pasakiau, kad atšaukiau kelionę. Džesika nusivylė labiau, nei derėtų pašaliniam asmeniui. Paskui skubiai atsisveikinau.

Čarlis per vakarienę atrodė išsiblaškęs, pamaniau, kad jaudinasi dėl kažkokių darbo reikalų ar dėl krepšinio, o gal tiesiog mėgaujasi lazanija – buvo sunku pasakyti.

- Žinai, tėti... - pertraukiau jo apmąstymus.

- Kas, Bele?

- Manau, dėl Sietlo tu teisus. Turbūt palauksiu, kol Džesika ar kas nors kitas galės važiuoti drauge.

- O, - nustebeš ištarė jis. - Na gerai. Taigi norėtum, kad pasilikčiau namie?

- Ne, tėti, nekeisk savo planų. Turiu milijonus reikalų... namų darbai, skalbiniai... reikės nueiti į biblioteką ir į bakalėjos parduotuvę. Lakstysiu visą dieną... važiuok ir smagiai praleisk laiką.

- Tikrai?

- Tikrų tikriausiai, tėti. Be to, šaldiklyje pavojingai mažta žuvies – atsargų beliko dvejiems, gal trejiems metams.

- Su tavim labai lengva gyventi, Bela, - nusišypsojo jis.

- Tą patį galiu pasakyti ir apie tave, - atsakiau juokdamasi.

Mano juokas nuskambėjo ne visai nuoširdžiai, bet jis, regis, nepastebėjo. Apgaudinėdama jį jaučiausi tokia kalta, kad vos nepasinaudojau Edvardo pasiūlymu ir nepasakiau jam, kur būsiu. Vos vos.

Po vakarienės sulanksčiau drabužius ir sukišau į džiovintuvą dar vieną partiją. Deja, tai tokia veikla, kai dirba tik rankos. Protas tikrai turėjo per daug laisvo laiko, ir aš jo nebesuvaldžiau. Svyravau tarp tokio stipraus laukimo, kad bemaž skaudėjo, ir klastingos baimės, kuri graužė mano pasiryžimą. Turėjau nuolat sau priminti, kad jau apsisprendžiau ir nesiruošiu apsigalvoti. Daug dažniau nei derėjo išsitraukdavau iš kišenės raštelį ir siurbdavau į save tuos du trumpus jo parašytus žodžius. Jis nori, kad būčiau saugi, vis kartojau ir kartojau sau. Tiesiog laikysiuosi tikėjimo, kad tas troškimas galų gale nugalės visus kitus. Ką gi dar galėčiau rinktis – išmesti jį iš savo gyvenimo? Nepakeliama. Be to, nuo tada, kai atvykau į Forksą, visas mano gyvenimas, regis, sukasi *apie jį*.

Tačiau tylus balselis tolimoje mano proto kertelėje nerimavo, svarstė, ar *labai* skaudės... jei tai blogai baigsis.

Kai atėjo metas gultis į lovą, pajutau palengvėjimą. Žinojau, kad esu pernelyg susijaudinusi ir neužmigsiu, taigi padariau tai, ko niekada anksčiau nebuvau dariusi. Išgėriau vaistų nuo peršalimo, kurių man visai nereikėjo – bet nuo jų turėčiau išmiegoti geras aštuonias valandas. Paprastai nebūčiau sau atleidusi už tokį poelgį, bet rytoj laukė pakankamai sudėtinga diena, tad visai netroškau būti apdujusi dar ir nuo miego stygiaus. Laukdama, kol vaistai suveiks, džiovinausi ištrinktus plaukus, kol jie tapo nepriekaištingai tiesūs, ir rankiojau drabužius, kuriuos rytoj rengsiuosi.

Kai rytojui viskas buvo suruošta, pagaliau atsiguliau į lovą. Jaučiausi susinervinusi, nesilioviau blaškiusis. Atsikėliau ir išgriozdžiau batų dėžutę, ieškodama kompaktinės plokštelės. Susiradau Šopeno noktiurnų rinkinį. Labai tyliai pasileidau muziką ir vėl atsiguliau.

Susikaupiau ir pradėjau po vieną atpalaiduoti visas kūno dalis. Maždaug pratimo viduryje vaistai ėmė veikti, ir aš laiminga nugrimzdau į sapnus.

•••

Po bereikalingų vaistų miegojau kietai ir ramiai iki ankstauro ryto. Nors gerai pailsėjau, mane tuoj pat apėmė vakarykštė karštligiška skuba. Sparčiai apsirengiau, pasitaisiau apykaklę, patampiau smėlio spalvos megztinį, kad gražiai kristų ant džinsų. Dirstelėjau pro langą ir įsitikinau, kad Čarlis jau išvažiavęs. Dangų klojo plonas vatinis debesėlių sluoksnis. Atrodė, kad jie greitai išsisklaidys.

Nejausdama skonio sukimšau pusryčius, paskui paskubom suploviau indus. Vėl žvilgtelėjau pro langą – niekas nepasikeitė. Jau baigiau valytis dantis ir ėjau prie laiptų, kai kažkas tyliai pabeldė į duris, ir mano širdis ėmė daužytis į šonkaulius.

Nulėkiau prie durų; šiek tiek pasikamavau su paprasta spyna, bet pagaliau atlapojau duris. Ten stovėjo jis. Vos pažvelgus į jo veidą dingo visas jaudulys, jo vieton stoji ramybė. Su palengvėjimu atsidusau – šalia jo vakarykštė baimė atrodė siaubingai paika.

Iš pradžių jis nesišypsojo, atrodė niūrus. Bet paskui, nužvelgęs mane, pralinksmėjo ir nusijuokė.

- Labas rytas, - sukikeno jis.

- Kas negerai? - pažvelgiau žemyn norėdama įsitikinti, kad nepamiršau nieko svarbaus, pavyzdžiui, batų ar kelnų.

- Mes derame. - Jis vėl nusijuokė. Pamačiau, kad jis vilki ilgą, šviesų, smėlio spalvos megztinį, iš po kurio kyšo balta apykaklė, ir mūvi džinsus. Nusijuokiau kartu su juo, užgniauždama kartų nusivylimą. Kodėl jis atrodo kaip nuo podiumo nužengęs modelis, o aš šitaip negaliu?

Jam einant prie pikapo užrakinau duris. Jis laukė prie keleivio durelių su kankinio išraiška veide, kurią nesunkiai supratau.

- Juk sutarėme, - lipdama į vairuotojo vietą patenkinta pareiškiau. Tada ištiesiau ranką ir atidariau jam dureles.

- Kur važiuojam? - paklausiau.

- Užsisek saugos diržą – aš jau nervinuosi.

Paklusau, bet pagiežingai dėbtelejau į jį.

- Kur važiuojam? - dūšaudama pakartojau klausimą.

- Šimtas pirmas greitkelis į šiaurę, - paliepė jis.

Buvo neįtikėtina sunku susitelkti į kelią, kai jaučiau į save įbestas jo akis. Todėl per miegantį miestą vairavau dar atsargiau.

- Kažin ar iki vakaro išvažiuosi iš Forkso?

- Šis pikapas galėtų būti tavo automobiliui senelis – prašau jį gerbti, - atšoviau.

Nors ir kaip jis nuogąstavo, netrukus išvažiavome už miesto ribos. Vietoj vejų ir namų dabar buvo matyti pomiškis ir apsamanoję kamieniai.

- Privažiavusi šimtas dešimtą, suk į dešinę - nurodė jis, kai jau ruošiausi klausti. Tylomis paklusau.

- Dabar važiuosime, kol baigsis asfaltas.

Jo balse girdėjau šypsena, bet neatsisukau ir nepažiūrėjau, nes pernelyg bijojau nuvažiuoti nuo kelio ir įrodyti, kad jis buvo teisus.

- Ir kas ten bus, kai baigsis asfaltas? - pasidomėjau.

- Takelis.

- Tai keliausime pėsčiomis? - Ačiū dievams, apsiaviau teniso batelius.

- Blogai? - Iš balso atrodė, kad kaip tik to jis ir tikėjosi.

- Ne, - stengiausi meluoti įtikinamai. Bet jei mano pikapas jam atrodo per lėtas...

- Nesijaudink, ten tik kokie aštuoni kilometrai, ir skubėti nėra kur.

Aštuoni kilometrai. Nieko neatsakiau, kad Edvardas neišgirstų, kaip mano balsas iš siaubo užlūžta. Aštuoni kilometrai klastingų šaknų ir akmenų, besistengiančių išsukti man kojas ar kaip kitaip suluošinti. Na ir apsijuoksiu.

Kuri metą važiuome tylomis, aš mažčiau apie laukiančius siaubus.

- Apie ką galvoji? - po kiek laiko nekantriai paklausė jis.

Vėl sumelavau.

- Tiesiog svarstau, kurgi keliausime.

- Tai vietelė, į kurią mėgstu nueiti, kai būna gražus oras.

Jam kalbant abu sužiurome pro langą į retėjančius debesis.

- Čarlis sakė, kad šiandien bus šilta.

- O tu sakei Čarliui, ką ruošiesi daryti? - paklausė jis.

- Nea.

- Bet Džesika mano, kad mes kartu važiuojam į Sietlą? – Ta mintis, rodos, jį pradžiugino.

- Ne, pranešiau jai, kad atšaukiau kelionę – ir tai tiesa.

- Niekas nenučiuokia, kad tu su manim? - jau pikčiau paklausė jis.

- Tau geriau žinoti... Manau, pasakei Alisai?

- Iš to daug naudos, Bela, - pasišaipė jis.

Apsimečiau, kad negirdėjau.

- Negi tave taip slegia Forksas, kad nė gyventi nebenori? – paklausė jis, kai vis dar nieko neatsakiau.

- Sakei, kad tau gali kilti rūpesčių... nes mes dažnai kartu rodome viešumoje, - priminiau jam.

- Tai nerimauji, kad *man* gali kilti rūpesčių, jei *tu* negrįši namo? - jo balsas vis dar buvo piktas ir kandus.

Linktelėjau, neatitraukdama žvilgsnio nuo kelio.

Jis kažką suniurnėjo, bet taip tyliai ir greitai, kad nesupratau.

Likusią kelionės dalį tylėjome. Jutau, kaip nuo jo sklinda įsiūčio ir priekaištų bangos, ir nesugalvojau, ką atsakyti.

Tada kelias baigėsi ir virto siauru takeliu, pažymėtu nedidele medine rodykle. Pastačiau automobilį ant siauro kelkraščio ir išsigandusi išlipau. Jis ant manęs pyko, ir dabar, kai nevairuosiu, teks pažvelgti į jį. Oras atšilo, po debesimis buvo beveik tvanku. Taip šilta Forkse nebuvo nuo tada, kai čia atvykau. Nusivilkau megztinį ir užsirišau ant juosmens džiaugdama, kad apsirengiau lengvą palaidinę be rankovių – juolab, kad manęs laukia aštuonių kilometrų žygis.

Išgirdau trinktelint jo dureles ir atsigręžusi pamačiau, kad jis taip pat nusirengė megztinį. Stovėjo nusisukęs nuo manęs ir žvelgė į tankią girią už pikapo.

- Čionai, - tarė jis, dirstelėjęs per petį į mane, vis dar sugižęs. Ir žengė į girios tankmę.

- O takelis? - mano balse aiškiai buvo justis klaikas, kai skubėjau aplink pikapą, kad jį pavyčiau.

- Sakiau, kad kelio gale bus takelis, o ne kad juo eisime.

- Eisime be tako? - apimta nevilties paklausiau.

- Neleisiu tau pasiklysti.

Tada jis pašaipiai šypsodamasis atsisuko į mane, ir aš aiktelėjau. Jis vilkėjo baltus be rankovių marškinius, jie buvo atsagstyti, lygi balta kaklo oda perėjo į marmurinę krūtinę, o tobulų raumenų nebeslėpė

drabužiai. Jis buvo toks nuostabus, kad mane skaudžiai nusmelkė neviltis. Ši dieviška būtybė nieku gyvu negali būti man skirta.

Edvardas žvelgė į mane, sutrikdytas mano kankinio išraiškos.

- Nori namo? - tyliai paklausė jis, kitokios nei mano kančios sklidinu balsu.

- Ne. - Ėjau pirmyn, kol atsidūriau šalia jo, nenorėjau gaišti nė sekundės, kai galiu būti su juo.

- Kas negerai? - švelniai paklausė jis.

- Aš prasta keliauninkė, - liūdnai tariau. - Turėsi būti labai kantrus.

- Aš galiu būti kantrus – jei labai pasistengiu. - Jis nusišypsojo ir žvelgdamas man į akis pabandė ištraukti mane iš nepaaiškino nusiiminimo.

Stengiausi šypsotis, bet šypsena neatrodė nuoširdi. Jis tyrinėjo mano veidą.

- Parvešiu tave namo.

Nesupratau, ar jis tai pažadėjo besąlygiškai, ar tik tuo atveju, jei išvyksime tuoj pat. Žinojau, kad jis mano, jog mane kamuoja baimė, ir vėl pradžiugau, kad esu vienintelis žmogus, kurio minčių jis negali girdėti.

- Jei nori, kad iki saulėlydžio nukėblinčiau per džiungles aštuonis kilometrus, tai verčiau jau pradėk rodyti kelią, - kandžiai ištariau.

Jis suraukęs kaktą dėbtelėjo į mane, bandydamas suprasti mano toną ir išraišką.

Po akimirkos pasidavė ir patraukė į girią.

Nebuvo taip sunku, kaip nuogaštavau. Kelias daugiausia buvo lygus, jis patraukdavo man iš kelio drėgnus paparčius ir samanų kuokštus. Kai jo tiesus takelis vesdavo per nuvirtusius medžius ar uolas, jis man pagelbėdavo, kilstelėdavo už alkūnės ir tučtuojau paleisdavo,

kai pereidavau kliūtį. Nuo jo šalto prisilietimo širdis imdavo tuksėti kaip pašėlusį. Porą kartų iš jo veido supratau, kad jis kažkoku būdu tai girdi.

Kiek įmanydama stengiausi nežiūrėti į jo tobulą kūną, bet dažnai nepavykdavo. Kaskart nuo jo grožio mane nusmelkdavo liūdesys.

Didžiąją kelio dalį žingsniavome tylomis. Kartais jis ko nors pasiteiraudavo, ko dar nespėjo sužinoti dvi dienas kamantinėjęs. Pasidomėjo mano gimtadieniais, pradinės mokyklos mokytojais, gyvūneliais, kuriuos laikiau. Teko prisipažinti, kad nugalabijusi tris žuvytes iš eilės atsisakiau šio sumanymo. Tai išgirdęs jis nusikvatojo garsiau nei įprastai – iš miško atsklido aidas lyg varpo dūžiai.

Keliavome vos ne iki pietų, bet jis nė sykio neparodė nekantraująs. Giria driekėsi priešais mus lyg beribis senų medžių labirintas, ir aš jau pradėjau būgštauti, kad mes niekada neberasime kelio atgal. Edvardas šiame žaliame raizginyje jautėsi ramus ir patenkintas, neatrodė, kad bent kartą būtų sudvejojęs, kur eiti.

Po kelių valandų pro medžių šakas besiskverbianti šviesa pakito, drumzlini samaniniai atspalviai virto šviesiai žaliais. Sušvito saulė, kaip Edvardas ir buvo numatęs. Pirmą kartą nuo tada, kai įžengėme į mišką, pajutau džiugų virpulį, kuris netrukus virto nekantrumu.

- Ar dar toli? - nutaisiusi piktą veidą paerzinau jį.

- Jau nebe. - Jis šyptelėjo, kad mano nuotaika pasikeitė. - Ar matai tą šviesą priekyje?

Įsistebeilijau į girios tankmę.

- Hm, turėčiau matyti?

Edvardas išsišiepė.

- Galbūt tavo akims dar ankstoka.

- Laikas apsilankyti pas okulistą, - suburbėjau.

Jis dar plačiau išsiviepė.

Bet tada, dar už šimto metrų, aiškiai išvydau properšą tarp medžių, toje vietoje šviesa buvo ne žalia, o gelsva. Paspartinau žingsnį, ėmiau vis labiau nekantrauti. Jis praleido mane į priekį, o pats tyliai sekė iš paskos.

Pasiekiau šviesos telkinio pakraštį ir per paskutinius paparčius žengiau į nuostabiausią vietą iš visų, kiek man teko matyti. Pievelė buvo maža, visiškai apvali ir pilna laukinių gėlių: violetinių, geltonų ir švelniai baltų. Kažkur netoliese girdėjau čiurlenančią upelio dainą. Tiesiai virš galvos kabanti saulė užliejo pievą balzganai gelsvais spinduliais. Apimta jaudulio lėtai žengiau per minkštą žolę, siūruojančias gėles ir šiltą, paauksuotą orą. Pusiaukelėje atsisukau, norėdama pasidžiaugti kartu su Edvardu, bet jo už manęs nebuvo. Išsigandusi ūmiai apsigrėžiau ir apsidairiau. Galop išvydau jį proskynos pakraštyje, vis dar po tamsiais medžių šešėliais, budriai stebintį mane. Tik tada prisiminiau, kas buvo išdulkėję iš galvos besidžiaugiant pievele – kad Edvardas šiandien žadėjo atskleisti savo ir saulės paslaptį.

Iš smalsumo žibančiomis akimis žengiau prie jo. Jis žvelgė nedrąsiai, abejodamas. Padrąsinamai nusišypsojau ir pamojau jam ranka, tada priėjau dar arčiau. Jis perspėjamai iškėlė ranką, sudvejojau, nusileidau ant kulnų.

Edvardas giliai įkvėpė ir išėjo į skaisčią vidurdienio saulės šviesą.

13. PRISIPAŽINIMAI

EDVARDAS SAULĖJE ATRODĖ STULBINAMAI.

Nepripratau, nors visą popietę į jį spoksojau. Jo oda, mažumėlę paraudusi nuo vakarykštės medžioklės, tikrąja žodžio prasme spindėjo, tarsi į ją būtų prismaigstyta tūkstančiai mažulyčių deimantų. Jis gulėjo žolėje nė nekrustelėdamas, atsegti marškiniai apnuogino švytinčią lyg nulietą krūtinę ir žaižaruojančias rankas. Tviskantys alyviniai vokai buvo užmerkti, nors jis, žinoma, nemiegojo. Tobula skulptūra, iškalta iš kažkokio nežinomo akmens, glotni it marmuras, žėrinti it krištolas.

Retkarčiais lūpos sujudėdavo, taip greitai, kad atrodydavo, jog virpa. Bet kai paklausiau, Edvardas atsakė, kad dainuoja; jis dainavo taip tyliai, kad negirdėjau.

Aš taip pat džiaugiausi saule, nors oras galėjo būti ir sausesnis. Mielai būčiau atsigulusi ant nugaros, kaip ir jis, ir leidusi saulei šildyti veidą. Tačiau sėdėjau susirietusi, pasirėmusi smakrą į kelius, nenorėjau

nuleisti nuo jo akių. Dvelkė švelnus vėjelis, taršė man plaukus ir šiureno žolę, siūbuojančią aplink jo nejudantį kūną.

Pievelė, kuri iš pradžių atrodė tokia įspūdinga, nublanko prieš jo didybę.

Dvejodama ir vis dar būgštaudama, kad jis neišnyktų kaip stebuklas, pernelyg gražus, kad būtų tikras, ištiesiau pirštą ir perbraukiau per jo mirguliuojančią plaštaką, kiek galėjau pasiekti. Dar kartą nusistebėjau, kokia ji lygi, švelni kaip šilkas, vėsi kaip akmuo. Pakėlusį galvą pamačiau, kad jis atsimerkęs stebi mane. Akys irisinio saldainio spalvos, po medžioklės šviesesnės, šiltesnės. Tobulų lūpų kampučiai nuo šypsenos užsiritę į viršų.

- Nebijai manęs? - žaismingai paklausė, bet jo skambiame balse išgirdau smalsumą.

- Ne daugiau kaip visuomet.

Jis nusišypsojo plačiau; saulėje blykstelėjo dantys.

Pasislinkau arčiau, ištiesiau ranką ir pirštų galiukais paglosčiau dilbį. Mačiau, kad mano pirštai virpa, ir žinojau, kad jis tai pastebės.

- Neprieštaruji? - paklausiau, nes jis vėl užsimerkė.

- Ne, - neatsimerkdamas atsakė jis. - Neįsivaizduoji, kaip malonu, - atsiduso jis.

Švelniai perbraukiau pirštais nepriekaištingus rankos raumenis, pasekiau melsvų venų vingiais iki alkūnės linkio. Kita ranka pabandžiau apversti jo plaštaką. Supratęs, ko noriu, jis vienu stulbinamai greitai judesiu atvertė delną; mano pirštai akimirksniui sustingo jo rankoje.

- Atleisk, - sumurmėjo jis.

Pažvelgusi pamačiau, kad jo auksinės akys vėl užmerktos.

- Šalia tavęs taip lengva būti savimi.

Pakėliau jo ranką, pavarčiau stebėdama, kaip ant delno žėri saulė. Prisitraukiau ją arčiau prie veido, bandydama įžiūrėti odoje paslėptus deimantus.

- Pasakyk, ką galvoji, - sušnabždėjo jis. Mačiau, kaip jis įdėmiai žiūri į mane. - Man vis dar taip keista nežinoti.

- Supranti, mes visą laiką taip jaučiamės.

- Sunkus gyvenimas. - Gal man tik pasigirdo gailesčio gaidelė jo balse? - Bet tu neatsakei.

- Aš troškau žinoti, ką galvoji tu... - sudvejojau.

-Ir?

- Troškau patikėti, kad esi tikras. Ir dar troškau nebijoti.

- Nenoriu, kad bijotum. - Jo balsas tebuvo švelnus kuždesys. Išgirdau tai, ko jis negalėjo pažadėti: kad man nereikia nuogąstauti, kad nėra ko bijoti.

- Na, ne visai tą baimę turėjau galvoje, nors apie tai irgi reikės pagalvoti.

Jis pasikėlė taip greitai, kad nė nepastebėjau, pasirėmė dešine ranka, kairysis delnas tebebuvo mano rankose. Angeliškas veidas atsidūrė vos už kelių centimetrų nuo manęs. Gal būčiau krūptelėjusi jam taip netikėtai priartėjus, bet negalėjau nė pajudėti. Auksinės akys mane užhipnotizavo.

- Tuomet ko bijai? - įtaigiai sušnabždėjo jis.

Bet aš negalėjau atsakyti. Kaip anuomet savo veidu pajutau jo vėsus alsavimą. Nuo saldaus, malonaus kvapo burna prisipildė seilių. Tai buvo nepanašu į nieką kita. Nejučia, nieko negalvodama pasilenkiau arčiau prie jo ir įkvėpiau.

Edvardas pasitraukė, išplėšė savo delną iš mano rankų. Kol susigaudžiau, jis jau buvo už penkių metrų nuo manęs, pievelės

pakraštyje, tamsiame aukštos eglės šešėlyje. Jis žiūrėjo į mane tamsiomis akimis, neįžvelgiama veido išraiška.

Jaučiausi įskaudinta ir sukręsta, ir tai atsispindėjo mano veide. Gėlė tuščias rankas.

-Atleisk... Edvardai... - šnabždėjau. Žinojau, kad jis girdi.

- Duok man akimirką, - šūktelejo jis pakankamai garsiai mano ne tokioms jautrioms ausims.

Sėdėjau labai ramiai. Po dešimties neįtikėtina ilgų sekundžių jis grįžo atgal, pagal jį labai lėtai. Maždaug už metro sustojo ir grakščiai atsisėdo ant žemės susikryžiaavęs kojas. Nė sykio nenuleido nuo manęs akių. Porą kartų giliai įkvėpė, tada atsiprašydamas šyptelėjo.

- Labai labai atsiprašau. - Jis sudvejojo. - Ar suprasi, ką turiu omeny, jei pasakysiu, kad esu tik žmogus?

Linktelėjau, negalėdama nusijuokti iš jo pokšto. Pamažu suvokiau pavojų, ir mano venomis plūstelėjo adrenalinas. Jis tai užuodė iš ten, kur sėdėjo. Šypsenėlė tapo pašaipei.

- Esu geriausias pasaulyje plėšrūnas, ar ne? Viskas manyje tave gundo: mano balsas, veidas, netgi *kvapas*. Tarsi man to reikėtų!

Jis netikėtai pašoko ant kojų ir nudūmė, akimirksniu dingo iš akių. Pamačiau jį po tuo pačiu medžiu – per pusę sekundės jis aplėkė aikštelę.

- Tarsi galėtum nuo manęs pabėgti, - jis karčiai nusijuokė.

Edvardas ištiesė ranką ir be vargo nulaužė pusės metro storio eglės šaką. Lūždama ji kurtinamai sutraškėjo. Akimirką laikė ją rankoje, tada svaiginamu greičiu sviedė į kitą didžiulį medį ir suskaldė, medis nuo smūgio sudrebėjo ir palinko.

Ir štai jis vėl stovėjo priešais mane, už pusės metro, sustingęs kaip akmuo.

- Tarsi galėtum mane įveikti, - švelniai ištarė jis.

Sėdėjau nejudėdama, bijodama jo labiau nei kada nors anksčiau. Niekada nemačiau jo šitokio laisvo, nusimetusio kruopščiai kurtą kaukę. Jis dar niekada nebuvo toks nežmoniškas... ir toks gražus. Išblyškusi, išplėtusi akis, sėdėjau kaip paukštelis, pakerėtas gyvatės žvilgsnio.

Jo mielose akyse, regis, sužibo džiaugsmas. Paskui, po kelių sekundžių, jos apniuko. Į veidą pamažu grįžo buvęs liūdesys.

- Nebijok, - sumurmėjo jis, švelnus balsas nenorom skambėjo viliojamai. - Aš pažadu... - jis sudvejojo, - Aš *prisiekiu* tavęs neįskaudinti. - Atrodė, kad jam labiau rūpi įtikinti save negu mane.

- Nebijok, - vėl sušnabždėjo jis perdėm lėtai eidamas artyn.

Jis grakščiai atsisėdo, tyčia neskubėdamas, mūsų veidai atsidūrė tame pačiame aukštyje, vos per pusmetrį vienas nuo kito.

- Prašau man atleisti, - oficialiai ištarė jis. - Negalėjau susivaldyti. Tu mane užklupai iš pasalų. Bet dabar elgsiuosi kuo gražiausiai.

Jis laukė, bet aš niekaip negalėjau prabilti.

- Šiandien aš neištroškęs, tikrai, - mirktelėjo jis.

Nebeištverusi nusijuokiau, bet balsas drebėjo, sunkiai atgavau kvapą.

- Ar tau viskas gerai? - meiliai paklausė jis, lėtai, atsargiai ištiesė savo marmurinę ranką ir įdėjo man į delną.

Pažvelgiau į jo glotnią, šaltą plaštaką, paskui į akis. Jos buvo švelnios, atgailaujančios. Vėl nukreipiau žvilgsnį į ranką ir tyčia ėmiau braukti pirštais delno linijas. Pakėliau akis ir droviai nusišypsojau.

Jis atsakė nuostabiausia šypsena.

- Tai apie ką mudu kalbėjomės, kai aš taip šiurkščiai pasielgiau? - paklausė jis malonia praeito amžiaus tarme.

- Visiškai neprisimenu.

Jis šyptelėjo, bet veidas buvo susigėdęs.

- Manau, mes šnekėjomės apie tai, ko tu dar bijai be akivaizdžių dalykų.

- O taip, tiesa.

-Na?

Pažvelgiau į jo ranką ir ėmiau bet ką paišinėti ant lygaus, mirguliuojančio delno. Bėgo sekundės.

- Kaip greitai susierzinu, - atsiduso jis.

Žvelgiau jam į akis ir staiga supratau, kad jam tai irgi nauja, kaip ir man. Nors ir kokią didžiulę patirtį sukaupė per daugel metų, jam taip pat buvo sunku. Ši mintis mane padrašino.

- Bijau... nes, na, dėl akivaizdžių priežasčių negaliu su tavim *pasilikti*. Ir dar bijau, nes daug stipriau nei derėtų trokštu su tavim pasilikti. - Kalbėdama žvelgiau į jo rankas. Buvo sunku tai balsiai išstarti.

- Taip, - pamažu sutiko jis. - To iš tiesų verta bijoti. Trokšti būti su manim. Tai tikrai neišeis tau į naudą.

Susiraukiau.

- Man jau seniai reikėjo išeiti, - atsiduso jis. - Turėčiau dabar pat išeiti. Bet nežinau, ar galėčiau.

- Nenoriu, kad išeitum, - graudžiai sumurmėjau vėl nudelbus akis.

- Kaip tik todėl ir turėčiau. Bet nesijaudink. Aš iš tiesų esu savanaudis. Pernelyg geidžiu tavo draugijos, kad pasielgčiau taip, kaip privalau.

- Džiaugiuosi.

- Nesidžiauk!

Jis ištraukė savo ranką, šįsyk jau švelniau; balsas buvo griežtesnis nei paprastai. Ir vis dėlto daug gražesnis už bet kurio žmogaus balsą. Sunku buvo susigaudyti – jo nuotaika taip sparčiai keitėsi, kad vis likdavau apstulbusi ir suglumusi.

- Geidžiu ne tik tavo draugijos! Niekada *to* neužmiršk. Niekada neužmiršk, kad tau esu daug pavojingesnis nei kam nors kitam.

Jis nutilo, pakėlusį galvą pamačiau, kad nereginiomis akimis stebėjimą į girią.

Akimirką svarsčiau.

- Manau, kad nevisiškai suprantu, ką nori pasakyti – bent jau pastaruoju teiginiu, - tariau.

Jis pažvelgė į mane ir nusišypsojo, nuotaika vėl pasikeitė.

- Kaip tau paaiškinti? - susimąstė jis. - Ir kad vėl tavęs neišgąsdinčiau...hmmm.

Ko gero, nė nepastebėdamas jis padėjo savo delną į manąjį; tvirtai ją suspaudžiau abiem rankomis. Jis pažiūrėjo į mūsų rankas.

- Tai be galo malonu, ta šiluma, - atsiduso jis.

Po kiek laiko surikiavo mintis.

- Žinai, kad kiekvieno skonis skirtingas? - prabilo jis. – Vieni mėgsta šokoladinius ledus, kitiems labiau patinka žemuoginiai.

Linktelėjau.

- Atsiprašau, kad lyginu su maistu – nesugalvoju, kaip kitaip paaiškinti.

Nusišypsojau. Jis gailiai šyptelėjo.

- Supranti, kiekvienas žmogus kitaip kvepia. Jei uždarytum alkoholiką kambaryje, pilname išsivadėjusio alaus, jis mielai jį išgertų. Bet jeigu jis gydosį nuo alkoholizmo, panorėjęs galėtų atsispirti. Tarkime, tame kambaryje pastatytume taurę šimtamečio brendžio, rečiausio, tauriausio konjako ir paskleistume aplink jo aromata. Kaip manai, kaip jis tuomet pasielgtų?

Mes sėdėjome tylomis, žvelgėme vienas kitam į akis bandydami išskaityti kito mintis.

Jis pirmasis nutraukė tylą.

- Galbūt tai neteisingas palyginimas. Gal jam būtų per daug lengva atsisakyti brendžio. Turbūt alkoholiką reikėjo paversti narkomanu.

- Taigi sakai, kad tau esu aukščiausios rūšies heroinas? - pasišaipiau,

bandydama praskaidrinti nuotaiką.

Jis, regis, įvertino mano pastangas ir šyptelėjo.

- Taip, tu man tikrai aukščiausios rūšies heroinas.

- Ar dažnai taip nutinka? - paklausiau.

Jis žvelgė virš medžių viršūnių ir galvojo, ką atsakyti.

- Kalbėjaisi apie tai su broliais, - žiūrėdamas į tolį atsakė jis. - Džasperiui jūs visi maždaug vienodi. Jis neseniai prisidėjo prie mūsų šeimos. Jam apskritai sunku atsispirti. Jis dar neišmoko skirti įvairių kvapų, skonių. - Edvardas atsiprašydamas dirstelėjo į mane.

- Atleisk, - ištarė jis.

- Viskas gerai. Tik nesijaudink, kad mane įžeisi ar išgąsdinsi, ar dar ką nors. Tu šitaip mąstai. Aš suprasiu, ar bent jau pasistengsiu suprasti. Tiesiog aiškink, kaip sugebi.

Jis giliai įkvėpė ir vėl pažvelgė į dangų.

- Taigi Džasperis abejoja, ar kada nors sutiko žmogų, kuris jam būtų toks... - jis patylėjo, ieškodamas tinkamo žodžio, - ...*patrauklus*, kaip tu man. Iš to sprendžiu, kad ne. Emetas, taip sakant, jau ilgiau laikosi abstinencijos, jis supranta, ką turiu omeny. Jis sakė, kad jam taip buvo nutikę du kartus, antrą kartą stipriau nei pirmą.

- O tau?

- Niekada.

Žodis akimirką tvyrojo šiltame vėjelyje.

- Ką gi Emetas darė? - paklausiau, norėdama nutraukti tylą.

Nereikėjo šito klausti. Jo veidas apniuko, pirštai mano delne susigniaužė į kumštį. Jis nusigrėžė. Laukiau, bet Edvardas nesiruošė atsakyti.

- Manau, kad žinau, - galop tariau.

Jis pakėlė akis; veido išraiška buvo ilgesinga, maldaujama.

- Net ir stipriausi gali neištverti, ar ne?

- Ko tu prašai? Mano leidimo? - balsas skambėjo aštriau, nei ketinau. Stengiausi kalbėti maloniai – spėjau, kad toks nuoširdumas jam daug kainavo. - Norėjau paklausti, tai negi nėra vilties? - *kaip ramiai šnekėjau apie savo mirtį!*

- Ne, ne! - Jis tučtuojau pasigailėjo. - Be abejo, yra! Turėjau galvoje, aš tikrai ne... - jis neužbaigė sakinio. Akys skverbėsi į manąsias. - Mums bus kitaip. Emetas... tai buvo nepažįstami žmonės, netyčia jam pasipainioję kelyje. Tai įvyko labai seniai, ir jis nebuvo toks... patyręs, toks atsargus kaip dabar.

Edvardas nutilo ir įdėmiai žvelgė į mane, kol aš viską apmąščiau.

- Taigi jei būtume susitikę... na, tamsiame skersgatvyje ar panašiai... - nutilau.

- Turėjau sukaupti visas jėgas, kad nepašokčiau vidury klasės, pilnos mokinių, ir... - jis staiga nutilo ir nusisuko. - Kai praėjai pro mane, per vieną akimirką vos nesugrioviau visko, ką Karlailas mums kūrė. Jei nebūčiau trandęs savo troškulio pastaruosius, na, daugybę metų, nebūčiau galėjęs susilaikyti.

Jis tylėdamas rūsčiai žvelgė į medžius. Tada abu kai ką prisiminėme, ir jis niūriai dėbtelėjo į mane.

- Tikriausiai pamanei, kad man galvoj negerai.

- Nesupratau, kodėl taip elgiesi. Kaip galėjai taip greitai imti manęs nekęsti...

- Man tu pasirodei lyg kokia piktoji dvasia, atėjusi tiesiai iš mano asmeninio pragaro sugriauti gyvenimo. Tavo kūno kvapas... Pačią pirmą dieną pamaniau, kad išvarysi mane iš proto. Per tą valandą sugalvojau šimtus įvairiausių būdų išsivilioti tave iš klasės, pasilikti su tavim vienu du. Grūmiausi su savo troškimais, galvojau apie savo šeimą, kas jiems būtų. Turėjau sprukti, pradingti nespėjęs ištarti tų žodžių, kuriais būčiau tave pasikvietęs...

Paskui jis pažvelgė į mano apstulbusį veidą, kai bandžiau suvokti jo karčius prisiminimus. Jo auksinės akys iš po blakstienų degino mane, žvilgsnis buvo hipnotizuojantis ir mirtinas.

- Tu būtum sekusi, - tvirtino jis.

Stengiausi kalbėti ramiai.

- Be abejo.

Jis pažvelgė į mano rankas, ištrūkau iš jo žvilgsnio galios.

- O paskui, kai bergždžiai bandžiau pakeisti tvarkaraštį ir taip išsisukti nuo tavęs, tu ir vėl atsidūrei šalia. Tame uždareme, šiltame kambarėlyje kvapas tiesiog varė iš proto. Anuomet vos nepasiėmiau tavęs. Ten buvo vienintelė trapi žmogiška būtybė – taip lengva susidoroti.

Suvirpėjau šiltoje saulėje – iš naujo jo akimis atgaminau savo prisiminimus ir tik dabar suvokiau pavojų. Vargšė ponija Koup; vėl sudrebėjau pagalvojusi, kaip netyčia vos neprisidėjau prie kito žmogaus mirties.

- Bet aš atsispyriau. Nežinau kaip. Prisiverčiau *nelaukti* tavęs, *nesekti* paskui tave po pamokų. Lauke, kai nebeužuodžiau tavo kvapo, buvo lengviau blaiviai mąstyti, teisingai spręsti. Išleidau visus netoli namų – gėdijausi jiems pasakyti, koks silpnas buvau, jie tik suprato, kad kažkas negerai – ir nuvažiavau tiesiai pas Karlailą į ligoninę, pasakyti jam, kad išeinu.

Nustebusi stebeilijau į jį.

- Apsikeičiau su juo automobiliais – jo bakas buvo pilnas, o aš nenorėjau sustoti. Nedrįsau grįžti namo, pažvelgti Esmei į akis. Ji nebūtų manęs lengvai išleidusi. Būtų bandžiusi įtikinti, kad tai nebūtina...

Kitą rytą buvau Aliaskoje. - Jis kalbėjo susigėdęs, lyg prisipažintų esąs didžiausias bailys. - Ten su keliais senais pažįstamais praleidau dvi dienas... tačiau pasiilgau namų. Negalėjau pakelti minties, kad nuliūdinau Esmę ir kitus savo šeimos narius. Gryname kalnų ore buvo sunku tikėti, kad tu tokia patraukli. Įtikinau save, kad pabėgdamas pasielgiau kaip silpnavalis. Ir anksčiau nugalėdavau pagundas, ne tokias stiprias, nė iš tolo, bet buvau tvirtas. Kas tu esi, maža nereikšminga mergiote, - jis staiga šyptelėjo, - kad išguitum mane iš vietos, kurioje noriu būti? Taigi grįžau... - Jis užsižiūrėjo į dangų.

Negalėjau pratarti nė žodžio.

- Ėmiausi visų atsargumo priemonių: prieš susitikdamas su tavim medžiodavau, maitinausi daugiau nei paprastai. Buvau tikras, kad esu pakankamai stiprus ir galėsiu bendrauti su tavim kaip su bet kuriuo kitu žmogumi. Didžiavausi savimi.

Be abejo, viską apsinkino tai, kad negalėjau paprasčiausiai perskaityti tavo minčių ir sužinoti, ką apie mane galvoji. Nebuvau pratęs eiti aplinkiniais keliais – teko tavo žodžių klausytis Džesikos galvoje... jos mintys ne itin originalios, ir mane erzino, kad turiu tuo tenkintis. Ir dar negalėjau žinoti, ar tikrai galvoji tai, ką sakai. Tai siaubingai nervino, - prisiminęs susiraukė jis.

Norėjau, kad kaip nors užmirštum mano elgesį pirmąją dieną, tad nusprendžiau pasikalbėti su tavim kaip su bet kuriuo kitu žmogumi. Nekantravau, vyliausi iššifruoti kai kurias tavo mintis. Bet tu buvai

pernelyg įdomi, mane nejučia sužavėjo tavo posakiai... O kartais sujudindavai orą ranka ar plaukais, ir mane vėl apsvaigindavo kvapas.

Žinoma, paskui tavęs vos nesutraikė mano akyse. Vėliau sugalvojau puikų pasiteisinimą, kodėl tą akimirką taip pasielgiau – jei nebūčiau tavęs išgelbėjęs, jei tu būtum prieš mane paplūdusi kraujais, nemanau, kad būčiau susilaikęs ir neišsidavęs, kas mes esame. Bet šį paaiškinimą sugalvojau vėliau. Tuo metu mano galvoje tebuvo viena mintis: „Tik ne ji.“

Jis užsimerkė paskendęs skaudžiuose prisiminimuose. Klausiausi daugiau širdimi nei protu. Sveikas protas sakė, kad turėčiau išsigąsti. Tačiau man palengvėjo, kai pagaliau daug ką supratau. Mane užliejo užuojauta dėl visko, ką jis iškentėjo, gailėjau jo net dabar, kai prisipažino trokštąs mano gyvybės.

Galop silpnu balsu ištariau:

- Ligoninėje?

Jis žvilgtelėjo į mane.

- Jaučiausi priblokštas. Negalėjau patikėti, kad pastačiau mus visus į pavojų, kad atsidūriau tavo – būtent tavo – valdžioje. Tarsi man būtų stigę dar vieno motyvo tave nužudyti. - Abu krūptelėjome, kai jam išsprūdo tas žodis. - Tačiau rezultatas buvo priešingas, - greitai kalbėjo jis toliau. - Ginčijausi su Rozali, Emetu ir Džasperiu, kai jie tvirtino, kad dabar pats laikas... Tai buvo pats aršiausias iš visų mūsų ginčų. Karlailas buvo mano pusėje, ir Alisa. - Tardamas jos vardą jis nutaisė keistą grimasą. Neįsivaizdavau kodėl. - Esmė liepė elgtis taip, kad galėčiau pasilikti. - Jis atlaidžiai pakraipė galvą.

Visą kitą dieną klausiausi minčių tų žmonių, su kuriais kalbėjaisi, ir apstulbau, kad tesėjai pažadą. Visiškai nesupratau tavęs. Tačiau žinojau, kad negaliu artimiau su tavim bendrauti. Kiek įmanydamas stengiausi laikytis nuo tavęs atokiai. Ir kasdien tavo kūno, tavo

alsavimo, tavo plaukų kvapas... jis veikė mane taip pat stipriai, kaip pirmą dieną.

Mūsų žvilgsniai vėl susitiko, jo akys buvo stulbinamai švelnios.

- Be to, - toliau kalbėjo jis, - jei tą pačią pirmą akimirką *būčiau* išdavęs mus visus, jausčiausi geriau, negu įskaudinęs tave dabar, kai nėra liudininkų ir niekas negali manęs sulaikyti.

Pasielgiau pakankamai žmogiškai ir paklausiau kodėl.

- Izabela, - jis aiškiai ištarė mano pilną vardą, tada laisvą ranką žaismingai pašiausė man plaukus. Nuo jo lengvo prisilietimo mano kūnu perbėgo šiurpuliai. - Bela, negalėčiau sau atleisti, jei kada nors tave sužeisčiau. Nenumanai, kaip man tai būtų skaudu. - Jis vėl susigėdęs nunarino galvą. - Kai įsivaizduoju tave sustingusią, išbalusią, atšalusią... kai pagalvoju, kad niekada nebeišvysiu, kaip parausti, niekada nepamatysiu tavo akyse to nuojautos blyksnio, kai kiaurai mane permatai... tai būtų nepakeliama. - Jis pakėlė į mane savo nuostabias, kančios kupinas akis. - Dabar tu man esi svarbiausia pasaulyje. Svarbiausia iš visų kada nors buvusių žmonių.

Pokalbis taip greitai pakeitė kryptį, kad man net galva apsisuko. Nuo smagaus pašnekėsio apie man gresiančią mirtį staiga perėjome prie meilės prisipažinimo. Jis laukė, ir, nors žiūrėjau žemyn į mūsų rankas, žinojau, kad jo auksinės akys nukreiptos į mane.

- Tu, be abejo, jau žinai, ką aš jaučiu, - galop pratariau. – Esu čia... ir tai, šiurkščiai tariant, reiškia, kad verčiau mirčiau, nei išsiskirčiau su tavim. - Suraukiau kaktą. - Esu kvailė.

- Taip, tu *tikrai* kvailė, - nusijuokė jis. Mūsų žvilgsniai susitiko, ir aš taip pat nusijuokiau. Mes kvatojomės iš savo kvailumo ir iš šios akimirkos keistumo.

- Taigi liūtas ir ėriukas pamilo vienas kitą... - suniurnėjo jis.

Susijaudinusi nusukau akis.

- Koks paikas ėriukas, - atsidusau.

- Koks nesveikas, mazochistas liūtas. - Jis ilgai žvelgė į šešėlių pilną girią, o aš svarsčiau, kur nukrypo jo mintys.

- Kodėl?.. - pradėjau, bet nutilau, nežinodama, kaip užbaigti.

Jis atsisuko į mane ir nusišypsojo; saulė atsispindėjo nuo jo veido, dantų.

-Ką?

- Pasakyk, kodėl prieš tai nuo manęs pabėgai.

Šypsena išblėso.

- Juk žinai kodėl.

- Ne, turėjau galvoje, ką *būtent* blogai padariau? Supranti, turėsiu saugotis, tai verčiau jau iškart pradėsiu mokytis, ko neturėčiau daryti. Pavyzdžiui, šitaip, - perbraukiau per viršutinę jo plaštakos dalį, - atrodo, viskas gerai.

Jis vėl nusišypsojo.

- Tu nieko blogo nepadarei, Bela. Tai aš kaltas.

- Bet aš noriu tau padėti kuo galiu, kad būtų lengviau.

- Na... - jis valandėlę svarstė. - Viskas įvyko dėl to, kad atsidūrei taip arti. Dauguma žmonių instinktyviai mūsų šalinasi, juos atbaido mūsų kitoniškumas... Nesitikėjau, kad šitaip priartėsi. Ir dar tavo *gerklės* kvapas. - Jis nutilo, pažiūrėjo, ar aš neįsižeidžiau.

- Gerai, - lengvabūdiškai tariau, stengdamasi išsklaidyti staiga kilusią įtampą. Pritraukiau prie savęs smakrą. - Taigi gerklės nerodysiu.

Tai padėjo; jis nusijuokė.

- Ne, tiesą sakant, labiausiai nustebau.

Jis pakėlė laisvąją ranką ir švelniai uždėjo iš šono man ant kaklo. Sėdėjau labai ramiai, žvarbus jo prisilietimas buvo lyg perspėjimas – perspėjimas, liepiantis išsigąsti. Tačiau baimės nejaučiau. Kilo visai kitokie jausmai.

- Matai, - tarė jis. - Viskas kuo puikiauusiai.

Mano širdis daužėsi, troškau ją sulėtinti, jaučiau, kad taip viską dar labiau apsunkinu – kai venose šitaip pulsuoja kraujas. Be abejo, jis tai girdi.

- Tavo skruostai žaviai paraudę, - sumurmėjo jis. Švelniai išlaisvino kitą plaštaką. Mano rankos suglebo ant kelių. Jis švelniai paglostė man skruostą, tada marmuriniais delnais suėmė mano veidą.

- Sėdėk labai ramiai, - sušnabždėjo jis, tarsi ir taip nebūčiau sustingusi.

Pamažu, nenuleisdamas nuo manęs akių, jis pasilenkė prie manęs.

Tada staigiai, bet labai švelniai priglaudė savo šaltą skruostą prie duobutės kaklo apačioje. Net jei ir būčiau norėjusi, nebūčiau galėjusi nė krustelėti. Klausiausi jo tolygaus alsavimo, stebėjau, kaip bronziniuose plaukuose žaidžia saulė ir vėjas. Plaukai buvo pati žmogiškiausia jo dalis.

Jo pirštai lėtai ir atsargiai nuslydo mano kaklu žemyn. Paširpau, girdėjau, kaip jis sulaikė kvapą. Tačiau delnai švelniai nučiuožė iki pečių ir sustojo.

Jis pasuko veidą į šoną, nosimi perbraukė mano raktikaulį. Tada švelniai priglaudė vieną skruostą prie mano krūtinės ir nurimo.

Klausėsi mano širdies.

- Ak, - atsiduso.

Nežinau, kiek laiko prasėdėjome nejudėdami. Galėjo praeiti ištisos valandos. Galop mano širdies tvinksniai sulėtėjo, bet jis nė nekrustelėjo, tik tyliai laikė mane apkabinęs. Žinojau, kad bet kurią akimirką jam to gali būti per daug, ir mano gyvenimas baigsis – taip greitai, kad gal net nepastebėsiu. Tačiau negalėjau prisiversti bijoti. Negalėjau galvoti apie nieką kita, tik apie tai, kad jis mane liečia.

Ir tada, pernelyg greitai, jis mane paleido.

Akys buvo ramios.

- Kitą kartą nebebus taip sunku, - patenkintas tarė jis.

- Tau buvo labai sunku?

- Ne, toli gražu ne taip blogai, kaip įsivaizdavau. O tau?

- Ne, ir man nebuvo... blogai.

Jis nusišypsojo iš mano išsisukinėjimo.

- Supranti, ką turėjau omeny.

Šyptelėjau.

- Štai, - jis paėmė mano ranką ir priglaudė sau prie skruosto. -
Jauti, koks jis šiltas?

Paprastai ledinė jo oda išties buvo beveik šilta. Bet aš to beveik nepastebėjau, nes liečiau jo veidą, apie ką nuolat svajojau nuo pirmosios dienos, kai jį išvydau.

- Nejudėk, - sušnabždėjau.

Niekas negalėtų būti toks ramus kaip Edvardas. Jis užsimerkė ir gulėjo kaip akmuo, kaip skulptūra po mano pirštais.

Judėjau dar lėčiau nei jis, stengiausi nepadaryti jokio netikėto judesio. Glosčiau jo skruostą, švelniai perbraukiau per akių vokus, per alyvinius šešėlius po akimis. Vedžiau pirštais palei tobulos jo nosies liniją, paskui atsargiai palytėjau nepriekaištingas lūpas. Jis pravėrė burną, ir aš pirštų galiukais pajutau jo vėsų alsavimą. Troškau pasilenkti, įtraukti jo kvapo. Todėl patraukiau ranką ir atsilošiau, nenorėjau jo pernelyg spausti.

Jis atsimerkė, akys buvo alkanos. Ne tokios, kad išsigąščiau, bet veikiau tokios, nuo kurių man suspaudė po krūtine, o venomis vėl plūstelėjo kraujas.

- Norėčiau, - sušnabždėjo jis, - norėčiau, kad pajustum... tą painiavą... tą sumaištį... kurią jaučiu. Kad suprastum.

Jis pakėlė ranką prie mano plaukų, tada pirštais atsargiai perbraukė man per veidą.

- Tai pasakyk, - vos girdimai ištariau.

- Nemanau, kad pavyks. Jau sakiau, kad, viena vertus, būdamas tokia apgailėtina būtybė alkstu – trokštu – tavęs. Manau, šiek tiek gali tai suprasti. Vis dėlto, - šyptelėjo jis, - kadangi nesi priklausoma nuo kvaišalų, tikriausiai negalėsi visiškai įsijausti.

- Tačiau... - Jo pirštai atsargiai palietė mano lūpas, ir aš vėl virptelėjau. - Yra ir kitoks alkis. Alkis, kurio nė pats nesuprantu, kuris man svetimas.

- *Tai* suprantu geriau, nei tu manai.

- Nesu pratęs taip žmogiškai jaustis. Ar visuomet taip būna?

- Man? - patylėjau. - Ne, niekada. Iki šiol nebuvo.

Jis suėmė mano delnus. Jie atrodė tokie gležni jo geležinėse rankose.

- Nežinau, kaip mums būti artimiems, - prisipažino jis. - Nežinau, ar man pavyks.

Labai lėtai pasilenkiau į priekį, įspėjusi jį žvilgsniu. Priglaudžiau skruostą prie jo akmeninės krūtinės. Girdėjau, kaip jis kvėpuoja, daugiau nieko.

- To užtenka, - atsidusau ir užsimerkiau.

Jis labai žmogiškai mane apsikabino ir įsikniaubė veidu man į plaukus.

- Tau sekasi geriau nei manai, - pastebėjau.

- Turiu žmogiškus instinktus - galbūt jie giliai palaidoti, bet niekur nedingę.

Taip vėl prasėdėjome neišmatuojamą laiko tarpą; galvojau, ar jis taip pat nenori pajudėti kaip ir aš. Tačiau mačiau, kaip šviesa blėsta, mus ima liesti girios šešėliai, ir atsidusau.

- Tau laikas.

- Maniau, kad neskaitai mano minčių.

- Jos darosi aiškesnės. - Jo balse girdėjau šypseną.

Jis suėmė mane už pečių, pažvelgiau jam į akis.

- Galiu tau kai ką parodyti? - paklausė jis, ir jo akys staiga sužibo iš susijaudinimo.

- Ką tu man parodysi?

- Parodysiu, kaip *aš* keliauju per girią. - Jis pamatė mano veido išraišką. - Nesijaudink, tau nieko blogo nenutiks, ir daug greičiau pasieksime tavo pikapą. - Jo lūpose žaidė tokia nuostabi šelmiška šypsenėlė, kad man vos nesustojo širdis.

- Pasiversi šikšnosparniu? - abejodama paklausiau.

Jis nusikvatojo, garsiau, nei kada nors buvau girdėjusi.

- Regis, *šios* teorijos dar negirdėjau!

- Neabejoju, kad dažnai juo pasiverti.

- Eikš, baliuke, lipk man ant nugaros.

Luktelėjau, gerai nesuprasdama, ar Edvardas rimtai kalba, bet, rodos, jis nejuokavo. Pamatęs, kad dvejoju, šyptelėjo ir ištiesė man ranką. Mano širdis tuoj pat sutvaksėjo; nors jis ir negalėjo skaityti mano minčių, širdies dūžiai mane visuomet išduodavo. Paskui jis lengvai, man beveik nė nepadedant, užsimetė mane ant kupros, taip stipriai apsuko aplink save mano kojas ir rankas, kad paprastas žmogus būtų uždusęs. Jaučiausi taip, lyg laikyčiausi už akmens.

- Esu šiek tiek sunkesnė nei tavo įprasta kuprinė, - perspėjau.

- Cha! - prunkštelėjo jis.

Bemaž girdėjau, kaip išpūtė akis. Dar niekada nemačiau jo tokio linksmo.

Apstulbau, kai jis staiga sugriebė mano ranką, prispaudė delną sau prie veido ir giliai įkvėpė.

- Kaskart vis lengviau, - sumurmėjo jis.

O tada pradėjo bėgti.

Jei kada nors su juo būdama ir bijojau mirties, tai buvo niekai palyginti su tuo, kaip jaučiausi dabar.

Jis lėkė tamsiu, tankiu pomiškiu kaip kulka, kaip šmėkla. Nebuvo girdėti nė garso, jokio ženklo, kad pėdos liestų žemę. Jo kvėpavimas nepakito, niekas nerodė, kad jam būtų sunku. Tačiau medžiai skriejo pro šalį milžinišku greičiu, vos už poros centimetrų nuo mūsų.

Pernelyg bijojau, kad užsimerkčiau, nors šaltas girios oras gnaibė veidą, degino akis. Jaučiausi taip, lyg būčiau iškišusi galvą iš skrendančio lėktuvo. Ir pirmą sykį gyvenime mane nuo skrydžio ėmė pykinti.

Staiga viskas baigėsi. Rytą keliavome valandų valandas, kol pasiekėme Edvardo pievelę, o dabar per kelias minutes grįžome prie pikapo.

- Smagu, ar ne? - jo balsas iš susijaudinimo buvo aukštas.

Edvardas stovėjo nejudėdamas ir laukė, kol nulipsiu žemyn. Pabandžiau, bet raumenys manęs neklausė. Rankos ir kojos laikėsi jį apsvijusios, galva nemaloniai svaigo.

- Bela? - nerimaudamas pašaukė jis.

- Manau, man reikia atsigulti, - išstenėjau.

- O, atleisk.

Jis laukė, bet aš vis dar negalėjau pajudėti.

- Atrodo, man reikia pagalbos, - prisipažinau.

Jis tyliai nusijuokė ir švelniai atlaisvino sau nuo kaklo mano gniaužtus. Prieš jo geležinių rankų jėgą niekas nebūtų atsilaukęs.

Tada paėmė mane ant rankų kaip vaikelį ir pažvelgė į akis. Akimirka palaikė, tada atsargiai pasodino ant minkštų paparčių.

- Kaip jauties? - paklausė jis.

Galva taip beprotiškai sukosi, kad nesusigaudžiau, kaip jaučiuosi.

- Manau, apkvaitusi.

- Nuleisk galvą tarp kelių.

Pabandžiau, bet neką tegelbėjo. Lėtai įkvėpiau ir iškvėpiau, stengdamasi nejudinti galvos. Jaučiau, kad jis sėdi šalia. Bėgo laikas, ir pagaliau suvokiau, kad galiu pakelti galvą. Ausyse dusliai zvimbė.

- Turbūt tai nebuvo pati geriausia mintis, - susimąstė jis.

Stengiausi į viską žvelgti optimistiškai, bet balsas buvo silpnas.

- Ne, buvo labai įdomu.

- Cha! Tu balta kaip šmėkla – ne, tu balta kaip *aš!*

- Manau, man reikėjo užsimerkti.

- Kitą kartą nepamiršk.

- Kitą kartą! - suaimanavau.

Jis nusijuokė, vis dar puikios nuotaikos.

- Pamaiva, - suniurzgėjau.

- Atsimerk, Bela, - tyliai tarė jis.

Jis buvo šalia, veidas taip arti manęs. Jo grožis mane pribloškė, jo buvo per daug – prie tokio pertekliaus niekuomet nepriprasiu.

- Bėgdamas galvojau... - jis nutilo.

- Tikiuosi, apie tai, kaip neatsitrenkti į medžius.

- Kvailiuke, - sukikeno jis. - Bėgti man įgimta, apie tai nereikia galvoti.

- Pamaiva, - dar kartą burbtelėjau.

Jis nusišypsojo.

- Ne, - toliau kalbėjo jis. - Galvojau apie tai, kad norėčiau kai ką pabandyti. - Ir jis vėl suėmė delnais mano veidą.

Negalėjau kvėpuoti.

Jis dvejojo – bet ne taip, kaip įprasta žmogui.

Ne taip, kaip vyras abejotų prieš pabučiuodamas moterį, apgalvotų, kaip ji reaguos, svarstytų, ar jai tai patiks. Galbūt dvejojtu norėdamas pratęsti akimirką, tą nuostabų laukimą, kartais malonesnį už patį bučinį.

Edvardas svyravo, nes tikrino save, vertino, ar tai saugu, norėjo įsitikinti, kad jis vis dar valdo savo poreikius.

Ir tada jo šaltos marmurinės lūpos labai švelniai prisilietė prie manųjų.

Mano reakcija buvo tokia, kokios nė vienas nesitikėjome.

Man užvirė kraujas, ėmė deginti lūpas. Įkvėpdama garsiai aiktelėjau. Įkišau pirštus jam į plaukus, prispaudžiau jį prie savęs. Traukdama į save jo svaigų kvapą prasižiojau.

Tuoj pat pajutau, kaip jis virsta kietu akmeniu. Jo rankos švelniai, bet stipriai atstūmė mano veidą. Atsimerkiau ir išvydau jo budrią išraišką.

- Oi, - žioptelėjau.

- Labai švelniai pasakyta.

Jo žvilgsnis pasidarė kaip laukinio, jis tvirtai sukando dantis, tačiau žodžius kaip visuomet tarė tobulai. Laikė mano veidą vos už kelių centimetrų nuo savęs. Man ėmė suktis galva.

- Gal geriau?.. - Pabandžiau išsilaisvinti, duoti jam erdvės.

Jo rankos neleido man pajudėti nė per milimetrą.

- Ne, tai pakenčiama. Palauk truputį, prašau. - Jo balsas skambėjo mandagiai, santūriai.

Nenuleidau nuo jo akių, stebėjau, kaip susijaudinimas mažta, veidas švelnėja.

Tada jis stulbinamai išdykėliškai nusišypsojo.

- Na štai, - matomai patenkintas savimi tarė jis.

- Pakenčiama? - paklausiau.

Jis garsiai nusikvatojo.

- Esu stipresnis, nei maniau. Gera žinoti.
- Mielai apie save pasakyčiau tą patį. Atsiprašau.
- Juk tu *tik* žmogus, ko norėti.
- Labai ačiū, - kandžiai ištariau.

Jis vienu mikliu, beveik nepastebimu judesiu pakilo ant kojų. Ištiesė man ranką – netikėtas gestas. Buvau taip pripratusi, kad mes stengiamės nesiliesti vienas prie kito. Paėmiau jo ledinę ranką, pagalbos reikėjo labiau, nei galvojau. Vis dar neatgavau pusiausvyros.

- Ar tau vis dar bloga nuo bėgimo? O gal nuo mano bučinio?

Koks lengvabūdiškas, koks žmogiškas jis atrodė dabar, kai juokėsi ramiu angelišku veidu. Tai buvo visai kitas Evardas nei tas, kurį pažinojau. Šitas mane dar labiau svaigino. Jei tektų dabar su juo išsiskirti, tiesiog fiziškai skaudėtų.

- Nežinau, aš vis dar apdujusi, - vargais negalais atsakiau. – Bet manau, kad nuo abiejų.

- Gal leistum vairuoti man?
- Ar tau galvoj negerai? - paprieštaravau.

- Vairuoju geriau nei tu pačiomis geriausiomis savo dienomis, - paerzino jis. - Tavo refleksai daug lėtesni.

- Neabejoju, kad tai tiesa, bet nemanau, jog mano nervai ar mano pikapas tai atlaikytų.

- Kliaukis bent kiek manim, Bela.

Ranką laikiau kišenėje, stipriai sugniaužiau raktelį. Sučiaupiau lūpas ir šiek tiek šypsodamasi papurčiau galvą.

- Nea. Nė už ką.

Jis netikėdamas pakėlė antakius.

Žengiau aplink jį vairuotojo pusės link. Gal jis būtų mane ir praleidęs, jei nebūčiau mažumėlę susvyravusi. Ir vis tiek neketinau

atiduoti raktelio. Jis suėmė mano liemenį taip, kad nieku gyvu nebūčiau pasprukusi.

- Bela, iki šiol man prireikė nemažai pastangų, kad išsaugočiau tavo gyvastį. Neketinu leisti tau vairuoti, kai negali nė tiesiai paeiti. Be to, draugas neleidžia draugui vairuoti girtam, - kikendamas

pasišaipė jis. Jaučiau nuo jo krūtinės sklindantį nepakeliamai saldų kvapą.

- Girta? - puoliau ginčytis.

- Tu apsvaigsti vien nuo to, kad esu šalia. - jis vėl žaismingai šyptelėjo.

- To negaliu neigti, - atsidusau.

Nieko negalėjau padaryti, nemokėjau jam pasipriešinti. Iškeliau raktelį ir mečiau, žiūrėjau, kaip jo rankos šmėkšteli it žaibas ir be garso jį sugauna.

- Neskubėk, mano pikapas – garbaus amžiaus.

- Išmintingai nusprendei, - pagyrė jis.

- O tu visiškai neapsvaigsti, kai esu šalia? - suirzusi paklausiau.

Jo guvus veidas vėl pasikeitė, išraiška tapo švelni, šilta. Iš pradžių nieko nesakė, tik pasilenkė prie manęs ir lūpomis lėtai perbraukė žandikaulį, nuo ausies iki skruosto, pirmyn ir atgal. Suvirpėjau.

- Vis dėlto, - galop sumurmėjo jis, - mano refleksai geresni.

14. PROTAS NUGALI INSTINKTUS

TEKO PRIPAŽINTI, kad Edvardas gerai vairuoja, kai laikosi protingo greičio. Regis, jam viskas sekėsi be vargo. Į kelią jis beveik nežiūrėjo, tačiau ratai nė sykio nenukrypo nuo linijos daugiau nei per centimetrą. Vairavo viena ranka, kita laikė manąją. Kartais pažvelgdavo į besileidžiančią saulę, kartais dirstelėdavo į mane: į mano veidą, į pro atvirą langą besiplaikstančius plaukus, į susipynusius mūsų pirštus.

Radijuje įjungė senų dainų stotį ir kartu dainavo man dar negirdėtus kūrinius. Žinojo kiekvieną eilutę.

- Tau patinka šešto dešimtmečio muzika? - paklausiau.

- Šeštame dešimtmetyje muzika buvo puiki. Daug geresnė nei septintame ar aštuntame dešimtmetyje, brr! - nusipurtė jis. – Devintame dešimtmetyje jau pakenčiama.

- Ar kada nors pasakysi, kiek tau metų? - atsargiai paklausiau, nenorėdama gadinti jam smagios nuotaikos.

- Ar tai taip svarbu? - Jo šypsena, mano džiaugsmui, išliko giedra.

- Ne, bet aš vis galvoju... - nutaisiau atitinkamą miną. – Niekas taip netrukdo naktį miegoti, kaip neatskleista paslaptis.

- Kažin ar tavęs tai netrikdys, - svarstė jis. Žvelgė į saulę; slinko minutės.

- Išbandyk mane, - galop ištariau.

Jis atsiduso, tada pažvelgė man į akis, atrodė, kurį metą apskritai užmiršo kelią. Kad ir ką jose išvydo, turbūt tai jį padrašino. Atsisuko į saulę – besileidžiančio šviesulio spinduliai tviskėjo ant jo odos kaip rubino spalvos kibirkštėlės – ir prabilo.

- Gimiau Čikagoje, 1901 metais. - Jis nutilo ir pašnairavo į mane. Stengiausi, kad mano veidas neatrodytų nustebęs, tik susidomėjęs. Jis vos vos šyptelėjo ir kalbėjo toliau: - Karlailas surado mane ligoninėje 1918 metų vasarą. Man buvo septyniolika, merdėjau nuo ispaniškojo gripo.

Jis išgirdo, kaip atsidusau, nors aš pati vos girdėjau. Vėl pažvelgė man į akis.

- Nelabai prisimenu – tai buvo taip seniai, o žmogaus atmintis trumpalaikė. - Jis kurį metą paskendo mintyse, tada pasakojo toliau. - Prisimenu, koks buvo jausmas, kai Karlailas mane išgelbėjo. Tai ne juokas, to niekaip neužmirši.

- O tavo tėvai?

- Jie jau buvo mirę nuo tos ligos. Likau vienas. Todėl jis ir pasirinko mane. Visoje toje epidemijos sumaištyje niekas nesusigaudė, kad pradingau.

- Kaip jis... tave išgelbėjo?

Jis atsakė tik po kelių sekundžių. Atrodė, kruopščiai renka žodžius.

- Buvo sunku. Nedaugelis iš mūsų gali pakankamai susivaldyti, kad tai atliktų. Tačiau Karlailas visuomet buvo pats žmoniškiausias, pats gailiausias... Nemanau, kad visoje istorijoje surastum jam lygų. - Jis patylėjo. - O man tiesiog labai, labai skaudėjo.

Iš to, kaip jis sučiaupė lūpas, supratau, kad šia tema daugiau nieko nepasakys. Sutramdžiau smalsumą, nors jis toli gražu nebuvo patenkintas. Buvo daugybė dalykų, kuriuos turėjau apsvarstyti, kai kas man tik pamažu pradėjo ateiti į galvą. Neabejojau, kad guvus jo protas jau suvokė visus mano nepastebėtus aspektus.

Švelnus jo balsas nutraukė mano apmąstymus.

- Jis taip darė iš vienvėdės. Tai įprasta priežastis ką nors nuspręsti. Buvau pirmasis Karlailo šeimoje, bet netrukus jis surado Esmę. Ji nukrito nuo uolos. Ją kažkodėl atnešė tiesiai į ligoninės lavoninę, nors širdis dar plakė.

- Taigi turi merdėti, kad taptum... - Niekuomet netardavome to žodžio, ir dabar man nesivertė liežuvis.

- Ne, tiesiog Karlailas taip elgiasi.. Jis niekuomet to nepadarytų žmogui, jei būtų kita išėitis. - Edvardas be galo pagarbiai kalbėjo apie tėvą. - Bet jis sako, kad lengviau, kai kraujas silpnas.

Edvardas pažvelgė į jau tamsų kelią, ir aš pajutau, kad nori baigti šneką.

- O Emetas su Rozali?

- Paskui Karlailas į mūsų šeimą atsivedė Rozali. Tik daug vėliau supratau, kad jis vylėsi, jog ji man taps tuo, kas jam buvo Esmė – jis rūpinosi manimi. - Edvardas pavartė akis. - Tačiau ji man tebuvo kaip sesuo. Vos po dvejų metų ji susirado Emetą. Rozali medžiojo – tuo metu buvome Apalačiuose – ir sutiko lokį, kuris buvo jį bepribaigęs. Nešė jį Karlailui daugiau nei pusantram šimto kilometrų būgštaudama,

kad pati nepajęgs to padaryti. Tik dabar pradėdu numanyti, kokia sunki jai buvo ta kelionė.

Jis žvilgtelėjo į mane ir pakėlė vis dar susikibusias mūsų rankas, plaštaka paglostė man skruostą.

- Bet jai pavyko, - padaršinau jį, nususukusi nuo jo nepakeliamai gražių akių.

- Taip, - suniurnėjo jis. - Ji kažką išvydo jo veide, kas jai suteikė pakankamai jėgų. Ir nuo to laiko jie drauge. Kartais gyvena atskirai nuo mūsų, kaip sutuoktiniai. Bet kuo jaunesniais apsimetame, tuo ilgiau galime pasilikti pasirinktoje vietoje. Forksas atrodė idealus, tad visi užsirašėme į vidurinę, - nusijuokė jis. - Manau, po kelerių metų turėsime *vėl* eiti į jų vestuves.

- O Alisa su Džasperiu?

- Alisa ir Džasperis – itin retos būtybės. Jie abu tapo sąmoningi, kaip aš tai vadinu, be niekieno pagalbos. Džasperis priklausė kitai... šeimai, *visišškai* kitokiai šeimai. Toks gyvenimas jį ėmė slėgti, ir jis patraukė savais keliais. Alisa jį surado. Kaip ir aš, ji turi ypatingų, mūsų rūšiai neįprastų gebėjimų.

- Tikrai? - susižavėjusi pertraukiau jį. - Bet sakei, kad tu vienintelis girdi žmonių mintis.

- Tai tiesa. Ji žino kitus dalykus. Ji *regi* – regi tai, kas gali įvykti, kas dar laukia. Tačiau tai labai subjektyvu. Ateitis neiškalta akmenyje. Daug kas keičiasi.

Jam tai ištarus, jo žandikaulis sustingo, jis taip greitai dirstelėjo į mane, kad nebuvo tikra, ar tik man nepasirodė.

- Ką ji regi?

- Ji išvydo Džasperį ir žinojo, kad jis jos ieško, dar prieš jam pačiam tai suvokiant. Ji regėjo Karlailą ir mūsų šeimą, ir jie abu drauge patraukė mūsų ieškoti. Ji geriausiai jaučia nežmogiškas būtybes.

Pavyzdžiui, visuomet pamato, kai prie mūsų artėja kita mūsų grupelė. Ir numato, kokią grėsmę jie gali kelti.

- Ar daug yra... jūsiškių? - nustebau. Kiek jų gali vaikščioti tarp mūsų nepastebėti?

- Ne, nedaug. Jie retai kada apsistoja vienoje vietoje. Tik tokie kaip mes, atsižadėję žmonių medžioklės, - jis žaismingai dirstelėjo į mane, - gali ilgesnį laiką gyventi visuomenėje. Radome tik vieną tokią kaip mūsų šeimą mažame kaimelyje Aliaskoje. Kurį metų gyvenome kartu, bet mūsų buvo tiek daug, kad ėmėme pernelyg kristi į akis. Tie iš mūsų, kurie gyvena... kitaip, buriasi į grupes.

- O kiti?

- Daugiausiai klajoja. Mes visi esame taip gyvenę. Tai ima varginti, kaip ir visa kita. Bet retkarčiais vis dėlto susiduriame su kitais, nes dauguma mūsų mėgsta šiaurę.

- Kodėl?

Mes jau stovėjome priešais mano namus, jis išjungė variklį. Buvo tylu ir tamsu; mėnuo nešvietė. Verandoje šviesa nedegė, tad žinojau, kad tėtis dar negrįžęs.

- Ar šiandien buvai atsimerkusi? - paerzino jis. - Kaip manai, ar galėtume vaikščioti gatvėmis šviečiant saulei ir nesukelti avarių? Dėl šios priežasties mes pasirinkome Olimpiko pusiasalį, vieną tamsiausių vietų pasaulyje. Smagu, kai gali dieną išeiti į lauką. Nepatikėsi, kaip per aštuoniasdešimt metų pavargsti nuo naktinio gyvenimo.

- Tai štai iš kur atsirado legendos?

- Tikriausiai.

- O Alisa, kaip ir Džasperis, atėjo iš kitos šeimos?

- Ne, tai paslaptis. Alisa visai neprisimena, kad būtų gyvenusi kaip žmogus. Ji nežino, kas ją sukūrė. Ji pabudo vienui viena. Kad ir kas ją padarė, nuėjo, ir mes nė vienas nesuprantame, kaip jam pavyko ir kodėl

taip pasielgė. Jei ji nebūtų turėjusi tos nuojautos, jei nebūtų išvydusi Džasperio ir Karlailo ir sužinojusi, kad vieną dieną taps mūsiške, veikiausiai būtų pavirtusi laukine.

Tiek daug reikėjo apsvarstyti, tiek daug dar norėjau paklausti. Bet suurzgė pilvas, ir pasijutau nepatogiai. Buvo taip įdomu, kad nė nepastebėjau, jog išalkau. Tik dabar supratau, kad esu išbadėjusi.

- Atleisk, neduodu tau pavakarieniauti.

- Man viskas gerai, tikrai.

- Niekada šitaip ilgai nebuvo su kuo nors, kas valgo maistą. Užsimiršau.

- Noriu likti su tavim. - Tai buvo lengviau išstarti tamsoje, nors kalbėdama supratau, kad balsas išduos mane, mano beviltišką prisirišimą prie jo.

- Galiu užėiti? - paklausė jis.

- Norėtum? - Neįsivaizdavau šios dieviškos būtybės, sėdinčios ant aplūžusios kėdės mano tėčio virtuvėje.

- Taip, jei neprieštaruji.

Išgirdau tylutėliai užsitrenkiant dureles ir beveik tą pačią akimirką jis atsidūrė mano pusėje ir atidarė man duris.

- Labai žmogiška, - pagyriau jį.

- Baigiu viską prisiminti.

Jis ėjo tamsoje šalia manęs taip tyliai, kad turėjau nuolat į jį žvilgčioti, norėdama įsitikinti, jog jis vis dar čia. Naktį jis atrodė panašesnis į paprastą žmogų. Išblyškęs, pasakiško grožio, bet nebe ta žaižaruojanti fantastinė būtybė, koks buvo saulės nutviekstą popietę.

Jis pirmas ištiesė ranką ir atidarė man duris. Žengdama per slenkstį stabtelėjau.

- Buvo neužrakinta?

- Aš paėmiau raktą iš po pakraigės.

Žengiau į vidų, uždegiau verandoje šviesą ir pakėlusi antakius atsisukau į jį. Buvau tikra, kad jis niekada nematė manęs rakinant duris.

- Aš domėjausi tavim.

- Tu mane sekei? - Man niekaip nepavyko suteikti balsui deramo pasipiktinimo. Jaučiausi pamaloninta.

Edvardas nė nesigėdijo.

- Ką gi daugiau veikti naktimis?

Kol kas nutylėjau ir nudrožiau koridoriumi į virtuvę. Jis ten atsidūrė greičiau už mane, nereikėjo nė kelio rodyti. Atsisėdo ant tos pačios kėdės, ant kurios jį ir įsivaizdavau. Nuo jo grožio suspindo virtuvė. Tik po akimirkos galėjau atitraukti nuo jo akis.

Puoliau ruošti vakarienės, išsitraukiau iš šaldytuvo vakarykštę lazaniją, įsidėjau gabalėlį į lėkštutę ir pasišildžiau mikrobangų krosnelėje. Jai sukantis virtuvė prisipildė pomidorų ir raudonėlio kvapo. Kalbėdama nepakėliau nuo lėkštės akių.

- Kaip dažnai? - abejingai paklausiau.

- Hmm? - Atrodė, kad atitraukiau jį nuo kažkokių kitų minčių.

Vis dar neatsisukau.

- Kaip dažnai čia ateidavai?

- Ateinu beveik kasnakt.

Apstulbusi ūmiai atsigrėžiau.

- Kodėl?

- Įdomu, kai tu miegi, - jis kalbėjo ramiai, dalykiškai. - Tu šneki.

- Ne! - aiktelėjau, karštis užliejo mano veidą iki pat plaukų šaknų.

Įsitvėriau bufeto. Be abejo, žinojau, kad per miegus kalbu; mama dėl to iš manęs pasišaipydavo. Bet nemaniau, kad ir čia turėčiau dėl to nerimauti.

Jo veidą tuoj pat užliejo gailestis.

- Labai pyksti?

- Dar neaišku! - Mano balsas skambėjo taip, lyg kas man būtų smogęs į paširdžius.

Jis laukė.

- Nuo ko tai priklauso?

- Nuo to, ką girdėjai! - suaimanavau.

Akimirksniu tylut tylutėliai jis atsidūrė šalia manęs ir atsargiai delnais suėmė mano rankas.

- Nepyk! - maldavo jis.

Nuleido savo veidą iki manojo, pažvelgė man į akis. Jaučiausi sutrikusi. Bandžiau nosisukti.

- Tu ilgiesi mamos, - sušnabždėjo jis. - Nerimauji dėl jos. O kai lyja, nuo to garso imi blaškytis. Anksčiau dažnai kalbėdavai apie namus, dabar jau rečiau. Kartą ištarei: „Per daug *žalia*.“ – Jis švelniai nusijuokė, kaip supratau, tikėdamasis manęs daugiau neįžeisti.

- Dar ką nors? - reikliai paklausiau.

Jis suprato, kurlink kreipiu.

- Taip, tardavai mano vardą, - pripažino jis.

Nugalėta atsidusau.

- Dažnai?

- Kiek tiksliai būtų dažnai?

- O ne! - nunarinau galvą.

Jis švelniai, paprastai priglaudė mane prie krūtinės.

- Nesikrimsk, - sukuždėjo man į ausį. - Jei tik galėčiau sapnuoti, tai tikrai sapnuočiau tave. Ir to visai nesigėdiju.

Tada abu išgirdome plytelių keliuku riedant padangas ir koridoriuje išvydome pro priekinius namo langus blykstelėjusius žibintus. Sustingau jo glėbyje.

- Ar tavo tėvui galima sužinoti, kad aš čia? - paklausė jis.

- Nežinau... - bandžiau greitom nuspręsti.

- Tuomet kitą kartą...

Ir aš likau viena.

- Edvardai! - šnypštelėjau.

Išgirdau vaiduoklišką kikenimą ir daugiau nieko.

Tėvas pasuko raktą duryse.

- Bela? - pašaukė jis.

Anksčiau mane tai nervindavo; kas gi daugiau galėtų čia būti?

Dabar jo klausimas man pasirodė ne toks jau kvailas.

- Aš čia.

Vyliausi, kad jis neišgirs isteriškos gaidelės mano balse.

Išsitraukiau iš mikrobangės vakarienę ir jam įėjus jau sėdėjau prie stalo.

Po dienos, praleistos su Edvardu, jo žingsniai aidėjo labai garsiai.

- Galėtum ir man pašildyti? Baisiau privargau.

Jis atsistojo ant kulnų ir audamasis batus įsikibo į Edvardo kėdę.

Ruošdama jam vakarienę kimšau savo porciją. Nusideginau liežuvį. Kol lazanija šilo, pripyliau dvi stiklines pieno ir sriubtelėjau iš savosios, kad atvėsinsčiau burną. Statydama stiklinę pastebėjau, kad pienas teliuskuoja, ir supratau, jog mano ranka dreba. Čarlis sėdėjo ant kėdės, ir kontrastas tarp jo ir ankstesnio savininko atrodė juokingas.

- Dėkui, - tarė jis, kai padėjau maistą jam ant stalo.

- Kaip praleidai dieną? - pasidomėjau. Žodžius tariu paskubomis; troškau kuo greičiau mauti į savo kambarį.

- Gerai. Žuvys kibo... O kaip tu? Padarei viską, ką ketinai?

- Ne visai – lauke buvo per daug nuostabu. - Atsikandau dar vieną didelį kąsnį.

- Buvo graži diena, - pritarė jis.

Koks nuvertinimas, pamaniau sau.

Sukramčiusi paskutinį lazanijos kąsnį, pakėliau stiklinę ir iškliukinau likusį pieną.

Čarlis mane nustebino savo pastabumu.

- Skubi?

- Taip, pavargau. Eisiu anksti miegoti.

- Atrodai susijaudinusi, - pastebėjo jis.

Kodėl, ak, kodėl šįvakar jis turi būti toks dėmesingas?

- Tikrai? - tik tiek tegalėjau išspausti.

Greitom išploviau indus ir sudėjau apverstus ant virtuvinio rankšluostėlio džiūti.

- Šiandien šeštadienis, - svarstė jis.

Neatsakiau.

- Nieko neplanuoji vakarui? - staiga paklausė jis.

- Ne, tėti, aš noriu miego.

- Nepatinka nė vienas berniukas mieste, ką? - Jis kažką įtarinėjo, bet vaizdavo abejingą.

- Ne, man dar nekrito į akį nė vienas berniukas. – Nenorėjau meluoti Čarliui, bet ir stengiausi pernelyg nepabrėžti žodžio „berniukas“.

- Pamaniau, galbūt tas Maikas Niutonas... sakei, jis elgiasi draugiškai.

- Jis *tik* draugas, tėti.

- Na, tu šiaip ar taip jiems visiems per gera. Palauk, kol įstosi į universitetą, tada galėsi dairytis.

Kiekvienas tėvas svajoja, kad jo dukrai hormonai imtų siautėti tik išėjus iš namų.

- Regis, nebloga mintis, - sutikau, lipdama laiptais į viršų.

- Labanakt, mieloji, - šūktelėjo jis pavymui.

Neabejojau, kad jis visą vakarą atidžiai klausysis, ar tik nebandysiu pasprukti.

- Pasimatysime rytoj, tėti. - Pasimatysime, kai vidurnaktį įsėlinsi į mano kambarį patikrinti, ar esu.

Į savo kambarį tyčia lipau lėtais, pavargusiais žingsniais. Duris uždariau taip garsiai, kad jis išgirstų, tada ant pirštų galiukų nusėlinau prie lango. Atidariau jį ir persisvėriau laukan. Akimis tyrinėčiau tamsą, juodus medžių šešėlius.

- Edvardai? - sušnabždėjau jausdamasi siaubinga kvailė.

Man už nugaros pasigirdo tylus juokas.

-Ką?

Apsisukau ratu, iš išgąščio viena ranka griebiausi už kaklo.

Jis plačiai šypsodamasis gulėjo skersai mano lovos, rankas pasidėjęs po galva, kitame gale nukoręs kojas, tikras ramybės įsikūnijimas.

- Oi! - aiktelėjau ir susvyravusi susmukau ant grindų.

- Atleisk. - Jis sučiaupė lūpas, tramdydamas linksnumą.

- Duok man dar minutėlę, kad širdis atsigaūtų.

Jis atsisėdo lėtai, lyg nenorėdamas manęs daugiau gąsdinti. Tada pasilenkė į priekį ir ištiesęs ilgas rankas suėmė mane už žastų, lyg būčiau kūdikis. Pasisodino mane šalia savęs ant lovos.

- Kodėl gi tau neprisėdus prie manęs? - pasiūlė jis ir uždėjo šaltą delną ant manojo. - Kaip širdelė?

- Tai tu man pasakyk – neabejoju, kad giridi ją geriau už mane.

Jaučiau, kaip nuo tykaus jo juoko dreba lova.

Kurį metą sėdėjome tylomis, klausėmės, kaip lėtėja mano širdies tvinksniai. Galvojau apie tai, kad Edvardas mano kambaryje, nors namie yra tėvas.

- Galėčiau minutėlę pabūti žmogumi? - paklausiau.

- Žinoma, - jis mostelėjo viena ranka.

- Pasilik, - stengiausi atrodyti griežta.

- Taip, poncia.

Ir jis suvaidino, kad virsta statula ant mano lovos krašto.

Pašokau, pasičiupau nuo grindų pižamą, o nuo staliuko tualetu reikmenis. Išjungiau šviesą ir išsliūkinusi uždariau duris.

Girdėjau aukštyn laiptais kylančius televizoriaus garsus. Garsiai trinktelėjau vonios duris, kad Čarlis nesumanytų man trukdyti.

Norėjau paskubėti. Įnirtingai valiausi dantis, bandydama tai atlikti kruopščiai ir greitai, kad pašalinčiau visus lazanijos pėdsakus. Tačiau atsidūrusi po karštu dušu nurimau. Vanduo atpalaidavo nugaros raumenis, nuo jo sulėtėjo pulsas. Nuo pažįstamo šampūno kvapo pasijutau lyg būčiau tas pats žmogus kaip ir rytą. Bandžiau negalvoti apie mano kambaryje sėdintį ir laukiantį Edvardą, nes tuomet būčiau turėjusi iš naujo atlikti visus raminamus veiksmus. Galų gale nebegalėjau ilgiau delsti. Užsukau vandenį, greitai nusišluosčiau, vėl pradėjau skubėti. Užsitempiau savo skylėtus marškinėlius ir pilkas sportines kelnes. Per vėlu buvo gailėtis, kad neįsidėjau šilkinės „Viktoria's Secret“ pižamos, kurią mama padovanojo gimtadienio proga prieš dvejus metus ir kuri dar su etiketėmis gulėjo namie, stalčiaus gilumoje.

Dar kartą pasitryniau plaukus rankšluosčiu, tada greitom perbraukiau juos šepetėliu. Įmečiau rankšluostį į skalbinių pintinę, šepetėlį ir dantų pastą įsigrūdau į krepšelį. Tada nudūmiau laiptais žemyn, kad Čarlis pamatytų, jog esu su pižama, šlapiais plaukais.

- Labanakt, tėti.

- Labanakt, Bela.

Jis tikrai apstulbo, kai pasirodžiau. Galbūt dabar netikrins manęs naktį.

Užskridau žengdama per du laiptelius, stengdamasi netriukšmauti, įlėkiau į kambarį ir tvirtai uždariau duris.

Edvardas nesujudėjo nė per centimetrą, Adonio statula, užkelta ant mano išblukusios antklodės. Nusišypsojau, jo lūpos krustelėjo, statula atgijo.

Jis žvilgsniu įvertino mane, nužvelgė šlapius plaukus, sudriskusius marškinėlius. Kilstelėjo vieną antakį.

- Žavu.

Susiraukiau.

- Ne, tikrai, tau tinka.

- Dėkui, - sušnabždėjau.

Priėjau prie jo ir sukryžiausi kojas atsisėdau šalia. Spoksojau į medinių grindų rieves.

- Kam visa tai?

- Čarlis mano, kad ruošiuosi išsmukti.

- O, - susimąstė jis. - Kodėl? - Tarsi nebūtų žinojęs Čarlio minčių geriau už mane.

- Ko gero, atrodau pernelyg susijaudinusi.

Jis kilstelėjo mano smakrą, apžiūrėjo veidą.

- Tiesą sakant, atrodai labai šilta.

Pamažu palenkė veidą prie manęs, priglaudė vėsus skruostą prie mano odos. Nė nekrustelėjau.

- Mmmmm... - įkvėpė jis.

Buvo labai sunku jam liečiant mane suformuluoti rišlų klausimą. Prireikė minutės, kad sutelkčiau išblaškytą dėmesį.

- Man atrodo... kad tau jau daug lengviau būti šalia manęs.

- Tau taip atrodo? - sumurmėjo jis, nosimi braukdamas per žandikaulio kraštą. Jutau, kaip jo ranka, lengvesnė už drugio sparną, pakelia mano drėgnus plaukus, kad lūpos galėtų paliesti duobutę po ausimi.

- Daug daug lengviau, - patvirtinau bandydama iškvėpti.

-Mhm.

- Taigi galvoju... - vėl prabilau, bet jis pirštais lėtai paglostė man raktikaulį, ir aš vėl pamečiau mintį.

- Ką? - sušnabždėjo jis.

- Kaip manai? - sutrikau, nes mano balsas sudrebėjo. – Kodėl taip yra?

Pajutau, kaip jam juokiantis suvirpėjo oras man prie kaklo.

- Protas nugali instinktus.

Atsitraukiau; man sujudėjus jis sustingo – nebegirdėjau net jo alsavimo.

Atsargiai žvelgėme vienas į kitą, paskui, kai jo sukąsti žandikauliai pamažu atsileido, veide atsirado sutrikusi išraiška.

- Ką nors ne taip padariau?

- Ne, priešingai. Tu varai mane iš proto, - paaiškinau.

Jis trumpai pasvarstė, paskui, regis, patenkintas paklausė:

- Tikrai? - Ir jo veide pamažu nušvito pergalinga šypsena.

- Gal nori, kad papločiau? - ironiškai paklausiau.

Jis vyptelėjo.

- Aš tiesiog maloniai nustebeš, - patikslino jis. - Per pastaruosius šimtą metų ar panašiai, - juokavo jis, - nieko panašaus nė neįsivaizdavau. Nemaniau, kad kada nors sutiksiu žmogų, su kuriuo norėčiau būti kartu... kitaip nei su broliais ir seserimis. Ir dar supratau, kad nors man tai nauja, puikiai sekasi... būti su tavim...

- Tau viskas sekasi puikiai, - pabrėžiau.

Jis neprieštaraudamas gūžtelėjo pečiais, ir mes abu tylutėliai sukikenome.

- Bet kodėl tau dabar taip lengva? - neatlyžau. - Šią popietę...

- Lengva *nėra*, - atsiduso jis. - Bet šią popietę aš vis dar buvau... neapsisprendęs. Atleisk, nedovanotina šitaip elgtis.

- Gal ir dovanotina, - paprieštaravau.

- Dėkui, - šyptelėjo jis. - Supranti, - nudelbęs akis toliau kalbėjo jis, - nebuvo tikras, ar man užteks jėgų... - Jis paėmė mano delną ir švelniai priglaudė sau prie veido. - Ir kol dar įsileidau tą galimybę, kad galiu... neišverti, - jis įkvėpė orą prie mano riešo, - tol buvau... neatsparus. Bet kai nusprendžiau, kad *esu* pakankamai stiprus, kad apskritai neįmanoma, jog kada nors galėčiau... jog kada nors taip pasielgčiau...

Niekada nemačiau, kad jis taip sunkiai ieškotų žodžių. Tai buvo taip... žmogiška.

- Taigi dabar tokios galimybės nebėra?

- Protas nugalėjo instinktus, - šypsodamasis pakartojo jis, dantys švietė net ir tamsoje.

- Oho, buvo visai lengva, - tariau.

Jis atsilošė ir nusikvatojo, tyliai, bet linksmi.

- Tai *tau* buvo lengva! - pataisė jis, liesdamas mano nosį piršto galiuku.

Ir tada jo veidas staiga surimtėjo.

- Aš stengiuosi, - skausmingu balsu sušnabždėjo jis. - Jeigu pasidarys... per daug, esu beveik tikras, kad galėsiu pasitraukti.

Susiraukiau. Man nepatiko šnekos apie išsiskyrimą.

- Rytoj vėl bus sunkiau, - kalbėjo jis. - Visą dieną jaučiau tavo kvapą, ir nuostabu, kaip prie jo pripratau. Jei kurį metą pabūsiu toliau nuo tavęs, reikės vėl pradėti iš naujo. Nors manau, kad gal bus šiek tiek lengviau.

- Tuomet neišeik, - atsakiau, negalėdama nuslėpti ilgesio balse.

- Man tai tinka, - atsakė jis, ir nurimusiu veide nušvito šypsena.

- Atnešk grandines – esu tavo kalinys.

Tačiau kalbant *jo* ilgos rankos surakino mano riešus. Jis nusijuokė tyliu, skambiu juoku. Šįvakar Edvardas juokėsi daugiau nei per visą tą laiką, kai buvome drauge.

- Atrodai... smagesnis nei paprastai, - pastebėjau. - Tokio tavęs dar nemačiau.

- Negi taip neturėtų būti? - nusišypsojo jis. - Nuostabi pirmoji meilė ir visa kita. Neįtikėtina, ar ne, koks didelis skirtumas, kai apie tai skaitai, matai paveiksluose ir pats išgyveni?

- Labai didelis, - sutikau. - Tai stipriau, nei įsivaizdavau.

- Pavyzdžiui, - dabar *jo* žodžiai liejosi sklandžiai, turėjau susikaupti, kad nė vieno nepraleisčiau, - pavydo jausmas. Šimtus tūkstančių kartų apie jį skaičiau, mačiau jį vaidinant tūkstančiuose spektaklių ir filmų. Maniau, kad gana gerai jį suprantu. Bet mane sukrėtė... - Jis suraukė kaktą. - Prisimeni tą dieną, kai Maikas pakvietė tave į šokius?

Linktelėjau, nors tą dieną prisiminiau dėl kitų priežasčių.

- Tą dieną tu vėl pradėjai su manim šnekėtis.

- Apstulbau, koks apmaudas, netgi įtūžis mane užliejo – iš pradžių nė nesuvokiau, kas tai. Dar labiau nei paprastai mane erzino tai, kad nežinojau, ką galvoji, kodėl jam atsakei. Ar tik dėl draugės? Ar buvo kas nors kita? Žinojau, kad šiaip ar taip man tai neturėtų rūpėti. *Stengiausi* nesukti dėl to galvos. O tada išsirikiavo eilutė, - sukikeno jis.

Susiraukiau tamsoje.

- Baisiai sunerimęs klausiausi, ką atsakysi kitiems, stebėjau tavo veido išraišką. Negaliu nė apsaityti, kaip man palengvėjo matant tavo susierzinimą. Tačiau dar negalėjau būti tikras.

Tą naktį pirmą kartą atėjau čia. Kiaurą naktį žiūrėdamas į tave miegančią grūmiausi su savimi, svyravau tarp to, ką žinojau esant *teisinga*, moralu, etiška, ir to, ko *geidžiau*. Supratau, kad jei ir toliau

nekreipsiu į tavo dėmesio, kaip ir turėčiau elgtis, arba jei keleriems metams išvyksiu, kol tu iš čia išsikelsi, tai vieną dieną pasižadėsi Maikui ar kokiam kitam į jį panašiam. Nuo šios minties mane suėmė pyktis.

- Ir tada, - sukuždėjo jis, - miegodama tu ištarei mano vardą. Taip aiškiai pasakei, kad iš pradžių pamaniau, jog pabudai. Bet tu neramiai varteisi, tada dar sykį sumurmėjai mano vardą ir atsidusai. Mane nusmelkė jausmas, nuo kurio suglumau, praradau jėgas. Ir supratau, kad daugiau nebegaliu tavęs nepaisyti. – Jis akimirką patylėjo, veikiausiai klausėsi staiga pradėjusios daužytis mano širdies.

- Bet pavydas... jis keistas dalykas. Daug daug stipresnis, nei maniau. Ir toks nelogiškas! Netgi dabar, kai Čarlis tavęs pasiteiravo apie tą bjaurybę Maiką Niutoną... - Jis piktai papurtė galvą.

- Turėjau suprasti, kad klausaisi, - suaimanavau.

- Žinoma.

- Tai tave dėl to *tikrai* apėmė pavydas?

- Man tai nauja; tu manyje pažadinai žmogų, ir dabar viską jaučiu stipriau, nes esu nepatyręs.

- Bet rimtai, - pasišaipiau, - negi tave tai erzina? Po to, kai man teko išklausyti, kad Rozali – *Rozali*, skaisčiausio grožio įsikūnijimas – buvo skirta tau. Emetas kaip Emetas, bet kaip aš galiu su ja varžytis?

- Tu su niekuo negali varžytis.

Jo dantys blykstelėjo. Jis užsimetė mano surakintas rankas sau ant nugaros ir prisitraukė mane prie krūtinės. Stengiausi nejudėti, netgi alsavau atsargiai.

- *Žinau*, kad su niekuo negaliu varžytis, - suniurnėjau į jo šaltą odą. - Tai ir yra bėda.

- Be abejo, Rozali savaip graži, bet net jei ji nebūtų man kaip sesuo, net jei jiedu su Emetu nebūtų pora, ji nė dešimtąja, ne, nė šimtąja

dalimi nebūtų man tokia patraukli kaip tu. - Dabar jis kalbėjo rimtai, susimąstęs. - Beveik devyniasdešimt metų vaikščiojau tarp saviškių ir tarp jūsiškių... visą laiką galvodamas, kad man nieko nestinga, nesuvokdamas, ko ieškau. Ir nieko nesuradau, nes tu dar nebuvai gimusi.

- Kažin ar taip sąžininga, - sušnabždėjau, vis dar įsikniaubusi veidu jam į krūtinę, klausydama, kaip jis įkvepia ir iškvepia. - Man visiškai nereikėjo laukti. Kodėl taip pasisekė?

- Tu teisi, - linksmi sutiko jis. - Tikrai turėčiau tau viską ap sunkinti. - Jis paleido vieną mano riešą ir perėmė jį kita ranka. Laisvą ranką švelniai paglostė drėgnus mano plaukus nuo viršugalvio iki liemens. - Dabar tau tereikia būnant su manimi kiekvieną sekundę rizikuoti savo gyvybe – tai tikrai smulkmena. Tau tereikia atsižadėti savo prigimties, žmogiškumo... kaip tai pavadinti?

- Tai labai maža – man ničnieko nestinga.

- Kol kas ne. - Jo balsas staiga pasidarė kupinas gilaus sielvarto.

Bandžiau atsitraukti, pažvelgti jam į veidą, bet jo rankos laikė mano riešus taip, kad negalėjau nė pajudinti.

- Ką... - norėjau paklausti, bet jo kūnas įsitempė.

Sustingau, bet Edvardas ūmiai paleido mano rankas ir dingo. Vos nenugriuvau tiesiai ant nosies.

- Gulkis! - sušnypštė jis. Tamsoje nesupratau, iš kurios pusės sklinda jo balsas.

Pariedėjau po antklode ir susiriečiau ant šono, kaip paprastai miegodavau. Išgirdau atsidarant duris, Čarlis dirstelėjo, ar esu ten, kur turėčiau būti. Kvėpavau lygiai, lėtai.

Praslinko minutė. Klausiausi, abejojau, ar durys tikrai užsidarė. Tada po antklode mane apkabino šalta Edvardo ranka, prie ausies pajutau jo lūpas.

- Tu klaiki aktorė – iškart galiu pasakyti, ši profesija ne tau.

- Po galais, - suburbėjau. Krūtinėje bildėjo širdis.

Edvardas paniūniavo melodiją, kurios neatpažinau; skambėjo kaip lopšinė. Nutilo.

- Gal padainuoti tau, kad užmigtum?

- Gerai, - nusijuokiau. - Tarsi galėčiau užmigti, kai tu čia.

- Visuomet užmigdavai, - priminė jis man.

- Bet aš *nežinodavau*, kad tu čia būni, - šaltai atsakiau.

- Na, jei nenori miego... - nekreipdamas dėmesio į mano toną ėmė svarstyti jis.

Man užgniaužė kvapą.

- Jei nenoriu miego?..

Jis sukikeno.

- Ką tuomet nori daryti?

Iš karto negalėjau atsakyti.

- Gerai nežinau, - galop pratariau.

- Pasakyk, kai nuspręsi.

Ant kaklo jutau jo šaltą kvapą, jo nosis uostydama slinko mano žandikauliu.

- Maniau, kad pripratai.

- Tai, kad atsisakiau vyno, dar nereiškia, jog negaliu mėgautis jo aromatu, - sušnabždėjo jis. - Tu kvepi gėlėmis, lyg levandomis... arba frezijomis, - pridūrė. - Man net seilės teka.

- Taip, ir kada gi bus išveiginė, kai *niekam* nevarvės seilės nuo mano kvapo?

Jis sukikeno, tada atsiduso.

- Nusprendžiau, ką noriu veikti, - pasakiau jam. - Noriu daugiau išgirsti apie tave.

- Klausk ko tik nori.

Paieškojau savo klausimų sąrašą paties svarbiausio.

- Kodėl taip darote? - paklausiau. - Aš vis dar nesuprantu, kam taip stengiatės, kovojate su tuo, kas... *esate*. Prašau teisingai suprasti, be abejo, aš džiaugiuosi, kad jūs taip elgiatės. Tik niekaip nesuprantu, dėl ko šitaip vargstate.

Prieš atsakydamas jis pasvarstė.

- Tai geras klausimas, ir ne tu pirmoji jį užduodi. Kiti – dauguma mūsų rūšies, kurie yra visiškai patenkinti tokia dalia – irgi stebisi, kodėl taip gyvename. Bet supranti, vien todėl, kad mums... taip nutiko... nereiškia, kad negalime pakilti aukščiau – įveikti mums skirtos lemties, kurios nė vienas iš mūsų nenorėjome. Pabandyti kiek galima išsaugoti žmoniškumo pradus.

Gulėjau nejudėdama, sukaustyta pagarbios baimės.

- Užmigai? - sušnabždėjo jis po kelių minučių.

-Ne.

- Tik tiek tenorėjai sužinoti?

Išpūčiau akis.

- Toli gražu ne.

- Kas dar tau įdomu?

- Kodėl gali skaityti mintis - ir kodėl tik tu? O Alisa regi ateitį... kodėl taip nutinka?

Jaučiau, kaip jis tamsoje gūžteli pečiais.

- Mes gerai nežinome. Karlailas sukūrė teoriją... Jis mano, kad mes visi į šitą gyvenimą atsinešėme pačius ryškiausius savo žmogiškus bruožus, tik jie dar labiau sustiprėjo – kaip ir mūsų protas bei jautimai. Jis mano, kad aš ir anksčiau buvau labai jautrus aplinkinių mintims. O Alisa, kad ir kas ji buvo, pasižymėjo nuojauta.

- Ką jis pats atsinešė į šį gyvenimą? Ir kiti?

- Karlailas atsinešė užuojautą. Esmė – gebėjimą karštai mylėti. Emetas atsinešė jėgą, o Rozali – atkaklumą. Tai galima pavadinti ir užsispyrimu, - sukikeno jis. - Džasperis labai įdomus. Pirmajame gyvenime jis buvo itin charizmatiška asmenybė, gebėjo paveikti aplinkinius taip, kad jie viską vertintų kaip jis. Dabar jis gali valdyti aplink esančių žmonių nuotaikas, pavyzdžiui, nuraminti įpykusius arba, priešingai, sujaudinti apsnūdusią minią. Tai itin subtilus gebėjimas.

Svarsčiau visus tuos neįmanomus dalykus, apie kuriuos jis kalbėjo, ir dėjausi juos į galvą. Jis kantriai laukė, kol mažčiau.

- Tai nuo ko viskas prasidėjo? Turiu galvoje, Karlailas tave pakeitė, vadinasi, kažkas turėjo pakeisti jį ir taip toliau...

- Na, iš kur atsiradai tu? Evoliucijos keliu? Sukūrė Dievas? Galbūt ir mes galėjome atsirasti taip, kaip kitos rūšys, plėšrūnai ir jų aukos. O jei netiki, kad visas šis pasaulis atsirado savaime, kuo ir man sunku patikėti, tai nieko nuostabaus, jog ta pat galia, kuri sukūrė gležną jūrų angelą ir ryklį, ruoniuką ir juodąją orką, galėjo vieną šalia kitos sutverti ir mūsų rūšis.

- Kalbėkime tiesiai - aš esu ruoniukas, ar ne?

- Teisybė, - nusijuokė jis, ir kažkas – jo lūpos? – palietė mano plaukus.

Norėjau pasisukti į jį, pasižiūrėti, ar tikrai jo lūpos prie mano plaukų. Tačiau turėjau elgtis gražiai; nenorėjau, kad jam būtų dar sunkiau, nei dabar yra.

- Pasiruošusi miegoti? - nutraukė jis trumpą tylą. - Ar dar turi klausimų?

- Tik kokį milijoną ar du.

- Dar bus rytojus ir porytdiena, ir dar kita diena... – priminė jis man.

Laiminga nuo tos minties nusišypsojau.

- Ar tikrai rytą nepradingsi? - norėjau įsitikinti. - Juk tu vis dėlto mitinė būtybė.

- Nepaliksiu tavęs. - Pažadas skambėjo tvirtai.

- Tuomet dar vieną, šįvakar... - Ir išraudau. Nepadėjo nė tamsa – neabejojau, kad jis pajuto, kaip mano oda staiga užkaito.

-Kokį?

- Ne, užmiršk. Apsigalvojau.

- Bela, gali manęs klausti bet ko.

Nieko neatsakiau, ir jis suaimanavo.

- Vis galvoju, gal ateity mažiau nervinsiuos, kad negirdžiu tavo minčių. Bet jaučiuosi vis blogiau ir *blogiau*.

- Džiaugiuosi, kad neskaitai mano minčių. Užtenka, kad klausaisi, kai kalbu per miegus.

- Prašau. - Jo balsas skambėjo taip įtikinamai, vos galėjau atsispirti.

Papurčiau galvą.

- Jei nepasakysi, pamanysiu, kad tai kažkas daug blogesnio, nei iš tiesų yra, - pagrasino jis. - Prašau, - ir vėl tas maldaujamas balsas.

- Gerai, - sutikau džiaugdama, kad jis nemato mano veido.

- Taip?

- Sakei, kad Rozali ir Emetas netrukus susituoks... Ar ta... santuoka... tokia pati, kaip žmonių?

Jis rimtai, supratingai nusijuokė.

- Ar tu apie *tai*?

Muisčiausi negalėdama atsakyti.

- Taip, manau, labai panaši, - atsakė jis. - Sakiau tau, dauguma žmogiškų troškimų išlikę, tik jie slypi po daug stipresniais geismais.

- O, - tik tiek tegalėjau ištart.

- Ar klausei turėdama kokį nors tikslą?

- Na, galvojau... apie tave ir mane... vieną dieną...

Jis akimirksniu surimtėjo, supratau iš to, kaip ūmiai sustingo jo kūnas. Aš taip pat nejučia apmiriau.

- Nemanau, kad mes tai... tai... galėsime.

- Nes tau būtų per sunku, jei būčiau taip... arti?

- Be abejo, tai problema. Bet aš ne tai turiu omeny. Tiesiog tu esi tokia trapi, tokia gležna. Turėčiau kiekvieną akimirką, kai būtume kartu, galvoti apie kiekvieną savo veiksmą, kad tavęs nesužeisčiau. Galėčiau lengvai tave užmušti, Bela, visiškai netyčia. – Jo balsas virto švelniu murmėjimu. Jis pajudino savo ledinį delną ir priglaudė man prie skruosto. - Jei paskubėčiau... jei bent sekundę užsimirščiau, ištiesčiau ranką, norėdamas paliesti tavo veidą, galėčiau netyčia suknežinti tavo kaukolę. Tu nesuvoki, kokia neįtikėtina *trapi* esi. Būdamas su tavim niekada niekada negalėčiau atsipalaiduoti.

Jis laukė, ką aš atsakysiu, ir man tylint vis labiau nerimavo.

- Išsigandai? - paklausė jis.

Prieš atsakydama minutėlę luktelėjau, kad nepameluočiau.

- Ne. Viskas gerai.

Jis akimirką svarstė.

- Man labai įdomu, - jau linksmesniu balsu tarė jis, - ar *tu* kada nors?.. - jis dviprasmiškai nutilo.

- Žinoma, ne. - Paraudau. - Juk sakiau, kad dar su niekuo šitaip nesijaučiau, nė iš tolo.

- Žinau. Tačiau matau kitų žmonių mintis. Žinau, kad meilė ir geismas ne visuomet laikosi drauge.

- Man jie visuomet kartu. Bent jau dabar, kai jie apskritai atsirado, - atsidusau.

- Tai šaunu. Bent jau tuo esame panašūs. - Jis atrodė patenkintas.

- Tavo žmogiški instinktai... - pradėjau. Jis laukė. - Na, ar *ta* prasme aš tau bent kiek patraukli?

Jis nusikvatojo ir linksmi pataršė mano jau beveik sausus plaukus.

- Gal aš ir ne žmogus, tačiau vyras, - užtikrino jis mane.

Nenorom nusižiovavau.

- Atsakiau į tavo klausimus, dabar turi pamiegoti, - pareikalavo jis.

- Kažin ar pavyks.

- Nori, kad išeičiau?

- Ne! - per garsiai šūktelėjau.

Jis nusijuokė ir pradėjo niūniuoti man tą pačią nepažįstamą lopšinę; ausyse švelniai skambėjo arkangelo balsas.

Pavargusi labiau, nei man atrodė, išsekusi po ilgos dienos, protinio ir emocinio streso, kokio dar nebuvo patyrusi, užmigau šaltame jo glėbyje.

15. KALENAI

PAGALIAU MANE PAŽADINO apsiblaususi naujos debesuotos dienos šviesa. Gulėjau užsidengusi rankomis akis, apkvaitusi ir apsnūdusi. kažkas, lyg sapnas, kurį reikia prisiminti, brovėsi į mano sąmonę. Suaimanavusi nuriedėjau ant šono, vildamasi, kad dar užmigsiu. Ir tada mane užliejo praėjusios dienos prisiminimai.

- O! - Atsisėdau taip greitai, kad net ėmė suktis galva.

- Tavo plaukai atrodo kaip šieno kupeta... bet man patinka. – Jo ramus balsas sklido nuo supamosios kėdės kampe.

- Edvardai! Tu pasilikai! - pradžiugau ir nieko negalvodama nulėkiau per kambarį jam ant kelių. Po akimirkos, kai susigaudžiau, ką darau, sustingau išsigandusi savo nevaldomo entuziazmo. Pažvelgiau jam į akis būgštaudama, kad peržengiau ribą.

Bet jis nusijuokė.

- O kaipgi, - atsakė jis nustebeš, bet, regis, ir patenkintas, kad šitaip sureagavau. Rankomis patrynė man nugarą.

Atsargiai padėjau galvą jam ant peties, ištraukiau jo odos kvapą.

- Buvau tikra, kad tai sapnas.

- Tavo vaizduotė ne tokia laki, - pasišaipė jis.

- Čarlis! - prisiminiau, vėl negalvodama pašokau ir puoliau prie durų.

- Jis išėjo prieš valandą – galiu pridurti, dar sukeitė tavo baterijų laidus. Prisipažinsiu, nusivyliau. Negi tai tikrai tave sulaikytų, jei būtum pasiryžusi pabėgti?

Sustingau ten, kur stovėjau, baisiai troškau į jį atsisukti, bet nuogaštavau, kad iš burnos gali skliti blogas kvapas.

- Tu rytais paprastai nebūni tokia sutrikusi, - pastebėjo jis. Išskėtė rankas, kad grįžčiau. Sunku buvo atsispirti tokiam kvietimui.

- Man reikia dar vienos minutės pabūti žmogumi, - prisipažinau.

- Luktelėsiu.

Nulėkiau į vonią, nesusigaudydama savo jausmuose. Nepažinau pati savęs, nei išoriškai, nei vidujai. Veidas veidrodyje buvo lyg svetimo žmogaus: akys išplėstos, ant skruostų raudonos dėmės tarsi karščiuojant. Išsivaliusi dantis ėmiausi tvarkyti raizgalynę ant savo galvos. Papplekšnojau veidą šaltu vandeniu, stengiausi kvėpuoti įprastai, bet nesisekė. Vos ne bėgte parbėgau į savo kambarį.

Atrodė stebuklas, kad jis vis dar čia, laukia manęs glėbyje. Ištiesė į mane rankas, ir širdis ėmė neritmingai tuksėti.

- Sveika sugrįžusi, - sumurmėjo jis ir apkabino mane.

Kurį metą tyliai mane lingavo, paskui pastebėjau, kad jis persirengęs, susišukavęs.

- Buvai išėjęs? - užsi puoliau jį, liisdama švarių marškinių apykaklę.

- Juk negalėčiau išeiti tais pačiais drabužiais, kuriais atėjau – ką pamanytų kaimynai.

Patempiau lūpą.

- Tu buvai labai giliai įmigusi; nieko nepraradau. - Jo akys spindėjo. - Kalbėjai prieš tai.

Suaimanavau.

- Ką girdėjai?

Jo auksinių akių žvilgsnis pasidarė labai švelnus.

- Sakei, kad mane myli.

- Ir taip žinojai, - priminiau jam nunarinusi galvą.

- Vis vien buvo malonu girdėti.

- Myliu tave, - sušnabždėjau.

- Nuo šiol tu esi mano gyvenimas, - paprastai atsakė jis.

Daugiau nebeturėjome ko pasakyti vienas kitam. Jis sūpavo mane pirmyn atgal, švito.

- Laikas pusryčiauti, - ramiai, dalykiškai tarė jis – buvau tikra, norėjo įrodyti, kad prisimena visas mano žmogiškas silpnybes.

Taigi abiem rankomis suėmiau sau gerklę ir išplėtusi akis pažvelgiau į jį. Jo veidą iškreipė siaubas.

- Juokauju! - prunkštelėjau. - O dar sakei, kad nemoku vaidinti!

Jis pasibaisėjęs susiraukė.

- Nejuokinga.

- Labai juokinga, ir tu tai žinai.

Vis dėlto įdėmiai pažvelgiau į jo auksines akis, norėdama įsitikinti, kad man atleido. Regis, atleido.

- Gal man pasakyti kitaip? - paklausė jis. - Žmonėms metas pusryčiauti.

- O, gerai.

Jis užsimetė mane ant savo akmeninio peties, švelniai, bet taip staigiai, kad man užgniaužė kvapą. Priešinausi, jam lengvai nešant mane laiptais žemyn, bet jis nekreipė dėmesio. Pasodino mane tiesiai ant kėdės.

Virtuvė buvo šviesi, smagi, regis, atspindėjo mano nuotaiką.

- Kas pusryčiams? - linksmi paklausiau.

Tai jį mažumėlę pribloškė.

- Èèè, nelabai žinau. Ko norėtum? - Jo marmurinė kakta susiraukšlėjo.

Šyptelėjau ir pašokau.

- Viskas gerai, aš galiu kuo puikiausiai pasirūpinti savim. Stebėk, kaip medžioju.

Susiradau dubenį ir dėžutę dribsnių. Pildama pieną ir imdama šaukštą jutau, kaip jis į mane stebeilija. Pasidėjau maistą ant stalo ir sudvejojau.

- Gal tau ko nors atnešti? - pasiūliau, norėdama būti mandagi.

Jis išpūtė akis.

- Tu tik valgyk, Bela.

Atsisėdau už stalo ir dėdamasi į burną kąsnį žiūrėjau į jį. Jis spoksojo į mane, tyrinėjo kiekvieną mano judesį. Jaučiausi nejaukiai. Atsikrenkščiau, norėdama ką nors pasakyti, atitraukti jo dėmesį.

- Kokie planai šiai dienai? - paklausiau.

- Hmmm... - Mačiau, kaip jis kruopščiai renka žodžius. – Gal norėtum susitikti su mano šeima?

Nurijau kąsnį.

- Ar dabar išsigandai? - jo balse buvo justi viltis.

- Taip, - prisipažinau; kaip galėčiau tai neigti – jis pamatytų iš mano akių.

- Nesijaudink, - šyptelėjo jis. - Aš tave ginsiu.

- Aš bijau *ne ju*, - paaiškinau. - Bijau, kad aš jiems... nepatiksiu. Tikriausiai jie, na, nustebts, kad parsivedei namo tokią... kaip aš... Ar jie žino, kad aš apie juos žinau?

- O, jie žino viską. Supranti, vakar jie lažinosi, - jis nusišypsojo, bet balsas skambėjo atžariai, - ar pargabensiu tave namo. Tik neįsivaizduoju, kaip kas nors gali kirsti lažybų su Alisa. Šiaip ar taip, mes šeimoje paslapčių neturime. Turbūt ir negalėtume turėti, kai aš skaitau mintis, Alisa regi ateitį ir visa kita.

- Ir dar neužmiršk, kad Džasperis priverčia jus jaustis jaukiai ir maloniai, kai išliejate širdį.

- Įdėmiai klauseisi, - palankiai nusišypsojo jis.

- Retkarčiais tai darau, - išsišiepiau. - Taigi Alisa matė, kad atvažiuosiu?

Jis sureagavo keistai.

- Kažkaip panašiai, - neaiškiai atsakė jis nusisukdamas, kad nematyčiau jo akių. Smalsiai žiūrėjau į jį.

- Ar gardu? - paklausė jis, staiga vėl atsisukęs į mane ir pašaipiai žiopsodamas į mano pusryčius. - Tiesą sakant, atrodo prastokai.

- Na, tai juk ne įniršęs grizlis... - burbtelėjau nepaisydama jo žvilgsnio.

Vis svarsčiau, kodėl jis taip atsakė, kai paminėjau Alisą. Spėliodama skubiai sukirtau košę.

Jis stovėjo vidury virtuvės, Adonio statula, ir išsiblaškęs žvelgė pro galinius langus.

Tada jo akys vėl nukrypo į mane, ir jis nusišypsojo savo širdį veriančia šypsena.

- Manau, ir tu turėtum pristatyti mane savo tėvui.

- Jis tave jau pažįsta, - priminiau jam.

- Turėjau galvoje, kaip vaikiną.

Įtariai pažvelgiau į jį.

-Kam?

- Negi tai nėra įprasta? - nekaltai paklausė jis.

- Nežinau, - prisipažinau. Mano pasimatymų istorija buvo tokia trumpa, kad neturėjau kuo remtis. Be to, šiuo atveju ir negalėjau taikyti įprastų taisyklių. - Tai nebūtina, pats supranti. Nesitikiu, kad tu... norėjau pasakyti, tau nereikia dėl manęs apsimesinėti.

Jis kantriai nusišypsojo.

- Aš ir neapsimesinėju.

Stumdžiau savo dribsnių likučius palei dubenio kraštus ir kandžiojau lūpą.

- Tai praneši Čarliui, kad aš tavo vaikinys, ar ne? - griežtai paklausė jis.

- O tu tikrai mano vaikinys? - Nuo minties, kad Edvardas ir Čarlis, ir žodis „vaikinys“ atsidurs vienu metu tame pačiame kambaryje, panorau susigūžti, bet susitvardžiau.

- Pripažįstu, žodį „vaikinys“ šiuo atveju vartoju laisvai.

- Man kilo įspūdis, kad tu iš tikrųjų kai kas daugiau, - prisipažinau spoksodama į stalą.

- Na, nežinau, ar privalome jam atskleisti visas kraują stingdančias smulkmenas. - Jis ištiesė ranką per stalą ir šaltu pirštu švelniai kilstelėjo mano smakrą. - Bet turėsime jam kaip nors paaiškinti, kodėl čia tiek daug sukiojuosi. Nenoriu, kad viršininkas Svanas mane suimtų.

- Ar tikrai? - staiga sunerimusi paklausiau. - Tikrai dažnai čia būsi?

- Tiek, kiek tu norėsi, - patikino jis mane.

- Aš visą laiką tavęs norėsiu, - perspėjau jį. - Amžinai.

Jis pamažu apėjo aplink stalą, sustojo už kelių pėdų ir pirštų galiukais palietė mano skruostą. Jo veido išraiška buvo nesuprantama.

- Ar tai tave liūdina? - paklausiau.

Jis neatsakė. Neišmatuojamą laiko tarpsnį žiūrėjo man į akis.

- Baigėi? - galop paklausė.

Pašokau.

- Taip.

- Renkis, palauksiu čia.

Buvo sunku nuspręsti, ką vilktis. Vargu ar kokiam nors etiketo vadovėlyje aprašyta, kuo rengtis, kai tavo mylimasis vampyras vedasi tave namo supažindinti su vampyrų šeimyna. Mintyse ištarus šį žodį palengvėjo. Supratau, kad iki šiol tyčia jo vengiau.

Pagaliau pasirinkau savo vienintelį sijoną: ilgą, paprastą, chaki spalvos. Apsivilkau tamsiai mėlyną palaidinę, kurią jis kadaise pagyrė. Dirstelėjusi į veidrodį pamačiau, kad plaukai klaikūs, tad susirišau juos į uodegą.

- Gerai. - Nukūriau laiptais žemyn. - Atrodysiu padori mergina.

Jis laukė laiptų apačioje, arčiau nei maniau, tad įlėkiau tiesiai į jį. Jis mane sulaikė, kelias sekundes apžiūrėjo iš deramo atstumo, paskui staiga prisitraukė prie savęs.

- Ir vėl klysti, - sumurmėjo man į ausį. - Toli gražu nesi padori – niekas negali atrodyti taip gundančiai, taip nesąžininga.

- Atrodau gundančiai? - nustebau. - Galiu persirengti...

Jis atsiduso ir pakraipė galvą.

- Tu *tokia* paika.

Jis meiliai priglaudė savo vėsius lūpas man prie kaktos, ir kambarys ėmė suktis. Nuo jo kvapo visiškai praradau gebėjimą galvoti.

- Gal man paaiškinti, kaip tu mane gundai? - paklausė jis.

Be abejo, tai buvo retorinis klausimas. Jis pirštais lėtai perbraukė man per nugarą, oda jutau jo dažnėjantį alsavimą. Mano rankos suglebo jam ant krūtinės, vėl pasijutau apkvaitusi. Jis pamažu atsilošė ir antrą

kartą savo šaltomis lūpomis palietė manąsias, labai atsargiai jas praskyrė.

Ir tada aš susmukau.

- Bela? - Jis išsigandęs pagavo ir pastatė mane.

- Nuo... tavęs... aš... nualpau, - apkvaitusi kaltinau jį.

- *Ką man su tavim daryti?* - pasipiktinęs suaimanavo jis. - Vakar, kai pabučiavau, tu mane užpuolei! Šiandien alpsti man ant rankų!

Silpnai nusijuokiau, leidausi jo laikoma, kol sukosi galva.

- Tai štai kaip puikiai man viskas sekasi, - atsiduso jis.

- Tai ir bėda. - Vis dar jaučiausi apdujusi. - Tu *per* geras. Labai labai *per* geras.

- Ar tau bloga? - pasiteiravo jis; tokią mane jau buvo matęs.

- Ne, šįkart visai kitaip. Nesuprantu, kas atsitiko. – Atsiprašydama papurčiau galvą. - Turbūt užmiršau kvėpuoti.

- Tokios tavęs niekur negaliu vežtis.

- Man viskas gerai, - tvirtinau. - Tavo šeima vis vien pamanyš, kad esu nesveika, koks skirtumas?

Jis akimirką tyrinėjo mano veido išraišką.

- Jaučiu silpnybę tokiai tavo odos spalvai, - netikėtai ištarė jis.

Iš džiaugsmo paraudau ir nususukau.

- Supranti, aš tikrai labai stengiuosi negalvoti apie tai, ką ruošiوسي daryti, tai gal galėtume greičiau važiuoti? - paklausiau.

- Ir nerimauji ne todėl, kad trauki į pilnus vampyrų namus, o todėl, kad manai, jog gali nepatikti tiems vampyrams, teisingai?

- Tikrai tiesa, - tučtuojau atsakiau, slėpdama savo nuostabą, kad jis taip atsainiai ištarė šį žodį.

Jis pakraipė galvą.

- Tu neįtikėtina.

Kai Edvardas išvairavo mano sunkvežimį iš miesto centro, supratau, kad nė nenutuokiu, kur jis gyvena. Pervažiavus tiltu Kalavaro upę, kelias pasuko į šiaurę, pro mus vis rečiau šmėkščiojo namai, ir jie buvo vis didesni. Paskui namų apskritai nebeliko, važiavome per ūkanotą girią. Kaip tik svarsčiau, klausti ar kantriai laukti, kai jis staiga įsuko į negrįstą keliuką. Keliukas buvo nepažymėtas, tarp paparčių vos matomas. Iš abiejų pusių jį supo miškas, keliukas vinguriavo tarp senų medžių kaip gyvatė, tad buvo matyti vos keli metrai į priekį.

Ir tada, už keleto kilometrų, miške pasimatė prošvaistė, ir mes staiga atsidūrėme pievelėje – o gal iš tikrųjų tai buvo veja? Tačiau ir čia buvo tamsu kaip miške, nes gerą akrą dengė šešėliai, krentantys nuo šešių senutėlių kedrų plačiais vainikais. Šešėliai driekėsi iki pat tarp medžių augančio namo sienų ir krito ant plačios verandos aplink pirmąjį aukštą.

Nežinau, ko tikėjausi, bet tikrai ne šito. Šis namas buvo nesenstantis, didingas, tikriausiai šimto metų. Nudažytas blausia balta spalva, trijų aukštų, kvadratinis, puikių proporcijų. Langai ir durys buvo arba originalaus pastato dalis, arba tobulai rekonstruoti. Mano pikapas buvo vienintelis matomas automobilis. Girdėjau netoliese tekant upelį, pasislėpusį miško glūdumoje.

- Oho.

- Patinka? - nusišypsojo Edvardas.

- Jis... gana žavus.

Edvardas timptelėjo man už uodegėlės ir sukikeno.

- Pasiruošusi? - paklausė jis, atidarydamas mano dureles.

- Nė kiek - eime.

Bandžiau nusijuokti, bet atrodė, kad garsas užstrigo gerklėje. Nervingai pasitaisiau plaukus.

- Atrodai nuostabiai.

Jis negalvodamas laisvai paėmė mano ranką. Tamsiais šešėliais nuėjome iki verandos. Žinojau, kad jis jaučia, kokia aš įsitempusi; nykščiu raminau braukė ratukus man ant plaštakos.

Atidarė man duris.

Vidus buvo dar labiau netikėtas ir nustebino mane smarkiau nei išorė. Čia buvo labai šviesu, erdvu, atvira. Iš pradžių čia tikriausiai buvo keletas kambarių, bet dabar pirmame aukšte buvo išgriautos beveik visos sienos ir palikta viena plati erdvė. Galinė, pietinė siena buvo iš vieno stiklo, ir pro ją matėsi už kedrų šešėlių iki pat plačios upės nusidriekusi pievelė. Vakarinėje kambario dalyje į akis krito masyvūs lenkti laiptai. Sienos, aukštos lubos su sijomis, medinės grindys ir stori kilimai – viskas buvo įvairių atspalvių baltos.

Kairėje nuo durų, ant pakylės, šalia didžiulio įspūdingo pianino, mūsų laukė Edvardo tėvai.

Žinoma, daktarą Kaleną jau buvau mačiusi, bet mane vėl pribloškė jo jaunatviška išvaizda ir nežmoniškas tobulumas. Šalia jo, kaip supratau, stovėjo Esmė – vienintelė iš šeimos, kurios dar nebuvo mačiusi. Jos veidas buvo toks pat blyškus, dailių bruožų, kaip ir visų kitų. kažkas jos širdelės formos veide, banguotuose, puriuose, karamelės spalvos plaukuose man priminė naivias merginas iš nebyliojo kino. Ji buvo neaukšta, liekna, bet ne tokia kampuota kaip kiti, apvalesnė. Abu vilkėjo paprastus šviesių spalvų drabužius, derančius prie namo vidaus. Jie maloniai nusišypsojo, bet artyn nėjo. Spėjau, kad nenori manęs išgąsdinti.

- Karlilai, Esmė, - trumpą tylą nutraukė Edvardo balsas, - čia Bela.

- Labai malonu tave matyti, Bela. - Karlailas ramiai, atsargiai žengė prie manęs. Nedrąsiai ištiesė ranką, ir aš paėjusi į priekį ją paspaudžiau.

- Malonu vėl su jumis susitikti, daktare Kalenai.

- Prašau vadinti mane Karlailu.

- Karlailai. - Nusišypsojau jam, pati stebėdamasi atsiradusiu pasitikėjimu savimi. Jutau, kaip Edvardui šalia manęs palengvėjo.

Esmė nusišypsojo ir taip pat žengtelėjo į priekį, tiesdama man ranką. Jos delnas buvo šaltas, akmeninis, kaip tik tokio ir laukiau.

- Labai smagu susipažinti, - nuoširdžiai tarė ji.

- Dėkui. Ir aš džiaugiuosi, kad susitikome. - Iš tiesų džiaugiausi. Atrodė, lyg būčiau sutikusi tikrą Snieguolę iš pasakos.

- Kur Alisa su Džasperiu? - paklausė Edvardas, bet niekas neatsakė, nes jie kaip tik pasirodė plačių laiptų viršuje.

- Sveikas, Edvardai! - džiaugsmingai sušuko Alisa.

Ji nulėkė laiptais žemyn, sušmėžavo juodi plaukai ir balta oda, ir staiga grakščiai sustojo priešais mane. Karlailas su Esme perspėjamai pašnairavo į ją, bet man patiko, kad ji elgiasi natūraliai.

- Labas, Bela! - tarė Alisa ir pripuolusi pabučiavo man į skruostą.

Jei Karlailas su Esme jau prieš tai atrodė sunerimę, tai dabar buvo tiesiog sukręsti. Mano akyse taip pat atsispindėjo išgąstis, bet kartu ir džiaugiuosi, kad ji taip nuoširdžiai mane priėmė. Nustebau pajutusi, kad Edvardas šalia manęs sustingo. Dirstelėjau į jo veidą, bet išraiška buvo nesuprantama.

- Gardžiai kvėpi, anksčiau nepastebėjau, - pagyrė ji, o aš baisiai sutrikau.

Regis, daugiau niekas nebežinojo, ką pasakyti, ir tada atsirado Džasperis – aukštas, panašus į liūtą. Mane apėmė ramybė, staiga pasidarė labai jauku. Edvardas dėbtelėjo į Džasperį, kilstelėjo vieną antakį, ir aš prisiminiau, ką Džasperis geba.

- Sveika, Bela, - tarė Džasperis. Jis laikėsi atokiai, neištiesė rankos. Tačiau šalia jo buvo neįmanoma jaustis nepatogiai.

- Labas, Džasperi. - Droviai šyptelėjau jam, tada kitiems. – Labai smagu susitikti su jumis visais – jūsų nuostabus namas, - mandagiai pridūriau.

- Dėkui, - tarė Esmė. - Mes taip džiaugiamės, kad atvykai. – Ji kalbėjo jausmingai, ir aš supratau, kad jai atrodau drąsi.

Taip pat suvokiau, kad Rozali ir Emeto niekur nematyti, tada prisiminiau, kaip Edvardas pernelyg nekaltai paneigė, kai paklausiau, ar jiems nepatinku.

Karlailo išraiška atitraukė mane nuo šių minčių; jis reikšmingai ir įdėmiai pažvelgė į Edvardą. Akies kampučiu išvydau, kaip Edvardas linktelėjo.

Nusigręžiau, stengdamasi elgtis mandagiai. Mano akys vėl nukrypo prie nuostabaus instrumento ant pakylos prie durų. Staiga prisiminiau vaikystės svajonę, kad kada nors išlošiu loterijoje ir nupirksiu mamai fortepijoną. Ji nebuvo tikra muzikantė – grodavo tik sau mūsų senutėliu pianinu, – bet man patikdavo stebėti, kaip ji skambina. Ji būdavo laiminga, susikaupusi – man atrodydavo kaip kita, paslaptinga būtybė, kažkas didesnio nei įprasta mamytė. Žinoma, ji vertė mokytis ir mane, bet aš, kaip ir visi vaikai, zirziau, kol leido nutraukti pamokas.

Esmė pastebėjo, kad susidomėjau pianinu.

- Groji? - paklausė ji, linktelėdama galva į instrumentą.

Papurčiau galvą.

- Nė truputėlio. Bet jis toks nuostabus. Jūsų?

- Ne, - nusijuokė ji. - Edvardas nesakė, kad yra muzikalus?

- Ne, - prisimerkusi pažvelgiau į jo nutaisytą nekaltą veidą. - Manau, turėjau pati susiprotėti.

Esmė sutrikusi pakėlė savo dailius antakius.

- Juk Edvardas viską moka, tiesa? - paaiškinau.

Džasperis prunkštelėjo, o Esmė priekaištingai pažvelgė į Edvardą.

- Tikiuosi, nesimaivei – tai nemandagu, - subarė ji.

- Tik truputėlį, - jis nerūpestingai nusijuokė.

Nuo to garso jos veidas sušvelnėjo, jiedu trumpai susižvalgė.
Nesupratau, ką tai reiškė, tik mačiau, kad Esmės išraiška vos ne išdidi.

- Tiesą sakant, jis buvo netgi per kuklus, - pataisiau.

- Na, pagrok jai, - padrąsino Esmė.

- Ką tik sakei, kad maivytis nemandagu, - paprieštaravo jis.

- Nėra taisyklių be išimčių, - atkirto ji.

- Norėčiau išgirsti, kaip groji, - paprašiau.

- Tuomet nuspręsta. - Esmė stumtelėjo jį prie pianino.

Edvardas nusitempė ir mane, pasisodino ant suoliuko šalia savęs.
Prieš atsisukdamas į klavišus piktai mane nužvelgė.

Ir tada jo pirštai vikriai perbėgo dramblio kaulu, kambarys prisipildė tokių sudėtingų, tokių įmantrių kompozicijų, kad negalėjau patikėti, jog skambina tik dvi rankos. Pajutau, kaip man iš nuostabos atvipo lūpa, nukaro žandikaulis, ir šalia savęs išgirdau tylų kikenimą.

Muzika be pertrūkių vilnijo aplinkui, Edvardas ramiai pažvelgė į mane ir mirktelėjo.

- Patinka?

- Tai tu sukūrei? - staiga supratusi aiktelėjau.

Jis linktelėjo.

- Tai Esmės mėgstamiausias kūrinys.

Užsimerkusi pakraipiau galvą.

- Kas negerai?

- Jaučiuosi siaubingai nesvarbi.

Muzika sulėtėjo, tapo švelnesnė, ir, savo nuostabai, garsų gausybėje atpažinau vinguriuojant tą pačią lopšinės melodiją.

- Tai tu mane įkvėpei, - tyliai ištarė jis.

Muzika tapo nepakeliamai graži. Negalėjau pratarti nė žodžio.

- Žinai, tu jiems patikai, - plepėjo jis. - Ypač Esmei.

Atsigrėžiau, bet didžiulis kambarys jau buvo tuščias.

- Kur jie išėjo?

- Manau, labai subtiliai leido mums pabūti vieniems.

Atsidusau.

- *Jiems* patinku. Bet Rozali ir Emetui... - nutilau, nežinodama, kaip išreikšti savo abejones.

Jis suraukė antakius.

- Dėl Rozali nesijaudink, - tarė jis, akys buvo plačios, žvilgsnis įtikinamas. - Ji pakeis savo nusistatymą.

Nepatikliai sučiaupiau lūpas.

- O Emetas?

- Na, teisybė, jis mano, kad *aš* esu beprotis, bet dėl tavęs nesijaudina. Bando perkalbėti ir Rozali.

- Kas jai taip nepatinka? - Abejojau, ar tikrai noriu išgirsti atsakymą.

Jis giliai atsiduso.

- Rozali labiausiai slegia tai... tai, kas mes esame. Ją trikdo, kad kažkas iš šalies žino tiesą. Be to, ji šiek tiek pavydi.

- *Rozali* pavydi *man*? - negalėdama patikėti paklausiau. Bandžiau įsivaizduoti visatą, kurioje tokia nepaprasta gražuolė kaip Rozali galėtų pavydėti tokiai kaip aš.

- Tu žmogus, - jis gūžtelėjo pečiais. - Ji taip pat nori būti žmogumi.

- O, - vis dar apstulbusi sumurmėjau. - Tačiau ir Džasperis...

- Tai aš dėl to kaltas, - tarė jis. - Sakiau tau, kad jis palyginti neseniai perėmė mūsų gyvenimo būdą. Todėl perspėjau jį, kad laikytųsi atokiau.

Pagalvojau apie to priežastį ir sudrebėjau.

- O Esmė su Karlailu?.. - skubiai paklausiau, kad jis nepastebėtų.

- Jie džiaugiasi, kad aš laimingas. Tiesą pasakius, Esmei būtų nesvarbu, net jei tu turėtum trečią akį ar plėves ant kojų. Visą šį laiką ji nerimavo dėl manęs, būgštavo, kad esu nepakankamai subrendęs, kad buvau per jaunas, kai Karlailas mane perkeitė... Ji tiesiog apimta ekstazės. Kaskart, kai paliečiu tave, ji vos ne plyšta iš džiaugsmo.

- Alisa atrodo labai... linksma.

- Alisa savaip vertina įvykius, - pro dantis iškošė jis.

- Ir nesiruoši man to paaiškinti, tiesa?

Kurį metų bendravome be žodžių. Jis suprato, kad aš žinau, jog jis kažką nuo manęs slepia. Aš supratau, kad jis neketina nieko atskleisti.

Kol kas.

- Tai ką tau Karlailas norėjo pasakyti?

Jis suraukė antakius.

- Pastebėjai, ar ne?

Gūžtelėjau pečiais.

- Žinoma.

Prieš atsakydamas jis kelias sekundes susimąstęs žvelgė į mane.

- Jis turėjo pranešti kai kurias naujienas – tik abejojo, ar norėsiu jomis dalytis su tavim.

- Tai ar nori?

- Privalau, nes dabar kelias dienas – ar savaites – truputėlį... perdėtai tave globosiu. Nenoriu, kad pamanytum, jog iš prigimties esu tironas.

- Kas nutiko?

- Tiesą sakant, nieko ypatingo. Tiesiog Alisa pamatė, kad netrukus ateis keli svečiai. Jie žino, kad mes čia, ir jiems smalsu pasižiūrėti.

- Svečiai?

- Taip... na, jie, žinoma, ne tokie, kaip mes – turiu omeny jų medžiojimo įpročius. Veikiausiai jie apskritai neužsuks į miestą, bet aš nieku gyvu neišleisiu tavęs iš akių, kol jie neišeis.

Nusipurčiau.

- Pagaliau protingai sureagavai! - suniurnėjo jis. - Aš jau pradėjau galvoti, kad visai neturi savisaugos instinkto.

Praleidau tai pro ausis, nosisukau ir apsižvalgiau po erdvų kambarį.

Jis pasekė mano žvilgsnį.

- Ne tai, ko tikėjaisi, ar ne? - išdidžiai paklausė jis.

- Ne, - prisipažinau.

- Nėra karstų ir kampuose sukrautų kaukolių; netgi nemanau, kad rastume voratinklių... Turbūt labai nusivylei, - žaismingai kalbėjo jis.

Nekreipiau dėmesio į jo pokštus.

- Čia taip šviesu... taip erdvu.

Jis atsakė jau rimčiau.

- Tai vienintelė vieta, kurioje nereikia slapstyti.

Daina, kurią jis vis dar grojo, mano daina, baigėsi, paskutiniai akordai perėjo į melancholišką gaidą. Tyloje aštriai pakibo paskutinė nata.

- Dėkui, - sumurmėjau. Supratau, kad akys pilnos ašarų. Suglumusi jas nusišluosčiau.

Jis palietė mano akies kamputį ir pagavo ašarą, kurią praleidau. Pakėlė pirštą ir susimąstęs apžiūrėjo lašelį. Tada, taip greitai, kad nesu tikra, ar gerai pamačiau, įsikišo pirštą į burną ir paragavo.

Klausiamai pažvelgiau į jį, jis ilgai stebėjo mane, galop nusišypsojo.

- Nori apžiūrėti likusią namų dalį?

- Karstų nebus? - pasitikslinau, pašaipus balsas ne visai nuslėpė mane apėmusį nerimą.

Jis nusijuokė, paėmė mane už rankos ir nusivedė nuo pianino.

- Karstų nebus, - pažadėjo.

Mes užlipome masyviais laiptais, ranka laikiausi už švelnių lyg aksomas turėklų. Ilgas koridorius viršuje buvo iškaltas medaus spalvos mediena, tokia pačia, kaip ir grindys.

- Rozali ir Emeto kambarys... Karlailo kabinetas... Alisos kambarys... - rodė jis, vesdamas mane pro duris.

Gal jis būtų ėjęs toliau, bet aš koridoriaus gale sustojau kaip įbesta ir apstulbusi įsižiūrėjau į dirbinį ant sienos man virš galvos.

Edvardas sukikeno iš mano nuostabos.

- Gali juoktis, - tarė jis. - Tai *tikrai* juokinga.

Aš nesijuokiau. Nejučia iškėliau ranką ir ištiesiau vieną pirštą, lyg norėdama paliesti didžiulį tamsų medinį kryžių, ryškėjantį ant šviesesnės sienos. Nepaliečiau jo, nors man buvo smalsu, ar senas medis bus toks glotnus kaip atrodė.

- Tikriausiai labai senas, - spėjau.

Jis gūžtelėjo pečiais.

- Maždaug šešiolikto amžiaus ketvirtas dešimtmetis.

Nusisukau nuo kryžiaus ir įsistebeilijau į jį.

- Kodėl jį čia laikote? - nusistebeėjau.

- Nostalgija. Jis priklausė Karlailo tėvui.

- Karlailo tėvas rinko senovinius daiktus? - abejodama pasidomėjau.

- Ne. Jis pats jį išdrožė. Jis kabojo ant sienos virš sakyklos vikariate, kur jis sakydavo pamokslus.

Nežinau, ar mano veide atsispindėjo nuostaba, bet dėl visa ko vėl atsigrežiau į paprastą, senovinį kryžių. Mintyse greitom skaičiavau;

kryžiui daugiau nei trys šimtai septyniasdešimt metų. Kol stengiausi suvokti šitokią daugybę metų, tvyrojo tyla.

- Ar tau viskas gerai? - sunerimęs paklausė jis.

- Kiek Karlailui metų? - tyliai paklausiau, nekreipdama į jį dėmesio, vis dar žvelgdama aukštyn.

- Jis ką tik atšventė trys šimtai šešiasdešimt antrą gimtadienį, - atsakė Edvardas.

Atsisukau į jį, mano žvilgsnyje buvo šimtai klausimų.

Kalbėdamas jis įdėmiai žvelgė į mane.

- Karlailas gimė Londone, manoma, tūkstantis šeši šimtai keturiasdešimtaisiais. Anuomet laiko tiksliai neskaičiavo, bent jau paprasti žmonės. Beje, tai buvo prieš pat Kromveliui ateinant į valdžią.

Stengiausi klausytis ramiai, jutau į save įsmeigtą jo žvilgsnį. Sekėsi lengviau, kai nebandžiau tuo patikėti.

- Jis buvo vienturtis anglikonų pastoriaus sūnus. Mama mirė jį gimdydama. Tėvas buvo nepakantus žmogus. Kai valdžią užėmė protestantai, jis uoliai ėmėsi persekioti Romos katalikus ir kitų religijų žmones. Be to, tvirtai tikėjo, kad egzistuoja piktosios dvasios. Jis vadovavo raganų, vilkolakių ir... vampyrų medžioklėms.

Išgirdusi tą žodį sustingau. Neabejojau, kad jis pastebėjo, tačiau nesustodamas pasakojo toliau.

- Jie sudegino daugybę nekaltų žmonių – žinoma, tikrosios jų ieškomos būtybės nebuvo taip lengvai sugaunamos.

Pasenęs pastorius medžioti piktuosius pavedė savo sūnui. Iš pradžių Karlailas jį nuvylė; jis neskubėdavo kaltinti žmonių, nematė demonų ten, kur jų nebuvo. Tačiau jis buvo atkaklus ir protingesnis už tėvą. Karlailas iš tiesų surado gaują tikrų vampyrų, kurie gyveno pasislėpę miesto kanalizacijoje, o išlisdavo tik naktį medžioti. Anomis

dienomis, kai pabaisos buvo ne tik mitų ir legendų veikėjai, daugelis taip gyveno.

Žinoma, žmonės susirinko šakes ir deglus, - jis niūriai sukikeno, - ir laukė ten, kur Karlailas buvo matęs baisūnus išlendančius į gatvę. Pagaliau vienas pasirodė.

Jis kalbėjo labai tyliai; įtempiau ausis, kad išgirsčiau kiekvieną žodį.

- Ko gero, jis buvo labai senas ir nusilpęs iš alkio. Karlailas išgirdo, kaip jis, užuodęs minią žmonių, lotyniškai šūktelėjo kitiems. Vampyras bėgo gatvėmis, o Karlailas – jis buvo dvidešimt trejų ir labai greitas – vijosi pirmutinis. Padaras galėjo lengvai pasprukti, bet, Karlailo manymu, buvo per daug alkanas, todėl apsisuko ir puolė. Pirmasis jam pasimaišė Karlailas, bet greitai pasivijo ir kiti, tuomet vampyras ėmė gintis. Jis nužudė du vyrus, o su trečiuoju paspruko. Kraujuojantį Karlailą paliko gatvėje.

Edvardas nutilo. Jaučiau, kad jis nori kažką praleisti, nuslėpti nuo manęs.

- Karlailas žinojo, ką darys jo tėvas. Kūnai bus sudeginti – bet kas, ką užkrėtė pabaisos, turi būti sunaikintas. Karlailas veikė instinktyviai, siekdamas išsaugoti savo gyvastį. Kol minia sekė nevidoną ir jo auką, jis nušliaužė toliau nuo gatvės. Pasislėpė rūsyje ir tris dienas praleido po pūvančiomis bulvėmis. Stebuklas, kad jo niekas neišgirdo ir nesurado. Kai viskas buvo baigta, jis suprato, kuo tapo.

Gerai nežinau, kas atsispindėjo mano veide, bet Edvardas staiga nutilo.

- Kaip jautiesi? - paklausė jis.

- Viskas gerai, - užtikrinau jį. Nors dvejojama prikandau lūpą, jis veikiausiai išvydo mano akyse liepsnojančią smalsumą.

Edvardas šyptelėjo.

- Manau, norėsi šio bei to paklausti.

- Šio bei to.

Jis plačiai nusišypsojo, parodydamas spindinčius dantis. Tada žengė atgal koridoriumi ir timpltelėjo mane už rankos.

- Tuomet eime, - paragino jis. - Kai ką tau parodysiu.

16. KARLAILAS

EDVARDAS NUSIVEDĖ MANE ATGAL prie kambario, kurį pavadino Karlailo kabinetu. Akimirką stabtelėjo už durų.

- Užeik, - pakvietė Karlailo balsas.

Edvardas atidarė duris į patalpą aukštomis lubomis ir aukštais, į vakarus žiūrinčiais langais. Sienos – ten, kur matėsi – buvo apkaltos tamsesniu medžiu. Didelę sienų dalį užėmė knygų lentynos, siekiančios aukštai man virš galvos, jose buvo daugiau knygų nei kada nors teko matyti ne bibliotekoje.

Karlailas sėdėjo odiniame krėsle už didžiulio raudonmedžio stalo. Jis ką tik įkišo žymeklį į storą knygą, kurią laikė rankose. Kambarys atrodė visai taip, kaip įsivaizdavau universiteto dekanų kabinetą – tik Karlailas buvo jam per jaunas.

- Kuo galiu jums padėti? - maloniai pasiteiravo jis, kildamas nuo krėslo.

- Norėjau papasakoti Belai šiek tiek mūsų istorijos, - tarė Edvardas. - Na, tiesą sakant, tavo istorijos.

- Nenorėjome jūsų trukdyti, - atsiprašiau.

- Nė kiek netrukdomė. Nuo ko norite pradėti?

- Nuo paveikslų, - atsakė Edvardas, švelniai uždėjo ranką man ant peties ir atgrėžė mane atgal į duris, pro kurias ką tik įėjome. Kaskart, kai jis mane paliesdavo, net ir visai nekaltai, mano širdis garsiau sutvaksėdavo. Tai dar labiau trikdė, kai šalia buvo Karlailas.

Siena, į kurią mes dabar buvome atsisukę, skyrėsi nuo kitų. Vietoj knygų lentynų čia kabėjo įvairiausių dydžių įrėminti paveiksliukai, vieni ryškiaspalviai, kiti blankūs, nespaltoti. Ieškojau kokios nors logikos, kokio nors bendro motyvo, bet greitom apžvelgusi nieko nepastebėjau.

Edvardas nusitempė mane į kairę pusę prie pat sienos ir pastatė priešais nedidelį kvadratinį aliejiniams dažais tapytą paveikslą paprastuose mediniuose rėmuose. Jis buvo nepastebimas tarp didesnių ir šviesesnių paveikslų; nutapytas įvairiais rudais atspalviais jis vaizdavo mažą miestelį, pilną aukštų stogų, su keliomis išsibarsčiusių bokštų smailėmis. Priekiniame plane tekėjo plati upė, per ją buvo nutiestas tiltas, apstatytas statiniais, panašiais į mažytes katedras.

- Londonas tūkstantis šeši šimtai penkiasdešimtaisiais, - tarė Edvardas.

- Mano jaunystės Londonas, - pridūrė Karlailas, stovėdamas už poros žingsnių nuo mūsų; negirdėjau, kaip jis priėjo. Edvardas spustelėjo man ranką.

- Gal tu papasakosi istoriją? - paklausė Edvardas.

Šiek tiek pasisukau, norėdama pamatyti, kaip sureaguos Karlailas.

Mūsų žvilgsniai susitiko, ir jis nusišypsojo.

- Mielai papasakočiau, - atsakė jis. - Bet aš, tiesą sakant, šiek tiek vėluoju. Šįryt skambino iš ligoninės – daktaras Snou susirgo. Be to, tu

žinai visą istoriją ne blogiau už mane, - pridūrė jis, šypsodamasis Edvardui.

Tai buvo keistas derinys: kasdieniai miestelio gydytojo rūpesčiai, įsiterpę į pokalbį apie jo jaunystę septyniolikto amžiaus Londone.

Glumino ir tai, kad vien dėl manęs jis kalbėjo garsiai.

Dar sykį man šiltai nusišypsojęs, Karlailas išėjo iš kabineto.

Ilgai žvelgiau į mažą Karlailo gimtojo miestelio piešinį.

- Kas įvyko paskui? - galop paklausiau, pakėlusi galvą į mane stebintį Edvardą. - Kai jis suprato, kas jam pasidarė?

Jis vėl atsisuko į paveikslus, ir aš pasižiūrėjau, kuris piešinys dabar patraukė jo dėmesį. Tai buvo gana didelis blyškių rudens spalvų peizažas: tuščia, šešėliais nuklota miško laukymė, tolumoje matyti uolėta viršukalnė.

- Kai jis suprato, kuo pavirto, - tyliai ištarė Edvardas, - ėmė maištauti. Bandė susinaikinti. Bet tai nelengva padaryti.

- Kaip? - nenorėjau klausti, bet žodis išsprūdo netyčia.

- Šokinėjo nuo skardžių, - abejingai aiškino Edvardas. – Bandė nusiskandinti vandenyne... Tačiau buvo jaunas, labai stiprus, jo laukė naujas gyvenimas. Keisčiausia, kad jis atsispyrė... alkiui... nors buvo dar tik naujokas. Tuomet šis instinktas pats stipriausias, jis užvaldo viską. Tačiau Karlailas taip bjaurėjosi savimi, kad jam užteko jėgų pabandyti mirti iš bado.

- Ar tai įmanoma? - silpnu balsu paklausiau.

- Ne, mus galima nužudyti tik keliais būdais.

Išsižiojau norėdama klausti, bet jis prabilo anksčiau už mane:

- Taigi jis labai išalko ir galų gale nusilpo. Suprasdamas, kad silpsta ir valia, nudūlino kuo toliau nuo žmonių. Ištikus mėnesius jis klajėjo naktimis, ieškodamas kuo nuošaliausių vietų, nekęsdamas pats savęs.

Vieną naktį pro jo slėptuvę praėjo elnių banda. Ji buvo toks ištroškęs, kad puolė nė nesusimąstęs. Sugrįžo jėgos, ir jis suprato, kad jam nebūtina tapti šlykščia pabaisa, kad yra kita išeitis. Negi ir ankstesniame gyvenime nevalgė elnienos? Per kelis mėnesius jis susikūrė savo filosofiją. Galima egzistuoti ir nebūnant demonu. Jis vėl atrado save.

Sumanė geriau išnaudoti savo laiką. Visuomet buvo protingas, troško mokytis. Dabar jis turėjo begalę laiko. Naktimis mokydavosi, dieną kurdavo planus. Jis nuplaukė į Prancūziją ir...

- Jis *nuplaukė* į Prancūziją?

- Žmonės nuolat plaukia per Lamanšą, Bela, - kantriai priminė jis man.

- Turbūt tai tiesa. Tiesiog šiame kontekste nuskambėjo keistai. Pasakok toliau.

- Plaukti mums lengva...

- *Jums* viskas lengva, - suniurzgėjau.

Jis smagiai nusiteikęs laukė.

- Daugiau nepertraukinėsiu, pažadu.

Jis dusliai sukikeno ir užbaigė sakinį:

- ...nes praktiškai mums nereikia kvėpuoti.

- Jums...

- Ne, ne, pažadėjai, - nusijuokė jis ir švelniai pridėjo savo šaltą pirštą man prie lūpų. - Tai nori išgirsti istoriją ar ne?

- Negali pranešti man tokio dalyko ir tikėtis, kad nieko nesakysiu, - sumurmėjau pro jo pirštą.

Jis patraukė delną ir uždėjo man ant kaklo. Širdis ėmė daužytis, bet aš nepasidaviau.

- Jums nereikia *kvėpuoti*? - atkakliai paklausiau.

- Ne, nebūtina. Tai tik įprotis, - gūžtelėjo jis pečiais.

- Kiek galėtum išbūti... *nekvėpavęs*?

- Manau, amžinai; nežinau. Šiek tiek nemalonu, kai nieko neužuodi.

- Šiek tiek nemalonu, - pakartojau.

Nekreipiau dėmesio į savo išraišką, bet kažkas joje nuliūdino Edvardą. Jis nuleido ranką sau prie šono ir stovėjo labai ramiai, įdėmiai žvelgdamas man į veidą. Tyla užsitęsė. Jo veido bruožai buvo sustingę kaip akmuo.

- Kas yra? - sušnabždėjau liedsdama jo apmirusį veidą.

Jo veidas po mano delnu atgijo, jis atsiduso.

- Vis laukiu, kada tai nutiks.

- Kas nutiks?

- Žinau, kad vieną sykį tau kažką pasakysiu, ar tu kažką išvysi, ir to bus per daug. Tuomet tu klykdama pabėgsi nuo manęs. – Jis šyptelėjo puse lūpų, bet akys buvo rimtos. - Aš tavęs nelaikysiu. Noriu, kad tai įvyktų, nes noriu, kad būtum saugi. Ir vis dėlto trokštu būti su tavim. Niekaip negaliu sutaikyti šių dviejų troškimų... - Jis nutilo ir pažvelgė man į akis. Laukė.

- Aš niekur nepabėgsiu, - pažadėjau.

- Matysim, - vėl šypsodamasis ištarė jis.

Rūsčiai pažvelgiau į jį.

- Na, tai pasakok. Karlailas nuplaukė į Prancūziją.

Jis patylėjo, mintimis sugrįžo į savo istoriją. Jo akys automatiškai nukrypo prie kito paveikslo – paties spalvingiausio, įmantriausiuose rėmeliuose ir paties didžiausio; jis buvo dvigubai platesnis už duris, prie kurių kabėjo. Drobėje buvo gausybė ryškių personažų plevenančiais drabužiais, jie vijosi aplink aukštas kolonas, svėrėsi nuo marmurinių balkonų. Nesupratau, ar tai buvo graikų mitologijos veikėjai, o gal aukštai debesyse skrajojo bibliniai personažai.

- Karlailas nuplaukė į Prancūziją, iš ten apkeliavo Europą, jos universitetus. Naktimis studijavo muziką, gamtos mokslus, mediciną ir atrado savo pašaukimą, savo atgailą – gelbėti žmonių gyvybes.

- Edvardo veidas įgavo pagarbią, bemaž baugščią išraišką. - Negaliu tiksliai nupasakoti visų jo kančių; Karlailas du šimtmečius vargo ugdydamasis savitvardą. Dabar jis visiškai atsparus žmogaus kraujo kvapui ir gali lengvai dirbti jam patinkamą darbą. Ten, ligoninėje, jis atranda ramybę... - Edvardas ilgai žvelgė į tolį. Staiga, regis, prisiminė, ką ketinęs. Bakstelėjo pirštu į didžiulį paveikslą priešais mus.

- Studijuodamas Italijoje jis susirado kitus. Šie buvo daug labiau civilizuoti ir išsilavinę nei baidyklės iš Londono kanalizacijos.

Jis palietė keturias gana orias žmogystas aukščiausiam balkone, ramiai žvelgiančias į sąmyšį apačioje. Atidžiai apžiūrėjau grupelę ir apstulbusi nusikvatojau – joje atpažinau auksaplaukį vyrą.

- Karlailo draugai padarė didelį įspūdį Solimenai. Jis dažnai juos tapydavo kaip dievus, - sukikeno Edvardas. - Aras, Markas, Kajus, - išvardijo jis, rodydamas kitus tris, du juodaplaukius, vieną baltą kaip sniegas. - Naktiniai meno globėjai.

- Kas jiems nutiko? - garsiai nusistebėjau, mano pirštas pakibo per centimetrą nuo figūrų drobėje.

- Jie vis dar ten, - gūžtelėjo jis pečiais. - Kaip buvo nežinia kiek tūkstantmečių. Karlailas su jais gyveno neilgai, vos kelis dešimtmečius. Labai žavėjosi jų mandagumu, subtilumu, tačiau jie nuolat bandė išgydyti jo pasibjaurėjimą „natūraliu maisto šaltiniu“, kaip tai vadino. Jie stengėsi perkalbėti Karlailą, Karlailas juos, bet veltui. Tuomet jis nusprendė išbandyti Naująjį pasaulį. Svajojo surasti panašių į save. Supranti, jis buvo labai vienišas.

Ilgą laiką nieko nerado. Bet kai pabaisos tapo pasakų veikėjais, jis suprato, kad gali bendrauti su nieko neįtariančiais žmonėmis taip, lyg būtų vienas jų. Pradėjo dirbti gydytoju. Tačiau tokios bendrystės, kokios troško, negalėjo užmegzti; artimi santykiai būtų buvę pavojingi.

Siautėjant gripo epidemijai, jis naktimis dirbdavo Čikagos ligoninėje. Jau keletą metų galvoje nešiojosi vieną mintį ir buvo beveik nusprendęs veikti – kadangi neranda draugo, tai pats jį susikurs. Gerai nesuprato, kaip įvyko jo persikeitimas, todėl dvejojo. Be to, nenorėjo atimti kito žmogaus gyvybės taip, kaip buvo atimta jo. Man nebebuvo vilties; mane paliko palatoje mirti. Jis slaugė mano tėvus ir žinojo, kad esu vienui vienas. Nusprendė pabandyti...

Jo balsas, veikiau šnabždesys, dabar visai nutrūko. Edvardas nieko nematydamas spoksojo pro vakarinį langą. Galvojuoju, kokie vaizdai sukasi jo galvoje, Karlailo ar jo paties prisiminimai. Tyliai laukiau.

Kai vėl atsisuko į mane, jo veide švietė angeliška šypsena.

- Taip mes visi ir susibūrėme.

- Paskui visą laiką gyvenai su Karlailu? - pasidomėjau.

- Beveik.

Jis švelniai uždėjo ranką man ant liemens ir trūktelėjo su savim eidamas pro duris. Atsigręžusi pažvelgiau į paveikslų sieną galvodama, ar kada nors išgirsiu kitas istorijas.

Einant koridoriumi Edvardas nieko nebepasakė, tad paklausiau:

- Beveik?

Jis atsiduso, regis, nenorėjo atsakyti.

- Na, išgyvenau įprastą maištingos paauglystės laikotarpį – praėjus maždaug dešimčiai metų po to, kai... gimiau... buvau sukurtas, vadink kaip nori. Nesižavėjau jo susilaikymu, nekenčiau jo už tai, kad bandė pažaboti mano alkį. Taigi kurį laiką vaikščiojau vienas.

- Tikrai? - ko gero, turėjau išsigąsti, bet aš tik susidomėjau.

Jis būtų galėjęs daug papasakoti. Miglotai suvokiau, kad einame prie kitų laiptų, bet beveik nekreipiau dėmesio į aplinką.

- Tau tai neatrodo atgrasu?

- Ne.

- Kodėl?

- Manau... tai suprantama.

Jis nusikvatojo, garsiau nei kada nors anksčiau. Stovėjome laiptų viršuje, dar viename lentutėmis iškaltame koridoriuje.

- Nuo pat savo naujojo gimimo, - sumurmėjo jis, - turėjau gebėjimą skaityti aplinkinių, žmonių ir ne žmonių, mintis. Todėl tik po dešimties metų išdrįsau pasipriešinti Karlailui – mačiau jo visišką nuoširdumą, puikiai supratau, kodėl jis šitaip gyvena.

Praėjus vos keleriems metams grįžau pas Karlailą gyventi pagal jo viziją. Maniau, kad man pavyks išvengti... depresijos... kurią sukelia nerami sąžinė. Kadangi žinojau žmonių mintis, galėjau praeiti pro nekaltą auką ir persekioti tik bloguosius. Jei tamsiu skersgatviu pasekdavau žudiką, tykantį jaunos mergaitės – jei ją išgelbėdavau, tai tikrai nebuvo toks jau blogas.

Sudrebėjau pernelyg aiškiai įsivaizduodama, apie ką jis pasakoja: skersgatvį naktį, išsigandusią mergaitę, kraupų vyrą, sekantį jai iš paskos. Ir Edvardą, medžiojantį Edvardą, baisų ir didingą kaip jauną dievą, nesulaikomą. Ar toji mergaitė pasijusdavo dėkinga, ar išsigąsdavo dar labiau nei prieš tai?

- Tačiau bėgant laikui savyje pradėjau matyti siaubūną. Negalėjau išvengti sąžinės priekaištų dėl tiek atimtų žmonių gyvybių, kad ir kaip teisinau save. Ir tada grįžau pas Karlailą ir Esmę. Jie priėmė mane kaip sūnų palaidūną. Tai buvo daugiau, nei užsitarnavau.

Sustojome priešais paskutines duris koridoriaus gale.

- Mano kambarys, - pranešė jis, atidarė duris ir įsitempė mane vidun.

Langas per visą sieną, kaip ir apatiniame kambaryje, žvelgė į pietus. Tikriausiai visa galinė namo siena iš stiklo. Iš čia atsivėrė vaizdas į Solduko upę ir į neįžengiamus Olimpiko kalnyno miškus. Kalnai buvo daug arčiau, nei maniau.

Vakarinė siena apstatyta lentynomis, pilnomis kompaktinių plokštelių. Jo kambarys buvo įrengtas geriau už muzikos prekių parduotuvę. Kampe stovėjo šiuolaikiškai atrodanti garso sistema, tokią bijočiau net paliesti, kad ko nesugadinčiau. Lovos nebuvo, tik plati ir jauki juoda odinė sofa. Ant grindų patiestas minkštas aukso spalvos kilimas, ant sienų kabojo šiek tiek tamsesnio atspalvio sunkus audinys.

- Gera akustika? - spėjau.

Jis sukikeno ir linktelėjo. Paėmė pultelį ir įjungė stereogrotuvą. Tyliai suskambo švelnus džiazas kūrinys, atrodė, kad grupė groja šitame pačiame kambaryje. Nuėjau apžiūrėti jo protu nesuvokiamos muzikos kolekcijos.

- Pagal ką jas susidėlioji? - paklausiau, nerasdama tarp pavadinimų jokio ryšio.

Jis atrodė išsiblaškęs.

- Hmmm, pagal metus, paskui pagal tai, kas labiau patinka, - abejingai atsakė jis.

Atsigręžiau, jis žiūrėjo į mane keistu žvilgsniu.

- Kas yra?

- Tikėjau si pajusti... palengvėjimą. Kad tu viską žinosi, ir man nieko nebereikės slėpti. Bet nemaniau, kad pajusiu kai ką daugiau. Man *tai patinka*. Jaučiuosi... laimingas. - Jis gūžtelėjo pečiais ir nusišypsojo.

- Džiaugiuosi, - atsakiau taip pat šypsodamasi. Baiminausi, kad jis nesigailėtų išpasakojęs man tokius dalykus. Gera buvo žinoti, kad taip nėra.

Bet paskui, ištyręs mano išraišką, jis liovėsi šypsojęsis, kakta susiraukšlėjo.

- Vis dar lauki, kada pulsiu bėgti ir rėkti, ar ne? - spėjau.

Lūpose šmėkštelėjo šypsenėlėmis linktelėjo.

- Nenoriu tavęs nuvilti, bet tikrai nesi toks baisus, koks tariesi esąs. Tiesą sakant, man tu visiškai nebaisus, - nerūpestingai melavau.

Jis sustojo ir aiškiai netikėdamas pakėlė antakius. Tada jo veide nušvito plati, išdykusi šypsena.

- To *tikrai* nereikėjo sakyti, - sukikeno jis.

Jis suurzgė žemu gerkliniu balsu, iššiepė tobulus dantis. Staiga palinko, pritūpė ir įsitempė, kaip šuoliui pasiruošęs liūtas.

Nenuleisdama nuo jo akių žengtelėjau atgal.

- Tu to nepadarysi.

Nepastebėjau, kaip jis šoko ant manęs – judėjo per daug greitai. Tik staiga pasijutau skrendanti, tada mes trenkėmės į sofą, o ši atsidaužė į sieną. Visą laiką jo rankos kaip geležinės grotos saugojo mane – beveik nepajutau smūgio. Tačiau bandydama atsistoti vis vien gaudžiau orą.

Bet jam dar buvo negana. Surietė mane į kamuoliuką ir priglaudė sau prie krūtinės, jo rankos buvo tvirtesnės nei geležinės grandinės. Sunerimusi pažvelgiau į jį, bet jis, regis, buvo ramus, žandikaulis atsipalaidavęs, lūpose šypsena, akyse švietė tik džiaugsmas.

- Tai ką dabar pasakysi? - žaismingai suurzgė jis.

- Kad esi labai labai šiurpus baisūnas, - atsakiau, mano pokštą tik mažumėlę gadino trūkčiojantis balsas.

- Dabar jau geriau, - pagyrė jis.

- Hm, - rangiausi. - Gal galėčiau atsistoti?

Jis tik nusijuokė.

- Galima užėiti? - iš koridoriaus atsklido malonus balsas.

Pabandžiau išsilaisvinti, bet Edvardas tik pataisė mane, kad patogiau sėdėčiau jam ant kelių. Pamačiau tarpdury stovinčią Alisą, o už jos Džasperį. Mano skruostai degtė degė, bet Edvardas, regis, nemaž nesijaudino.

- Užeiokit, - Edvardas ir toliau sau tyliai kikenė.

Alisai mūsų apsikabinimas, rodos, nepadarė jokio įspūdžio; ji žengė – tarsi šokdama, tokie grakštūs buvo jos judesiai – į kambario vidurį, ten grakščiai atsisėdo ant grindų ir susikryžiavo kojas. Tuo tarpu Džasperis sustojo prie durų mažumėlę sutrikusia veido išraiška. Jis įsistebeilijo Edvardui į akis, ir aš pamaniau, kad savo nepaprastu jautrumu tikrina, kokia nuotaika čia tvyro.

- Skambėjo taip, lyg ruoštumėsi sukirsti Belą pietums, tad atėjome pasižiūrėti, ar pasidalinsi su mumis, - pranešė Alisa.

Akimirką sustingau, kol pamačiau, kad Edvardas išsišiepęs – nežinia, ar dėl Alisos pastabos, ar dėl mano reakcijos.

- Atleiskit, nemanau, kad visiems užteks, - atsakė jis, begėdiškai glausdamas mane prie savęs.

- Tiesą sakant, - tarė Džasperis, žengdamas vidun ir nenorom nusišypsodamas, - Alisa tvirtina, kad šiąnakt bus smarki audra, ir Emetas nori pažaisti kamuoliu. Ar prisidėsi?

Žodžiai buvo gana įprasti, bet kontekstas, kuriame jie nuskambėjo, mane suglumino. Vis dėlto supratau, kad Alisa šiek tiek patikimesnė už meteorologus.

Edvardo akys sužibo, bet jis dvejojo.

- Be abejo, gali pasikviesti Belą, - sučiulbėjo Alisa.

Man pasirodė, kaip Džasperis greitom pašnairavo į ją.

- Norėsi eiti? - džiugiai susijaudinęs paklausė Edvardas.

- Žinoma, - negalėjau jo nuvilti. - Hm, o kur eisime?

- Teks palaukti griautinio – kai žaisime, suprasi kodėl, - pažadėjo jis.

- Ar man reikės skėčio?

Jie visi trys garsiai nusijuokė.

- Ar jai reikės? - Džasperis paklausė Alisos.

- Ne, - tvirtai atsakė ji. - Audra praslinks virš miesto. Proskynoje neturėtų smarkiai lyti.

- Tai gerai. - Džiaugsmas Džasperio balse buvo tikras, užkrečiantis. Užuoat sustingusi iš baimės, pasijutau nekantraujanti.

- Eime, paklausime, ar Karlailas žais. - Alisa pašoko ir liuoktelėjo prie durų taip, kad bet kuri balerina ją išvydusi susikrimstų.

- Lyg nežinotum, - paerzino ją Džasperis, ir jiedu greitai išėjo. Džasperiu dar pavyko nepastebimai uždaryti duris.

- Ką mes žaisime? - pasidomėjau.

- *Tu* tik žiūrėsi, - patikslino Edvardas. - Mes žaisime beisbolą.

Išpūčiau akis.

- Vampyras patinka beisbolas?

- Tai amerikiečių mėgstama pramoga, - dėdamasis rimtas atsakė jis.

17. ŽAIDIMAS

KĄ TIK BUVO PRADĖJĘ LAŠNOTI, kai Edvardas įsuko į mano gatvę. Iki tos akimirkos nė neabejojau, kad jis pasiliks su manim tas kelias valandas, kurias turėsiu praleisti tikrame pasaulyje.

Ir tada išvydau juodą automobilį, aprūdijusį „Fordą“, stovintį Čarlio keliuke. Išgirdau, kaip Edvardas kažką tyliai, šiurkščiai ir nesuprantamai sumurmėjo.

Po siaura priekine veranda, pasislėpęs nuo lietaus, už savo tėvo kėdutės ant ratų stovėjo Džeikobas Blekas. Kai Edvardas kelkraštyje pastatė mano pikapą, Bilio veidas sustingo it akmuo. Džeikobas nudelbė akis žemyn, jis atrodė susigėdęs.

Tylus Edvardo balsas skambėjo piktai.

- Jis peržengė visas ribas.

- Bilis atvažiavo perspėti Čarlio? - spėjau veikiau išsigandusi nei supykusi.

Edvardas tik linktelėjo, atsakydamas į Bilio primerktų akių žvilgsnį per lietu.

Man akmuo nuo širdies nusirito, kad Čarlio dar nebuvo namie.

- Leisk, aš su jais susitvarkysiu, - pasisiūliau. Edvardo niūrus žvilgsnis mane gąsdino.

Mano nuostabai, jis sutiko.

- Turbūt taip bus geriausia. Tačiau saugokis. Vaikis nieko nenutuokia.

Mane šiek tiek įžeidė žodis „vaikis“.

- Džeikobas neką jaunesnis už mane, - priminiau jam.

Edvardas pažvelgė į mane, jo pyktis staiga atslūgo.

- O, žinau, - šypsodamasis užtikrino jis mane.

Atsidusau ir uždėjau delną ant rankenos.

- Nusivesk juos į vidų, - pamokė jis. - Tada aš galėsiu išeiti. Grįšiu temstant.

- Nenori mano pikapo? - pasiūliau, tuo pat metu svarstydamą, kaip paaiškinsiu Čarliui, kad jo nėra.

Jis pavartė akis.

- Galiu *pareiti* namo greičiau nei važiuotas šiuo pikapu.

- Tau nebūtina išeiti, - ilgesingai tariau.

Pamatęs mano liūdną veidą, jis šyptelėjo.

- Tiesą sakant, būtina. Kai atsikratysi jų, - jis piktai dėbtelėjo į Blekus, - dar turėsi paruošti Čarlį susitikimui su savo vaikinu. – Jis plačiai nusišypsojo, parodydamas visus savo dantis.

Suaimanavau.

- Labai ačiū.

Edvardas šyptelėjo mano mėgstama šelmiška šypsenėle.

- Greitai grįšiu, - pažadėjo jis. Jo akys vėl nukrypo į verandą, tada jis pasilenkė ir pakštelėjo man į kaklą. Mano širdis ėmė daužytis kaip

pasiutusi, ir aš taip pat dirstelėjau į verandą. Bilio veidas nebebuvo sustingęs, jis laikėsi įsitvėręs kėdės rankenų.

- *Tuojau*, - pasakiau darydama duris ir žengdama į lietu.

Pabėgom nulėkiau per dulksną į verandą, jusdama į nugarą įsmeigtą jo žvilgsnį.

- Labą dieną, Bili. Sveikas, Džeikobai, - kiek įmanydama linksmiau pasisveikinau. - Čarlis išvažiavo visai dienai - tikiuosi, neseniai laukiate?

- Neseniai, - tvardydamasis atsakė Bilis. Jo juodos akys mane verte vėrė. - Tik norėjau užvežti šitą, - jis parodė į rudo popieriaus maišą ant jo kelių.

- Dėkui, - tariau, nors nė nenutuokiau, kas ten galėtų būti. - Gal užsuksite minutėlei, pradžiūsite?

Rakindama duris apsimečiau nepastebinti jo įdėmaus žvilgsnio, mostelėjau jiems, kad eitų pirmi.

- Štai, leiskite, paimsiu, - pasisiūliau, sukdamasi uždaryti durų. Leidau sau paskutinį kartą žvilgtelėti į Edvardą. Jis laukė nejudėdamas, rimtu veidu.

- Jį reikės įdėti į šaldytuvą, - tarė Bilis, duodamas man maišelį. - Čia Hario Kliervoterio rankų darbo žuvų kepsneliai - Čarlio mėgstamiausi. Šaldytuve jie ilgiau išliks švieži. - Jis gūžtelėjo pečiais.

- Dėkui, - pakartojau, tik šįkart nuoširdžiai. - Aš jau nebežinau naujų būdų, kaip paruošti žuvį, o šįvakar jis tikriausiai atneš dar daugiau.

- Vėl žvejoja? - paklausė Bilis, jo akys sužibo. - Toje pačioje vietoje? Gal užlėksiu pas jį?

- Ne, - greitai pamelavau, mano veidas įsitempė. - Jis ruošėsi važiuoti į kažkokią naują vietą... nenumanau kur.

Bilis pamatė, kaip pasikeitė mano išraiška, ir susimąstė.

- Džeikai, - tarė jis, vis dar tirdamas mane. - Gal nueitum ir atneštum iš automobilio tą naują Rebekos paveikslą? Padovanosiu jį Čarliui.

- Kur jis? - paniuręs paklausė Džeikobas. Pažvelgiau į jį, bet berniukas suraukęs antakius tebespoksojo į grindis.

- Regis, mačiau jį bagažinėje, - tarė Bilis. - Tau teks pasirausti.

Džeikobas nudūlino į lietu.

Mudu su Biliu netardami nė žodžio žiūrėjome vienas į kitą. Po kelių sekundžių tylą ėmė slėgti, tad nusigrėžiau ir patraukiau į virtuvę. Girdėjau, kaip jam sekant iš paskos šlapi ratukai girgžda ant linoleumo.

Įgrūdau maišelį į prikrautą viršutinę šaldytuvo lentyną ir atsisukau į jį. Veidas su giliomis raukšlėmis buvo neįskaitomas.

- Čarlis negreitai grįš, - beveik šiurkščiai ištariau.

Jis pritariamai linktelėjo, bet nieko nepasakė.

- Dar sykį dėkoju už žuvį, - daviau jam užuominą.

Bilis ir toliau linkčiojo. Atsidusau ir susikryžiauvau rankas ant krūtinės.

Regis, jis pajuto, kad nebetinu maloniai šnekučiuotis.

- Bela, - ištarė ir sudvejojo.

Laukiau.

- Bela, - pakartojo jis. - Čarlis – vienas geriausių mano draugų.

- Taip.

Savo gerkliniu balsu jis rūpestingai tarė kiekvieną žodį.

- Pastebėjau, kad leidi laiką su vienu iš Kalenų.

- Taip, - vėl tarstelėjau.

Jis prisimerkė.

- Galbūt tai ne mano reikalas, bet manau, kad tai ne itin geras sumanymas.

- Jūs teisus, - sutikau. - Tai *tikrai* ne jūsų reikalas.

Nuo mano tono jis pakėlė savo žilstelėjusius antakius.

- Tikriausiai nežinai, bet Kalenų šeima rezervate turi prastą reputaciją.

- Tiesą pasakius, žinau, - griežtai pranešiau jam. Tai jį nustebino. - Tačiau jie negalėjo pelnyti tokios reputacijos, tiesa? Nes Kalenai niekuomet nebuvo įkėlę kojos į rezervatą, ar ne?

Pastebėjau, kad nuo mano ne itin subtilios užuominos apie susitarimą, kuris saugojo jo gentį, Biliui atėmė žadą.

- Tai tiesa, - pripažino jis, žvilgsnis buvo budrus. - Atrodo, kad... daug žinai apie Kalenus. Daugiau, nei aš maniau.

Pažvelgiau į jį.

- Galbūt netgi daugiau, nei žinote jūs.

Svarstydamas tai jis kietai sučiaupė lūpas.

- Galbūt, - sutiko jis, bet žvilgsnis buvo gudrus. - Ar Čarlis tiek pat žino?

Jis surado spragą mano gynyboje.

- Čarliui labai patinka Kalenai, - išsisukinėjau.

Jis tai puikiai suprato. Veidas neatrodė nustebęs, tik liūdnas.

- Tai ne mano reikalas, - tarė jis. - Bet Čarliui tai gali rūpėti.

- Tačiau mano reikalas nuspręsti, ar Čarliui tai turi rūpėti, ar ne, tiesa?

Svarsčiau, ar jis apskritai suprato mano painų klausimą, kurį stengiausi kuo mandagiau suformuluoti. Bet, atrodo, jis suprato. Kurį metą galvojo, lietui barbenant į stogą, ir tai buvo vienintelis garsas tyloje.

- Taip, - galop pasidavė jis. - Manau, kad tai tavo reikalas.

Su palengvėjimu atsidusau.

- Dėkui, Bili.

- Tik pagalvok, ką darai, Bela, - paragino jis.

- Gerai, - greitai sutikau.

Jis susiraukė.

- Norėjau pasakyti, nedaryk to, ką dabar darai.

Žvelgiau į jo akis, kupinas susirūpinimo manimi, ir nieko negalėjau atsakyti.

Kaip tik tada garsiai trinktelėjo priekinės durys, ir aš krūptelėjau.

- Paveikslo niekur neradau, - mus pasiekė Džeikobo skundas, paskui pasirodė ir pats vaikinąs. Marškinių pečiai buvo šlapi nuo lietaus, plaukai varvėjo.

- Hmm, - atsainiai suniurnėjo Bilis ir atsuko kėdę į sūnų. – Ko gero, palikau jį namie.

Džeikobas teatrališkai pavartė akis.

- Nuostabu.

- Na, Bela, tai pasakyk Čarliui, - Bilis patylėjo, tada užbaigė: - Turiu galvoje, kad buvome užsukę.

- Būtinai, - sumurmėjau.

Džeikobas nustebo.

- Tai jau važiuojame?

- Čarlis grįš vėlai, - paaiškino Bilis, riedėdamas pro Džeikobą.

- O, - Džeikobas atrodė nusivylęs. - Na, tikiuosi, pasimatysime vėliau, Bela.

- Žinoma, - pritariau.

- Saugokis, - perspėjo mane Bilis.

Nieko neatsakiau.

Džeikobas padėjo tėvui išvažiuoti pro duris. Pamojavau, dirstelėjau į jau tuščią pikapą ir, jiems dar nespėjus nuvažiuoti, užsidariau duris.

Minutėlę stovėjau koridoriuje ir klausiausi, kaip automobilis pavažiuoja atbulas ir įsuka į gatvę. Nejudėdama laukiau, kol praeis

susierzinimas ir nerimas. Kai įtampa truputį atslūgo, užlipau į viršų nusirengti puošnių drabužių.

Išbandžiau porą skirtingų palaidinių, gerai nežinodama, ko šįvakar tikėtis. Kai susitelkiau į tai, kas manęs laukia, tapo nesvarbu tai, kas ką tik įvyko. Dabar, kai manęs nebeveikė Džasperis ir Edvardas, turėjau pasistengti, kad neišsigąščiau pirma laiko. Netrukus lioviausi sukti galvą dėl drabužių ir apsirengiau senus flanelinius marškinius ir džinsus – žinojau, kad, šiaip ar taip, visą vakarą prabūsiu su lietpalčiu.

Suskambo telefonas, ir nukūriau žemyn atsiliepti. Norėjau išgirsti vienintelį balsą; visi kiti tik erzintų. Tačiau žinojau, kad jei *jis* norėtų su manim pasikalbėti, tai, ko gero, tiesiog atsirastų mano kambaryje.

- Alio? - uždususi atsiliepiu.

- Bela? Čia aš, - tarė Džesika.

- O, sveika, Džese. - Praėjo akimirka, kol susigaudžiau ir grįžau į tikrovę. Regis, buvome susitikusios ne prieš porą dienų, o prieš ištisus mėnesius. - Kaip šokiai?

- Buvo taip smagu! - sukrykštė Džesika.

Jos nereikėjo raginti, smulkiai apsakė kiekvieną vakar vakaro minutę. Tinkamose vietose atsakinėjau „mhm“ ir „aha“, tačiau susikaupti buvo nelengva. Džesika, Maikas, šokiai, mokykla – šią akimirką jie visi atrodė keistai nereikšmingi. Vis žvilgčiojau į langą, bandydama įvertinti, kurioje vietoje už tamsių debesų saulė.

- Ar girdėjai, ką sakiau, Bela? - piktokai paklausė Džesika.

- Atleisk, ką?

- Sakiau, kad Maikas mane pabučiavo! Gali patikėti?

- Tai nuostabu, Džese, - tariu.

- O *tu* ką vakar veikei? - paklausė Džesika, vis dar subjurusi, kad nesiklausau. O gal ji niršo, kad nekamantinėju smulkmenų.

- Nieko ypatingo. Paslampinėjau, pasidžiaugiau saule.

Išgirdau, kaip Čarlio automobilis įvažiavo į garažą.

- Ar nebuvai daugiau sutikusi Edvardo Kaleno?

Trinktelėjo priekinės durys, išgirdau, kaip apačioje bilda Čarlis, dėdamasis savo daiktus.

- Hm, - dvejojau nežinodama, kokią istoriją jai sukurpti.

- Sveikutė! - sušuko Čarlis, eidamas į virtuvę. Pamojau jam.

Džesė išgirdo jo balsą.

- O, tavo tėtis čia. Nieko tokio – pasišnekėsime rytoj. Susitiksim per trigonometriją.

- Iki, Džese. - Padėjau ragelį.

- Labas, tėti, - pasisveikinau. Jis šveitėsi rankas kriauklėje. - Kur žuvis?

- Sudėjau į šaldiklį.

- Ištrauksiu kelias, kol nesusalo – Bilis šiandien po pietų užvežė Hario Kliervoterio žuvies kepsnelių, - stengiausi nutaisyti linksmą balsą.

- Tikrai? - Čarlio akys sužibo. - Mano mėgstamiausi.

Kol paruošiau vakarienę, Čarlis susitvarkė. Netrukus susėdome prie stalo ir ėmėme tyliai valgyti. Čarlis mėgavosi maistu. Aš karštligiškai svarsčiau, kaip įvykdyti savo užduotį, ieškojau būdų, kaip pradėti pokalbį.

- Ką šiandien veikei? - paklausė jis, nutraukdamas mano apmąstymus.

- Na, po pietų slampinėjau po namus... - *tiesą sakant, tik labai nedidelę popietės dalį.* - Stengiausi, kad mano balsas skambėtų žvaliai, bet maudė pilvą. - O rytą svečiavausi pas Kalenus.

Jis išmetė šakutę.

- Pas daktarą Kaleną? - apstulbęs paklausė jis.

Apsimečiau nepastebėjusi jo nuostabos.

- Taip.

- Ką ten veikei? - Jis taip ir nepakėlė šakutės.
- Na, šįvakar eisiu lyg ir į pasimatymą su Edvardu Kalenu, tai jis norėjo pristatyti mane tėvams... Tėti?
- Atrodė, kad Čarlį ištiko infarktas.
- Tėti, ar tau viskas gerai?
- Tu eini į pasimatymą su Edvardu Kalenu? - suriaumojo jis.
- Ojoj.
- Maniau, Kalenai tau patinka.
- Jis tau per senas, - sušuko Čarlis.
- Mes abu mokomės vidurinėje, - pataisiau jį, nors jis, nė pats nenumanydamas, pasakė tikrą teisybę.
- Pala... - jis nutilo. - Kuris tas Edvinas?
- *Edvardas* yra pats jauniausias, su rausvais plaukais. - Pats gražiausias, panašus į dievą.
- O, taigi, štai kaip... - jis ieškojo žodžių. - Tai gerai. Man nepatinka to didžiojo išvaizda. Neabejoju, kad jis mielas vyrukas ir visa kita, bet jis atrodo... pernelyg subrendęs. Ar tas Edvinas tavo vaikinai?
- Jis Edvardas, tėti.
- Tai ar judu draugaujate?
- Galima sakyti, taip.
- Vakar vakare sakei, kad tavęs nedomina nė vienas berniukas mieste. - Tačiau jis paėmė šakutę, ir aš supratau, kad blogiausia praėjo.
- Na, Edvardas gyvena užmiestyje, tėti.
- Jis kramtydamas nepritariamai pažvelgė į mane.
- Be to, - toliau kalbėjau, - tai dar tik pati pradžia, supranti. Man nejauku kalbėti apie visas tas draugystes.
- Kada jis užeis?
- Bus čia po kelių minučių.
- Kurs jis tave vešis?

Garsiai suaimanavau.

- Maniau, kad atsisakėte ispanų inkvizicijos metodų. Ruošiamės žaisti beisbolą su jo šeima.

Jis suglumo, paskui ėmė kikenti.

- *Tu* žaisi beisbolą?

- Na, turbūt daugiausia žiūrėsiu.

- Tas vaikinai, regis, tau tikrai patinka, - įtariai pasakė jis.

Jo labai atsidusau ir pavarčiau akis.

Išgirdau, kaip priešais namus nutyla variklis. Pašokau ir puoliau plauti savo indų.

- Palik juos, vėliau išplausiu. Ir taip per daug mane lepini.

Suskambėjo skambutis, ir Čarlis išdidžiai nužingsniavo atidaryti durų. Sekiau paskui jį atsilikusi puse žingsnio.

Tik dabar pastebėjau, kaip pliaupia. Edvardas stovėjo verandos šviesos ratė ir atrodė kaip lietpalčių reklamos modelis.

- Užeik, Edvardai.

Su palengvėjimu atsidusau, kai Čarlis teisingai ištarė jo vardą.

- Dėkui, viršininke Svanai, - pagarbiai atsakė Edvardas.

- Eikš ir vadink mane Čarliu. Duok, pakabinsiu tavo striukę.

- Dėkui, pone.

- Prisėsk, Edvardai.

Išsišiepiau.

Edvardas grakščiai atsisėdo į vienintelį kėslą, todėl man teko įsitaisyti ant sofos šalia viršininko Svano. Rūsčiai dėbtelėjau į jį. Jis mirktelėjo Čarliui už nugaros.

- Taigi girdėjau, kad vežiesi mano mergaitę žiūrėti beisbolo. - Tik Vašingtone galima žaisti lauko žaidimus nepaisant to, kad pila kaip iš kibiro.

- Taip, pone, šitaip suplanavome. - Jis neatrodė nustebęs, kad pasakiau tėvui tiesą. O gal ir klausėsi.

- Na, bent palaikys jus.

Čarlis nusijuokė, prisidėjo ir Edvardas.

- Gerai, - atsistojau. - Gana iš manęs tyčiotis. - Išėjau į koridorių ir apsivilkau striukę. Jie atsekė iš paskos.

- Tik nesivėlink, Bela.

- Nesijaudinkit, Čarli. Parvešiu ją namo anksti, - pažadėjo Edvardas.

- Pasirūpinsi mano mergaite, gerai?

Suaimanavau, bet jie nekreipė į mane dėmesio.

- Su manim ji bus saugi, pažadu, pone.

Čarlis galėjo neabejoti Edvardo nuoširdumu, jis buvo justi kiekviena žodyje.

Išdidžiai žengiau laukan. Jie abu nusijuokė, Edvardas išėjo paskui mane.

Verandoje sustojau lyg įbesta. Ten, už mano pikapo, stovėjo milžiniškas visureigis. Jo padangos siekė aukščiau mano liemens. Ant priekinių ir galinių žibintų buvo uždėtos metalinės apsaugos, o ant viršaus pritvirtinti keturi dideli prožektoriai. Stogas buvo skaisčiai raudonas.

Čarlis tylutėliai švilptelėjo.

- Prisisekite saugos diržus, - išstėnėjo jis.

Edvardas palydėjo mane prie keleivio sėdynės ir atidarė dureles. Įvertinau atstumą iki sėdynės ir pasiruošiau šokti. Jis atsiduso ir įkėlė mane viena ranka. Tikėjausi, kad Čarlis nematė.

Kol jis paprastu žmogaus žingsniu ėjo prie vairuotojo sėdynės, bandžiau prisisegti. Bet ten buvo per daug sagtelių.

- Kam čia jos visos? - paklausiau, kai jis atidarė dureles.

- Tai visureigio diržų komplektas.

-Oho.

Bandžiau atitaikyti visas sagtis į vietas, bet sekėsi sunkiai. Jis vėl atsiduso ir ištiesė ranką man padėti. Džiaugiausi, kad pliaupia ir Čarlis nemato mūsų iš verandos. Jis nematė, kaip Edvardo rankos lietė mano kaklą, kaip jo pirštai braukė man per raktikaulius. Lioviausi bandžiusi jam padėti ir tik stengiausi ramiai kvėpuoti. Edvardas pasuko raktelį, variklis atgijo ir suburzgė. Tolome nuo namų.

- Tai... èèè... *nemažas* visureigis.

- Jis Emeto. Pamaniau, kad nenorėsi visą kelią bėgti.

- Kur laikote tokį daiktą?

- Vieną iš pastatų perdarėme į garažą.

- O tu nesiruoši prisisegti?

Jis įtariai pašnairavo į mane. Tada man kai kas toptelėjo.

- Sakei, *visą* kelią bėgti? Tai reiškia, kad dalį kelio vis vien turėsime bėgti? - mano balsas pakilo keliomis oktavomis.

Jis vos vos šyptelėjo.

- Tau bėgti nereikės.

- Man *bus* bloga.

- Užsimerk, ir viskas bus gerai.

Prikandau lūpą, bandydama nuslopinti mane apėmusį siaubą.

Jis pasilenkė ir pabučiavo man į viršugalvį, tada suvaitojo.

Suglumusi pažvelgiau į jį.

- Tu taip nuostabiai kvėpi lietuje, - paaiškino jis.

- Gerąja ar blogąja prasme? - atsargiai paklausiau.

Jis atsiduso.

- Abiem, kaip visada.

Nežinau, kaip jis rado kelią tamsoje kliokiant lietuvi, bet kažkaip įsuko į keliuką, kuris veikia priminė kalnų takelį. Ilgą laiką šnekėtis

negalėjome, nes šokinėjau ant sėdynės kaip sviedinukas. Edvardui, regis, patiko važiuoti, jis visą kelią plačiai šypsojosi.

Privažiavome keliuko galą; iš trijų pusių kaip žalia siena stūksojo medžiai. Lietus virto vis retėjančia dulksna, pro debesis pasirodė šviesus dangus.

- Atleisk, Bela, toliau reikės eiti pėsčiomis.

- Žinai ką? Aš verčiau palauksiu čia.

- Kur išgaravo visa tavo drąsa? Šįryt buvai nepaprastai narsi.

- Dar neužmiršau ano karto. - Negi tai galėjo būti tik vakar?

Jis kaip vėjas aplėkė automobilį ir atsidūrė mano pusėje. Pradėjo atseginėti sagtis.

- Aš susidorosiu, keliauk, - paprieštaravau.

- Hmm... - greitom baigęs darbą susimąstė jis. - Ko gero, teks paveikti tavo atmintį.

Man dar nespėjus nieko atsakyti jis ištraukė mane iš visureigio ir nuleido mano kojas ant žemės. Dabar jau tik dulksnojo; tikriausiai Alisa neklydo.

- Paveikti mano atmintį? - sunerimusi paklausiau.

- kažkas panašaus.

Jis įdėmiai, skvarbiai mane stebėjo, bet giliai akyse slypėjo linksmumas. Atrėmė delnus į visureigį abiejose mano galvos pusėse ir pasilenkė, priversdamas mane atsiremti į dureles. Tada palinko dar arčiau, jo veidas buvo vos už kelių centimetrų nuo manojo. Nebeturėjau kur trauktis.

- Na, - sušnabždėjo jis, ir vien nuo jo kvapo sutriko mano mąstymas, - tai dėl ko būtent tau neramu?

- Hm, eė, kad atsitrenksime į medį... - sunkiai nurijau seiles, - ...ir žūsime. Ir dar darosi bloga.

Jis tvardė šypseną. Tada palenkė galvą ir šaltomis lūpomis švelniai palietė man duobutę po kaklu.

- Ar vis dar bijai? - sumurmėjo man prie odos.

- Taip, - bandžiau susikaupti. - Kad atsitrenksime į medį ir kad mane supykins.

Jis nosimi perbraukė man kaklą iki smakro. Nuo jo šalto alsavimo kuteno.

- O dabar? - šnabždėjo jo lūpos prie mano žandikaulio.

- Medžiai, - žiopčiojau. - Pykina.

Jis pakėlė galvą ir pabučiavo mano akių vokus.

- Bela, juk nemanai, kad iš tikrųjų galėčiau atsitrenkti į medį, ar ne?

- Ne, bet *aš* galėčiau. - Mano balse nebeliko tvirtumo. Jis suodė lengvą pergalę.

Lėtai ėmė bučiuoti mano skruostą, prie lūpų kampučio sustojo.

- Negi leisčiau medžiui tave sužeisti? - Jis lūpomis vos juntamai perbraukė per mano virpančią apatinę lūpą.

- Ne, - sukuždėjau. Žinojau, kad turiu dar vieną stiprų argumentą, bet nebegalėjau jo ištarti.

- Matai, - pasakė jis, savo lūpomis liesdamas manąsias. – Nėra ko bijoti, tiesa?

- Ne, - atsidusau pasiduodama.

Tada jis beveik šiurkščiai sugriebė mano veidą ir stipriai mane pabučiavo, priglaudė savo tvirtas lūpas prie manųjų.

Tikrai negalėčiau pateisinti savo elgesio. Juk šįkart daugiau žinojau. Ir vis dėlto nesusiturėjau ir pasielgiau lygiai taip pat, kaip pirmąjį kartą. Užuoat buvusi atsargi ir nejudėjusi, ūmiai ištiesiau rankas ir stipriai apsvijau jo kaklą, apglėbiau akmeninį kūną. Atsidusau, mano lūpos prasiskyrė.

Jis atšlijo ir lengvai ištrūko iš mano glėbio.

- Po galais, Bela! - aiktelėjo jis. - Tu mane pribaisi, tikrai.

Pasilenkiau, rankomis atsirėmiau į kelius, kad neparvirsčiau.

- Tu nemirtingas, - sumurmėjau, stengdamasi atgauti kvapą.

- Prieš sutikdamas *tave*, galbūt taip ir maniau. Dabar dingstame iš čia, kol neiškrėčiau kokios kvailystės, - suniurzgėjo jis.

Jis užsimetė mane ant nugaros, kaip ir anksčiau, tik pastebėjau, kad šįkart jam buvo sunkiau švelniai su manimi elgtis. Apsivijau kojomis jo liemenį, rankomis stipriai apglėbiau kaklą.

- Nepamiršk užsimerkti, - griežtai perspėjo.

Greitai įsikniaubiau veidu į jo mentį sau po pažastimi ir stipriai užsimerkiau.

Beveik nejutau, kad judėtume. Jis sklendė kartu su manimi, bet judėjo taip vienodai, kad atrodė, lyg žingsniuotų šaligatviu. Man kilo pagunda prasimerkti, dirstelėti, ar jis iš tikrųjų lekia per girią kaip anąkart, tačiau atsilaikiau. Nėmaž netroškau, kad vėl apsisuktų galva. Pasitenkinau tuo, kad galiu klausytis, kaip jis tolygiai įkvepia ir iškvepia.

Supratau, kad jau sustojome tik tada, kai jis ištiesė ranką ir palietė mano plaukus.

- Atėjome, Bela.

Išdrįsau atsimerkti – iš tikrųjų stovėjome vietoje. Atkabinau nuo jo savo sustingusias rankas ir kojas, nusliuogiau žemėn ir pargriuvau ant šono.

- Oi! - aiktelėjau nukritusi ant šlapios žemės.

Jis netikėdamas savo akimis žiūrėjo į mane, regis, svarstė, ar vis dar taip pyksta, kad negalėtų nusijuokti. Tačiau išvydęs mano sumišusią išraišką nebeištvėrė ir prapliupo garsiai kvatotis.

Atsistojau ir nekreipdama į jį dėmesio nusivaliau nuo striukės purvą ir šapelius. Nuo to jis pratrūko dar garsiau juoktis. Subjurusį patraukiau į girią.

Pajutau ant liemens jo ranką.

- Kur keliauji, Bela?

- Žiūrėti beisbolo varžybų. Regis, žaidimas tavęs nebedomina, bet neabejoju, kad kitiems bus smagu ir be tavęs.

- Ne ten eini.

Nežiūrėdama į jį apsisukau ir nudrožiau į priešingą pusę. Jis vėl mane sugavo.

- Nepyk, nesusilaikiau. O, kad būtum mačiusi savo veidą. – Jis kvatojosi, kol susitvardė.

- Ak, tai pykti galima tik tau? - paklausiau kilstelėdama antakius.

- Aš ant tavęs nepykau.

- „Bela, tu mane pribaisi“, - pamėgdžiojau rūgščia mina.

- Aš *tik* konstatavau faktą.

Bandžiau vėl nuo jo nusigręžti, bet jis tvirtai mane laikė.

- Tu pykai, - nepasidaviau.

- Taip.

- Bet ką tik sakei...

- Kad ant *tavęs* nepykau. Negi nesupranti, Bela? - Jo žvilgsnis staiga tapo įdėmus, pašaipą dingo. - Negi tau neaišku?

- Kas man turi būti aišku? - griežtai paklausiau, sutrikusi ir nuo jo žodžių, ir nuo staigaus nuotaikos pasikeitimo.

- Aš niekada ant tavęs nepykstu - kaip galėčiau pykti? Kai esi tokia... narsi, pasitikinti, šilta.

- Tai kas tuomet? - sušnabždėjau, prisiminusi jo šiurkštumą, kai jis mane atstumdavo. Visuomet manydavau, kad jis taip elgiasi dėl to, kad

nusivylė manimi: mano silpnumu, lėtumu, nevaldomomis žmogiškomis reakcijomis... Puikiai jį supratau.

Jis atsargiai suėmė delnais mano veidą.

- Nirštu pats ant savęs, - švelniai ištarė. - Dėl to, kad, regis, negaliu susivaldyti ir esu tau pavojingas. Pačiu savo buvimu keliu tau grėsmę. Kartais baisiai nekenčiu savęs. Turėčiau būti stipresnis, turėčiau būti...

Uždengiau delnu jam burną.

- Nereikia.

Jis paėmė mano ranką, patraukė sau nuo lūpų, bet laikė prie veido.

- Myliu tave, - tarė jis. - Tai prastas pasiteisinimas dėl to, ką darau, bet vis dėlto tai tiesa.

Tai buvo pirmas kartas, kai jis prisipažino mane mylįs – tarp tiek daug žodžių. Gal nė pats nesusigaudė, bet aš tikrai išgirdau.

- O dabar prašyčiau pasistengti gražiai elgtis, - pridūrė jis ir pasilenkęs švelniai perbraukė savo lūpomis manąsias.

Nė nekrustelėjau. Paskui atsidusau.

- Pažadėjai viršininkui Svanui, kad anksti pargabensi mane namo, prisimeni? Tad verčiau jau eime.

- Klausau, panele.

Jis ilgesingai nusišypsojo ir paleido mane, laikė tik už vienos rankos. Pasivedė mane kelis žingsnius per aukštus, šlapius paparčius ir kuplias samanias, apėjome didžiulę cūgą ir atsidūrėme plataus lauko pakraštyje, Olimpiko kalnų papėdėje. Laukas buvo dvigubai didesnis už bet kurį beisbolo stadioną.

Pamačiau čia visus: Esmė, Emetas ir Rozali sėdėjo ant plikos uolos, arčiausiai mūsų, gal už šimto metrų. Gerokai toliau, maždaug už puskilometro, išvydau Džasperį ir Alisą. Atrodė, kad jie kažką mėto

vienas kitam, bet kamuoliuko nesimatė. Pastebėjau, kad Karlailas žymi ribas, bet negi aikštelė gali būti tokia didelė?

Mums pasirodžius, trijulė pakilo nuo uolos. Esmė žengė prie mūsų. Emetas, ilgai žiūrėjęs Rozali pavymui, galop nusekė paskui ją. Rozali grakščiai pakilo ir, nė nedirstelėjusi į mūsų pusę, nužingsniavo tolyn. Man ėmė mausti pilvą.

- Ar tai tave girdėjome, Edvardai? - eidama artyn paklausė Esmė.

- Garsas buvo kaip smaugiamo lokio, - patikslino Emetas.

Nedrąsiai nusišypsojau Esmei.

- Tai buvo jis.

- Bela netyčia mane prajuokino, - skubiai paaiškino Edvardas.

Alisa, palikusi draugus, bėgo, tiksliau šuoliavo prie mūsų. Prie pat mūsų kojų staigiai, bet lengvai sustojo.

- Laikas, - pranešė ji.

Vos jai tai ištarus, duslus griaustinis sudrebino girią už mūsų ir nudundėjo į vakarus, miesto link.

- Šiurpu, ar ne? - mirktelejęs man draugiškai ištarė Emetas.

- Eime. - Alisa paėmė Emetą už rankos, ir jie nurūko į milžinišką aikštelę. Ji liuksėjo kaip gazelė. Emetas buvo toks pat greitas ir bemaž toks pat grakštus – tačiau jo nieku gyvu negalėjai priligyti gazelei.

- Pasiruošusi varžyboms? - paklausė Edvardas nekantriai žibančiomis akimis.

Stengiausi, kad mano balsas skambėtų prideramai džiugiai.

- Pirmyn!

Jis prunkstelėjo ir, pašiaušęs mano plaukus, nukūrė paskui kitus du. Jis bėgo veržliai, veikiau kaip gepardas, o ne kaip gazelė, ir greitai juos pralenkė. Nuo jo jėgos ir miklumo man užgniauzė kvapą.

- Eime tenai? - savo švelniu, skambiu balsu paklausė Esmė, ir aš supratau, kad išsižiojusi spoksau į jį.

Greitai nutaisiau įprastą veido išraišką ir linktelėjau. Esmė laikėsi už kelių žingsnių nuo manęs, ir aš susimąščiau, ar ji vis dar saugosi, kad manęs neišgąsdintų. Ji priderino savo žingsnį prie manojo ir neatrodė, kad nekantrautų.

- Nežaisite su jais? - droviai paklausiau.

- Ne, man patinka teisėjauti – žiūriu, kad jie žaistų sąžiningai.

- Tai jie mėgsta sukčiauti?

- O taip – turėtum išgirsti, kaip jie ginčijasi! Tiesą sakant, viliuosi, kad neišgirsi, nes dar pamanysi, jog jie augo tarp vilkų.

- Kalbate kaip mano mama, - nustebusi nusijuokiau.

Ji taip pat nusijuokė.

- Na, daugeliu atžvilgių galvoju apie juos kaip apie savo vaikus. Mane vis dar valdo motiniški instinktai. Ar Edvardas sakė, kad praradau vaikelį?

- Ne, - apstulbusi sumurmėjau, bandydama susigaudyti, apie kokį laiką ji kalba.

- Taip, savo pirmąjį ir vienintelį kūdikį. Jis mirė vos kelių dienų, vargšas mažylis, - atsiduso ji. - Man iš skausmo plyšo širdis – todėl ir nušokau nuo olos, - ramiai pridūrė ji.

- Edvardas sakė, kad nu-nukritote, - vapėjau.

- Jis tikras džentelmenas, - šyptelėjo Esmė. – Edvardas buvo pirmasis iš mano naujųjų sūnų. Visuomet šitaip apie jį galvojau, nors jis, bent viena prasme, už mane vyresnis. – Ji šiltai nusišypsojo. - Todėl be galo džiaugiuosi, kad jis sutiko tave, brangioji. - Meilūs žodžiai jos lūpose skambėjo labai natūraliai. - Jis per ilgai buvo vienišius; man skaudėjo širdį, kai matydavau jį vieną.

- Vadinasi, jūs neprieštaraujate? - vėl dvejojama paklausiau. - Nemanote, kad... netinku jam?

- Ne. - Ji susimąstė. - Jis tavęs trokšta. O visa kita kaip nors susitvarkys, - tarė ji, nors jos kakta susiraukšlėjo nuo susirūpinimo.

Vėl sugrumėjo griaustinis.

Esmė sustojo; tikriausiai priėjome aikštelės kraštą. Regis, jie pasiskirstė komandomis. Edvardas buvo toli, kairėje aikštės pusėje, Karlailas stovėjo tarp pirmosios ir antrosios bazių, o Alisa laikė kamuoliuką toje vietoje, kur turėtų būti metiko plokštelė.

Emetas suko aliumininę lazda; ji veik nematoma dūzgė ore. Laukiau, kol jis prieis prie namų bazės, ir tik tada, kai jis užėmė poziciją, supratau, kad jis ten ir yra – toliau nuo metiko plokštės, nei būčiau galėjusi įsivaizduoti. Už poros žingsnių nuo jo stovėjo Džasperis – jis buvo kitos komandos gaudytojas. Be abejo, nė vienas nemūvėjo pirštinių.

- Viskas gerai, - aiškiai ištarė Esmė – žinojau, kad ją išgirs ir Edvardas, kad ir kaip toli stovėjo. - Laikas paduoti.

Alisa stovėjo tiesi, apgaulingai rami. Regis, ji veikė daugiau gudrumu nei bauginimu. Abiem rankomis pakėlė kamuolį sau prie liemens, o tada jos dešinė ranka šmėkstelėjo kaip puolanti kobra, ir kamuolys pliaukštelėjo į Džasperio rankas.

- Ar čia buvo padavimas? - pašnibždom paklausiau Esmės.

- Taip, ir Džasperis sugavo, - paaiškino ji man.

Džasperis sviedė kamuoliuką atgal pasiruošusiai Alisai į rankas. Ji leido sau šyptelėti. O tada jos ranka vėl išsitiesė.

Šįkart lazda kažkaip apsisuko laiku ir tėškėsi į nematomą kamuoliuką. Smūgio garsas buvo griausmingas, baisus; jis aidu atsimušė nuo kalnų – iškart supratau, kam buvo reikalinga audra.

Kamuoliukas kaip meteoras nuskriejo virš lauko ir nulėkė toli į girią.

- Užribis, - sumurmėjau.

- Pala, - perspėjo Esmė, įdėmiai klausydamosi, iškėlusi vieną ranką. Emetas kaip viesulas lakstė nuo vienos bazės prie kitos, nuo jo neatsiliko Karlailas. Supratau, kad Edvardo nėra.

- Autas! - aiškiu balsu sušuko Esmė.

Netikėdama savo akimis žiūrėjau, kaip Edvardas, iškeltoje rankoje laikydamas kamuoliuką, iššoko iš už medžių. Jo plati šypsena švietė iš tolo.

- Emetas smūgiuoja stipriausiai, - paaiškino Esmė. - Bet Edvardas greičiausiai bėga.

Apstulbusi stebėjau, kaip buvo padavinėjami kamuoliukai. Nespėdavau sužiūrėti nei baisiu greičiu skriejančio kamuoliuko, nei po aikštelę lakstančių žaidėjų.

Kai Džasperis, bandydamas apeiti nepralaužiamą Edvardo gynybą, padavė Karlailui žemą kamuoliuką, sužinojau kitą priežastį, kodėl jie laukė griautinio. Karlailas bėgdamas atmušė kamuoliuką ir pasivijo į pirmą bazę lekiantį Džasperį. Jiems susitrenkus garsas buvo toks, lyg vienas į kitą būtų atsidaužę du didžiuliai riedantys akmenys. Susirūpinusi pašokau, bet jie abu buvo sveikut sveikutėliai.

- Viskas gerai, - ramiai šūktelėjo Esmė.

Emeto komanda pirmavo vienu tašku – Edvardui gavus trečią autą Rozali pavyko atmušti stiprų Emeto padavimą ir perbėgti į kitą bazę. Švytėdamas iš džiaugsmo jis prilėkė prie manęs.

- Ką galvoji? - paklausė jis.

- Dėl vieno esu tikra – niekada nebegalėsiu žiūrėti nuobodžių aukščiausios lygos beisbolo varžybų.

- Tarsi dažnai jas žiūrėtum, - nusijuokė jis.

- Vis dėlto šiek tiek nusivyliau, - paerzinau jį.

- Kuo? - suglumęs paklausė jis.

- Na, būtų smagu atrasti bent vieną dalyką, kurio tu nemokėtum geriau už visus kitus pasaulyje.

Jis šyptelėjo savo ypatinga kreiva šypsenele, nuo kurios man užgniaužė kvapą.

- Mano eilė paduoti, - tarė jis ir nulėkė prie metiko plokštelės.

Edvardas žaidė sumaniai, kamuoliuką metė žemai, kad nepasiektų miklios Rozali rankos. Kaip žaibas perlėkė per dvi bazes, Emetui dar nespėjus sugražinti kamuolio į žaidimą. Karlailas išmetė kamuoliuką į užribį – su trenksmu, nuo kurio man apkurto ausys, – paskui abu su Edvardu sugražino jį į žaidimą. Alisa tuo tarpu vikriai pelnė penkis taškus.

Rezultatas nuolat keitėsi, laimintieji šaipydavosi iš pralaiminčiųjų, kaip ir bet kuriose varžybose. Kartais Esmė liepdavo jiems laikytis taisyklių. Griaustinis dundėjo, bet nelijo, kaip ir buvo numačiusi Alisa.

Buvo Karlailo eilė paduoti, o Edvardo gaudyti, kai Alisa staiga aiktelėjo. Aš, kaip visą laiką, žiūrėjau į Edvardą ir išvydau, kaip jis staiga pasisuko į Alisą. Judviejų žvilgsniai susitiko, ir akimirksniu kažkas tarp jų įvyko. Edvardas atsidūrė šalia manęs, kitiems dar nespėjus paklausti, kas atsitiko.

- Alisa? - Esmės balse buvo justas įtampa.

- Nemačiau – negaliu pasakyti, - sušnabždėjo ji.

Per tą laiką susirinko visi kiti.

- Kas yra, Alisa? - tvirtu autoritetingu balsu paklausė Karlailas.

- Jie atėjo daug greičiau, nei aš maniau. Supratau, kad blogai apskaičiavau, - sumurmėjo ji.

Džasperis tarsi gindamas pasilenkė prie jos.

- Kas pasikeitė? - paklausė jis.

- Jie išgirdo, kaip mes žaidžiame, ir pakeitė kryptį, - apgailėstaudama ištarė ji, tarsi jaustūsi atsakinga už tai, kas ją dabar gąsdino.

Septynios poros guvių akių dirstelėjo į mane ir nusisuko.

- Kada bus čia? - grėždamasis į Edvardą paklausė Karlailas.

Jo veide atsispindėjo gilus susikaupimas.

- Greičiau nei po penkių minučių. Jie bėga – nori pažaisti. - Jis suraukė kaktą.

- Ar galėsi? - paklausė jo Karlailas, žvilgsnis vėl nukrypo į mane.

- Ne, tik ne nešti, - paprieštaravo Edvardas. - Be to, mums mažų mažiausiai reikia, kad jie užuostų kvapą ir pradėtų medžioti.

- Kiek jų? - paklausė Emetas Alisos.

- Trys, - tarstelėjo ji.

- Trys! - nusišypsojo Emetas. - Tegu sau ateina. - Ant jo stambių rankų iššoko plieniniai raumenys.

Sekundės dalelę, kuri man pasirodė labai ilga, Karlailas svarstė. Tik Emetas, rodos, nesijaudino; visi kiti neramiai stebėjo Karlailo veidą.

- Tiesiog žaiskime toliau, - galop nusprendė Karlailas. Jis kalbėjo ramiai, šaltakraujiškai. - Alisa sakė, kad jiems tiesiog smalsu.

Visa tai jis berte išbėrė per kelias sekundes. Atidžiai klausiausi ir beveik viską supratau, tik neišgirdau, ko Esmė klausė Edvardo – temačiau, kaip tyliai kruta jos lūpos. Pastebėjau, kaip jis vos vos papurtė galvą, tada jos veide išvydau palengvėjimą.

- Tu dabar gaudyk, Esmė, - tarė jis. - Aš pabūsiu stebėtojas. – Ir atsistojo priešais mane.

Kiti grįžo į aikštelę, savo jautriomis akimis įdėmiai žvalgydamiesi po tamsią girią. Alisa su Esmė laikėsi netoli manęs.

- Išsileisk plaukus, - tyliau, lygiu balsu tarė Edvardas.

Paklusniai ištraukiau gumytę ir pasileidau plaukus.

Pasakiau tai, kas buvo akivaizdu:

- Čionai ateina kiti.

- Taip, stenkis nejudėti, netriukšmauti ir nesitraukti nuo manęs, labai prašau.

Jis puikiai slėpė susijaudinimą, bet girdėjau jį balse. Jis paskleidė mano ilgus plaukus aplink veidą.

- Tai nepadės, - švelniai ištarė Alisa. - Užuodžiu ją iš kito lauko galo.

- Žinau, - jo balse pasigirdo nevilties gaidelė.

Karlailas atsistojo ant plokštelės, kiti abejingai prisijungė prie žaidimo.

- Ko Esmė tavęs klausė? - sukuždėjau.

Prieš atsakydamas Edvardas sudvejojo.

- Ar jie ištroškę, - nenorom sumurmėjo jis.

Bėgo sekundės; žaidėjai žaidė vangiai. Niekas nediršo stipriai smūgiuoti, o Emetas, Rozali ir Džasperis tik sukiojosi aikštelėje. Nors iš siaubo man aptemo protas, kartais pajusdavau į save įsmeigtas Rozali akis. Jos buvo bejausmės, bet kažkas jos lūpose vertė mane manyti, kad ji pyksta.

Edvardas visai nekreipė dėmesio į varžybas, žvilgsniu ir mintimis tyrinėjo mišką.

- Atleisk, Bela, - nusiminęs murmėjo jis. - Pasielgiau kvailai, neatsakingai, pastačiau tave į tokį pavojų. Labai apgailestauju.

Išgirdau, kaip jis liovėsi kvėpavęs, jo akys nukrypo į dešinę aikštės pusę. Žengtelėjo pusę žingsnio ir atsistojo tarp manęs ir ateinančiųjų.

Karlailas, Emetas ir kiti, išgirdę žingsnius, kurie mano ausims buvo per tylūs, pasisuko į tą pačią pusę.

18. MEDŽIOKLĖ

JIE VIENAS PO KITO IŠNIRO IŠ MIŠKO išsirikiavę maždaug kas dešimt metrų. Pirmasis proskynoje pasirodęs vyriškis tuoj pat atsitraukė, praleido į priekį kitą vyrą. Šis buvo aukštas, tamsiaplaukis, elgėsi taip, kad iškart buvo aišku, kas vadovauja gaujai. Trečioji ėjo moteris; iš tokio atstumo tegalėjau įžiūrėti, kad jos plaukai buvo įstabaus rudo atspalvio.

Jie suglaudė gretas ir atsargiai patraukė prie Edvardo šeimos su natūralia plėšrūnų pagarba didesnei, nepažįstamai tos pačios rūšies gaujai.

Atėjūnams priartėjus, pamačiau, kaip smarkiai jie skiriasi nuo Kalenų. Jų eisena buvo kaip kačių, atrodė, kad jie tuoj ims sėlinti. Vilkėjo turistams įprastus apdarus: džinsus ir paprastus užsagstomus marškinius iš storo, vandeniui nepralaidaus audinio. Tačiau drabužiai buvo apdriskę, nunešioti, kojos basos. Abu vyrai buvo trumpai

nusikirpę, o moters skaisčiai oranžiniuose plaukuose styrojo lapai ir šapeliai.

Jie savo aštriais žvilgsniais įdėmiai nužvelgė kultūringą, dailią Karlailo laikyseną. Šis, su Emetu ir Džasperiu iš šonų, atsargiai žengė į priekį jų pasitikti. Svečiai, regis, nė nežiūrėdami vienas į kitą, išsitiesė.

Priekyje stovintis vyriškis, be abejo, buvo pats gražiausias, jo balta oda buvo gelsvai žalsvo atspalvio, plaukai juodi ir žvilgantys. Jis buvo vidutinio kūno sudėjimo, žinoma, tvirtas, bet jo raumenys nė iš tolo neprilygo Emeto. Vyras ramiai nusišypsojo, blykstelėjo baltutėliai dantys.

Moteris buvo labiau panaši į laukinę, ji neramiai žvilgčiojo tai į vieną, tai į kitą priešais stovintį vyrą, paskui į grupelę aplink mane, susitaršę plaukai plazdėjo lengvame vėjelyje. Jos poza buvo tarsi katės. Antrasis vyras nekrisdamas į akis slampinėjo jiems už nugarų, jis buvo liaunesnis už vadą, šviesiai rudi plaukai ir taisyklingų bruožų veidas atrodė neįsidėmėtini. Jo akys, nors visiškai ramios, kažkodėl atrodė budriausios.

Jų akys taip pat buvo kitokios. Ne auksinės ar juodos, prie kokių jau spėjau priprasti, bet tamsiai vyšninės, trikdančios ir grėsmingos.

Tamsiaplaukis vyriškis tebesišypsodamas žengė prie Karlailo.

- Pamanėme, kad girdime žaidžiant, - tarė jis ramiu balsu su nežymiu prancūzišku akcentu. - Aš esu Lorenas, čia Viktorija ir Džeimsas. - Jis mostelėjo į šalia stovinčius vampyrus.

- Aš Karlailas. Čia mano šeima: Emetas ir Džasperis, Rozali, Esmė ir Alisa, Edvardas ir Bela. - Jis rodė mus grupelėmis, tyčia stengdamasis neatkreipti dėmesio į kiekvieną atskirai. Jam ištarus mano vardą, mane apėmė siaubas.

- Ar dar atsiras vietos keliems žaidėjams? - maloniai paklausė Lorenas.

Karlailas jam taip pat draugiškai atsakė:

- Tiesą sakant, mes kaip tik baigiame. Bet kitą kartą būtinai pažaisime kartu. Ar ilgai ketinate pasilikti šiose vietose?

- Iš tiesų mes traukiame į šiaurę, tik norėjome pasižiūrėti, kas čia gyvena. Jau seniai nebuvo sutikę jokios grupės.

- Taip, šios apylinkės paprastai tuščios, gyvename tik mes, ir kartais apsilanko svečių, tokių, kaip jūs.

Įtampa pamažu atslūgo, užsimezgė kasdienis pokalbis; spėjau, kad Džasperis, naudodamasis savo ypatingu gebėjimu, valdė padėtį.

- Kur medžiojate? - atsainiai pasiteiravo Lorenas.

Karlailas nekreipė dėmesio į prielaidą, slypinčią už klausimo.

- Čia, Olimpiko kalnyne, kartais į vieną ar į kitą pusę palei Pakrantės kalnynus. Mes netoliese turime nuolatinę buveinę. Kitas panašus į mūsų būstas yra prie Denalio.

Lorenas pasiūbavo ant kulnų pirmyn atgal.

- Turite nuolatinę buveinę? Kaip jums tai pavyksta? - jo balse buvo justiški nuoširdūs smalsumas.

- Gal galėtume drauge nueiti į mūsų namus ir ten patogiai pasišnekučiuoti?

- pakvietė Karlailas. - Tai gana ilga istorija.

Džeimsas ir Viktorija, išgirdę žodį „namai“, nustebę susižvalgė, tik Lorenas geriau valdė savo veido išraišką.

- Būtų labai įdomu ir malonu. - Jis linksmai nusišypsojo. – Visą kelią nuo pat Ontarijo medžiojome, tad jau kurį metą negalėjome kaip reikiant apsisvarinti. - Jis susižavėjęs žvelgė į dailius Karlailo drabužius.

- Prašytume neišsikeisti, bet būtų malonu, kad šiose apylinkėse susilaikytumėte nemedžioję. Ant mūsų neturi kristi įtarimas, suprantate, - paaiškino Karlailas.

- Žinoma, - linktelėjo Lorenas. - Jokiū būdu nesibrausime į jūsų teritoriją. Be to, prie Sietlo užkirtome, - nusijuokė jis. Man nugara perbėgo šiurpuliai.

- Jei norėsite bėgti su mumis, rodysime kelią. Emetai, Alisa, galite eiti su Edvardu ir Bela į visureigį, - atsainiai pridūrė jis.

Karlailui kalbant vienu metu įvyko trys dalykai. Vėjelis pakėlė mano plaukus, Edvardas įsitempė, o antrasis vyras, Džeimsas, ūmiai pasuko galvą ir virpančiomis šnervėmis ėmė uosti mane.

Visi apmirė, kai Džeimsas žengė žingsnį į priekį ir pritūpė. Edvardas iššiepė dantis, pasilenkė gindamas ir suurzgė šiurpiu gerkliniu balsu. Tas žaismingas garsas, kurį šįryt iš jo girdėjau, nė iš tolo neprilygo šiam urzgimui; tai buvo pats kraupiausias iš visų mano kada nors girdėtų balsų. Nuo pakaušio iki kulnų nugara perbėgo šiurpas.

- Kas tai? - neslėpdamas nuostabos šūktelėjo Lorenas.

Ir Džeimsas, ir Edvardas tebestovėjo puolimo poza. Džeimsas vos pastebimai pasisuko į šoną, Edvardas irgi pasislinko.

- Ji su mumis, - Karlailas griežtai atsakė Džeimsui.

Lorenas, regis, ne taip aiškiai juto mano kvapą kaip Džeimsas, bet galų gale ir jis susigaudė.

- Atsinešėte užkandžio? - paklausė jis, netikėdamas savo akimis, ir nejučia žengtelėjo į priekį.

Edvardas dar nuožmiau suurzgė, lūpa pakilo aukštai virš blizgančių dantų. Lorenas vėl atsitraukė atgal.

- Sakiau, kad ji su mumis, - griežtai pataise Karlailas.

- Bet ji *žmogus*, - paprieštaravo Lorenas. Jo balsas nemaž nebuvo piktas, tik apstulbęs.

- Taip. - Emetas aiškiai buvo Karlailo pusėje, nenuleido akių nuo Džeimso.

Džeimsas lėtai atsitiesė, bet vis dar stebeilijo į mane išplėtę šnerves. Edvardas, įsitempęs kaip liūtas, stovėjo priešais mane.

Lorenas prabilo nuolankiai, stengdamasis išsklaidyti staiga kilusį priešišumą.

- Atrodo, turime daug ką sužinoti vieni apie kitus.

- Tikrai, - vis dar šaltai pritarė Karlailas.

- Mes mielai priimame jūsų kvietimą. - Jo žvilgsnis nukrypo į mane, paskui vėl į Karlailą. - Ir, žinoma, nepadarysime nieko blogo žmonių mergaitei. Kaip sakiau, jūsų teritorijoje nemedžiosime.

Džeimsas suirzęs nepatikliai dėbelėjo į Loreną ir dar kartą susižvalgė su Viktorija, kurios neramos akys vis bėgiojo nuo vieno veido prie kito.

Karlailas, prieš kalbėdamas toliau, trumpai apsvarstė Loreno veido išraišką.

- Mes jums parodysime kelią. Džasperi, Rozali, Esme? – šūktelėjo jis.

Jie visi susirinko ir užstojo man vaizdą. Alisa akimirksniu atsidūrė šalia manęs, Emetas, nenuleisdamas nuo Džeimso akių, pamažu atbulas atsitraukė prie mūsų.

- Eime, Bela, - tyliu, niūriu balsu tarė Edvardas.

Visą šį laiką stovėjau lyg įbesta, persigandusi taip, kad negalėjau nė krustelėti. Edvardui teko sugriebti mane už alkūnės ir stipriai trūktelėti, kad pabusčiau iš transo. Alisa su Emetu ėjo paskui mus, dengdami mane. Klupinėjau šalia Edvardo, vis dar sukaustyta baimės. Negirdėjau, ar kita grupė jau nuėjo. Edvardas akivaizdžiai nekantravo, kol žmogaus greičiu judėjome į miško pakraštį.

Kai atsidūrėme tarp medžių, Edvardas nė nesustodamas užsimetė mane ant nugaros. Įsikibau kiek galėdama tvirčiau, kiti jau lipo jam ant kulnų. Galvą laikiau nuleidusi, tačiau akys buvo plačios iš siaubo ir

niekaip neužsimerkė. Alisa ir Emetas skriejo per jau sutemusią girią kaip šmėklos. Džiaugsmą, paprastai visuomet apimdavusį Edvardą bėgant, šįkart išstūmė įniršis, kuris jį ginė dar greičiau. Net ir nešdamas mane jis gerokai aplenkė kitus.

Per neįtikėtinai trumpą laiką atsiradome prie visureigio. Edvardas, beveik nelėtindamas greičio, švystelėjo mane ant galinės sėdynės.

- Prisek ją, - paliepė jis Emetui, įlipusiam šalia manęs.

Alisa jau sėdėjo priekyje, ir Edvardas užvedė variklį. Šis užriaumėjo, ir mes bloškėmės atgal, automobiliui sukant į vingiuotą keliuką.

Edvardas kažką niurnėjo taip greitai, kad nesupratau, tačiau skambėjo panašiai į keiksmazodžių virtinę.

Šįkart kratė dar smarkiau, o tamsa labiau gąsdino. Emetas ir Alisa žiūrėjo pro šoninius langus.

Įsukome į pagrindinį kelią, ir, nors dabar važiuojame dar greičiau, aiškiau mačiau, kur esame. Traukėme į pietus, tolyn nuo Forkso.

- Kur važiuojam? - paklausiau.

Niekas neatsakė. Nė vienas net nepažvelgė į mane.

- Po galais, Edvardai! Kur mane gabeni?

- Turime išvežti tave iš čia – toli – kuo greičiau.

Jis neatsisuko, žiūrėjo į kelią. Spidometras rodė šimtą septyniasdešimt kilometrų per valandą.

- Apsigrėžk! Turi parvežti mane namo! - užrikau.

Knebinėjau saugos diržus, spaudžiau sagtis.

- Emetai, - niūriai tarė Edvardas.

Ir Emetas savo plieniniais gniaužtais suėmė mano rankas.

- Ne! Edvardai! Ne, tu šitaip nepadarysi.

- Privalau, Bela, o dabar prašau patylėti.

- Net nesiruošiu! Privalai parvežti mane namo – Čarlis paskambins į FTB! Jie užgrius jūsų namus. Karlailas ir Esmė turės išvykti, slapstyti amžiais!

- Nurimk, Bela, - jo balsas skambėjo atšiauriai. - Mes tai jau esame išgyvenę.

- Tik ne dėl manęs, šitaip negalima! Negali dėl manęs visko sugriauti! - spurdėjau iš visų jėgų, bergždžiai.

Pirmą kartą prabilo Alisa.

- Edvardai, sustok.

Šis rūsčiai dirstelėjo į ją ir padidino greitį.

- Edvardai, bent pasikalbėkime.

- Tu nieko nesupranti, - iš nevilties šaukė jis. Dar niekada negirdėjau jo taip garsiai kalbančio; ankštame visureigyje man net ausis užgulė. Spidometro rodyklė artėjo prie šimto aštuoniasdešimt penkių.

- Jis medžioklis, Alisa, negi nematai? Jis medžioklis!

Pajutau, kaip šalia manęs įsitempė Emetas, ir nustebau, kad jį taip paveikė šis žodis. Jiems trims jis reiškė kažką daugiau nei man; norėjau suprasti, bet neturėjau progos paklausti.

- Sustok, Edvardai. - Alisos balsas skambėjo ramiai, bet jame buvo justi valdingumas, kurio anksčiau nepastebėjau.

Spidometro rodyklė pamažu pasiekė šimtą devyniasdešimt.

- Paklausyk manęs, Edvardai.

- Tai tu paklausyk manęs, Alisa. Regėjau jo mintis. Medžioklė – jo aistra, jo manija, ir jis trokšta jos, Alisa, būtent jos. Šiąnakt jis trauks į medžioklę.

- Jis nežino, kur...

Edvardas pertraukė ją:

- Kaip manai, kiek jis užtruks, kol miestelyje atseks jos kvapą? Loreniui dar nespėjus nieko ištartį, ši mintis jau sukosi jo galvoje.

Aiktelėjau žinodama, kur nuves mano kvapas.

- Čarlis! Negalite jo ten palikti! Negalite jo palikti! – ėmiau trankyti diržus.

- Ji teisi, - tarė Alisa.

Automobilis truputį sulėtino greitį.

- Bent pasvarstykime, ką galime padaryti, - įkalbinėjo Alisa.

Greitis vėl sumažėjo, šįkart labiau, ir staiga žviegiant padangoms sustojome kelkraštyje. Bloškiausi į priekį, diržai įsitempė ir prispaudė mane prie sėdynės.

- Neturime kitos išeities, - sušnypštė Edvardas.

- Aš nepaliksiu Čarljo! - klykiau.

Jis visiškai nekreipė į mane dėmesio.

- Turime parvežti ją atgal, - galop prabilo Emetas.

- Ne, - atrėžė Edvardas.

- Jis mums nebaisus, Edvardai. Neleisime prie jos nė prisiliesti.

- Jis lauks.

Emetas šyptelėjo.

- Ir aš moku laukti.

- Tu nematei – ir nesupranti. Pradėjęs medžioklę jis nepasitrauks.

Nebent jį nužudytume.

Ta mintis Emeto, regis, netrikdė.

- Tai viena iš galimybių.

- Ir dar moteris. Ji su juo išvien. Jei užvirs kova, vadas taip pat stos jų pusėn.

- Mūsų užtektinai.

- Yra dar viena galimybė, - tyliai ištarė Alisa.

Edvardas įtūžęs atsisuko į ją ir šiurkščiai išrėžė:

- Kitos – galimybės – nėra!

Mudu su Emetu išsigandę spoksojome į jį, tik Alisa neatrodė nustebusi. Ištįsą minutę truko tylą, per kurią Edvardas ir Alisa spitrijosi vienas į kitą.

Nutraukiau tylą.

- Ar kas nors norėtų išgirsti mano planą?

- Ne, - suniurzgėjo Edvardas.

Alisa nebeištverusi piktai pažvelgė į jį.

- Paklausykit, - maldavau. - Jūs parvežate mane namo.

- Ne, - nutraukė jis.

Dėbtelejusi į jį kalbėjau toliau:

- Parvežate mane namo. Pasakau tėčiui, kad noriu grįžti namo į Finiksą. Susikraunu savo krepšius. Palaukiame, kol mus aptiks tas medžioklis, o tada sprunkame. Jis nuseks paskui mus ir paliks Čarlį ramybėje. Čarlis neįduos jūsų šeimos FTB. Tuomet jūs galėsite temptis mane kur panorėję.

Jie apstulbę sužiuro į mane.

- Tai tikrai neblogo mintis. - Emeto nuostaba, be abejo, mane įžeidė.

- Ko gero, tai suveiktų – be to, negalime palikti jos tėvo be apsaugos. Patys suprantate, - tarė Alisa.

Visi atsigrėžė į Edvardą.

- Tai pernelyg pavojinga – nenoriu, kad jis prisiartintų prie jos bent per šimtą kilometrų.

Emetas visiškai pasitikėjo savimi.

- Edvardai, jis pro mus nepraeis.

Alisa minutėlę pagalvojo.

- Nematau jo puolančio. Jis lauks, kol paliksime ją vieną.

- Neilgai trukus jis supras, kad to niekada nenutiks.

- *Reikalauju*, kad parvežtumėte mane namo, - stengiausi kalbėti tvirtai.

Edvardas prispaudė pirštus prie smilkinių ir stipriai užsimerkė.

- Prašau, - jau tyliau ištariau.

Jis nepakėlė galvos. Kai prabilo, jo balsas atrodė išvargęs.

- Šiąnakt tu išvyksti, nesvarbu, pamatys medžioklis ar ne. Pasakysi Čarliui, kad nebegali išverti Forkse nė minutės. Sukurpk jam ką tik nori. Griebk, kas paklius po ranka, ir sėsk į savo pikapą. Turi penkiolika minučių. Girdi? Penkiolika minučių nuo to laiko, kai peržengsi durų slenkstį.

Visureigis suburzgė, apsigrėžėme, žvygtelėjo padangos. Spidometro rodyklė pradėjo sparčiai suktis.

- Emetai? - paklausiau, žvilgsniu rodydama į savo rankas.

- O, atleisk. - Ir jis mane paleido.

Kelios minutės prabėgo tyloje, tik variklis dūzgė. Tada vėl prabilo Edvardas:

- Štai kaip viskas bus. Kai privažiuosime prie namų, jei medžioklio nebus, palydėsiu ją iki durų. Tuomet ji turės penkiolika minučių. - Jis nužvelgė mane pro galinį veidrodėlį. - Emetai, tu pasirūpinsi kiemu. Alisa, tau teks pikapas. Aš būsiu viduje tol, kol ji bus. Kai ji išeis, judu galėsite parvežti visureigį namo ir viską papasakoti Karlailui.

- Nieku gyvu, - nutraukė ją Emetas. - Važiuosiu su tavim.

- Gerai pagalvok, Emetai. Nežinau, kiek laiko manęs nebus.

- Kol nenuspręsimė, ką daryti toliau, liksiu su tavim.

Edvardas atsiduso.

- O jei medžioklis jau bus ten, - niūriai kalbėjo jis, - važiuosime nesustodami.

- Mes ten būsimė anksčiau už jį, - tvirtai pareiškė Alisa.

Edvardas, rodos, patikėjo. Kad ir kokie jų santykiai su Alisa, jis ja neabejojo.

- Ką darysime su visureigiu? - paklausė ji.

Jo balse buvo justis šiurkštumas.

- Parvarysi jį namo.

- Ne, neparvarysiu, - ramiai atsakė ji.

Vėl pasipylė nesuprantamas keiksmožodžių srautas.

- Mes visi netilpsime į mano pikapą, - sušnabždėjau.

Edvardas dėjosi negirdįs.

- Manau, turite leisti man važiuoti vienai, - dar tyliau ištariau.

Tai jis išgirdo.

- Bela, prašau padaryti kaip sakau, bent šįkart, - pro sukąstus dantis iškošė jis.

- Paklausykit, Čarlis ne kvailys, - paprieštaravau. - Jei rytoj tavęs nebus mieste, jam kils įtarimas.

- Tai nesvarbu. Mes užtikrinsime, kad jis būtų saugus, o visa kita niekai.

- O kaip dėl medžioklio? Jis matė, kaip šįvakar elgėtės. Kad ir kur būtumėte, jis supras, kad esu su jumis.

Emetas pažvelgė į mane įžeidžiamai nustebusiu žvilgsniu.

- Edvardai, klausyk jos, - paragino jis. - Manau, ji teisi.

- Taip, tikrai, - pritarė Alisa.

- Aš taip negaliu, - lediniu balsu tarė Edvardas.

- Emetas irgi turi pasilikti, - toliau kalbėjau. - Jis, be abejo, krito medžiokliui į akį.

- Ką? - Emetas pasisuko į mane.

- Tu greičiau jį pričiupsi, jei pasiliksi čia, - sutiko Alisa.

Edvardas netikėdamas pažvelgė į ją.

- Manai, turėčiau leisti jai važiuoti vienai?

- Žinoma, ne, - tarė Alisa. - Mes su Džasperiu ją paimsime.

- Aš taip negaliu, - pakartojo Edvardas, tačiau šįkart buvo justi, kad jis pasiduoda. Logika paveikė ir jį.

Stengiausi kalbėti įtikinamai.

- Pasisukiok čia savaitėlę... - išvydau veidrodyje jo išraišką ir pasitaisiau: - ...kelias dienas. Tegu Čarlis pamato, kad nepagrobei manęs, tuo pačiu pavedžiosi už nosies tą Džeimsą. Įsitikink, kad jis visiškai pametė mano pėdsakus. Tada atvyksi, ir mes susitiksime. Be abejo, važiuok aplinkiniu keliu, o Džasperis su Alisa galės grįžti namo.

Mačiau, kaip jis susimąsto.

- Kur mes susitiksime?

- Finikse. - *Kurgi kitur.*

- Ne. Jis išgirs, kad ten ruošiesi, - nekantriai tarė jis.

- O jūs, aišku, suvaidinkite, kad tai gudrybė. Jis supras, kad mes žinome, jog jis klausosi. Nieku gyvu nepatikės, kad tikrai važiuoju ten, kur pasakiau.

- Ji tikras kipšas, - sukikeno Emetas.

- O jei tai nepadės?

- Finikse gyvena keli milijonai žmonių, - pranešiau jam.

- Ne taip sunku susirasti telefonų knygą.

- Aš nevažiuosiu namo.

- O? - nusistebėjo jis su išgąščio gaidėle balse.

- Esu pakankamai suaugusi ir galiu susirasti, kur gyventi.

- Edvardai, mes būsim su ja, - priminė jam Alisa.

- O tu ką veiksi *Finikse*? - užgauliai paklausė jis Alisos.

- Būsiu viduje.

- Sakyčiau, man tai patinka. - Emetas, be abejo, galvojo apie tai, kaip užspeis Džeimsą.

- Užsičiaupk, Emetai.

- Pagalvok, jei teks su juo susigrumti, kai ji bus netoliese, daugiau tikimybių, kad kas nors bus sužeistas: ji arba tu, kai bandysi ją apginti. Bet jei pričiupsime ją vieni... - Jis nutilo ir pamažu išsišiepė. Aš buvau teisi.

Visureigis šliaužė lėtai – įvažiavome į miestą. Nors ir kaip narsiai šnekėjau, jčiau, kaip man ant rankų piestu stojasi plaukeliai. Galvojau apie Čarlį, vieną namuose, ir stengiausi būti drąsi.

- Bela, - labai švelniai tarė Edvardas. Alisa ir Emetas žiūrėjo pro savo langus. - Jei leisi, kad kas nors tau atsitiktų – bet kas – laikysiu tave už tai asmeniškai atsakinga. Ar supranti?

- Taip, - sunkiai nurijau seiles.

Jis kreipėsi į Alisą.

- Ar Džasperis susidoros?

- Kliaukis juo, Edvardai. Jam puikiai sekėsi, labai puikiai, jei į viską atsižvelgsime.

- O *tu* ar susidorosi? - paklausė jis.

Žavioji mažoji Alisa kraupiai iššiepė dantis ir išleido gomurinį garsą, nuo kurio susigūžiau už sėdynės.

Edvardas nusišypsojo jai.

- Tik pasilaikyk savo nuomonę sau, - staiga burbtelėjo jis.

19. ATISISVEIKINIMAI

ČARLIS NEMIEGOJO, LAUKĖ MANĖS. Visuose namuose degė šviesos. Bandžiau sugalvoti, kaip priversti jį mane išleisti, bet galvoje buvo tuščia. Linksma tikrai nebus.

Edvardas pamažu sustabdė ir pastatė visureigį toliau nuo mano pikapo. Visi trys buvo budrūs, pasirengę pavojui, sėdėjo tiesūs ant savo sėdynių, klausėsi kiekvieno garso miške, tyrinėjo kiekvieną šešėlį, uodė kiekvieną kvapą, ieškojo ko nors įtartino. Variklis nutilo, sėdėjau nejudėdama, kol jie žvalgėsi.

- Jo čia nėra, - įsitempęs ištarė Edvardas. - Eime.

Emetas padėjo man atsisagstyti diržus.

- Nesijaudink, Bela, - tyliai, bet linksmi tarė jis. - Mes čia greitai susitvarkysime.

Pažvelgiau į Emetą ir pajutau, kaip drėksta mano akys. Menkai jį pažinojau, ir vis dėlto, pagalvojus, kad nežinia kada jį vėl išvysiu, mane

apėmė sielvartas. Supratau, kad per ateinančią valandą teks išverti dar skaudesnių atsisveikinimų, ir man iš akių pasipylė ašaros.

- Alisa, Emetai, - Edvardo kreipimasis skambėjo kaip įsakymas.

Jie be garso išslinko į tamsą ir po akimirkos dingo. Edvardas atidarė dureles ir paėmė mane už rankos, tada prisitraukė į savo saugų glėbį. Greitai nuvedė mane namo, be paliovos žvalgydamasis aplinkui.

- Penkiolika minučių, - vos girdimai perspėjo.

- Man pavyks, - šniurkštelėjau. Ašaros mane įkvėpė.

Stabtelėjau verandoje ir suėmiau rankomis jo veidą. Įdėmiai pažvelgiau jam į akis.

- Myliu tave, - tyliai ir tvirtai pasakiau. - Visuomet tave mylėsiu, kad ir kas dabar nutiktų.

- Tau nieko neatsitiks, Bela, - įtaigiai ištarė jis.

- Tik laikykis mūsų plano, gerai? Išsaugok man Čarlį sveiką. Po šio vakaro jis ant manęs pyks, ir aš noriu turėti progą atsiprašyti.

- Eik vidun, Bela. Mums reikia paskubėti, - paragino jis.

- Dar kai kas, - karštai sušnabždėjau. - Nesiklausyk, ką dabar pasakysiu!

Jis pasilenkė, ir man neliko nieko kito, kaip tik pasistiebti ir pabučiuoti jo šaltas nustebusias lūpas taip stipriai, kaip tik galėjau. Tada nusigrėžiau ir koja paspyriau duris.

- Išeik, Edvardai! - surikau jam, įbėgau į vidų ir užtrenkiau duris prieš jo apstulbusį veidą.

- Bela? - Čarlis, sėdėjęs svetainėje, pašoko ant kojų.

- Palik mane ramybėje! - sušukau per ašaras, kurios jau srūte sruvo veidu. Užlėkiau laiptais aukštyn į savo kambarį, trenkiau durimis ir užsirakinau. Puoliau prie lovos ir atsigulusi išsitraukiau iš po jos savo krepšį. Greitai pakišau ranką po čiužiniu ir sugriebiau seną sumazgiotą kojinių – savo slaptą pinigų saugyklą.

Čarlis baladojosi į duris.

- Bela, ar tau viskas gerai? Kas čia dedasi? - Tėvas atrodė išsigandęs.

- Aš išvažiuoju *namo*, - sušukau, balsas užlūžo kaip tik ten, kur reikia.

- Ar jis tave įskaudino? - balse pasigirdo pykčio gaidelė.

- Ne! - suspigau keliomis oktavomis aukščiau.

Pasukau prie spintos, Edvardas jau buvo čia, sėmė glėbiais pirmus pasitaikiusius drabužius ir mėtė man.

- Ar jis tave paliko? - suglumęs klausinėjo Čarlis.

- Ne! - suklykiau kiek pridususi, nes grūdau viską į krepšį.

Edvardas švystelėjo man daiktus iš dar vieno stalčiaus. Krepšys jau buvo smarkiai prikimštas.

- Kas nutiko, Bela? - baladodamasis šaukė Čarlis.

- *Aš jį palikau!* - surikau jam, bandydama užsegti krepšio užtrauktuką. Edvardas savo mikliomis rankomis pastūmė manąsias ir lengvai užtraukė. Atsargiai užkabino man ant peties krepšį.

- Būsiu pikape – eik! - sušnabždėjo jis ir stumtelėjo mane prie durų. Pats šmurkštelėjo pro langą.

Atrakinau duris, šiurkščiai prasibroviau pro Čarlį ir nešina sunkiu krepšiu nubildėjau laiptais žemyn.

- Kas atsitiko? - rėkė jis. Neatsilikdamas sekė paskui mane. - Maniau, kad jis tau patinka.

Virtuvėje jis suėmė mane už alkūnės. Nors vis dar buvo sutrikęs, laikė stipriai.

Atgręžė mane į save, ir iš jo veido supratau, kad neketina manęs išleisti. Žinojau tik vieną būdą ištrūkti – įžeisti jį taip, kad vien apie tai pagalvojusi ėmiau nekęsti pati savęs. Tačiau laiko neturėjau ir privalėjau užtikrinti, kad jis būtų saugus.

Piktai pažvelgiau į tėvą, akys vėl priplūdo ašarų dėl to, ką ruošiausi daryti.

- Jis man *patinka* – tai ir bėda. Daugiau šitaip negaliu! Nenoriu čia įleisti šaknų! Nenoriu įkalinti savęs šiame kvailame, nuobodžiame miesteliūkštyje kaip mama! Neketinu padaryti tos pačios žioplos klaidos kaip ji. Nekenčiu Forkso – nepasiliksiu čia daugiau nė minutės!

Jis paleido mano ranką, lyg jį būtų nukrėtusi elektros srovė. Nusisukau nuo jo priblokšto, įskaudinto veido ir žengiau prie durų.

- Bele, negali dabar išvažiuoti. Naktis, - šnibždėjo jis man už nugaros.

Neatsigrėžiau.

- Jei pavargsiu, pamiegosiu pikape.

- Palauk iki kitos savaitės, - vis dar pritrenktas maldavo jis. - Tada grįš Renė.

Tai mane išmušė iš vėžių.

-Ką?

Man sudvejojus, Čarlis su įkarščiu puolė aiškinti:

- Ji skambino, kai buvai išvažiavusi. Floridoje jiems ne itin gerai sekasi, ir jei iki savaitės pabaigos Filas nepasirašys sutarties, jie grįš į Arizoną. „Barškuolės" antrasis treneris sakė, kad pas juos gali atsirasti vieta dar vienam žaidėjui.

Papurčiau galvą, bandydama susidėlioti išsibarsčiusias mintis. Su kiekviena sekunde pavojus Čarliui vis didėjo.

- Aš turiu raktą, - sumurmėjau, sukdamą rankeną.

Jis buvo per daug arti, vieną ranką ištiesęs į mane, suglumęs. Nebegalėjau gaišti su juo ginčydamasi. Turėjau jį dar labiau įskaudinti.

- Leisk man išeiti, Čarli, - pakartojau savo mamos paskutinius žodžius, kuriuos ji ištarė prieš daugelį metų išeidama pro šitas pačias

duris. Išrėžiau juos kuo pikčiau ir staigiai atidariau duris. - Nieko neišeis, supranti. Aš baisiai baisiai *nekenčiu* Forkso!

Mano žiaurūs žodžiai padarė savo – Čarlis sustingęs, apstulbęs sustojo tarpduryje, o aš išbėgau į naktį. Klaikiai bijojau tuščio kiemo. Kaip pašėlusį kūriau į pikapą, įsivaizduodama paskui save sekantį juodą šešėlį. Krepšį įmečiau į kėbulą ir atplėšiau duris. Raktelis jau buvo įkištas į spyną.

- Rytoj paskambinsiu! - sušukau, labiausiai pasaulyje trokšdama, kad tuomet jau galėčiau jam viską paaiškinti, ir žinodama, kad niekuomet negalėsiu to padaryti.

Užvedžiau variklį ir išsukau į gatvę.

- Persėsk, - tarė jis, kai mums už nugarų pradingo namai ir Čarlis.

- Aš galiu vairuoti, - ištariau pro ašaras.

Netikėtai jo ilgos rankos sugriebė mane už liemens, koja nustūmė mano pėdą nuo akceleratoriaus. Jis atkabino mano pirštus nuo vairo, užsitempė mane sau ant kelių ir staiga atsidūrė ant vairuotojo sėdynės. Sunkvežimis nė per centimetrą nepasuko į šoną.

- Tu nerasi namų, - paaiškino jis.

Staiga už mūsų blykstelėjo šviesos. Iš siaubo išplėtusi akis pažvelgiau pro galinį langą.

- Tai tik Alisa, - nuramino jis mane. Vėl paėmė už rankos.

Man iš galvos nėjo tarpduryje stovinčio Čarlio vaizdas.

- O medžioklis?

- Jis girdėjo tavo vaidinimo pabaigą, - niūriai ištare Edvardas.

- Kaip Čarlis? - išsigandusi paklausiau.

- Medžioklis nusekė paskui mus. Dabar bėga iš paskos.

Man per kūną perėjo šaltis.

- Pabėgsime nuo jo?

- Ne. - Tačiau tai pasakęs jis padidino greitį. Pikapo variklis prieštaraudamas sudejavo.

Staiga pagalvojau, kad mano planas ne toks jau puikus.

Man spoksant į Alisos priekinius žibintus, pikapas suvirpėjo ir už lango šmėkstelėjo tamsus šešėlis.

Mano kraują stingdantis riksmas truko sekundės dalelę – tada Edvardas delnu uždengė man burną.

- Tai Emetas!

Jis paleido mano burną ir apkabino liemenį.

- Viskas gerai, Bela, - žadėjo jis. - Tu būsi saugi.

Lėkėme per tykų miestą į šiaurinį greitkelį.

- Nė nežinojau, kad tau taip įgriso gyventi miestelyje, - tauškė jis. Supratau, kad bando mane išblaškyti. - Atrodė, kad neblogai prisitaikai – ypač pastaruoju metu. O gal aš tik apgaudinėjau save manydamas, kad tau su manim įdomu.

- Negražiai pasielgiau, - prisipažinau nunarinusi galvą, nebodama jo pastangų atitraukti mane nuo liūdnu minčių. – Tuos pačius žodžius pasakė mano mama prieš jį palikdama. Tai galima pavadinti smūgiu žemiau juostos.

- Nesirūpink. Jis tau atleis. - Edvardas šyptelėjo, bet akys liko rimtos.

Apimta nevilties pažvelgiau į jį, ir jis mano akyse išvydo siaubą.

- Bela, viskas bus gerai.

- Kaip gali būti gerai, kai šalia nėra tavęs, - sušnabždėjau.

- Po kelių dienų būsimė drauge, - stipriau apglėbdamas mane tarė jis. - Neužmiršk, kad tai tavo sumanymas.

- Tai geriausias sumanymas – ir, be abejo, jis mano.

Jo veide šmėkstelėjo liūdna šypsena ir tuoj pat vėl išnyko.

- Kodėl šitaip nutiko? - susijaudinusi paklausiau. - Kodėl man?

Jis piktai žvelgė į kelią priekyje.

- Tai aš kaltas – buvau kvailys, kad leidau jiems tave pamatyti. - Iš balso buvo justis, kad jo pyktis nukreiptas į save.

- Ne tai turėjau galvoje, - neatlyžau. - Buvau tenai, na ir kas? Kodėl tas Džeimsas nusprendė nužudyti *mane*? Juk visur apstu žmonių – tai kodėl mane?

Edvardas prieš atsakydamas sudvejojo, pamąstė.

- Šįvakar aiškiai regėjau jo mintis, - tyliai prabilo jis. - Vargu ar jam tave pamačius dar ką nors galėjau padaryti, kad to išvengčiau. Iš dalies *tu* dėl to kalta. - Balsas skambėjo pašaipiai. - Jei nekvepėtum taip siaubingai gardžiai, nerūpėtum jam. Bet kai ėmiausi tave ginti... na, dar labiau viską sugadinau. Jis nepratęs, kad jam prieštarautų, net ir menkiausiuose dalykuose. Jis tariasi esąs medžioklis ir niekas kitas. Jo gyvenimas – medžioklė, jam tereikia iššūkio. Ir mes staiga metėme jam iššūkį – didžiulė stiprių kovotojų grupė, puolusi ginti nuostabią pažeidžiamą būtybę. Nepatikėsi, kokia pakili nuotaika jį dabar apėmusi. Tai jo mėgstamiausias žaidimas, o mes jį padarėme dar įdomesnį. - Balsas buvo kupinas pasibjaurėjimo.

Edvardas patylėjo.

- Bet jei nebūčiau įsikišęs, jis išsyk būtų tave nužudęs, - apimtas nevilties pridūrė jis.

- Maniau... kad kitiems nekvepiu taip... kaip tau, - suabejojau.

- Teisybė. Bet tai nereiškia, kad nekeli jiems pagundos. Vis dėlto jei medžioklį – ar bet kurį iš jų – viliotum taip stipriai kaip mane, nebūtume išvengę kovos.

Sudrebėjau.

- Nemanau, kad rasime kitą išeitį kaip tik jį nužudyti, - sumurmėjo jis. - Karlailui tai nepatiks.

Girdėjau, kaip ratai rieda per tiltą, nors tamsoje upės nemačiau. Žinojau, kad jau esame netoliese. Turėjau jo kai ko paklausti.

- Kaip galima nužudyti vampyrą?

Jis pažvelgė į mane nesuprantama veido išraiška, balsas staiga tapo šiurkštus.

- Vienintelis tikras būdas - tai sudraskyti jį į gabalus, o tuos gabalus sudeginti.

- Tačiau kiti du stos jo pusėn?

- Moteris taip. Dėl Loreno nesu tikras. Jų nesieja labai stiprus ryšys – Lorenas vaikšto su juo tik dėl patogumo. Jį sutrikdė Džeimso elgesys proskynoje...

- Bet Džeimsas su moterimi – jie bandys tave nužudyti? – dusliu balsu paklausiau.

- Bela, nediršk gaišti laiko ir jaudintis dėl manęs. Tavo vienintelis rūpestis – saugotis pačiai, ir, maldauju, maldauju, *pasistenk* nerizikuoti.

- Ar jis vis dar seka?

- Taip, bet namie jis nepuls. Šiąnakt ne.

Edvardas įsuko į nematomą keliuką, Alisa sekė paskui jį.

Privažiuome prie pat namo. Viduje degė skaisčios šviesos, bet jos menkai tesklaidė supančio miško tamsą. Pikapui dar nesustojus, Emetas jau atidarė dureles; išsitraukė mane, prispaudė kaip kamuolį prie savo plačios krūtinės ir bėgte įbėgo pro duris.

Įpuolėme į didelį baltą kambarį, iš šonų mus lydėjo Edvardas ir Alisa. Čia buvo susirinkę visi; išgirdę mus ateinant, jie pašoko ant kojų. Lorenas stovėjo viduryje. Išgirdau, kaip Emetas, prieš pastatydamas mane prie Edvardo, tylutėliai suurzgia gerkliniu balsu.

- Jis mus persekioja, - piktai žvelgdamas į Loreną pranešė Edvardas.

Lorenas susirūpino.

- To ir bijojau.

Alisa nušokavo prie Džasperio ir kažką sukuždėjo jam į ausį; jos lūpos judėjo labai greitai. Abu užlėkė laiptais aukštyn. Rozali juos stebėjo, paskui greitai prisislinko prie Emeto. Jos žavios akys žvelgė įdėmiai, o kai nejučia nukrypo į mane, piktai.

- Ką darysime? - Karlailas rūsčiai paklausė Loreno.

- Apgailestauju, - atsakė jis. - Kai jūsų berniukas ją užstojo, išsigandau, kad tai jį įsiutins.

- Ar gali jį sulaikyti?

Lorenas papurtė galvą.

- Niekas nesustabdys Džeimso, jei jis ką pradėjo.

- Mes jį sustabdysime, - pažadėjo Emetas. Nekilo abejonės, ką jis turi galvoje.

- Jūs jo neįveiksite. Per savo tris šimtus metų dar nemačiau tokio kaip jis. Jis mirtinai pavojingas. Todėl ir prisidėjau prie jo būrio.

Jo būrys, pagalvojau, žinoma. Proskynoje Lorenas tik dėjosi vadu.

Lorenas papurtė galvą. Sumišęs pažvelgė į mane, paskui vėl į Karlailą.

- Ar esate tikri, kad ji to verta?

Kambarį pripildė įtūžęs Edvardo riaumojimas; Lorenas susigūžė ir pasitraukė.

Karlailas įsakmiai pažvelgė į Loreną.

- Bijau, kad tau teks rinktis.

Lorenas suprato. Kurį metų svarstė. Apžiūrėjo visų veidus, paskui apsidairė po šviesų kambarį.

- Mane sudomino jūsų susikurtas gyvenimas. Tačiau neketinu atsidurti įvykių sukuryje. Nejaučiu nė vienam iš jūsų priešiško, bet ir prieš Džeimsą nestosiu. Manau, trauksiu į šiaurę – pas būrį Denalyje. - Jis sudvejojo. - Nenuvertinkite Džeimso. Jo protas skvarbus, o jutmiai

neprilygstami. Žmonių pasaulyje jis jaučiasi turbūt ne blogiau už jus ir nepuls jūsų neapgalvotai... Apgailestauju dėl to, kas čia dedasi. Tikrai labai užjaučiu. - Jis nusilenkė, bet pastebėjau, kaip dar sykį suglumęs dirstelėjo į mane.

- Eik ramybėje, - oficialiai atsisveikino Karlailas.

Lorenas dar kartą atidžiai apsižvalgė ir nuskubėjo prie durų.

Tyla truko trumpiau nei sekundę.

- Kur jis? - Karlailas pažvelgė į Edvardą.

Esmė jau darbavosi; ji palietė nepastebimą mygtuką ant sienos ir didžiulės metalinės langinės girkždėdamos uždengė stiklinę sieną. Žioptelėjau.

- Maždaug už penkių kilometrų, prie upės; jis suka ratu, norėdamas susitikti su moterimi.

- Ką ruošiatės daryti?

- Mes jį nuviliosime, o tada Džasperis su Alisa nuveš ją į pietus.

- O paskui?

Edvardo balsas skambėjo negailestingai.

- Kai tik Bela bus saugi, mes pradėsime jį medžioti.

- Manau, kito pasirinkimo nėra, - niūriu veidu pripažino Karlailas.

Edvardas kreipėsi į Rozali.

- Nusivesk ją į viršų ir apsikeiskite drabužiais, - paliepė jis.

Rozali nepatenkinta pasižiūrėjo į jį.

- Kodėl turėčiau tai daryti? - sušnypštė ji. - Kas ji man? Ji tik kelia grėsmę. Tu nusprendei mums visiems užtraukti pavojų.

Krūptelėjau nuo pagiežos jos balse.

- Roze... - sumurmėjo Edvardas ir uždėjo ranką jai ant peties.

Rozali ją nusipurtė.

Atidžiai stebėjau Edvardą, žinojau, koks jis karštakošis, ir nuogąstavau, kad ko nors nepridarytų.

Tačiau Edvardas mane nustebino. Jis nusigręžė nuo Rozali, lyg ši nieko nebūtų sakiusi, lyg jos apskritai nebūtų.

- Esme? - tyliai pašaukė.

- Žinoma, - suniurnėjo Esmė.

Esmė akies mirksniu atsidūrė prie manęs, lengvai paėmė mane ant rankų ir, man nespėjus nė aiktelėti iš išgąščio, užlėkė laiptais aukštyn.

- Ką mes darome? - neatgaudama kvapo paklausiau, kai ji pastatė mane tamsiame kambarėlyje kažkur antrame aukšte.

- Bandomė sumaišyti kvapus. Ilgai tai neveiks, bet galbūt pavyks tave išgabenti.

Išgirdau ant žemės krintant drabužius.

- Nemanau, kad jie tiks... - suabejojau, bet jos rankos greitai nutraukė man per galvą palaidinę.

Skubiai nusimoviau džinsus. Ji padavė man kažką panašaus į palaidinę. Bandžiau įkišti rankas į reikiamas skylės. Kai tik baigiau, ji padavė man kelnes. Užsitempiau jas, bet kojos neišlindo; kelnės buvo per ilgos. Esmė mikliai atraitė jas kelis kartus, kad galėčiau atsistoti. Ji pati jau spėjo apsilikti mano drabužius. Nusitempė mane atgal prie laiptų, kur stovėjo Alisa su mažu odiniu krepšeliu rankoje. Jos sugriebė mane už alkūnių ir lėkdamos laiptais žemyn beveik nešė nešė.

Pasirodė, kad kol mūsų nebuvo, viskas išsisprendė. Edvardas su Emetu susiruošė keliauti, Emetas ant nugaros nešėsi iš pažiūros sunkią kuprinę. Karlailas padavė Esmei kažkokį mažą daiktėlį. Pasisuko ir tokį patį daiktą įdavė Alisai – tai buvo mažulyčiai mobilieji telefonai.

- Esmė ir Rozali išvažiuos tavo pikapu, Bela, - eidamas pro šalį tarstelėjo Karlailas.

Linktelėjau ir baugščiai pažvelgiau į Rozali. Ši pasipiktinusi dėbsojo į Karlailą.

- Alisa, Džasperi – važiuokite „Mersedesu“. Pietuose jums reikės tamsios spalvos.

Šie linktelėjo.

- O mes sėsime į visureigį.

Nustebau, kad Karlailas ketina važiuoti su Edvardu. Staiga nusmelkta baimės suvokiau, kad jie pradeda medžioklę.

- Alisa, - paklausė Karlailas, - ar jie užkibs ant masalo?

Visi sužiuro į Alisą, o ši užsimerkė ir neįtikėtinai sustingo.

Galop atsimerkė.

- Jis seks tavo pėdsakais. Moteris vysis pikapą. Tuomet mes turime išvykti, - tvirtu balsu kalbėjo ji.

- Eime, - ir Karlailas patraukė į virtuvę.

Tačiau Edvardas iškart pripuolė prie manęs. Sugriebė mane savo geležiniais gniaužtais ir prispaudė prie savęs. Pakėlė mane nuo žemės ir prisitraukė artyn, regis, nė nematydamas mus stebinčių savo šeimos narių. Akimirka jo kietos ledinės lūpos palietė manąsias. Ir tai buvo viskas. Jis pastatė mane ant žemės, vis dar laikydamas mano veidą, įsmeigęs į mane nuostabias liepsnojančias akis.

Nusisukant žvilgsnis tapo tuščias, negyvas.

Tada jie išėjo.

Mes likome stovėti, mano skruostais tyliai riedėjo ašaros, nė vienas nežiūrėjo į mane.

Tyla nusitęsė, tik staiga Esmės rankoje suvibravo telefonas. Ji pakėlė aparatą prie ausies.

- Jau, - tarė ji.

Rozali, nė nepažvelgusi į mane, išlėkė pro priekines duris, o Esmė praeidama pro šalį palietė man skruostą.

- Sėkmės.

Joms išskubėjus pro duris, pašnibždomis išstartas žodis dar tvyrojo ore. Išgirdau, kaip mano pikapas griausmingai suburzgia ir nutolsta.

Džasperis ir Alisa laukė. Atrodė, kad Alisos telefonas atsidūrė prie jos ausies dar nespėjęs sudūgėti.

- Edvardas sako, kad moteris nusekė paskui Esmę. Atvarysiu automobilį. - Ji pradingo šešėliuose, ten, kur nuėjo Edvardas.

Mudu su Džasperiu žvelgėme vienas į kitą. Jis stovėjo kitoje prieškambario pusėje, stengdamasis būti kuo toliau nuo manęs.

- Žinai, tu klysti, - tyliai tarė jis.

- Ką? - išsižiojau.

- Jaučiu tai, ką jauti tu – tu tikrai to *verta*.

- Neverta, - suniurnėjau. - Jei kas nors jiems nutiks, viskas bus veltui.

- Tu klysti, - maloniai šypsodamasis pakartojo jis.

Nieko negirdėjau, tik pamačiau, kaip pro priekines duris įėjo Alisa ir išskėtusi rankas žengė prie manęs.

- Galima? - paklausė.

- Tu pirmoji paprašei leidimo, - kreivai šyptelėjau.

Ji pakėlė mane savo liaunomis rankomis taip lengvai, kaip Emetas, saugiai apkabino, ir mes išskriejome pro duris, palikusios ryškiai degančias šviesas.

20. LAUKIMAS

PABUDAU VISAI SUSIPAINIOJUSI. Galvoje sukosi neaiškios mintys, vis dar apipintos sapnų ir košmarų. Ilgiau nei paprastai užtrukau, kol susigaudžiau, kur esu.

Šitoks nykiai tvarkingas kambarys gali būti tik viešbutyje. Prie staliukų šalia lovų buvo privirtintos pigios nuobodžios lempos, panašiai atrodė ir ilgos užuolaidos, pasiūtos iš tos pačios medžiagos kaip lovatiesės, bei masinės gamybos akvareliniai paveikslėliai ant sienų.

Stengiausi prisiminti, kaip čia patekau, bet iš pradžių niekas neatėjo į galvą.

Prisiminiau juodą blizgantį automobilį tamsesniais nei limuzino stiklais. Variklis dirbo veik negirdimai, nors dūmėme juodomis autostradomis daugiau nei dvigubai didesniu už leistiną greičiu.

Dar prisiminiau, kad Alisa sėdėjo šalia manęs ant tamsios odinės galinės sėdynės. Kažkada ilgą naktį mano galva prigludo prie jos

akmeninio kaklo. Mano artumas, regis, jos nėra netrikdė, o jos vėsi, kieta oda mane keistai ramino. Jos plonos medvilninės palaidinės priekis buvo šaltas ir šlapias nuo mano ašarų, plūstančių iš paraudusių ir perštinčių akių, kol galop jos išseko.

Niekaip negalėjau užmigti; skaudančios akys neužsimerkė netgi tada, kai naktis pagaliau baigėsi ir virš žemos viršukalnės kažkur Kalifornijoje patekėjo saulė. Pilkšva šviesa, spindinti giedrame danguje, badė akis. Tačiau užsimerkti negalėjau; tuomet po vokais imdavo šmėkščioti ryškūs paveikslai tarsi skaidrės, ir tai buvo nepakeliama. Sugniuždytas Čarlis – neapykantos kupinas Rozali žvilgsnis – atkaklus akylas medžioklis – negyvas Edvardo žvilgsnis, kai jis paskutinį kartą mane pabučiavo... Negalėjau to išverti. Taigi kovojau su nuovargiu, o saulė kilo vis aukštin.

Vis dar nemiegojau, kai pravažiavome aukšta kalnų perėja, o saulė, dabar jau kabanti mums už nugarų, suspindo ant čerpėmis dengtų Saulės slėnio stogų. Nebeturėjau jėgų stebėtis, kad trijų dienų kelią įveikėme per vieną dieną. Nieko nematančiomis akimis spoksojau į priešais atsivėrusias plačias erdves. Finiksas: palmės, krūmokšniai, atsitiktinai susikertančios magistralės, žalios golfo aikštelės ir melsvos baseinų dėmės, visa paskendę retame smoge, apsupta žemų uolėtų kalvų, kurių net nepavadintum kalnais.

Palmių šešėliai įžambiai krito ant magistralių – ryškesni, nei prisiminiau, blyškesni, nei turėjo būti. Šiuose šešėliuose niekas nepasislėptų. Platūs, atviri greitkeliai atrodė labai mieli. Tačiau palengvėjimo nesulaukiau, nesijaučiau grįžtanti namo.

- Kaip važiuoti į oro uostą, Bela? - paklausė Džasperis, ir aš krūptelėjau, nors jo balsas skambėjo švelniai, ramiai. Tai buvo pirmasis garsas, išskyrus automobilio burzgimą, nutraukęs ilgą nakties tylą.

- Važiuok toliau greitkeliu I-10, - automatiškai atsakiau. – Kaip tik pro jį pravažiuosime.

Smegenys dirbo lėtai, nuo miego stygiaus jaučiausi apsiblaususi.

- Ar mes kur nors skrisime? - paklausiau Alisos.

- Ne, bet geriau būti netoliese, tik dėl viso pikto.

Prisiminiau, kaip pradėjome sukti aplink „Sky Harbor International“ oro uostą... bet nebaigėme. Tikriausiai kaip tik tada ir užmigau.

Tačiau dabar, gerai pagalvojusi, miglotai prisiminiau, kaip išlipome iš automobilio. Saulė jau leidosi už horizonto, mano ranka gulėjo Alisai ant peties, ji tvirtai laikė mane apkabinusi per liemenį ir tempė su savimi, o aš klupinėjau per šiltus, sausus šešėlius.

Kambario neprisiminiau.

Pažvelgiau į elektroninį laikrodį ant naktinio staliuko. Raudoni skaičiai tvirtino, kad dabar trys valandos, tik nerodė, naktis ar diena. Pro storas užuolaidas neprasisakverbė nė spindulėlis, tačiau kambarį apšvietė lempos.

Pasikėliau ir sustirusiomis kojomis nuklibinkščiačiau prie lango, atitraukiau užuolaidas. Lauke buvo tamsu. Vadinasi, trečia ryto. Kambario langai žvelgė į magistralę, į negyvenamas apylinkes šalia

jos ir į oro uosto garažą ilgalaikiam stovėjimui. Šiek tiek palengvėjo, kai nustačiau laiką ir vietą.

Pažvelgiau žemyn į save. Tebevilkdėjau Esmės drabužius, ir jie man toli gražu netiko. Apsižvalgiau po kambarį ir apsidžiaugiau ant žemos spintos viršaus pamačiusi savo vilnonį krepšį.

Jau ruošiausi ieškotis kitų drabužių, kai kažkas tyliai patukseno į duris, ir aš pašokau.

- Galiu užėiti? - paklausė Alisa.

Giliai įkvėpiau.

- Žinoma.

Ji įėjo ir atidžiai mane nužvelgė.

- Atrodo, tau reikėtų dar pamiegoti, - tarė ji.

Aš tik papurčiau galvą.

Ji tyliai nusklendė prie užuolaidų, užtraukė jas ir atsisuko į mane.

- Turime likti viduje, - pranešė ji man.

- Gerai, - balsas buvo kimus, gergždžiantis.

- Nori gerti? - pasiteiravo ji.

Gūžtelėjau pečiais.

- Nieko tokio. O kaip tu?

- Padėtis valdoma, - nusišypsojo ji. - Užsakaiu tau maisto, jis svetainėje. Edvardas man priminė, kad turi valgyti daug dažniau nei mes.

Akimirksniu išsibudinau.

- Jis skambino?

- Ne, - atsakė Alisa ir stebėjo, kaip ištįsta mano veidas. – Tai buvo prieš išvažiuojant.

Ji atsargiai paėmė mane už rankos ir nuvedė pro duris į viešbučio apartamentų svetainę. Girdėjau iš televizoriaus tyliai sklindančius balsus. Džasperis nejudėdamas sėdėjo kampe prie stalo ir be jokio susidomėjimo žiūrėjo žinias.

Atsisėdau ant žemės prie kavos staliuko, kur laukė padėklas su maistu, ir pradėjau knebinėti nesuvokdama, ką valgau.

Alisa įsitaisė ant sofos ranktūrio ir kartu su Džasperiu abejingai žiūrėjo televizorių.

Valgiau pamažu, stebėdama ją, kartais pasisukdama ir dirstelėdama į Džasperį. Pamažu susigaudžiau, kad jie pernelyg tylūs. Abu nenuleido akių nuo ekrano, nors rodė reklamą. Pastūmiau padėklą, staiga ėmė mausti pilvą. Alisa pažvelgė žemyn į mane.

- Kas blogai, Alisa? - paklausiau.

- Nieko blogo. - Jos akys buvo plačios, nuoširdžios... Nepatikėjau jomis.

- Ką dabar darysime?

- Lauksime, kol paskambins Karlailas.

- Bet jis jau turėjo paskambinti? - Mačiau, kad neprašoviau. Alisos žvilgsnis nukrypo nuo manęs prie telefono ant jos odinio krepšio, paskui vėl prie manęs.

- Ką tai reiškia? - Mano balsas virpėjo, stengiausi jį suvaldyti. - Kad jis dar nepaskambino?

- Tai tik reiškia, kad jie neturi mums ko pranešti. - Tačiau jos balsas skambėjo per daug abejingai, ir man pasidarė sunku kvėpuoti.

Džasperis staiga atsidūrė prie Alisos, arčiau manęs nei paprastai.

- Bela, - įtartinais raminamu balsu tarė jis. - Tau nėra dėl ko nerimauti. Čia esi visiškai saugi.

- Žinau.

- Tai ko tada bijai? - sutrikęs paklausė jis. Nors jis ir jautė mano emocijas, bet neįžvelgė jas sukėlusios priežasties.

- Girdėjai, ką sakė Lorenas, - pašnibždom tariau, bet neabejojau, kad jis mane girdi. - Jis sakė, kad Džeimsas mirtinai pavojingas. O jei kas nors atsitiks ir jie išsiskirs? Jei kas nors nutiks kuriam nors iš jų: Karlailui, Emetui... Edvardui... - nurijau seiles. - Jei ta laukinė moteris sužeis Esmę... - Mano balsas kilo vis aukšty, darėsi isteriškas. - Kaip galėsiu gyventi, jei būsiu dėl to kalta? Nė vienas iš jūsų neprivalėjote dėl manęs rizikuoti...

- Bela, Bela, liaukis, - nutraukė jis mane, žodžiai liejosi taip greitai, kad buvo sunku suprasti. - Tu nerimauji visai ne dėl to, dėl ko turėtum, Bela. Patikėk manim – nėvienam iš mūsų nėra pavojaus. Tu per daug nerimauji; neprisidaryk bereikalingų rūpesčių. Paklausyk

manęs! - paliepė jis, nes aš nosisukau. - Mūsų šeima stipri. Bijome vienintelio dalyko – netekti tavęs.

- Bet kam jums...

Šįkart įsiterpė Alisa, šaltais pirštais palietė mano skruostą.

- Jau beveik ištisą amžių Edvardas vienas. Dabar jis surado tave. Mes ilgai su juo gyvenome ir matome, kaip jis pasikeitė. Tu nė neįsivaizduoji. Kaip manai, ar kuris nors iš mūsų norėtų artimiausią

šimtmetį pažvelgti jam į akis, jei jis netektų tavęs?

Žvelgiant į jos tamsias akis kaltės jausmas pamažu atslūgo. Bet net ir tada, kai mane apėmė ramybė, žinojau, kad Džasperiuviui esant šalia negaliu kliautis savo jausmais.

Diena buvo labai ilga.

Prabuvome svetainėje. Alisa paskambino į registratūrą ir atsisakė kambarinės paslaugų. Langai buvo uždaryti, televizorius įjungtas, nors nė vienas jo nežiūrėjome. Tam tikrais laiko tarpais man atnešdavo maisto. Slenkant valandoms atrodė, kad telefonas ant Alisos krepšio vis didėja.

Mano auklės laukimą ištvėrė lengviau nei aš. Nenustygdama vietoje vaikštinėjau pirmyn atgal, o jie dar labiau sustingo, virto dviem statulomis, tik akys nepastebimai sekiojo mane. Stūmiau laiką bandydama įsidėmėti kambario apstatymą, įsiminiau sofų dryželius: gelsvas, oranžinis, kreminis, blyškiai auksinis ir vėl gelsvas. Kartais spoksodavau į abstrakčias akvareles, jose atsitiktinai atrasdavau įvairių pavidalų, panašiai kaip vaikystėje debesyse. Mačiau mėlyną ranką, moterį, besišukuojančią plaukus, besirąžančią katę. Tačiau kai rausvas apskritimas virto plačiai atmerkta akimi, nusigrėžiau.

Vakarop atsiguliau į lovą vien tam, kad ką nors daryčiau. Vyliausi, kad likusi viena tamsoje galėsiu išgyventi tą klaikią baimę,

kuri tūnojo sąmonės kamputyje ir negalėjo prasiveržti atidžiai stebint Džasperiui.

Tačiau Alisa tarsi atsitiktinai nusekė paskui mane, lyg jai kaip tik tuo metu būtų atsibodę sėdėti svetainėje. Pradėjau svarstyti, kokių dar nurodymų jai davė Edvardas. Atsiguliu skersai lovos, ji susikryžiuojusi kojas atsisėdo šalia. Iš pradžių nekreipiau į ją dėmesio, jaučiausi pakankamai pavargusi, kad užmigčiau. Bet po kelių minučių mane apėmė siaubas, negalėjęs ištrūkti prie Džasperio. Greitai atsisakiau minties užmigti, susiriečiau į kamuoliuką ir apsikabinau rankomis kelius.

- Alisa? - kreipiausi.

-Ką?

Kalbėjau labai ramiai.

- Kaip manai, ką jie veikia?

- Karlailas ketino nuvilioti medžioklę kuo toliau į šiaurę, palaukti, kol jis priartės, tada apsisukti ir pulti jį iš pasalos. Esmė su Rozali turėtų važiuoti į vakarus tol, kol iš paskos seks moteris. Jei ši apsisuktų, jos grįžtų į Forksą saugoti tavo tėvo. Taigi, jei jie neskambina, manau, viskas einasi gerai. Vadinas, medžioklis pakankamai arti, ir jie nenori, kad šis nugirstų pokalbį.

- O Esmė?

- Ko gero, ji grįžo į Forksą. Ji neskambins, jei tik yra pavojus, kad moteris gali išgirsti. Tikiuosi, jie visi tiesiog labai atsargūs.

- *Ar tikrai manai, kad jiems nieko blogo nenutiks?*

- Bela, kiek kartų dar turėsime tau kartoti, kad mums nėra jokio pavojaus.

- Ar pasakytum man tiesą, jei kas nors atsitiktų?

- Taip, visuomet sakysiu tau tiesą. - Jos balsas buvo rimtas.

Akimirką pasvarsčiau ir nusprendžiau, kad ji nemeluoja.

- Tuomet pasakyk man... kaip tapai vampyre?

Mano klausimas išmušė ją iš vėžių. Ji nutilo. Apsiverčiau ir pažvelgiau į ją, jos veide atsispindėjo prieštaringi jausmai.

- Edvardas nenori, kad tau pasakočiau, - tvirtai atsakė ji, bet pajutau, kad ji nesutinka.

- Taip nesąžininga. Manau, turiu teisę žinoti.

- Suprantu.

Laukdama žiūrėjau į ją.

Alisa atsiduso.

- Jis *žiauriai* supyks.

- Tai ne jo reikalas. Viskas liks tarp mūsų. Alisa, prašau tavęs kaip draugės. - Dabar mes iš tiesų buvome draugės – tarsi ji visą laiką būtų žinojusi, kad tokiomis tapsime.

Ji žiūrėjo į mane savo nuostabiomis, išmintingomis akimis... ir svarstė.

- Atskleisiu tau patį mechanizmą, - galop tarė ji. - Bet pati neprisimenu, kaip tai įvyko, niekada pati to nedariau ir nemačiau kitų darant. Taigi galiu tau paaiškinti tik teoriškai.

Laukiau.

- Kaip plėšrūnai, mes savo arsenale turime gausybę ginklų – kur kas daugiau, nei iš tikrųjų reikia. Pasižymime jėga, greičiu, aštriais jutimais, o tokie kaip Edvardas, Džasperis ir aš turime ir kitokių, ypatingų gebėjimų. Be to, esame fiziškai patrauklūs savo grobiui, kaip kokios vabzdžiaėdės gėlės.

Tylėjau prisiminusi, kaip puikiai Edvardas tai pademonstravo miško proskynoje.

Ji plačiai, reikšmingai nusišypsojo.

- Turime ir dar vieną visiškai nebūtiną ginklą. Esame nuodingi, - tarė ji, blykstelėdama dantimis. - Šie nuodai nežudo – jie tik suluošina.

Veikia pamažu, plinta per kraujotaką, taigi kai įkandame, auką suima toks skausmas, kad ji nebegali pabėgti. Kaip sakiau, tai visiškai nebūtina. Nes kai atsiduriame taip arti, aukai šiaip ar taip nepasprukti. Be abejo, visuomet yra išimčių. Pavyzdžiui, Karlailas.

- Taigi... kai nuodai ima plisti... - sumurmėjau.

- Prireikia kelių dienų, kad auka persikeistų – priklausomai nuo to, kiek nuodų pateko į kraują, kaip greitai jie pasieks širdį. Kol širdis plaka, nuodai plinta, tekėdami gydo ir keičia kūną. Pagaliau širdis sustoja, persikeitimas baigtas. Tačiau visą tą laiką, kiekvieną minutę, auka trokšta mirties.

Mane nukrėtė šiurpas.

- Tai menkas malonumas.

- Edvardas sakė, kad tai labai sunku padaryti... Nelabai suprantu, - tariau.

- Mes tam tikra prasme panašūs į ryklius. Sykį paragavus kraujo ar bent jį užuodus pasidaro labai sunku susilaikyti jo neatsigėrus. Kartais tiesiog neįmanoma. Supranti, kam nors įkandęs, paragavęs kraujo, vampyras pašėlsta. Tai sunku abiem pusėms: vienas trokšta kraujo, kitas išgyvena siaubingas kančias.

- Kaip manai, kodėl to neprisimeni?

- Nežinau. Visiems kitiems persikeitimo skausmas įsirėžia į atmintį stipriau už bet kurį kitą prisiminimą. Visiškai neprisimenu savo ankstesnio gyvenimo. - Jos balsas skambėjo ilgesingai.

Gulėjome tylomis, paskendusios kiekviena savo mintyse.

Bėgo sekundės, ir aš taip užsigalvojau, kad beveik užmiršau, jog ji čia.

Staiga Alisa neperspėjusi pašoko nuo lovos ir švelniai nusileido ant kojų. Krūptelėjusi atsilošiau ir apstulbusi pažvelgiau į ją.

- kažkas pasikeitė. - Jos balsas buvo sunerimęs, ji kreipėsi nebe į mane.

Priėjo prie durų tuo pat metu, kaip ir Džasperis. Jis, be abejo, girdėjo mūsų pokalbį ir jos šūktelėjimą. Uždėjo rankas jai ant pečių, nuvedė atgal prie lovos ir pasodino ant krašto.

- Ką regi? - susikaupęs paklausė jis, žvelgdamas jai į akis.

Alisos akys buvo nukreiptos kažkur į tolį. Atsisėdau šalia jos ir pasilenkiau, norėdama išgirsti tyliai ir greitai beriamus žodžius.

- Regiu salę. Ji pailga, visur veidrodžiai. Grindys medinės. Jis salėje, laukia. Čia yra aukso... per veidrodžius eina auksinė juosta.

- Kur ta salė?

- Nežinau. Kažko trūksta – dar nepriimtas kitas sprendimas.

- Kada tai bus?

- Netrukus. Veidrodžių salėje jis bus šiandien, galbūt rytoj. Priklauso nuo aplinkybių. Jis kažko laukia. O dabar jis tamsoje.

Džasperis ramiu, dalykišku balsu klausinėjo ją, kaip buvo įpratęs.

- Ką jis veikia?

- Žiūri televizorių... ne, leidžia vaizdo grotuvą, tamsoje, kitoje vietoje.

- Matai, kur jis?

- Ne, per tamsu.

- O veidrodžių salė – ko dar ten yra?

- Tik veidrodžiai ir auksas. Aplink kambarį eina juosta. Dar yra juodas stalas su didele vaizdo aparatūra ir televizoriumi. Jis liečia vaizdo grotuvą, bet nežiūri taip, kaip tamsiajame kambaryje. Šioje salėje jis laukia. - Jos žvilgsnis nukrypo į Džasperio veidą.

- Daugiau nieko nėra?

Alisa papurtė galvą. Jie nejudėdami žvelgė vienas į kitą.

- Ką tai reiškia? - paklausiau.

Iš pradžių nė vienas neatsakė, paskui Džasperis pažiūrėjo į mane.

- Tai reiškia, kad medžioklio planai pasikeitė. Jis priėmė sprendimą, kuris jį nuves į veidrodžių salę ir į tamsųjį kambarį.

- Bet mes nežinome, kur tai yra?

-Ne.

- Tačiau žinome, kad jo nebus kalnuose ir šiaurę nuo Vašingtono, kur jį medžios. Jis paspruks nuo jų, - niūriai ištarė Alisa.

- Gal paskambinkim? - pasiūliau.

Jie rimtai susižvalgė ir susimąstė.

Suskambėjo mobilusis.

Alisa perbėgo per kambarį greičiau, nei spėjau pakelti galvą ir pasižiūrėti.

Ji spustelėjo mygtuką ir pridėjo telefoną prie ausies, tačiau kurį metą tylėjo.

- Karlailai, - sušnabždėjo. Neatrodė nustebusi ar apimta palengvėjimo, kaip jaučiausi aš.

- Taip, - tarė ji, žiūrėdama į mane. Paskui ilgai klausėsi. - Ką tik ji mačiau. - Ir ji dar kartą aprašė savo regėjimą. - Kad ir kas jį privertė sėstis į lėktuvą... tai jį nuvedė į tą salę ir į tą kambarį. - Ji patylėjo. - Taip, - atsakė Alisa į ragelį, paskui kreipėsi į mane: - Bela?

Ji ištiesė man mobilųjį. Pribėgau.

- Alio? - sunkiai gaudžiau kvapą.

- Bela, - tarė Edvardas.

- O, Edvardai, aš taip jaudinausi.

- Bela, - iš nevilties atsiduso jis. - Liepiau tau dėl nieko kito nesijaudinti, tik dėl savęs.

Buvo taip neįtikėtinai malonu girdėti jo balsą. Jam kalbant jaučiau, kaip susitvenkęs nevilties debesis šviesėja ir tolsta.

- Kur tu?

- Mes prie Vankuverio. Bela, atleisk – pamėtėme jį. Regis, jam kilo įtarimas – jis stengiasi būti pakankamai toli, kad negirdėčiau, ką galvoja. O dabar apskritai paspruko – atrodo, įsėdo į lėktuvą. Manome, kad jis keliaus į Forksą ir viską pradės iš pradžių.

Girdėjau, kaip Alisa man už nugaros kažką aiškina Džasperiui, skubrūs žodžiai susiliejo į vieną dūzgantį garsą.

- Žinau. Alisa matė, kad jis pasitraukė.

- Tau vis vien nėra ko nerimauti. Jis nesuras nieko, kas jį nuvestų prie tavęs. Jums tereikia likti vietoje ir laukti, kol jį vėl aptiksime.

- Man viskas bus gerai. O Esmė pas Čarlį?

- Taip – moteris buvo miestelyje. Ji įėjo į namus, bet Čarlis tuo metu dirbo. Prie jo ji nesiartino, taigi nebijok. Jį rūpestingai saugo Esmė ir Rozali.

- Ką ji daro?

- Veikiausiai bando atsekti pėdsakus. Ji kiaurą naktį slankiojo po miestą. Rozali sekė ją iki oro uosto, visais aplink miestą vedančiais keliais, į mokyklą... Ji šniukštinėja, Bela, bet nieko neras.

- Ar Čarliui tikrai saugu?

- Taip, Esmė jo nepaleis iš akių. Ir mes netrukus ten būsime. Jei medžioklis atsidurs kur nors netoli Forkso, mes jį prigriebsime.

- Pasiilgau tavęs, - sušnabždėjau.

- Žinau, Bela. Patikėk manim, žinau. Atrodo, kad būtum išsivežusi vieną mano pusę.

- Tuomet atvažiuok ir pasiimk ją, - pasiūliau.

- Tuojuo, kai tik galėsiu. Pirmiausia pasistengsiu, kad būtum saugi. - Jo balsas buvo tvirtas.

- Myliu tave, - priminiau jam.

- Ar dabar, kai dėl manęs tau teko šitiek patirti, vis dar tiki, kad ir aš tave myliu?

- Taip, tikrai tikiu.
- Netrukus atvyksiu tavęs.
- Lauksiu.

Telefonui nutilus vėl užslinko liūdesio debesis.

Apsisukau atiduoti Alisai telefono ir pamačiau, kad jiedu su Džasperiu palinkę prie stalo, Alisa kažką braižo ant viešbučio popieriaus. Atsirėmiau į sofos atlošą ir pažvelgiau per jos petį.

Ji piešė salę: pailgą, stačiakampę, su mažesne kvadratine patalpa gale. Medinės grindlentės ėjo išilgai salės. Ant sienų ji nubrėžė stačias linijas, skiriančias vieną veidrodį nuo kito. O aplink kambarį liemens aukštyje ėjo ilga juosta. Alisa sakė, kad ta juosta auksinė.

- Čia baleto studija, - sušukau, staiga atpažinusi patalpą.

Jie nustebę sužiuro į mane.

- Žinai šitą salę? - Džasperio balsas skambėjo ramiai, bet jame buvo kažkokia nepažįstama gaidelė. Alisa pasilenkė prie savo piešinio, pirštai nubėgo į kitą lapo pusę, ir ant galinės sienos atsirado avarinis išėjimas, o šalia jo, dešiniame kampe, ant žemo staliuko – stereoaparatus ir televizorius.

- Panašu į salę, kur lankiau šokių pamokas – kai buvau aštuonerių ar devynerių. Ji atrodė visai taip pat. - Paliečiau lapą, kur galinė salės dalis susiaurėjo ir perėjo į kvadratinę nišą. - Čia būdavo dušų kabinos, bet dar reikėdavo pereiti kitą salę. Tačiau aparatus stovėjo šičia, - parodyčiau į kairįjį kampą. - Ji buvo senesnė, televizoriaus apskritai nebuvo. Laukiamajame buvo langas – šitaip matytum salę, žiūrėdamas pro jį.

Alisa su Džasperiu stebėjosi į mane.

- Esi tikra, kad tai ta pati salė? - vis dar ramiai paklausė Džasperis.
- Ne, žinoma, ne – manau, dauguma šokių salių panašios: veidrodžiai, sienelės. - Perbraukiau pirštu baleto sienelę prie veidrodžių.

- Tik pati forma atrodo panaši. - Paliečiau duris, nupieštas lygiai toje vietoje, kur jas prisiminiau.

- Ar turėtum kokių nors priežasčių dabar ten eiti? – nutraukė mano apmąstymus Alisa.

- Ne, nesilankiau ten jau beveik dešimt metų. Buvau klaiki šokėja – per koncertus mane visuomet statydavo gale, - prisipažinau.

- Vadinas, tai negali būti susiję su tavim? - įdėmiai paklausė Alisa.

- Ne, netgi manau, kad dabar ji priklauso kitam savininkui. Esu tikra, kad tai kokia nors kita šokių salė nežinia kur.

- Kur yra ta salė, kurioje lankeisi? - atsainiai paklausė Džasperis.

- Vos už kampo nuo mano mamos namų. Eidavau ten iškart po pamokų... - kalbant mano balsas užlūžo. Pastebėjau, kaip jie susižvalgė.

- Tai ji čia, Finikse? - jo balsas vis dar buvo abejingas.

- Taip, - sušnabždėjau. - Penkiasdešimt aštuntosios ir Kaktusų gatvės kampe.

Visi sėdėjome tylėdami, tyrinėdami piešinį.

- Alisa, ar šis telefonas patikimas?

- Taip, - užtikrino ji mane. - Numeris nuvestų atgal į Vašingtoną.

- Tuomet galiu juo paskambinti mamai.

- Maniau, ji Floridoje.

- Taip, bet greitai parvažiuos, ir ji negali grįžti į šituos namus, kol... - mano balsas suvirpėjo. Prisiminiau, ką Edvardas sakė apie rusvaplaukę Čarlio namuose, mokykloje, kur guli mano dokumentai.

- Kaip tu ją surasi?

- Jie tik namie turi telefoną – todėl reguliariai tikrina žinutes.

- Džasperi? - paklausė Alisa.

Jis pagalvojo.

- Nemanau, kad tai galėtų pakenkti – tik žiūrėk, nepasakyk, kur esi.

Stvėriau telefoną ir surinkau pažįstamą numerį. Suskambėjo keturis kartus, tada išgirdau linksmą mamos balsą, prašantį palikti žinutę.

- Mama, - tariu po pyptelėjimo, - čia aš. Paklausk, man reikia, kad kai ką padarytum. Tai svarbu. Kai tik gausi šią žinutę, paskambink tokiu numeriu. - Alisa jau stovėjo prie manęs ir piešinio apačioje rašė skaičius. Aiškiai du kartus juos perskaičiau. – Prašau niekur neiti, kol su manim nepasikalbėsi. Nesijaudink, man viskas gerai, bet turiu tuoj pat su tavim pasitarti, kad ir kaip vėlai išklausytum mano žinutę, aišku? Myliu tave, mama. Iki.

Užsimerkiau ir iš visos širdies meldžiausi, kad kaip nors netikėtai nepasikeistų jos planai ir ji neparvažiuotų namo anksčiau, nei išklausys mano žinutę.

Paskui įsitaisiau ant sofos ir ėmiau kramsnoti užsilikusius vaisius, tikėdamasi ilgo vakaro. Pagalvojau, kad reikėtų paskambinti Čarliui, bet gerai nežinojau, ar jau turėčiau būti namie. Pažiūrėjau žinias – ieškojau naujienų apie Floridą ir apie pavasario treniruotes, apie streikus, uraganus ir teroristų išpuolius – bet ką, kas galėtų juos anksčiau parvyri namo.

Tikriausiai nemirtingumas suteikia begalinę kantrybę. Nei Džasperis, nei Alisa, regis, nejautė noro ką nors veikti. Kurį metą Alisa braižė miglotus kambario iš savo regėjimo kontūrus – tiek, kiek matė televizoriaus šviesoje. O užbaigusi paprasčiausiai sėdėjo ir savo amžinomis akimis žvelgė į pliką sieną. Džasperis irgi nejautė poreikio žingsniuoti, žvilgčioti pro užuolaidas ar klykdamas bėgioti pro duris, kaip kad aš dariau.

Rodos, belaukdama, kol suskambės skambutis, užmigau ant sofos. Trumpam pažadino šaltos Alisos rankos, kai nešė mane į lovą, tačiau dar nespėjusi padėti galvos ant pagalvės vėl nugrimzdau į miegą.

21. SKAMBUTIS

PABUDUSI PAJUTAU, kad vėl labai ankstus rytas, ir supratau, kad baigiu sumaišyti dieną su naktimi. Gulėjau lovoje ir klausiausi tylių Alisos ir Džasperio balsų kitame kambaryje. Buvo keista, kad jie šneka pakankamai garsiai ir aš galiu girdėti. Ridenausi, kol mano pėdos pasiekė žemę, tada nustypčiojau į svetainę.

Laikrodis ant televizoriaus rodė šiek tiek po antros ryto. Alisa su Džasperiu sėdėjo ant sofos, Alisa vėl braižė, o Džasperis žiūrėjo jai per petį. Man įėjus jie net nepakėlė galvų, taip buvo įsigilinę į Alisos kūrinį.

Prisliūkinau prie Džasperio ir pasižiūrėjau.

- Ar ji dar ką nors matė? - tyliai jo paklausiau.

- Taip. kažkas jį atvedė atgal į kambarį su vaizdo grotuvu, tik dabar čia šviesu.

Stebėjau, kaip Alisa braižė kvadratinį kambarį su tamsiomis sijomis ant žemų lubų. Sienos buvo iškaltos medžiu, šiek tiek per

tamsiu, pasenusiu. Ant grindų gulėjo tamsus raštuotas kilimas. Pietinėje sienoje buvo didelis langas, o durys vakarinėje sienoje vedė į svetainę. Viena šio praėjimo pusė buvo akmeninė – didelis rusvas akmeninis židinyš išsikišo į abu kambarius. Žvelgiant į piešinį dėmesys kryo į televizorių ir vaizdo grotuvą, sustatytus ant per mažo medinio staliuko pietvakariniame kambario kampe. Ir į pusračiu sustatytą pasenusią sofą iš atskirų dalių priešais televizorių bei prie jos stovintį apvalų kavos staliuką.

- Štai čia telefonas, - rodydama sušnabždėjau.

Dvi poros nemirtingų akių sužiuro į mane.

- Tai mano mamos namai.

Alisa pašoko nuo sofos ir pasičiupusi telefoną pradėjo rinkti numerį. Stebeilijau į tiksliai pavaizduotą savo mamos svetainę. Džasperis prisilinko neįprastai arti manęs. Ranka lengvai palietė mano petį, ir jo prisilietimas, regis, sustiprino raminamą įtaką. Siaubas atbuko, išsisklaidė.

Alisos lūpos virpėjo jai greitai beriant žodžius, negalėjau iššifruoti tylaus zvimbimo. Niekaip nesusikaupiau.

- Bela, - tarė Alisa.

Atbukusi pažvelgiau į ją.

- Bela, Edvardas atvyksta tavęs pasiimti. Jis, Emetas ir Karlailas tave kažkur nusiveš ir kuriam laikui paslėps.

- Atvyksta Edvardas? - tie žodžiai lyg gelbėjimosi liemenė laikė mano galvą virš vandens.

- Taip, jis sės į pirmą lėktuvą iš Sietlo. Mes jį pasitiksime oro uoste, ir judu iškeliausite.

- Bet mano mama... jis čia atėjo mano mamos, Alisa! - nors Džasperis ir stengėsi, mano balse pasigirdo isteriška gaidelė.

- Mes su Džasperiu pasiliksimė tol, kol jai grės pavojus.

- Jūs jo neįveiksite, Alisa. Negalėsite amžinai saugoti kiekvieno man artimo žmogaus. Negi nesuprantate, ką jis daro? Jis manęs visai nemedžioja. Jis suras ką nors, ką myliu, ir įskaudins... Alisa, aš negaliu...

- Mes jį sučiupsime, Bela, - užtikrino ji mane.

- O kas, jei jis nuskriaus tave, Alisa? Ar manai, kad galėsiu gerai jaustis? Ar manai, kad tik per mano žmogiškąją šeimą jis gali mane įskaudinti?

Alisa reikšmingai pažvelgė į Džasperį. Manyje pasklido tirštasis, slogus mieguistumo rūkas, akys užsimerkė be mano leidimo. Protas, suprasdamas, kas vyksta, kovojo su tuo rūku. Prisiverčiau atsimerkti, atsistojau ir pasitraukiau nuo Džasperio rankos.

- Nenoriu vėl užmigti, - piktai tariau.

Nuėjau į savo kambarį ir užsidariau, kaip reikiant trinktelėjau duris – norėjau kamuotis pati viena. Šįkart Alisa neatsekė iš paskos. Tris su puse valandos spoksojau į sieną susirietusi į kamuoliuką ir linguodama. Mintys sukosi ratu, protas bandė surasti kokią nors išeitį iš šio košmaro. Nebuvo nei kur pabėgti, nei kaip atsikvėpti. Ateityje regėjau tik vieną galimą manęs laukiančią pabaigą. Neaišku buvo tik tai, kiek žmonių jis dar sužeis, kol pasieks mane.

Vienintelė paguoda, vienintelė man likusi viltis buvo žinia, kad netrukus pamatysiu Edvardą. Galbūt vėl išvydusi jo veidą atrasiu sprendimą, kurio dabar nematau.

Suskambėjus telefonui grįžau į svetainę, šiek tiek susigėdusi savo elgesio. Vyliausi, kad neižeidžiau nė vieno iš jų, kad jie supras, kokia dėkinga jaučiuosi už jų pasiaukojimą man.

Alisa kalbėjo greitai kaip visada, bet atkreipiau dėmesį, kad kambaryje pirmą kartą nebuvo Džasperio. Dirstelėjau į laikrodį – buvo pusė šešių ryto.

- Jie jau sėda į lėktuvą, - pranešė man Alisa. - Atskris be penkiolikos dešimt.

Dar kelias valandas nesiliauti alsavus, kol jis bus čia.

- Kur Džasperis?

- Jis nuėjo išsiregistruoti.

- Jūs čia nelikssite?

- Ne, mes apsistosime arčiau prie tavo mamos namų.

Nuo jos žodžių man nemaloniai susuko pilvą.

Tačiau vėl suskambėjo telefonas ir atitraukė mano dėmesį. Alisa atrodė nustebusi, bet aš su viltimi jau žingsniavau prie jo.

- Alio? - atsiliepė Alisa. - Ne, ji čia, šalia. - Ji ištiesė man mobilųjį. - Tavo mama, - vien lūpomis ištarė.

- Alio?

- Bela? Bela?

Tai buvo mamos balsas, pažįstamas, vaikystėje tūkstančius kartų girdėtas tonas, kai priedavau per arti šaligatvio krašto ar minioje pradingdavau jai iš akių. Jis buvo kupinas siaubo.

Atsidusau. To ir tikėjau, nors kiek įmanydama stengiausi nesukelti jos panikos, tik pabrėžti, kaip tai skubu.

- Nesijaudink, mama, - tariau kiek galėdama ramesniu balsu, pamažu eidama toliau nuo Alisos. Abejojau, ar galėsiu įtikinamai meluoti, jei ji nenuleis nuo manęs akių. - Viskas gerai, supranti? Tik duok man minutėlę, ir aš tau viską paaiškinsiu, pažadu.

Nutilau stebėdamasi, kad ji manęs dar nepertraukė.

- Mama?

- Būk labai atsargi ir nesakyk nieko, kol aš tau neliepsiu.

Balsas, kurį išgirdau, buvo nepažįstamas ir netikėtas. Tai buvo vyro tenoras, labai malonus, neįsimintinas balsas – tokį girdime per prabangių automobilių reklamą. Jis kalbėjo labai greitai.

- Visiškai nenoriu sužeisti tavo mamos, todėl prašau daryti taip, kaip pasakysiu, ir viskas bus gerai. - Jis tylėjo, o aš klausiausi apimta nebylaus klaiko. - Labai gerai, - pasveikino jis. - Dabar kartok paskui mane ir stenkis, kad balsas skambėtų natūraliai. Prašau sakyti: „Ne, mama, pasilik, kur esi.“

- Ne, mama, pasilik, kur esi, - pratariau vos girdimu balsu.

- Matau, kad bus sunku. - Balsas buvo smagus, linksmas ir draugiškas. - Gal verčiau išėik į kitą kambarį, kad veidas tavęs neišduotų. Tavo mamai visai nebūtina kentėti. Eidama sakyk: „Mama, prašau manęs paklaudyti.“ Kartok.

- Mama, prašau manęs paklaudyti, - tariu maldaujamu balsu.

Labai lėtai žingsniavau į miegamąjį, jausdama į nugarą įsmeigtą susirūpinusį Alisos žvilgsnį. Užsidariau duris ir pabandžiau mąstyti aiškiai, nepaisydama mintis užvaldžiusio siaubo.

- Na, tai dabar esi viena? Atsakinėk tik „taip“ arba „ne“.

- Taip.

- Bet neabejoju, kad jie vis vien tave girdi.

- Taip.

- Na, gerai, - jis ir toliau kalbėjo maloniu balsu. - Sakyk: „Mama, patikėk manim.“

- Mama, patikėk manim.

- Viskas susiklostė daug geriau, nei tikėjaisi. Buvau pasirengęs laukti, bet tavo mama atvyko anksčiau. Šitaip bus lengviau, ar ne? Mažiau nerimo, mažiau nuogąstavimų.

Tylėjau.

- Dabar noriu, kad labai atidžiai paklaudytum. Man reikės, kad paspruktum nuo savo draugų; kaip manai, ar tau pavyks? Atsakyk „taip“ arba „ne“.

- Ne.

- Labai apgailestauju. Vyliausi, kad būsi šiek tiek sumanesnė. Kaip manai, ar galėtum pabėgti, jei nuo to priklausytų tavo mamos gyvybė? Atsakyk „taip“ arba „ne“.

Turėtų būti koks nors būdas. Prisiminiu, kad važiuosime į oro uostą. „Sky Harbor International“ oro uostas: minios žmonių, painus išplanavimas...

- Taip.

- Šitaip jau geriau. Esu tikras, jog lengva nebus, bet jei man kils bent menkiausias įtarimas, kad tave kas nors lydi, na, tuomet tavo mamai bus labai blogai, - pažadėjo draugiškas balsas. - Jau turėtum pakankamai gerai mus pažinoti, kad numanytum, kaip greitai susiprotėčiau, jei bandytum ką nors atsivesti drauge. Ir kaip sparčiai tokiu atveju susidoročiau su tavo mama. Ar supranti? Atsakyk „taip“ arba „ne“.

- Taip, - mano balsas užsikirto.

- Labai gerai, Bela. Štai ką turėsi padaryti. Noriu, kad pareitum į savo mamos namus. Prie telefono bus numeris. Paskambink juo, ir aš tau pasakysiu, kur toliau eiti. - Jau žinojau, kur turėsiu eiti ir kuo tai baigsis. Tačiau tiksliai laikysiuosi jo nurodymų. - Ar galėsi tai padaryti? Atsakyk „taip“ arba „ne“.

- Taip.

- Tik prašyčiau iki pietų, Bela. Negaliu visą dieną laukti, - mandagiai pasakė jis.

- Kur Filas? - atžariai paklausiau.

- O, atsargiai, Bela. Prašau palaukti, kol aš tau liepsiu kalbėti.

Laukiau.

- Dabar svarbu, kad grįžusi pas draugus nesukeltum jiems įtarimo.

Pasakyk jiems, jog skambino mama ir tu bandei ją įkalbėti, kad kol kas negrįžtų namo. Dabar kartok paskui mane:

- „Dėkui, mama." Sakyk.

- Dėkui, mama, - į akis plūdo ašaros. Bandžiau jas suturėti.

- Sakyk: „Myliu tave, mama, netrukus pasimatysime." Kalbėk.

- Myliu tave, mama, - kimiai ištariau. - Netrukus pasimatysime, - pažadėjau.

- Viso geriausio, Bela. Nekantrauju vėl su tavim susitikti. - Ir jis padėjo ragelį.

Laikiau telefoną prispaudusi prie ausies. Mano sąnariai sustingo iš baimės – negalėjau atlenkti pirštų ir jo paleisti.

Žinojau, kad turiu neprarasti galvos, bet ramybės nedavė siaubo kupinas mamos balsas. Bėgo sekundės, bandžiau susitvardyti.

Mintys lėtai lėtai ėmė skverbtis pro tą mūrinę skausmo sieną. Reikėjo planuoti. Neturėjau kitos išeities, kaip tik nukakti į veidrodžių salę ir mirti. Neturėjau jokio laido, kad mama liks gyva. Galėjau tik viltis, kad Džeimsas pasitenkins laimėjęs žaidimą, kad jam užteks pergalės prieš Edvardą. Mane apėmė neviltis; derėtis negalėjau, neturėjau jam ko pasiūlyti ar kuo pagrasinti, kad jį paveikčiau. Bet vis dėlto kito pasirinkimo nebuvo. Turėsiu bandyti.

Kiek galėdama išstūmiau iš sąmonės baimę. Sprendimas priimtas. Nebeverta gaišti laiko ir kankintis dėl pasekmių. Turiu blaiviai mąstyti, nes manęs laukia Alisa ir Džasperis, o pasprukti nuo jų siaubingai būtina ir visiškai neįmanoma.

Staiga nudžiugau, kad Džasperis išėjo. Jei jis būtų buvęs čia ir jautęs, kokią baimę patyriau per pastarąsias penkias minutes, kaip galėčiau išvengti jų įtarinėjimų? Kovoju su siaubu ir nerimu, stengiausi juos nuslopinti. Dabar nebegalėjau jų jausti. Nenutuokiau, kada jis sugrįš.

Sutelkiau mintis į pabėgimą. Vyliausi, kad pažįstamas oro uostas suteiks man pranašumą. Reikės kaip nors pasitraukti nuo Alisos...

Žinojau, kad Alisa susidomėjusi laukia manęs kitame kambaryje. Tačiau prieš grįžtant Džasperiui turėjau slapta dar su kai kuo susidoroti.

Turėjau susitaikyti su mintimi, kad daugiau nebeišvysiu Edvardo, negalėsiu nė žvilgtelėti į jo veidą, kad nusineščiau jį su savim į veidrodžių kambarį. Ketinu jį įskaudinti ir net negaliu atsisveikinti. Įsileidau kančią į save, leidau jai mane užlieti. Paskui atsikračiau jos ir nuėjau pas Alisą.

Tegalėjau nutaisyti buką, negyvą žvilgsnį. Mačiau, kad ji sunerimusi, bet nelaukiau, kol ims klausinėti. Turėjau tikslų scenarijų ir improvizuoti negalėjau.

- Mama nerimavo, norėjo grįžti namo. Bet viskas gerai, įkalbėjau ją pasilikti, - apatiškai pasakoju.

- Mes pasirūpinsime, kad jai nieko nenutiktų, Bela, nesijaudink.

Nusisukau; negalėjau jai leisti išvysti mano veido.

Akys užkliuvo už švaraus viešbučio popieriaus lapo ant stalo. Pamažu priėjau prie jo, galvoje ėmė rasti planas. Čia buvo ir vokas. Man sekėsi.

- Alisa, - neatsigręždama lėtai kreipiausi lygiu balsu. - Ar perduotum mamai laišką, jei parašyčiau? Turiu galvoje, paliktum jį namie.

- Žinoma, Bela.

Ji atrodė atsargi. Gali išvysti, kaip sprunku nuo jų. Turėčiau *geriau* valdyti savo emocijas.

Vėl nuėjau į miegamąjį ir atsiklaupusi prie mažo naktinio staliuko pradėjau rašyti.

„Edvardai“, parašiau. Ranka drebėjo, raidės buvo sunkiai įskaitomos.

Myliu tave. Man taip gaila. Mano mama pas jį, ir aš turiu pabandyti. Žinau, kad iš to gali neišeiti nieko gero. Man labai labai gaila.

Nepyk ant Alisos ir Džasperio. Jei ištrūksiu iš jų, bus stebuklas. Padėkok jiems už mane. Ypač Alisai, prašau.

Ir prašau, prašau jo nesivyti. Manau, jis kaip tik to ir nori. Negalėčiau pakelti, jei kas nors dėl manęs nukentėtų, juolab tu. Tai vienintelis dalykas, ko dabar tavęs maldauju. Dėl manęs.

Myliu tave. Atleisk man.

Bela

Rūpestingai sulanksčiau laišką ir užklįjavau voką. Galų gale jis pasieks Edvardą. Vyliausi, kad jis supras ir bent kartą manęs paklausys.

O paskui rūpestingai užklįjavau širdį.

22. GAUDYNĖS

SIAUBAS, NEVILTIS, ŠIRDIES SKAUSMAS – viskas truko daug trumpiau, nei man atrodė. Minutės slinko lėčiau nei įprastai. Kai grįžau pas Alisą, Džasperio dar nebuvo. Bijojau pasilikti su ja viename kambaryje, nuogąstavau, kad ji atspės... ir dėl tos pačios priežasties bijojau nuo jos slapstytis.

Būčiau pamaniusi, kad manęs, tokios iškankintos ir išmuštos iš pusiausvyros, jau niekas nebenustebins. Tačiau išvydusi Alisą, pasilenkusią virš stalo ir abiem rankomis įsitvėrusią jo krašto, *tikrai* nustebau.

- Alisa?

Ji neatsiliepė šaukiama, tačiau lėtai kraipė galvą į šalis, ir aš išvydau jos veidą. Akys buvo tuščios, apsiblaususios... Mintimis atsidūriau pas mamą. Gal jau pavėlavau?

Nuskubėjau prie jos ir nejučia paliečiau jos ranką.

- Alisa! - nuskambėjo Džasperio balsas, jis atsidūrė prie Alisos, apšivijo jos rankas ir atkabino pirštus nuo stalo. Kitame kambario gale tyliai spragtelėdamos užsidarė durys.

- Kas yra? - paklausė jis.

Alisa nusigrėžė nuo manęs ir įsikniaubė į jo krūtinę.

- Bela, - pratarė ji.

- Aš čia, - atsiliečiau.

Ji pasuko galvą, įbedė į mane akis, žvilgsnis tebebuvo keistai tuščias. Išsyk supratau, kad ne į mane kreipėsi, o atsakė į Džasperio klausimą.

- Ką regėjai? - pasiteiravau, tačiau mano monotoniškas, abejingas balsas neskambėjo klausiamai.

Džasperis griežtai pažvelgė į mane. Nutaisiusi išsiblaškusių miną laukiau. Jo akys, reitai lakstančios nuo Alisos prie manęs, atrodė sutrikusios, jis pajuto sumaištį... Galėjau atspėti, ką išvydo Alisa.

Pajutau, kaip ant manęs nusileidžia ramybė. Džiaugiausi ir naudojausi ja, norėdama sutramdyti ir suvaldyti jausmus.

Alisa taip pat atsigavo.

- Iš tikrųjų tai nieko, - galop atsakė ji, balsas buvo ramus ir įtikinamas. - Tik tą pačią salę kaip anksčiau.

Pagaliau ji pažvelgė į mane, atrodė užsisklendusi ir nurimusi.

- Nori pusryčių?

- Ne, pavalgysiu oro uoste.

Aš taip pat buvau labai rami. Nuėjau į miegamąjį ir palindau po dušu. Lyg būčiau pasiskolinusi ypatingą Džasperio gebėjimą, jaučiau, kaip siaubingai Alisa trokšta – nors ir puikiai tai slėpė, – kad išeičiau iš kambario, kad ji pasiliktų viena su Džasperiu. Dabar ji galės jam pasakyti, kad jie kažką daro blogai, kad jiems nepasiseks...

Ruošiausi rūpestingai, susitelkusi į kiekvieną darbėlį. Pasileidau plaukus, apsigaubiau jais ir paslėpiau veidą. Mane apėmė Džasperio sukurta ramybė, ir tai padėjo aiškiai mąstyti. Planuoti. Rausiausi po krepšį, kol susiradau kojine su pinigais. Susikišau juos į kišenę.

Bijojau oro uosto, bet ir apsidžiaugiau, kai septintą išvažiavome. Šįkart sėdėjau viena ant galinės tamsaus automobilio sėdynės. Alisa atsirėmė į dureles, atsisuko į Džasperį, tačiau akys po tamsiais akiniais kas kelias sekundes varstė mane.

- Alisa? - atsainiai paklausiau.

Ji liko budri.

- Klausai?

- Kaip tai vyksta? Kai tu regi ateitį? - žiopsojau pro šoninį langą ir kalbėjau nuobodžiaujančiu tonu. - Edvardas sakė, kad tai neapibrėžta... kad kai kas keičiasi? - Išstarti jo vardą buvo sunkiau, nei maniau. Turbūt kaip tik tai pastebėjo Džasperis, nes automobilį užliejo nauja ramybės banga.

- Taip, kai kas keičiasi... - sumurmėjo ji. Tikėkimės, pamaniau.

- Vieni dalykai tikresni už kitus... pavyzdžiui, oras. Su žmonėmis sudėtingiau. Aš tik matau eigą, kai viskas vyksta pagal planą. Bet kai žmogus apsigalvoja: priima naują sprendimą, kad ir kokį menką – keičiasi visa ateitis.

Susimąščiusi linktelėjau.

- Taigi tu nematei Džeimso Finikse, kol jis nenusprendė čia atvykti.

- Taip, - atsargiai pritarė ji.

Vadinasi, ji nematė manęs veidrodžių salėje su Džeimsu, kol neapsisprendžiau ten su juo susitikti. Bandžiau negalvoti apie tai, ką dar ji ten galėjo išvysti. Nenorėjau, kad mano baimė sukeltų Džasperiui dar

didesnį įtarimą. Šiaip ar taip, dabar, po Alisos regėjimo, jie mane stebės dvigubai įdėmiau. Ištrūkti bus neįmanoma.

Pasiekėme oro uostą. Mane lydėjo sėkmė, o gal tai tebuvo laimingas atsitiktinumas. Edvardo lėktuvas leidosi ketvirtame terminale, kur nusileisdavo daugiausiai lėktuvų – taigi, ko gero, nieko nuostabaus tame nebuvo. Tačiau kaip tik šio terminalo man ir reikėjo: jis buvo didžiausias ir painiausias. O trečiame aukšte buvo durys, į kurias sudėjau visas viltis.

Automobilį pastatėme ketvirtame didžiulio garažo aukšte. Rodžiau kelią, bent sykį išmanydama apylinkes geriau nei jie. Liftu nusileidome į trečią aukštą, kur išleisdavo keleivius. Alisa su Džasperiu ilgai žiūrėjo į išskrendančių lėktuvų sąrašą. Girdėjau, kaip jie aptarinėja už ir prieš Niujorką, Atlantą, Čikagą. Vietas, kuriose niekada nebuvau. Ir kurių niekuomet neaplankysiu.

Nekantriai laukiau progos ir nejučia bilsnočiau kojos pirštu. Sėdėjome ilgose kėdžių eilėse priešais metalo detektorių, Džasperis su Alisa dėjosi žiopsantys į žmones, bet iš tiesų stebėjo mane. Vos tik krustelėdavau ant kėdės, jie tuojau pašnairuodavo. Nebuvo jokios vilties. Gal bėgti? Ar jie išdrįstų sulaikyti mane jėga šioje viešoje vietoje? O gal tiesiog sektų iš paskos?

Išsitraukiau iš kišenės neužrašytą voką ir padėjau ant juodo odinio Alisos krepšio. Ji pažvelgė į mane.

- Mano laiškas, - paaiškinau.

Ji linktelėjo ir įkišo jį vidun. Netrukus jis jį suras.

Slinko minutės, artėjo Edvardo atvykimo laikas. Buvo įstabu, kaip kiekviena mano kūno ląstelė, regis, juto, kaip jis artėja, ilgėjosi jo. Buvo labai sunku. Nejučia ėmiau ieškoti dingsčių pasilikti, pirmiausia pamatyti jį, o tik paskui sprukti. Tačiau žinojau, kad jei nenoriu prarasti visų galimybių ištrūkti, turiu veikti dabar.

Kelis kartus Alisa pasisiūlė nueiti su manim papusryčiauti. Vėliau, atsakydavau jai, dar ne.

Stebeilijau į lentą su atskrendančių lėktuvų sąrašu, mačiau, kaip lėktuvai vienas po kito laiku leidžiasi į oro uostą. Skrydis iš Sietlo pamažu slinko į sąrašo viršų.

Ir tada, kai man beliko pusvalandis, pasikeitė skaičiai. Jo lėktuvas atskris dešimčia minučių anksčiau. Laiko nebeliko.

- Ko gero, reikėtų užkąsti, - greitai tariau.

Alisa atsistojo.

- Eisiu su tavim.

- Ar neprieštaruji, jei vietoj tavęs eis Džasperis? - paklausiau. - Jaučiuosi mažumėlę... - neužbaigiau sakinio. Mano akys buvo pakankamai paklaikusios, kad jie suprastų, ką noriu pasakyti.

Džasperis atsistojo. Alisa atrodė sutrikusi, bet – su palengvėjimu pamačiau – nieko neįtarė. Permainas savo regėjimuose ji tikriausiai siejo su kokiomis nors medžioklio gudrybėmis, o ne su mano apgavyste.

Džasperis tyliai žingsniavo šalia manęs, uždėjęs ranką man ant nugaros, lyg vestų. Pro kelias pirmąsias oro uosto kavines praėjau apsimesdama, kad jos manęs nedomina, žvalgiausi to, ko man iš tiesų reikėjo. Ir štai jį priėjome: už kampo, pasislėpęs nuo aštraus Alisos žvilgsnio, buvo moterų tualetas.

- Neprieštaruji? - paklausiau Džasperio, mums einant pro šalį. - Aš tik akimirakai.

- Lauksiu čia, - tarė jis.

Vos uždariusi paskui save duris, puoliau bėgti. Prisiminiau, kaip buvau čia pasiklydusi, nes iš tualetu vedė dvejos durys. Už tolimesniųjų durų tebuvo žingsnis iki liftų, ir jei Džasperis stovės ten, kur sakė, niekaip manęs nepamatys. Lėkdama nesidairiau atgal. Tai buvo vienintelė mano galimybė, ir net jei jis mane pastebėtų, turėčiau

nesustoti. Žmonės spoksojo, bet nekreipiau į juos dėmesio. Už kampo laukė liftas, puoliau prie jo ir įkišau ranką tarp beužsidarančių durų. Kabina buvo pilna žemyn leistis pasiruošusių žmonių. Įsispraudžiau tarp širstančių keleivių ir patikrinau, ar tikrai paspaustas mygtukas į pirmą aukštą. Jis jau degė, ir durys užsidarė.

Kai tik durys atsivėrė, iššokau, palikusi murmančius žmones. Eidama pro saugos darbuotojus prie sukamojo įrenginio bagažui išduoti sulėtinau žingsnį, bet išvydusi lauko duris vėl pasileidau bėgte. Nė nenutuokiau, ar Džasperis jau ieško manęs. Jei jis seks pagal kvapą, užtruks vos kelias sekundes. Moviau pro automatines duris, vos neatsidaužiau į stiklą, kai jos per lėtai vėrėsi.

Palei šaligatvį, ant kurio grūdosi žmonės, nebuvo matyti nė vieno taksi.

Laiko neturėjau. Alisa su Džasperiu arba netrukus supras, kad pasprukau, arba jau suprato. Jie suras mane akimirksniu.

Už kelių žingsnių nuo manęs ką tik uždarė duris maršrutinis autobusas į Hiatą.

- Palaukit! - sušukau bėgdama, modama vairuotojui.

- Čia autobusas į Hiatą, - atidarydamas duris suglumęs tarė vairuotojas.

- Taip, - šniokštavau, - kaip tik ten man ir reikia. - Ir užlėkiau laipteliais aukštyn.

Jis nepatikliai pašnairavo į tuščias mano rankas, bet nieko neklausinėjo, tik gūžtelėjo pečiais.

Dauguma vietų buvo tuščios. Atsisėdau kuo toliau nuo kitų keleivių ir žvelgiau pro langą iš pradžių į šaligatvį, paskui į tolstantį oro uostą. Nenorom į galvą lindo Edvardo paveikslas, kaip jis stovės gatvėje suvokęs, kad mano pėdsakai baigėsi. Dar negalima verkti, tariau sau. Dar reikia sukarti ilgą kelią.

Man ir toliau sekėsi. Prie Hiato iš pažiūros pavargusi pora traukė iš taksi kabinos paskutinius lagaminus. Iššokau iš autobuso ir pribėgusi prie taksi šmurkštelėjau į keleivio vietą prie vairuotojo. Pavargusi pora ir autobuso vairuotojas spoksojo į mane.

Nustebusiam taksistui pasakiau savo mamos adresą.

- Man reikia ten būti kuo greičiau.

- Tai Skotsdeile, - pasiskundė jis.

Numečiau keturias dvidešimtines.

- Užteks?

- Žinoma, vaike, ne bėda.

Atsilošiau ant sėdynės ir susidėjau rankas ant kelių. Pro mane skriejo pažįstamas miestas, bet pro langus nesižvalgiau. Susikaupiau, kad neprarasčiau savitvardos. Dabar, kai viskas ėjosi pagal planą, pasiryžau laikytis tvirtai. Nebuvo prasmės pasiduoti siaubui, nerimui. Kelias aiškus. Dabar tereikia juo eiti.

Taigi užuot būgštavusi užsimerkiau ir likusias dvidešimt kelionės minučių praleidau su Edvardu.

Svajojau, kad pasilieku oro uoste ir pasitinku Edvardą. Įsivaizdavau, kaip pasistiebiu, kad greičiau išvysčiau jo veidą. Kaip greitai, kaip grakščiai jis žengia per mus skiriančių žmonių minią. Tada, likus keliems žingsniams, pasileisčiau bėgte – kaip visada nutrūktgalviškai – ir pagaliau saugi atsidurčiau jo marmuriniame glėbyje.

Svarsčiau, kur mes būtume skridę. Kur nors į šiaurę, kad jis galėtų dieną išeiti į lauką. O gal į kokią nors nuošalią vietelę, kur vėl galėtume drauge gulėti saulėkaitoje. Įsivaizdavau jį pakrantėje, mirguliuojančia kaip jūra oda. Nesvarbu, kiek laiko turėtume slapstytis. Net ir būdama uždaryta su juo viešbučio kambaryje jausčiausi kaip rojuje. Tiek daug

ko dar norėjau jo paklausti. Galėčiau amžinai su juo šnekėtis, niekada neužmigčiau, niekada nuo jo nepasitraukčiau.

Taip aiškiai regėjau jo veidą... bemaž girdėjau jo balsą. Tą akimirką, užmiršusi visą klaiką ir neviltį, jaučiausi laiminga. Taip užsisvajojau, kad nebesuvokiau, kaip lekia laikas.

- Ei, koks ten numeris?

Taksisto klausimas išsklaidė mano svajones, malonios fantazijos prarado visą žavesį. Jų vietą užėmė baimė, šaltis ir tamsa.

- Penkiasdešimt aštuoni, dvidešimt vienas, - pridususi atsakiau.

Taksistas pamanė, kad man koks nors priepuolis, ir sunerimęs pažvelgė į mane.

- Tai mes jau čia.

Jis skubinosi išlaipinti mane iš automobilio, tikriausiai vildamasis, kad nepaprašysiu gražos.

- Dėkui, - sušnabždėjau.

Nėra ko baimintis, priminiau sau. Namai tušti. Reikia paskubėti; manęs laukia mama, išsigandusi, priklausoma nuo manęs.

Pribėgau prie durų ir mašinaliai ištraukiau iš po pakraigės raktą. Atrakinau duris. Viduje buvo tamsu, tuščia, įprasta. Prilėkiau prie telefono, pakeliui virtuvėje uždegiau šviesą. Čia, ant baltos lentelės, dailiu, smulkiu braižu buvo užrašytas dešimties skaitmenų numeris. Pirštais grabaliojau klavišus, klydau. Turėjau padėti ragelį ir rinkti iš naujo. Šįkart susitelkiau tik į mygtukus, rūpestingai spaudžiau juos vieną po kito. Man pavyko. Virpančia ranka prisidėjau ragelį prie ausies. Pyptelėjo tik vieną kartą.

- Sveika, Bela, - atsiliepė tas pats ramus balsas. - Tu labai greitai. Aš sužavėtas.

- Ar mano mamai viskas gerai?

- Jai viskas kuo puikiau. Nesijaudink, Bela, mes su ja gerai sutariam. Žinoma, jei tik ateini viena, - linksmai pridūrė jis.

- Aš viena. - Dar niekada gyvenime nesijaučiau tokia vieniša.

- Labai gerai. Klausyk, ar žinai tą baleto studiją iškart už kampo nuo jūsų namų?

- Taip, žinau, kaip ten nueiti.

- Tai gerai, netrukus susitiksime.

Padėjau ragelį.

Išlėkiau iš kambario, pro duris ir į svilinantį karštį.

Nebuvo laiko gręžiotis į namus, o ir nenorėjau jų tokių matyti: tuščių, simbolizuojančių ne saugumą, o baimę. Paskutinis žmogus, vaikščiojęs po šiuos pažįstamus kambarius, buvo mano priešas.

Akies kampučiu tariausi matanti mamą, stovinčią didžiulio eukalipto šešėlyje, kur vaikystėje žaisdavau. Arba klūpančią prie mažo purvo lopinėlio aplink pašto dėžutę – visų jos bandytų auginti gėlių kapinaites. Prisiminimai buvo malonesni už šiandienos tikrovę. Tačiau bėgau nuo jų, pasukau už kampo ir viską palikau sau už nugaros.

Atrodžiau sau tokia lėta, lyg klampočiau per šlapią smėlį – negalėjau gerai atsispirti nuo betono. Kelis kartus susipynė kojos, kartą parkritau ant delnų ir nusibrozdinau juos į šaligatvį, pasikėliau, susvirduliavau ir vėl griuvau. Bet pagaliau pasiekiau kampą. Dar viena gatvė; bėgau, veidu tekėjo prakaitas, gaudžiau orą. Saulė degino odą, atsispindėjo nuo balto betono ir spigino akis. Jaučiausi labai nesaugi. Kaip karštai troškau atsidurti žaliose, ramiose Forkso giriose... namie.

Už paskutinio kampo įsukusi į Kaktusų gatvę išvydau studiją, visai tokią, kokia buvo išlikusi mano atmintyje. Automobilių aikštelė priešais buvo tuščia, vertikalios žaliuzės užtrauktos. Nebegalėjau bėgti – pritrūkau kvapo; išsekau nuo įtampos ir baimės. Kad nesustočiau judėjusi, galvojau apie savo mamą ir dėliojau kojas vieną prieš kitą.

Prikėblinusi arčiau prie durų pamačiau iš vidaus priklijuotą raštelį. Jis buvo rašytas ranka ant ryškiai rausvo popieriaus ir pranešė, kad studija uždaryta pavasario atostogoms. Paliečiau rankeną ir atsargiai truktelėjau duris. Jos buvo neužrakintos. Pasistengiau atgauti kvapą ir atvėriau duris.

Vestibiulyje buvo tuščia, vėsu, dūzgė oro kondicionierius. Palei sienas stovėjo viena ant kitos sukrautos plastikinės kėdės, kilimas kvėpėjo šampūnu. Pro atvirą vidinį langelį mačiau, kad vakarinėje šokių salėje tamsu. Rytinėje, didesnioje, degė šviesa, žaliuzės buvo užtrauktos.

Mane apėmė tokia stipri baimė, kad tiesiogine prasme sukaustė. Negalėjau priversti kojų kilnotis.

Tada mane pašaukė mama.

- Bela? Bela? - tas pats isteriškas siaubo kupinas balsas.

Puoliau prie durų, kur girdėjau jos balsą.

- Bela, tu mane išgąsdinai! Daugiau niekada taip nedaryk! – toliau kalbėjo jos balsas, kai įlėkiau į pailgą salę aukštomis lubomis.

Apsidairiau bandydama suprasti, iš kur sklinda balsas. Išgirdau ją juokiantis ir staigiai pasisukau.

Štai kur ji buvo, televizoriaus ekrane, su palengvėjimu kedeno mano plaukus. Tai buvo Padėkos diena, man dvylika metų. Nuvykome aplankyti mano senelės Kalifornijoje – kitais metais ji mirė.

Vieną dieną išsiruošėme į paplūdimį, ir aš per smarkiai persisvėriau per tilto turėklus. Ji pamatė, kaip mostaguoju kojomis, bandydama atgauti pusiausvyrą. „Bela? Bela?“ - išsigandusi sušuko.

Paskui ekranas pasidarė mėlynas.

Lėtai apsisukau. Jis tyliai stovėjo prie galinio išėjimo, taip tyliai, kad iš pradžių nė nepastebėjau. Rankoje laikė pultelį. Ilgai stebėjimės vienas į kitą, paskui jis nusišypsojo.

Žengė prie manęs, labai arti, tada praėjo pro šalį ir padėjo pultelį prie vaizdo grotuvo. Atsargiai grėžiausi ir nenuleidau nuo jo akių.

- Dovanok, Bela, bet argi ne geriau, kad tavo mamai iš tiesų neteko viso to patirti? - Jis šnekėjo mandagiai, maloniai.

Staiga susiprotėjau. Mano mamai niekas negresia. Ji vis dar Floridoje. Ir negavo mano žinutės. Jai neteko išsigąsti tamsiai raudonų akių ir neįprastai blyškaus veido. Ji saugi.

- Taip, - su palengvėjimu atsakiau.

- Neatrodai supykusi, kad tave apmoviau.

- Ne, nepykstu.

Staiga mane apėmęs džiaugsmas suteikė drąsos. Argi dabar tai svarbu? Netrukus viskas bus baigta. Čarliui su mama nieko nenutiks, jiems nereikės bijoti. Jaučiausi bemaž pakiliai. Mąstanti mano dalis perspėjo, kad pavojingai arti ta riba, kai nuo įtampos galiu nukeipti.

- Kaip keista. Tu iš tiesų taip manai. - Jo tamsios akys mane smalsiai nužiūrino. Akių rainelė buvo beveik juoda, tik krašteluose matėsi šiek tiek rubino spalvos. Ištroškęs. - Pripažįstu, jūs, žmonės, esate įdomūs padarai. Manau, jus stebėti gali būti labai smagu. Nuostabu – atrodo, kad kai kurie iš jūsų esate visiškai nesavanaudžiai.

Jis stovėjo už poros žingsnių nuo manęs ir susinėręs rankas smalsiai žiūrėjo. Nei jo veide, nei stote nebuvo nė menkiausio grasinimo. Jis buvo niekuo neišsiskiriantis, visai neįsimantino veido ir kūno. Krito į akį tik balta oda ir ratilai aplink akis, prie kurių jau spėjau priprasti. Jis vilkėjo melsvus marškinius ilgomis rankovėmis ir mūvėjo išblukusius džinsus.

- Tikriausiai ketini pasakyti, kad tavo vaikiną už tave atkeršys? - paklausė jis, kaip man pasirodė, su viltimi.

- Ne, aš taip nemanau. Bent jau aš jo prašiau taip nesielgti.

- Ir ką jis į tai atsakė?

- Nežinau. - Buvo keistai lengva šnekučiuotis su šiuo galantišku medžiokliu. - Palikau jam laišką.

- Kaip romantiška, paskutinis laiškas. Ir manai, kad jis įvykdys tavo prašymą? - dabar jo balsas skambėjo atšiauriau, mandagų toną gadino pašaipei gaidelė.

- Tikiuosi.

- Hmm. Na, tuomet mūsų norai skiriasi. Supranti, viskas pavyko šiek tiek per lengvai, per greitai. Jei jau kalbėti tiesą, tai nusivyliau. Tikėjausi didesnių sunkumų. O man tereikėjo šiek tiek sėkmės.

Tylėjau ir laukiau.

- Kai Viktorijai nepavyko prieiti prie tavo tėvo, paprašiau, kad ji daugiau apie tave išsiaiškintų. Nebuvo prasmės vaikytis tave po visą pasaulį, kai galėjau ramiai laukti savo pasirinktoje vietoje. Taigi, pasikalbėjęs su Viktorija, nusprendžiau atvykti į Finiksą ir aplankyti tavo mamą. Girdėjau, kaip sakei, kad važiuoji namo. Iš pradžių man nė į galvą neatėjo, kad tikrai taip padarysi. Bet paskui susimąsčiau. Žmonės gali būti labai lengvai nuspėjami; jiems patinka būti pažįstamose vietose, ten, kur saugu. Ir argi tai nebūtų tobula gudrybė slapstytis toje vietoje, kur mažų mažiausiai tikėčiausi tave rasti – ten, kur sakeisi būsianti.

Žinoma, nebuvo tuo tikras, tegalėjau spėlioti. Nors paprastai nujaučiu, kur yra mano medžiojama auka – jei nori, vadink tai šeštuoju pojūčiu. Nuėjęs į tavo mamos namus išklausiau tavo žinutę, bet nenučiuokiau, iš kur skambinai. Labai pravertė tavo numeris, bet juk galėjai būti ir Antarktidoje, o žaidimas pavyktų tik tuomet, jei būtum netoliese.

Tada tavo vaikinai įsėdo į lėktuvą, skrendantį į Finiksą. Žinoma, Viktorija juos stebėjo; kai žaidžia šitiek žmonių, negaliu darbuotis vienas. Taigi supratau, kad yra taip, kaip tikėjausi – kad vis dėlto esi čia.

Aš pasiruošiau; jau buvau peržiūrėjęs jūsų nuostabius šeimyninius filmukus. Paskui tereikėjo apdumti tau akis.

Supranti, buvo per daug lengva, neatitiko mano reikalavimų. Taigi tikiuosi, kad klysti dėl savo vaikino. Edvardo, ar kaip ten jis. Nieko neatsakiau. Drąsa seko. Jaučiau, kad jis pamažu baigia savo prakalbą. Šiaip ar taip, šnekėjo ne man. Nugalabyti mane, silpną žmogystą, jam buvo menka garbė.

- Gal labai neprieštarautum, jei ir aš palikčiau Edvardui nuo savęs trumpą laiškėlį?

Jis žengė žingsnį atgal ir palietė delno dydžio elektroninę vaizdo kamerą, gražiai uždėtą ant stereoaparaturės. Maža raudona švieselė rodė, kad ji jau veikia. Jis pareguliuo ją, paplatino kadra. Su siaubu žvelgiau į jį.

- Atleisk, bet nemanau, kad tai pamatęs jis susilaikys ir nepuls manęs persekioti. Norėčiau, kad jis viską išvystų. Be abejo, visa tai buvo skirta jam. Tu tik paprastas žmogelis, savo nelaimei netinkamu laiku atsidūręs netinkamoje vietoje. Ir prisidėjęs ne prie to būrio, galiu pridurti.

Jis šypsodamasis žengė prie manęs.

- O prieš pradėdant...

Jam kalbant pilve pajutau kylant pykinimą. To tikrai nesitikėjau.

- Tik norėčiau, kad jis kai ką įsikaltų į galvą. Išėitis buvo čia pat, ir aš jau nuogąstavau, kad Edvardas susiprotės ir sugadins man džiaugsmą. Kartą jau buvo taip nutikę, ak, prieš šimtmečius. Tai buvo vienintelis kartas, kai auka nuo manęs paspruko.

Supranti, vampyras, kuris taip paikai įsimylėjo tą mažą nelaimėlę, nusprendė tai, kam Edvardas buvo per silpnas pasiryžti. Kai senis suprato, kad vaikaisi jo mažąją draugužę, pagrobė ją iš beprotnamio, kur dirbo – niekuomet nesuprasiu, kaip vampyrai gali pamesti galvas dėl

jūsų, žmonių, – ir iškart pasirūpino, kad ji būtų saugi. Ji, regis, net skausmo nejuto, vargšas mažas padarėlis. Ji taip ilgai išsėdėjo įkišta į tą baisią skylę – palatą. Prieš šimtą metų būtų buvusi sudeginta dėl savo regėjimų. Dvidešimto amžiaus trečiame dešimtmetyje tam buvo skirti beprotnamiai ir šoko terapija. Kai atsimerkė, stipri, jauna, atrodė, lyg niekada anksčiau nebūtų mačiusi saulės. Senis vampyras pavertė ją stipria nauja vampyre, ir man nebeliko priežasties jos persekioti. - Jis atsiduso. - Senį sunaikinau keršydamas.

- Alisa, - apstulbusi aiktelėjau.

- Taip, tavo mažoji draugužė. Labai nustebau išvydęs ją proskynoje. Taigi manau, kad ši naujiena gali bent kiek paguosti tavo būrį. Aš turiu tave, bet jie turi ją. Ji vienintelė nuo manęs pabėgusi auka. Nemaža garbė, tikrai.

Ji taip gardžiai kvepėjo. Vis dar apgailestauju, kad taip ir neteko jos paragauti... ji kvepėjo dar gardžiau už tave. Atleisk – nenorėjau įžeisti. Tu kvepi nuostabiai. Panašiai į gėles...

Jis žengė prie manęs dar vieną žingsnį, atsistojo visiškai šalia. Pakėlė mano plaukų sruogą ir atsargiai pauostė. Tada švelniai nuleido ją į vietą ir priglostė, prie gerklės jutau šaltus jo pirštų galiukus. Jis greitai perbraukė nykščiu man per skruostą, veide atsispindėjo

smalsumas. Baisiausiai troškau bėgti, bet sustingau vietoje. Negalėjau net nususukti.

- Ne, - suniurnėjo jis sau, nuleisdamas ranką. - Nesuprantu, - atsiduso. - Gerai, manau, reikėtų pradėti. Paskui galėsiu paskambinti tavo bičiuliams ir pranešti, kur tave rasti, ir dar paliksiu jiems savo mažą žinutę.

Dabar man pasidarė visai bloga. Laukia kančios, mačiau tai jo akyse. Jam neužteks laimėti, pasimaitinti ir išeiti. Pabaiga nebus greita, kaip tikėjaisi. Keliai pradėjo virpėti, išsigandau, kad pargriūsiu.

Jis atsitraukė atgal ir pradėjo žingsniuoti ratais, tarsi norėdamas geriau apžiūrėti statulą muziejuje. Jam sprendžiant, nuo ko pradėti, veidas tebebuvo atviras ir draugiškas.

Paskui jis pritūpė - ta poza man buvo pažįstama, - jo maloni šypsena praplatėjo, pasirodė iššiepti blizgantys dantys.

Nieko negalėjau su savim padaryti – sprukau. Kad ir kaip tai buvo beviltiška, kad ir kaip drebėjo kojos, mane nugalėjo siaubas, ir aš puoliau prie atsarginių durų.

Jis akimirksniu atsidūrė prieš mane. Gavau stiprų smūgį į krūtinę, tik nemačiau, ar jis smogė ranka, ar koja – judesys buvo pernelyg greitas. Pasijutau lekianti atgal, dėjasi galva į veidrodžius, pasigirdo džergžtelėjimas. Stiklas subyrėjo, kelios šukės sudužo ant žemės šalia manęs.

Buvau pernelyg priblokšta, kad jausčiau skausmą. Užgniaužė kvapą.

Jis lėtai ėjo prie manęs.

- Labai šaunūs efektai, - tarė jis, apžiūrinėdamas duženas, balsas vėl skambėjo draugiškai. - Taip ir maniau, kad ši salė mano mažame filme atrodytų labai dramatiškai. Todėl ir parinkau šią vietą mums susitikti. Ji ideali, ar ne?

Nekreipdama į jį dėmesio atsistočiau keturpėsčia ir nuropojau prie kitų durų.

Jis išsyk atsirado virš manęs ir stipriai užmynė man ant kojos. Iš pradžių išgirdau bjaurų trakstelėjimą. Skausmą pajutau vėliau, bet kai pajutau, nesusilaikiau ir surikau. Pasisukau, kad pasiekčiau koją; jis stovėjo virš manęs ir šypsojosi.

- Gal norėtum pagalvoti savo paskutinę valią? - maloniai paklausė jis.

Kojos pirštu bakstelėjo mano sulaužytą koją, ir aš išgirdau veriantį klyksmą. Su siaubu suvokiau, kad klykiu aš.

- Gal vis dėlto norėtum, kad Edvardas mane surastų? – spyrė jis.

- Ne! - sukriokiau. - Ne, Edvardai, ne...

Tada kažkas smogė man į veidą, ir aš atbula nulėkiau į sudaužytus stiklus.

Pro kojos skausmą pajutau aštrų dūrį į galvą, kai į ją smigo stiklas. Paskui plaukais šiurpiai greitai pradėjo plisti šilta drėgmė. Jaučiau, kaip ji permerkia mano palaidinės pečius, girdėjau, kaip laša ant medinių grindų. Nuo kvapo susuko pilvą.

Apsvaigusi, pykinama išvydau kai ką, kas staiga suteikė trupinėlių vilties. Jo akys, anksčiau tiesiog įdėmios, dabar suliepsnojo nevaldomu geismu. Tamsiai raudonas kraujas ant mano baltos palaidinės ir sparčiai didėjantis klanas ant grindų varė jį iš proto. Kad ir ką jis buvo suplanavęs, ilgai nebeištvers.

Tegu tai įvyksta greitai – tik tiek tetroškau, kai iš galvos srūvant kraujui lėtai praradau sąmonę. Akys merkėsi.

Tarsi iš po vandens išgirdau, kaip paskutinį sykį suurzgė medžioklis. Pro ilgus tunelius, kokiais virto mano akys, mačiau prie manęs artėjantį tamsų pavidalą. Iš paskutiniųjų instinktyviai pakėliau rankas prie veido. Akys užsimerkė, ir aš nusklendžiau.

23. ANGELAS

SKLĘSDAMA SAPNAVAU.

Plaukdama per tamsius vandenis girdėjau patį mieliausią garsą, kokį tik begalėjo sukurti mano sąmonė: nuostabų, padrašinantį ir tuo pat metu šiurpų. Tai buvo dar vienas urzgimas, žemesnis, aršesnis, kupinas įtūžio.

Aštrus skausmas, pervėręs pakeltą ranką, išmetė mane atgal, beveik į patį paviršių, tačiau negalėjau rasti kelio atgal tiek, kad atsimerkčiau.

O paskui supratau, kad miriau.

Nes per slogius vandenis išgirdau angelo balsą, šaukiantį mano vardą, kviečiantį į vienintelį mano trokštamą rojų.

- O, ne, Bela, ne! - rėkė persigandęs angelo balsas.

Už šio taip išsiilgto garso ir girdėjau kitokį triukšmą – kraupų bruzdesį, kurio mano sąmonė vengė. Išgirdau šiurpų žemą riaumojimą, siaubingą trakstelėjimą ir staiga išsiveržusią aukštą raudą...

Bet aš stengiausi klausytis tik angelo balso.

- Bela, prašau! Bela, paklausk manęs, prašau, prašau, Bela, prašau! - maldavo jis.

Taip, norėjau sušukti. Bet ką. Tačiau neradau savo lūpų.

- Karlailai! - skausmo kupinu nuostabiu balsu šūktelėjo angelas. - Bela, Bela, ne, o, prašau, ne, ne! - be ašarų kūkčiojo angelas.

Angelas neturėtų verkti, čia kažkas ne taip. Bandžiau jį surasti, pasakyti jam, kad viskas gerai, bet vanduo buvo toks gilus, slėgė mane, negalėjau alsuoti.

Ypač spaudė vieną vietą galvoje. Skaudėjo. Ir tada, kai tas dieglys iš tamsos prasismelkė į mane, pajutau kitą, dar stipresnį skausmą. Surikau gaudydama kvapą, išnirdama iš tamsaus tvenkinio.

- Bela! - pašaukė angelas.

- Ji neteko kraujo, bet galvos žaizda negili, - pranešė ramus balsas. - Saugok koją, ji lūžusi.

Pykčio šūksmas išsiveržė iš angelo lūpų.

Šone pajutau aštrų dūrį. Juk tai negali būti rojus, tiesa? Per daug skauda.

- Manau, ir keli šonkauliai, - toliau kalbėjo dalykiškas balsas.

Tačiau aštrusis skausmas blėso. Rankoje kilo naujas, deginantis skausmas, kuris viską nustelbė.

Kažkas mane svilino.

- Edvardai, - bandžiau jam pasakyti, bet balsas sklido sunkiai, lėtai. Pati savęs nesupratau.

- Bela, tu pasveiksi. Ar girdi mane, Bela? Myliu tave.

- Edvardai, - pabandžiau iš naujo. Balsas skambėjo jau kiek aiškiau.

- Taip, aš čia.

- Skauda, - suinkščiau.

- Žinau, Bela, žinau. - Tada, nusisukęs nuo manęs, kenčiančiu balsu paklausė: - Negi nieko negali padaryti?

- Prašau paduoti krepšį... Sulaikyk kvėpavimą, Alisa, padės, - pasiūlė Karlailas.

- Alisa? - sudejavau.

- Ji čia, žinojo, kur tave rasti.

- Man skauda ranką, - stengiausi jam pasakyti.

- Žinau, Bela. Karlailas tau ko nors duos, ir nustos.

- Mano ranka dega! - suklykiau, galop prasiveržusi pro tamsos draiskaną, pramerkusi akis. Jo veido nemačiau, akis dengė kažkas tamsus ir šiltas. Negi jie nemato liepsnos ir negali jos užgesinti?

Jo balsas atrodė išsigandęs.

- Bela?

- Ugnis! Kas nors užgesinkite ugnį! - šaukiau, nes ji mane degino.

- Karlailai! Jos ranka!

- Jis jai įkando, - Karlailo balsas buvo nebe ramus, o išsigandęs.

Išgirdau, kaip Edvardas iš siaubo sulaiko kvapą.

- Edvardai, privalai tai padaryti. - Tai buvo Alisos balsas prie mano galvos. Vėsūs pirštai šluostė drėgmę man nuo akių.

- Ne! - užriko jis.

- Alisa, - suvaitojau.

- Dar yra galimybė, - tarė Karlailas.

- Kokia? - maldaujamai paklausė Edvardas.

- Pabandyk išsiurbti iš jos nuodus. Žaizda gana švari.

Karlailui kalbant jaučiau, kaip kažkas spaudžia galvą, bilsnoja į ją ir tempia odą. Tačiau šis skausmas buvo niekai palyginti su degančia ranka.

- Ar tai padės? - Alisa atrodė įsitempusi.

- Nežinau, - atsakė Karlailas. - Bet turime paskubėti.

- Karlailai, aš... - dvejojo Edvardas. - Nežinau, ar man pavyks. - Jo nuostabiame balse vėl pasigirdo skausmas.

- Bet kokių atveju spręsti turi tu, Edvardai. Negaliu tau padėti. Privalau sustabdyti šį kraujavimą, juolab jei tu dar išsiurbsi kraujo iš jos rankos.

Raičiausi apimta baisių kančių, sujudinus koją nusmelkė bjaurus skausmas.

- Edvardai! - suklykiau.

Supratau, kad mano akys vėl užmerktos. Atsimerkiau, trokšdama surasti jo veidą. Ir suradau. Galop regėjau jo tobulą veidą, žvelgiantį į mane, iškreiptą kančios ir abejonių.

- Alisa, atnešk man kokį nors įtvarą kojai! - Karlailas, pasilenkęs prie manęs, kažką darė mano galvai. - Edvardai, privalai padaryti tai dabar, antraip bus per vėlu.

Edvardo veidas buvo perkreiptas. Mačiau jo akis, kai abejonę staiga išstūmė liepsnojantis ryžtas. Jis sukando dantis. Pajutau, kaip vėsūs, stiprūs pirštai reikiamoje vietoje suima mano degančią ranką. Tada jis pasilenkė ir šaltas lūpas prispaudė man prie odos.

Iš pradžių skausmas dar labiau sustiprėjo. Suspiegiau ir ėmiau blaškytis jo vėsiuose delnuose. Girdėjau Alisos balsą, bandantį mane nuraminti. Kažkas sunkus prispaudė mano koją prie žemės, o Karlailas geležiniais gniaužtais laikė galvą.

Tada pamažu lioviausi blaškysis, ranka apmirė. Ugnis geso, telkėsi į vis mažesnę tašką.

Skausmui lėgstant jaučiau, kaip prarandu sąmonę. Bijojau vėl panirti į juodus vandenį, bijojau vėl pamesti jį tamsoje.

- Edvardai, - bandžiau ištarti, bet negirdėjau savo balso. Jie mane išgirdo.

- Jis čia, šalia, Bela.

- Pasilik, Edvardai, pasilik su manim...

- Pasiliksiu. - Jo balsas atrodė išvargęs, bet ir pergalingas.

Patenkinta atsidusau. Ugnis užgeso, kitus skausmus nuslopino kūnu pasklidęs mieguistumas.

- Ar jau nebeliko? - kažkur iš tolo paklausė Karlailas.

- Kraujas atrodo švarus, - tyliai atsakė Edvardas. - Jaučiu morfino skonį.

- Bela? - pašaukė Karlailas.

Pabandžiau atsiliepti.

- Mmmmm?

- Ar ugnis užgeso?

- Taip, - atsidusau. - Dėkui, Edvardai.

- Myliu tave, - atsakė jis.

- Žinau, - sušnabždėjau tokia pavargusi.

Išgirdau nuostabiausią garsą pasaulyje – tylų Edvardo juoką, kupiną palengvėjimo.

- Bela? - vėl paklausė Karlailas.

Susiraukiau; norėjau miego.

- Ką?

- Kur tavo mama?

- Floridoje, - atsidusau. - Jis mane apgavo, Edvardai. Jis žiūrėjo mūsų vaizdajuostes. - Mano įtūžęs balsas skambėjo apgailėtinais silpnais.

Bet tada kai ką prisiminiau.

- Alisa, - pabandžiau atsimerkti. - Alisa, vaizdajuostė – jis tave pažinojo, Alisa, jis žinojo, iš kur tu. - Ketinau nutaisyti svarų toną, tačiau balsas buvo apgailėtinas. - Užuođiu gazoliną, - nustebusi pridūriau, nors protą temdė rūkas.

- Laikas eiti, - tarė Karlailas.

- Ne, aš noriu miego, - pasiskundžiau.

- Galėsi miegoti, brangioji, aš tave nešiu, - nuramino mane Edvardas.

Ir aš atsidūriau jo glėbyje, prisiglaudžiau prie krūtinės - plūduriavau, skausmai dingo.

- Miegok, Bela, - tai buvo paskutiniai žodžiai, kuriuos išgirdau.

24. AKLAVIETĖ

ATSIMERKUSI IŠVYDAU BALTAJĄ SKAISČIĄ ŠVIESĄ.

Buvau baltame, nepažįstamame kambaryje. Siena šalia manęs buvo uždengta ilgomis vertikaliomis žaliuzėmis; akino ryški lempa virš galvos. Buvau paguldyta ant kietos, nelygios lovos – lovos su turėklais. Pagalvė buvo plona ir gumuliuota. Kažkur netoliese sklido įkyrus pypsėjimas. Vyliausi, kad tai reiškia, jog tebesu gyva. Mirus negalėtų būti šitaip nepatogu.

Aplink rankas vijosi skaidrios žarnelės, ant veido, po nosimi, buvo kažkas priklijuota. Pakėliau ranką, norėdama nusiplėšti.

- Ne, nereikia. - Vėsūs pirštai sugavo mano ranką.

- Edvardai? - šiek tiek pasukau galvą.

Jo žavus veidas buvo vos už kelių centimetrų nuo manęs, smakras padėtas ant pagalvės krašto. Dar sykį suvokiau, kad esu gyva, šįsyk pajutau dėkingumą ir palengvėjimą.

- O, Edvardai, aš taip apgailėstauju!
- Ššš, - nutildė jis mane. - Dabar jau viskas gerai.
- Kas įvyko? - negalėjau aiškiai prisiminti, o kai pabandžiau, protas ėmė maištauti.
- Aš vos suspėjau. Galėjau pavėluoti, - iškankintu balsu sukuždėjo jis.
- Pasielgiau taip kvailai, Edvardai. Maniau, kad jis turi sučiupęs mano mamą.
- Jis visus mus apgavo.
- Turiu paskambinti Čarliui ir mamai, - per miglą suvokiau.
- Alisa jiems paskambino. Renė jau čia – na, ligoninėje. Šiuo metu išėjo užkasti.
- Ji čia? - bandžiau atsisėsti, bet galva ėmė suktis greičiau, ir jo rankos švelniai stumtelėjo mane ant pagalvės.
- Ji tuoj grįš, - pažadėjo Edvardas. - O tau reikia ramiai gulėti.
- Bet ką jai pasakei? - Mane apėmė siaubas. Visai netroškau, kad mane ramintų. Mama buvo čia, o aš gydžiausi nuo vampyro užpuolimo.
- Kodėl jai pasakei, kad aš čia?
- Tu nuriedėjai per du aukštus ir iškritai pro langą. - Jis patylėjo. - Turi pripažinti, juk galėjo taip nutikti.
- Atsidusau ir man suskaudo. Pažvelgiau žemyn į savo kūną po antklode, į didžiulį gniužulą vietoj kojos.
- Kaip baisiai aš sužeista? - paklausiau.
- Tau lūžo koja ir keturi šonkauliai, keliose vietose praskelta galva, kiekviena odos centimetre po įbrėžimą, be to, netekai daug kraujo. Tau kelis kartus perpylė kraują. Man tai nepatiko – kurį metą kvepėjai visai ne taip.
- Tau ši permaina turėjo tikti.
- Ne, man patinka *tavo* kvapas.

- Kaip tau tai pavyko? - tyliai paklausiau. Jis iškart suprato, ką turiu galvoje.

- Nė pats nežinau.

Jis nususuko nuo mano smalsių akių, pakėlė nuo lovos sutvarstytą ranką ir švelniai ją paėmė į savo delnus, stengdamasis nenutraukti laido, jungiančio mane prie vieno iš monitorių.

Kantriai laukiau tęsinio.

Jis atsiduso, bet į mane nepažvelgė.

- Buvo neįmanoma... sustoti, - sušnabždėjo jis. - Neįmanoma. Bet man pavyko. - Pagaliau jis šypsodamasis puse lūpų pakėlė galvą. - Vadinasi, myliu tave.

- Gal aš ne tokia skani, kaip atrodo iš kvapo? – nusišypsojau jam. Nuo to suskaudo veidą.

- Dar skanesnė – skanesnė, nei įsivaizdavau.

- Atleisk, - atsiprašiau.

Jis pakėlė akis į lubas.

- Radai dėl ko atsiprašyti.

- Tai dėl ko man atsiprašyti?

- Už tai, kad vos amžiams nepradingai iš mano gyvenimo.

- Dovanok, - vėl atsiprašiau.

- Suprantu, kodėl šitaip padarei, - guodė jis mane. - Bet, žinoma, tai vis vien buvo neprotinga. Turėjai sulaukti manęs, pranešti man.

- Nebūtum manęs išleidęs.

- Ne, - niūriai sutiko jis. - Nebūčiau.

Pamažu sugrižo kai kurie itin nemalonūs prisiminimai. Sudrebėjau, paskui susigūžiau.

Jis akimirksniu sunerimo.

- Bela, kas negerai?

- Kas nutiko Džeimsui?

- Po to, kai nutraukiau jį nuo tavęs, juo pasirūpino Emetas ir Džasperis, - jo balse buvo justis apgailestavimas.

Sutrikau.

- Nemačiau ten Emeto ir Džasperio.

- Jiems teko išeiti iš kambario... jame buvo per daug kraujo.

- Bet tu pasilikai.

- Taip, pasilikau.

- Ir Alisa, ir Karlailas... - stebėdamasi pridūriau.

- Jie taip pat tave myli, juk žinai.

Šmėkstelėjo skausmingi vaizdiniai iš to laiko, kai paskutinį kartą mačiau Alisą, ir kai ką prisiminiau.

- Ar Alisa matė vaizdajuostę? - baugščiai paklausiau.

- Taip, - jo balse atsirado nauja rūsčios neapykantos gaidelė.

- Ji visą laiką buvo tamsoje, todėl nieko neprisimena.

- Žinau. Dabar ji suprato. - Jo balsas buvo ramus, tačiau veidas net pajuodo iš pykčio.

Pabandžiau laisvąją ranką paliesti jo veidą, bet kažkas mane sulaikė. Pažvelgusi žemyn išvydau prie rankos prijungtą lašinę.

- Oi, - susiraukiau.

- Kas yra? - sunerimęs – nors ir atrodė išsiblaškęs – paklausė jis. Žvilgsnis tebebuvo atšiaurus.

- Adatos, - paaiškinau, nūsukdama nuo vienos jų mano rankoje. Sutelkiau dėmesį į banguotas lubų plyteles ir, nepaisydama skaudančių šonkaulių, stengiausi giliai kvėpuoti.

- Bijo adatų... - tyliai pats sau sumurmėjo Edvardas, kraipydamas galvą. - Ak, sadistas vampyras, ketinantis užkankinti ją negyvai, žinoma, ne bėda, ji puola jam tiesiai į glėbį. O lašinė...

Pavarčiau akis. Apsidžiaugiau, kad bent nuo šios grimasos nieko nesuskauo. Nusprendžiau pakeisti temą.

- O *tu* kodėl čia? - paklausiau.

Jis pažvelgė į mane, iš pradžių suglumęs, paskui įskaudintas. Suraukė antakius.

- Nori, kad išeičiau?

- Ne! - paprieštaravau, išsigandusi tokios minties. - Ne, turėjau galvoje, ką mano mama galvoja, kodėl esi Finikse? Prieš jai grįžtant turiu išgirsti savo istoriją.

- O, - ištarė jis, ir kakta vėl virto lygiu marmuru. - Aš atvykau čionai atvesti tavęs į protą, įkalbėti, kad grįžtum į Forksą. - Jo plačios akys buvo tokios rimtos ir nuoširdžios, kad pati juo bemaž patikėjau. - Tu sutikai su manim pasikalbėti ir atvažiavai į viešbutį, kur buvau apsistojęs su Karlailu ir Alisa – be abejo, mane lydėjo šeimos nariai, - teisuoliškai įterpė jis. - Tačiau lipdama į mano kambarį pargriuvai ant laiptų ir... na, visa kita žinai. Smulkmenų prisiminti tau nebūtina; turi puikią priežastį jas užmiršti.

Kurį metą tai apsvarsčiau.

- Šioje istorijoje yra kelios spragos. Pavyzdžiui, nebus išdaužytų langų.

- Visai ne, - paprieštaravo jis. - Alisai netgi per daug patiko klastoti įrodymus. Viskuo labai įtikinamai pasirūpinta. Ko gero, panorėjusi galėtum pateikti viešbučiui ieškinį. Tau nėra dėl ko jaudintis, - pažadėjo jis, vos juntamai glostydamas mano skruostą. - Vienintelis tavo darbas – sveikti.

Nebuvau tokia iškamuota skausmų ar apsvaigusi nuo vaistų, kad nesureaguočiau į jo prisilietimą. Monitorius staiga ėmė kaip pašėlęs pypsėti – šįkart ne vienintelis Edvardas girdėjo, kaip kvailioja mano širdis.

- Tai jau darosi keblu, - sumurmėjau sau.

Jis sukikeno ir smalsiai pažvelgė į mane.

- Hmm, įdomu...

Edvardas pamažu ėmė lenktis; jam dar nespėjus prisiliesti prie manęs lūpomis, pypsėjimas padažnėjo. Bet kai pajutau jo lūpas, nors ir labai švelnias, pypsėjimas beveik liovėsi.

Jis ūmiai atsitraukė, ir kai monitorius parodė, kad širdis vėl plaka, susijaudinimas virto palengvėjimu.

- Rodos, turėsiu būti su tavim dar atsargesnis nei paprastai, - suraukė jis kaktą.

- Mes dar nebaigėme bučiuotis, - pasiskundžiau. – Neversk manęs keltis.

Jis šyptelėjo ir pasilenkęs vos vos prisilietė prie manęs lūpomis. Monitorius pasiuto.

Bet tada lūpos sustingo. Jis atsitraukė.

- Atrodo, girdžiu tavo mamą, - vėl šypsodamasis tarė jis.

- Neišeik, - sušukau, apimta nepaaiškinamo siaubo. Negalėjau jo išleisti – jis tikriausiai vėl pradingtų.

Per sekundės dalelę jis įžvelgė klaiką mano akyse.

- Neišeisiu, - iškilmingai pažadėjo, tada nusišypsojo. - Numigsiu.

Jis atsikėlė nuo kietos plastikinės kėdės prie mano lovos ir nuėjo prie žalsvo miegamojo fotelio kojūgalyje, tada lėtai svirdamas atsigulė ir užsimerkė. Daugiau nė nekrustelėjo.

- Neužmiršk alsuoti, - pašaipiai sušnabždėjau.

Vis dar užsimerkęs jis giliai įkvėpė.

Dabar ir aš išgirdau mamą. Ji su kažkuo kalbėjosi, galbūt su sesele, balsas atrodė pavargęs ir liūdnas. Norėjau pašokti iš lovos bėgti pas ją, nuraminti, patikinti, kad viskas gerai. Tačiau toli gražu nebuvau tinkamos formos šokinėti, taigi nekantriai laukiau.

Ji pravėrė duris ir dirstelėjo pro plyšelį.

- Mama! - sušnabždėjau meilės ir palengvėjimo sklidinū balsu.

Ji pamatė ant fotelio nejudantį Edvardą ir pirštų galais prisėlino prie lovos.

- Jis niekada neišeina, tiesa? - sumurmėjo pati sau.

- Mama, aš taip džiaugiuosi, kad tu čia!

Ji pasilenkė ir meiliai mane apkabino, pajutau, kaip man ant skruostų krenta šiltos ašaros.

- Bela, aš taip jaudinausi!

- Man taip gaila, mama. Bet dabar viskas gerai, - paguodžiau ją.

- Kaip džiaugiuosi, kad pagaliau atsimerkei. - Ji atsisėdo ant lovos kraštelio.

Staiga supratau, kad nė nenučiuokiu, *kada* tai įvyko.

- Kiek laiko buvau užsimerkusi?

- Šiandien penktadienis, mažute, tu ilgokai buvai be sąmonės.

- Penktadienis? - apstulbau. Stengiausi prisiminti, kokia tai buvo diena, kai... Bet apie tai nenorėjau galvoti.

- Tau kurį laiką leido nuskausminamuosius, mažute – buvai smarkiai sužeista.

- Žinau. - Gerai tai jaučiau.

- Tau pasisekė, kad ten buvo daktaras Kalenas. Jis toks malonus vyras... nors ir labai jaunas. Panašesnis į modelį nei į daktarą...

- Buvai susitikusi su Karlailu?

- Ir su Edvardo seserimi Alisa. Ji miela mergaitė.

- Tikrai, - iš visos širdies pritariau.

Ji per petį dirstelėjo į Edvardą, užsimerkusį gulintį ant fotelio.

- Nesakei, kad Forkse turi tokių gerų draugų.

Gūžtelėjau pečiais, tada suvaitojau.

- Skauda? - baugščiai paklausė ji, vėl atsigręždama į mane.

Edvardo akys įsmigo į mano veidą.

- Nieko baisaus, - užtikrinau juos. - Tiesiog turiu prisiminti, kad negaliu judėti.

Edvardas vėl įmigo savo apsimestiniu miegu.

Pasinaudojusi tuo, kad mama akimirksniai užsimiršo, nukreipiau kalbą nuo savo slapukiško elgesio.

- Kur Filas? - greitai paklausiau.

- Floridoje – o, Bela! Nė už ką neatspėsi! Jau ruošmės išvykti, ir staiga – puikios naujienos!

- Filas pasirašė sutartį? - spėjau.

- Taip! Kaip atspėjai? „Saulės“ komanda, įsivaizduoji?

- Tai šaunu, mama, - kiek galėdama džiugiau ištariau, nors menkai nutuokiau, ką tai reiškia.

- Džeksonvilyje tau labai patiks, - čiauškęjo ji, o aš žvelgiau į ją tuščiu žvilgsniu. - Šiek tiek sunerimau, kai Filas pradėjo kalbėti apie Akroną – sniegas ir visa kita, juk žinai, kaip nekenčiu šalčio – o dabar Džeksonvilis! Ten visą laiką saulėta, o drėgmė tikrai ne *taip* jau baisu! Jis surado dailiausią namą, geltoną su baltais papuošimais, o veranda visai kaip sename filme, ir dar tas didžiulis ažuolas, ir iki vandenyno vos pora minučių kelio, ir turėsi savo vonią...

- Pala, mama! - pertraukiau ją. Edvardas tebebuvo užsimerkęs, bet atrodė pernelyg įsitempęs, kad galėtų palaikyti miegančiu. - Apie ką čia šneki? Aš nevažiuosiu į Floridą. Aš gyvenu Forkse.

- Bet tau nebereikės ten gyventi, kvailute, - nusijuokė ji. – Filas dabar tikriausiai dar daugiau keliaus... Mes apie tai šnekėjomės, ir aš nusprendžiau derinti išvykas ir buvimą namie: pusę laiko praleisiu su tavim, pusę su juo.

- Mama, - dvejojau, svarsčiau, kaip diplomatiškai tai pasakyti, - man *patinka* gyventi Forkse. Jau apsipratau mokykloje, turiu keletą draugų. - Kai priminiau draugus, ji dirstelėjo į Edvardą, taigi nukreipiau

kalbą. - Ir Čarliui manęs reikia. Jis ten toks vienišas, o virti *visiškai* nemoka.

- Nori likti Forkse? - sutrikusi paklausė ji. Tai jai buvo nesuvokiama. Paskui jos žvilgsnis vėl nukrypo į Edvardą. - Kodėl?

- Jau sakiau: mokykla, Čarlis... oi! - gūžtelėjau. Ne per geriausiai sugalvojau.

Ji bejėgiškai ištiesė rankas virš manęs, ieškodama sveikos vietos, kur galėtų patapšnoti. Pasitenkino kakta – ji buvo neaptvarstyta.

- Bela, mažute, tu nekenti Forkso, - priminė ji man.

- Ten ne taip jau blogai.

Ji susiraukusi pažvelgė į mane, tada dirstelėjo į Edvardą, šįkart supratingai.

- Ar tai dėl šio berniuko? - sušnabždėjo ji.

Prasižiojau meluoti, bet jos akys mane verte vėrė, ir neabejojau, kad permatys kiaurai.

- Iš dalies ir dėl jo, - prisipažinau. Nebuvo būtina aiškinti, kokia didelė ta dalis. - Tai jau kalbėjaisi su Edvardu? - paklausiau.

- Taip. - Ji dvejojo, žiūrėdama į jo nejudantį kūną. - Ir noriu su tavim apie tai pasišnekėti.

Vaje.

- Apie ką? - paklausiau.

- Manau, tas vaikinys tave myli, - tyliai apkaltino ji.

- Ir man taip atrodo, - prisipažinau.

- O ką tu jam jauti? - ji vargiai galėjo nuslėpti trykštantį smalsumą.

Atsidusau ir nusigrėžiau. Nors ir mylėjau mamą, netroškau apie tai su ja šnekėtis.

- Kraustausi dėl jo iš proto. - *Na štai – paauglė visai galėtų taip pasakyti apie savo pirmąjį vaikiną.*

- Na, jis atrodo labai mielas, ir, dievulėliau, neįtikėtinai žavus, bet tu tokia jauna, Bela... - jos balsas nebuvo tvirtas; kiek prisiminiau, man buvo aštuoneri, kai pastarąjį kartą ji bandė su manim pasikalbėti kaip autoritetinga mama. Atpažinau tą išmintingą tvirtą balso toną, kuriuo ji kalbėdavosi su manim apie vyrus.

- Žinau, mama. Nesijaudink. Tai tik susižavėjimas, - raminau ją.

- Tai gerai, - lengvai patikėjusi pritarė ji.

Paskui atsiduso ir kaltai žvilgtelėjo per petį į didelį, apvalų laikrodį ant sienos.

- Tau reikia eiti?

Ji prikando lūpą.

- Netrukus turėtų paskambinti Filas... Nežinojau, kad atsibusi...

- Ne bėda, mama. - Stengiausi nusišluoti palengvėjimą, kad neužgaučiau jos jausmų. - Neliksiu viena.

- Netrukus grįšiu. Žinai, čia ir miegodavau, - išdidžiai paskelbė ji.

- O, mama, nereikėjo! Galėjai miegoti namie – nebūčiau pastebėjusi.

Nuo nuskausminamųjų svaigo galva ir net dabar buvo sunku susikaupti, nors, regis, kelias paras pramiegojau.

- Bijojau, - susidrovėjusi prisipažino ji. - Kaimynystėje buvo įvykdytas nusikaltimas, ir man nepatinka ten būti vienai.

- Nusikaltimas? - išsigandusi paklausiau.

- kažkas įsilaužė į tą šokių studiją už kampo ir sudegino lig pamatų – ničnieko neliko! O priešais paliko vogtą automobilį. Ar prisimeni, kaip ten šokdavai, mažute?

- Prisimenu, - suvirpėjau ir susiraukiau.

- Galiu pasilikti, dukra, jei tau manęs reikia.

- Ne, mama, man viskas gerai. Edvardas bus šalia.

Atrodė, kaip tik dėl to ji ir norėjo pasilikti.

- Vakare grįšiu. - Žodžiai nuskambėjo veikiau kaip perspėjimas, o ne kaip pažadas, ir juos tardama ji vėl dirstelėjo į Edvardą.

- Myliu tave, mama.

- Ir aš tave myliu, Bela. Pasistenk atsargiau vaikščioti, nenoriu tavęs prarasti.

Edvardas tebegulėjo užsimerkęs, bet veidą nutvieskė plati šypsena.

Į palatą atskubėjo seselė patikrinti visų mano buteliukų ir laidelių. Mama pakstelėjo man į kaktą, patapšnojo per sutvarstytą ranką ir išėjo.

Seselė tikrino širdies monitoriaus parodymus, atspausdintus ant popieriaus.

- Gal tau neramu, brangioji? Širdies tvinksniai čia dažnoki.

- Jaučiuosi gerai, - užtikrinau ją.

- Pranešiu vyresniajai seselei, kad atsibudai. Ji po minutėlės atbėgs tavęs apžiūrėti.

Kai tik ji uždarė duris, Edvardas atsidūrė šalia.

- Pavogei automobilį? - kilstelėjau antakius.

Jis nė kiek nesigėdydamas nusišypsojo.

- Tai buvo geras automobilis, labai greitas.

- Kaip numigai?

- Buvo įdomu. - Jis prisimerkė.

-Kas?

Prieš atsakydamas jis nudelbė akis.

- Nustebau. Maniau, kad Florida... ir tavo mama... na, maniau, kad kaip tik to trokšti.

Nieko nesuprasdama pažvelgiau į jį.

- Bet juk Floridoje visą dieną tūnotum viduje. Galėtum išeiti tik naktį, kaip tikras vampyras.

Jis truputį šyptelėjo. Paskui veidas surimtėjo.

- Aš liksiu Forkse, Bela. Ar panašioje vietoje, - paaiškino jis. - Kur nors, kur nebegalėčiau tavęs įskaudinti.

Iš pradžių nesusigaudžiau, apie ką jis šneka. Tuščiomis akimis stebėjau jį, o žodžiai vienas po kito krito man į galvą kaip kraupi dėlionė. Vargiai besuvokiau, kad širdies dūžiai vis dažnėja, tačiau kai ėmiau pernelyg tankiai alsuoti, *pajutau* aštrų dūrį besipriešinančiuose šonkauliuose.

Jis nieko nesakė; budriai stebėjo mano veidą, kai skausmas, visiškai nesusijęs su sulaužytais šonkauliais, daug baisesnis skausmas, grasino mane sutraiškyti.

Tada į palatą ryžtingai įžengė kita seselė. Kol ji įgudusia akimi stebėjo mano veido išraišką, o paskui nusigręžė į monitorius, Edvardas sėdėjo ramiai, lyg iš akmens iškaltas.

- Laikas suleisti daugiau nuskausminamųjų, brangute? – maloniai paklausė ji, plekšnodama per lašinės buteliuką.

- Ne, ne, - suvapėjau, stengdamasi nuslėpti kančią balse. – Man nieko nereikia. - Dar negalėjau sau leisti užsimerkti.

- Tau nebūtina rodyti savo drąsą, mieloji. Bus geriau, jei dabar jausiesi rami; tau reikia pailsėti. - Ji laukė, bet aš tik papurčiau galvą.

- Gerai, - atsiduso ji. - Spustelk skambučio mygtuką, kai būsi pasiruošusi.

Prieš išeidama ji griežtai pažvelgė į Edvardą ir dar kartą susirūpinusi dirstelėjo į aparatus.

Jis uždėjo vėsius rankas man ant veido; žiūrėjau į jį paklaikusiomis akimis.

- Ššš, Bela, nurimk.

- Nepalik manęs, - palūžusi maldavau.

- Nepaliksiu, - pažadėjo jis. - Dabar atsipalaiduok, kol nepaskambinau seselei ir nepaprašiau, kad tau suleistų raminamųjų.

Tačiau mano širdis neketino plakti lėčiau.

- Bela. - Jis sunerimęs perbraukė delnu man per veidą. – Aš niekur neišeisiu. Būsiu čia tol, kol tau manęs reikės.

- Ar prisieki neišeiti? - sušnabždėjau.

Stengiausi valdyti bent kvėpavimą. Šonkauliuose jaučiau tvinkčiojimą.

Jis uždėjo delnus man ant skruostų ir pasilenkė prie manęs. Akys buvo plačios, rimtos.

- Prisiekiu.

Jo kvapas ramino. Regis, netgi tapo lengviau alsuoti. Jis žvelgė man į akis, kol kūnas pamažu atsipalaidavo, o pypsėjimas tapo įprastas. Šiandien akys buvo tamsios, veikia juodos nei auksinės.

- Geriau? - paklausė jis.

- Taip, - atsargiai atsakiau.

Jis papurtė galvą ir kažką neaiškiai sumurmėjo. Tariausi išgirdusi žodžius „pernelyg jautri“.

- Kodėl taip pasakei? - sušnabždėjau stengdamasi, kad balsas nevirpėtų. - Gal pavargai nuolat mane gelbėdamas? Gal tu *nori*, kad aš išvykčiau?

- Ne, aš nenoriu likti be tavęs, Bela, žinoma, ne. Patikėk. Ir man visai ne bėda tave gelbėti – juolab kai pats pastatau tave į pavojų... Tai dėl manęs dabar esi čia.

- Taip, dėl tavęs. - Suraukiau kaktą. - Dėl tavęs esu čia – gyva.

- Vos gyva, - sušnabždėjo jis. - Aptvarstyta, apklijuota pleistrais ir vos pajudanti.

- Aš nekalbu apie ką tik patirtą mirtiną pavojų, - vis labiau irzdamą tariau. - Galvoju apie kitus – jų buvo kiek tik nori. Jei ne tu, jau pūčiau Forkso kapinėse.

Nuo mano žodžių jis susigūžė, tačiau žvilgsnis liko susirūpinęs.

- Ir tai dar ne baisiausia, - toliau pašnibždom kalbėjo jis. Elgėsi taip, lyg aš nieko nė nebūčiau sakiusi. - Baisiausia buvo ne tada, kai išvydau tave ant grindų... apdaužytą ir sulaužytą. - Jis kalbėjo prislopintu balsu. - Ne tada, kai pagalvojau, kad pavėlavau. Ir netgi ne tada, kai išgirdau tave klykiančią iš skausmo – visi tie šiurpūs prisiminimai persekios mane likusią amžinybės dalį. Ne, baisiausia buvo jausti... žinoti, kad negaliu sustoti. Galvoti, kad pats tave nužudysiu.

- Bet nenužudei.

- Galėjau. Taip lengvai.

Žinojau, kad turiu išlikti rami... bet jis bandė įsikalbėti mane palikti, ir man iš siaubo užgniaužė kvapą.

- Pažadėk man, - sušnabždėjau.

- Ką?

- Žinai ką.

Jau pradėjau siusti. Jis užsispyrė galvoti tik apie blogus dalykus.

Edvardas išgirdo, kad mano tonas pasikeitė. Jo veidas įsitempė.

- Regis, nesu pakankamai stiprus, kad laikyčiausi nuo tavęs atokiai, taigi manau, jog pasiekei savo... nors tave tai gali ir nužudyti, - šiurkščiai pridūrė jis.

- Gerai. - Ir vis dėlto jis nepažadėjo – tai neprasprūdo man pro ausis. Dabar vos tramdžiau siaubą; sutramdyti pykčio nebeturėjau jėgų.

- Pasakojai, kaip sustojai... dabar noriu žinoti kodėl, - paklausiau.

- Kodėl? - atsargiai pakartojo jis.

- *Kodėl* taip padarei? Kodėl paprasčiausiai neleidai nuodams plisti? Dabar jau būčiau tokia kaip tu.

Edvardo akys, regis, tapo juodut juodutėlės, ir aš prisiminiau, kad to neturėčiau žinoti. Alisa tikriausiai buvo pernelyg užsigalvojusi apie tai, ką sužinojo apie save... arba tyčia jam nieko nesakė - be abejo,

Edvardas nè nenutuokė, kad Alisa man papasakojo, kaip virstama vampyru. Jis nustebo ir įtūžo. Šnervės virpėjo, lūpos atrodė lyg iškaltos iš akmens.

Jis neketino atsakyti, tai buvo aišku.

- Prisipažinsiu, nesu patyrusi tarpusavio santykiuose, - tariau. - Bet man atrodo logiška... kad vyras ir moteris turi būti daugmaž lygūs... Tarkime, vienas iš jų negali nuolat gelbėti kito. Jie turi *vienodai* padėti vienas kitam.

Jis sunėrė rankas ant mano lovos krašto ir pasidėjo ant jų smakrą.

Veidas atrodė ramus, pyktis atlėgęs. Žinoma, jis nusprendė, kad pyksta ne ant *manęs*. Vyliausi, kad turėsiu progą perspėti Alisą, kol jis jos dar neprigriebė.

- Tu mane išgelbėjai, - tyliai ištarė jis.

- Negaliu visą laiką būti Luiza Lein, - tvirtinau savo. - Aš irgi noriu pabūti Supermenu.

- Nesupranti, ko prašai. - Jo balsas buvo švelnus; jis stebeilijo į pagalvės užvalkalo kampą.

- Manau, suprantu.

- Bela, tu *nesupranti*. Jau beveik devyniasdešimt metų apie tai galvoju ir vis dar nesu tikras.

- Norėtum, kad Karlailas nebūtų tavęs išgelbėjęs?

- Ne, to nenorėčiau. - Prieš kalbėdamas toliau jis patylėjo. – Tačiau tas mano gyvenimas baigėsi. Neturėjau ko prarasti.

- Tu *esi* mano gyvenimas. Esi vienintelis, kurį man būtų skaudu prarasti. - Tai man sekėsi geriau. Buvo lengva prisipažinti, kaip labai man jo reikia.

Tačiau jis buvo labai ramus. Apsisprendęs.

- Negaliu to padaryti, Bela. Nenoriu šitaip su tavim pasielgti.

- Kodėl ne? - gerklė užkimo, ir žodžius ištariau ne taip garsiai, kaip norėjau. - Tik nesakyk, kad per sunku! Po šios dienos – ar, ko gero, tai buvo prieš kelias dienas... šiaip ar taip, po *to* tai bus vienas juokas.

Jis nuožmiai pažvelgė į mane.

- O skausmas? - paklausė jis.

Išbalau. Nieko negalėjau su savim padaryti. Tačiau stengiausi neparodyti, kaip aiškiai prisimenu tuos pojūčius... tą liepsną savo kraujagyslėse.

- Tai jau mano bėda, - tariau. - Ištersiu.

- Pernelyg didelė drąsa – tai pamišimas.

- Nieko baisaus. Trys dienos. Didelis čia daiktas.

Edvardas vėl susiraukė – mano žodžiai jam priminė, kad žinau daugiau, nei jis norėtų. Stebėjau, kaip jis slopina pyktį, mačiau, kaip jo akys tampa mėšlios.

- O Čarlis? - paklausė jis. - Renė?

Slinko minutės, man ieškant atsakymo į jo klausimą. Prasižiojau, bet neišleidau nė garso. Vėl užsičiaupiau. Jis laukė pergalinga veido išraiška, nes žinojo, kad neturiu ką atsakyti.

- Klausyk, tai irgi ne bėda, - galop sumurmėjau; balsas skambėjo neįtikinamai, kaip visuomet meluojant. - Renė visuomet rinkdavosi tai, kas jai svarbu – ji norėtų, kad ir aš taip elgčiausi. O Čarlis tvirtas, jis pripratęs rūpintis savimi. Negaliu amžinai juos globoti. Turiu gyventi savo gyvenimą.

- Teisybė, - nukirto jis. - O aš jį iš tavęs atimčiau.

- Jei lauki, kol atsidursiu mirties patale, tai turiu tau naujienų! Ką tik ten buvau!

- Tu atsigausi, - priminė jis mane.

Giliai įkvėpiau, norėdama nusiraminti, nekreipdama dėmesio į mėšlungišką skausmą. Žiūrėjau į jį, o jis į mane. Iš veido buvo matyti, kad jis nenusileis.

- Ne, - lėtai ištariau. - Neatsigausiu.

Jo kaktoje įsirėžė raukšlės.

- Žinoma, atsigausi. Galbūt liks pora randų...

- Tu klysti, - nepasidaviau. - Aš mirsiu.

- Iš tiesų, Bela, - sunerimo jis. - Po kelių dienų tave išleis namo.

Daugiausiai po poros savaitių.

Piktai pažvelgiau į jį.

- Galbūt dabar dar nemirsiu... bet kada nors tai vis vien nutiks.

Kiekvieną minutę prie to artėju. Be to, imsiu *senti*.

Supratęs, apie ką šneku, jis susiraukė, ilgais pirštais suspaudė smilkinius ir užsimerkė.

- Taip viskas ir turi būti. Toks gyvenimas. Taip viskas būtų, jei neegzistuočiau – o aš ir *neturėčiau egzistuoti*.

Prunkštelėjau. Jis nustebęs atsimerkė.

- Tai paika. Tarsi nueitum pas žmogų, ką tik išlošusį loterijoje, atimtum iš jo pinigus ir sakytum: „Klausyk, tegu viskas būna taip, kaip ir turėjo būti. Taip bus geriau." Manęs tai neįtikina.

- Vargu, ar aš geras prizas, - suniurzgėjo jis.

- Tai tiesa. Tu daug geresnis.

Jis pavartė akis ir suspaudė lūpas.

- Bela, apie tai daugiau nešnekėsime. Atsisakau pasmerkti tave amžinai nakčiai, ir baigta.

- Jei manai, kad baigta, tai menkai mane pažįsti, - perspėjau jį. - Tu ne vienintelis man žinomas vampyras.

Jo akys vėl pajuodo.

- Alisa nedrįstų.

Akimirką jis atrodė toks išsigandęs, kad nenorom tuo patikėjau – neįsivaizdavau narsuolio, kuris drįstų jam pasipriešinti.

- Alisa tai jau regėjo, ar ne? - spėjau. - Todėl tave siutina kai kurios jos šnekos. Ji žino, kad vieną dieną būsiu... kaip tu.

- Ji klysta. Alisa matė tave žuvusią, bet tu likai gyva.

- Tau niekuomet nepavyks manęs supriešinti su Alisa.

Labai ilgai spitrijomės vienas į kitą. Buvo tylu, tik dūzgė, pypsėjo, kapsėjo aparatai, tiksėjo didelis laikrodis ant sienos. Galop jo veidas atlėgo.

- Na, tai kur sustojome? - paklausiau.

Jis nelinksmi sukikeno.

- Manau, ta vieta vadinama *aklaviete*.

Atsidusau.

- Oi, - sudejavau.

- Kaip jauties? - paklausė jis, žiūrėdamas į skambučio mygtuką.

- Gerai, - pamelavau.

- Netikiu, - švelniai ištarė jis.

- Nesiruošiu vėl miegoti.

- Tau reikia ilsėtis. Visi šie ginčai tau ne į naudą.

- Tuomet nusileisk, - pasiūliau.

- Puikus bandymas. - Jis ištiesė ranką skambučio link.

- Ne!

Jis nekreipė į mane dėmesio.

- Taip? - sugergždė mikrofonas ant sienos.

- Manau, mes pasiruošę nuskausminamiesiems, - ramiai tarė jis, nekreipdamas dėmesio į mano rūstų žvilgsnį.

- Atsiųsiu seselę. - Balsas atrodė labai nuobodžiaujantis.

- Aš negersiu, - pažadėjau.

Jis dirstelėjo į maišelį su skysčiu, kabantį prie mano lovos.

- Nemanau, kad tavęs prašys ką nors išgerti.

Mano širdis ėmė smarkiau tvaksėti. Jis išvydo siaubą mano akyse ir iš nevilties atsідuso.

- Bela, tave kamuoja skausmai. Turi atsipalaiduoti – tik taip pasveiksi. Kodėl keli šitiek sunkumų? Niekas tau daugiau adatų nedurs.

- Aš ne adatų bijau, - burbtelėjau. - Bijau užsimerkti.

Jis šelmiškai šyptelėjo ir suspaudė delnais mano veidą.

- Sakiau, kad nesiruošiu niekur išeiti. Nebijok. Būsiu čia, jei tik nuo to jausiesi laiminga.

Nusišypsojau jam, nepaisydama skaudančių skruostų.

- Juk žinai, kad kalbi apie amžinybę.

- Ak, tai praeis – tu tik susižavėjusi.

Nepatikliai papurčiau galvą – nuo to apsvaigau.

- Apstulbau, kad Renė tuo patikėjo. Neabejoju, kad *tu* žinai geriau.

- Būti žmogumi nuostabu, - tarė jis. - Viskas keičiasi.

Prisimerkiau.

- Tik nesiliauk kvėpavęs.

Jis juokėsi, kol įėjo seselė, iškėlusi švirkštą.

- Atsiprašau, - ji šiurkščiai tarstelėjo Edvardui.

Jis atsistojo, nuėjo į kitą mažos palatos galą ir atsirėmė į sieną. Ten susinėrė rankas ir ėmė laukti. Nenuleidau nuo jo baugštaus žvilgsnio. Jis ramiai žiūrėjo man į akis.

- Štai, brangioji, - šyptelėjo seselė, leisdama vaistus man į vamzdelį. - Dabar pasijusi geriau.

- Dėkui, - be džiaugsmo suniurnėjau.

Ilgai laukti neteko. Beveik išsyk pajutau, kaip kraujas po kūną išnešioja mieguistumą.

- Taip ir turi būti, - sumurmėjo ji, kai man nusileido vokai.

Tikriausiai seselė išėjo iš palatos, nes mano veidą palietė kažkas šaltas ir glotnus.

- Pasilik, - neaiškiai suvapėjau.

- Būtinai, - pažadėjo jis. Balsas skambėjo nuostabiai lyg lopšinė. - Kaip sakiau, būsiu čia, jei tik nuo to jausiesi laiminga... Jei tik taip bus tau geriausia.

Bandžiau papurtyti galvą, bet ji buvo per sunki.

- Tai ne tas pat, - sumurmėjau.

Jis nusijuokė.

- Dabar dėl to nesijaudink, Bela. Galėsi pasiginčyti, kai pabusi.

Tariausi nusišypsojusi.

- Ge-rai.

Pajutau jo lūpas sau prie ausies.

- Myliu tave, - sušnabždėjo jis.

- Ir aš.

- Žinau, - jis tyliai nusijuokė.

Truputį pasukau galvą... ieškojau. Jis suprato, ko noriu. Jo lūpos švelniai prilietė manąsias.

- Dėkui, - atsidusau.

- Nėr už ką.

Vargiai besusigaudžiau. Vis dėlto iš paskutiniųjų kovojau su stinguliu. Dar norėjau jam pasakyti vieną dalyką.

- Edvardai? - stengiausi aiškiai išstarti jo vardą.

- Taip?

- Galiu lažintis, kad Alisa teisi, - sumurmėjau.

Ir tada mane uždengė naktis.

EPILOGAS: ŠVENTĖ

EDVARDAS PADĖJO MAN ĮLIPTI Į AUTOMOBILĮ, saugodamas šilko ir šifono audinius, gėles, kurias jis ką tik įsegė į mano įmantriai sušukuotus plaukus, ir gremėzdišką mano ramentą.

Įsodinęs mane jis įlipo į vairuotojo vietą ir atbulom nuriedėjo ilgu siauru keliuku.

- Kada tiksliai man praneši, kas čia vyksta? - suirzusi paklausiau. Baisiai nekenčiau staigmenų. Ir jis tai žinojo.

- Aš apstulbęs, kad iki šiol dar nesusiprotėjai.

Jis erzinausiai šyptelėjo, ir man užgniaužė kvapą. Kažin ar kada nors priprasiu prie jo tobulumo?

- Ar jau minėjau, kad puikiai atrodai? - pasitikslinau.

- Taip. - Jis vėl išsišiepė.

Dar niekada nemačiau jo vilkinčio juodai. Drabužių ir blyškios odos kontrastas darė jo grožį tiesiog antgamtišką. To negalėjau neigti, nors ir nervinausi, kad jis dėvi smokingą.

Bet dar labiau mane erzino mano suknelė. Ir bateliai. Tiksliau batelis, nes kita koja dar buvo sugipsuota. Smailus kulniukas, kurį laikė tik atlasinis kaspinas, be abejo, nepadės man klibinkščiuoti.

- Daugiau neatvažiuosiu, jei Alisa ir toliau su manim elgsis kaip su bandomąja Barbe, - pasiskundžiau.

Nemenką dienos dalį praleidau stulbinamai erdvioje Alisos vonioje kaip bejėgė auka, su kuria ji žaidė kirpėją ir kosmetologę. Kai imdavau muistytis ar skūstis, ji man primindavo, kad pamiršo, ką reiškia būti žmogumi, ir prašydavo negadinti jai tokio džiaugsmo. Paskui ji apvilko mane keisčiausia suknele: sodriai mėlyna, įmantria, apnuoginančia pečius, su prancūziškomis etiketėmis, kurių nemokėjau perskaityti. Su tokiu apdaru labiau tikčiau pasirodyti ne Forkse, o ant podiumo. Mūsų oficiali apranga tikrai neišeis į gera, tuo buvau tikra. Nebent... tačiau bijojau išsakyti savo įtarimus, net ir pati sau.

Mano mintis išblaškė telefono skambutis. Edvardas iš vidinės švarko kišenės išsitraukė mobilųjį ir prieš atsakydamas žvilgtelėjo į skambinančiojo numerį.

- Sveiki, Čarli, - atsargiai atsiliepė jis.

- Čarlis? - susiraukiau.

Nuo tada, kai grįžau į Forksą, Čarlis... buvo sunkus. Į mano nelaimę jis sureagavo dvejopai. Karlailą jis garbino ir jautėsi jam dėkingas. Kita vertus, atkakliai tikėjo, kad dėl visko kaltas Edvardas. Pirmiausia, jei ne jis, apskritai nebūčiau išvykusi. O Edvardas sutiko su kaltinimais. Pastarosiomis dienomis Čarlis nustatė taisykles, kurių nebuvo anksčiau: įvedė komendanto valandą, nustatė lankymo metą.

Čarlis kažką pasakė, nuo ko Edvardo akys išsiplėtė, paskui jo veidą nutvieskė šypsena.

- Juokaujate! - nusikvatojo jis.

- Kas yra? - griežtai paklausiau.

Edvardas nekreipė į mane dėmesio.

- Gal duotumėte man su juo pasikalbėti? - su aiškiai juntamu pasimėgavimu paprašė Edvardas. Kelias sekundes luktelėjo.

- Labas, Taileri, čia Edvardas Kalenas.

Jo balsas skambėjo labai draugiškai. Tačiau pakankamai jį pažinojau, kad išgirsčiau švelnų grasinimą. Ką Taileris veikia mano namuose? Pamažu pradėjau suprasti žiaurią tiesą. Dar kartą pažvelgiau į nederamą suknelę, į kurią mane įgrūdo Alisa.

- Apgailestauju, jei įvyko nesusipratimas, tačiau Bela šįvakar užimta. - Edvardo tonas pasikeitė, jam kalbant vis aiškiau buvo girdėti grasinimas. - Jei jau atvirai, tai ji bus užimtą kiekvieną vakarą, jei kam nors be manęs tai rūpi. Nepyk. Ir apgailestauju dėl vakaro.

Visai neatrodė, kad jis apgailestautų. Spragtelėdamas uždarė telefoną, veide švietė plati šypsena.

Mano veidas ir kaklas iš pykčio smarkiai paraudo. Jutau, kaip akis užtvindo įsiūčio ašaros.

Jis nustebęs pažvelgė į mane.

- Gal pabaigoj truputį perdėjau? Nenorėjau tavęs įžeisti.

Nesiklausiau jo.

- Tu vežiesi mane į šokių vakarą! - užrikau.

Dabar tai tapo stulbinamai akivaizdu. Jei būčiau bent kiek atkreipusi dėmesį, be abejo, būčiau pastebėjusi datą plakatuose, išklijuotuose ant mokyklos pastatų. Tačiau man nė nedingtelėjo, kad Edvardas galėtų mane tam pasmerkti. Gal jis visiškai manęs nepažįsta?

Edvardas nesitikėjo, kad šitaip audringai sureaguosiu, tai buvo aišku. Jis tvirtai susičiaupė ir prisimerkė.

- Neapsunkink visko, Bela.

Žvilgtelėjau pro langą; jau buvome nuvažiavę pusę kelio iki mokyklos.

- Kodėl šitaip su manim pasielgei? - pasibaisėjusi paklausiau.

Jis mostelėjo į savo smokingą.

- Išties, Bela, kaip manei, ką mes veiksime?

Jaučiausi pažeminta. Pirmiausia dėl to, kad nesuvokiau, kas buvo akivaizdu. Taip pat ir dėl to, kad su savo įtarimais – tiksliau, viltimis, kurias puoselėjau visą dieną, kol Alisa stengėsi mane paversti grožio karaliene, visiškai prašoviau pro šalį. Dabar mano baugščios viltys pasirodė tokios paikos.

Spėjau, kad laukia kažkokia šventė. Bet *šokių vakaras!* Tai nieku gyvu nebūtų atėję man į galvą.

Skruostais riedėjo pykčio ašaros. Išsigandusi prisiminiau, kad mano blakstienos dažytos, prie to nebuvo pripratusi. Greitai nusišluosčiau akis, kad neliktų dėmių. Kai atitraukiau pirštus, jie nebuvo juodi; galbūt Alisa numatė, kad man reikės atsparaus vandeniui tušo.

- Nieko nesuprantu. Ko gi verki? - nusiminęs paklausė jis.

- Nes *siuntu!*

- Bela. - Jis nukreipė į mane visą savo liepsnojančių auksinių akių galią.

- Ką? - išsiblaškiusi sumurmėjau.

- Padaryk tai dėl manęs, - neatlyžo jis.

Jo žvilgsnis ištirpdė visą mano įniršį. Negalėjau su juo kovoti, kai jis šitaip sukčiavo. Pasidaviau, stengdamasi išlikti išdidi.

- Gerai jau, - patempusi lūpą burbtelėjau. Negalėjau pažvelgti į jį taip piktai, kaip būčiau norėjusi. - Elgsiuosi ramiai. Bet tu pamatysi.

Pats metas naujoms nelaimėms. Veikiausiai susilaužysiu kitą koją. Pažvelk į šį batelį! Tai mirtini spąstai! - Kaip įrodymą iškėliau savo sveikąją koją.

- Hmm. - Jis ilgiau nei būtina žiopsėjo į mano koją. - Primink, kad padėkočiau Alisai už šį vakarą.

- Alisa irgi bus? - Tai mane šiek tiek paguodė.

- Su Džasperiu ir Emetu... ir Rozali, - išklėjo jis.

Vėl praradau ramybę. Santykiai su Rozali nepasitaisė, nors neblogai sutariau su jos vaikinui, kuris kartais tapdavo jos vyru. Emetui patikdavo, kai būdavau su jais – mano keistos žmogiškos reakcijos jį linksmindavo... O gal jį tik juokindavo tai, kad dažnai pargriūdavau? Rozali elgdavosi taip, lyg manęs nė nebūtų. Papurčiau galvą, norėdama pakeisti kryptį, kuria pasuko mano mintys, ir tada kai ką prisiminiau.

- Tai Čarlis viską žino? - staiga įtariai paklausiau.

- Be abejo, - jis vyptelėjo, paskui sukikeno. - Tik Taileris, regis, nieko nenumanė.

Sugriežiau dantimis. Neįsivaizdavau, kaip Taileris gali šitaip svaičioti. Mokykloje, kur nesikišo Čarlis, mudu su Edvardu buvome neišskiriami – išskyrus tas retas saulėtas dienas.

Per tą laiką privažiavome prie mokyklos; stovėjimo aikštelėje į akis krito raudonas Rozali kabrioletas. Šiandien debesys buvo ploni, iš vakarų prasprūdo keli saulės spindulėliai.

Edvardas išlipo ir apėjo aplink automobilį atidaryti man durelių. Ištiesė ranką.

Užsispyrusi susinėriau ant krūtinės rankas ir nejudėjau, mane apėmė pasipūtimas. Aikštelėje knibždėjo šventiškai pasipuošusių jaunuolių – liudininkų. Jis neištempo manęs jėga iš automobilio, kaip galėtų, jei būtume vieni.

Edvardas atsiduso.

- Kai kas nors nori tave nužudyti, esi narsi kaip liūtas, bet kai kalbama apie šokius... - jis pakraipė galvą.

Nurijau seiles. Šokiai.

- Bela, aš niekam neleisiu tavęs skaudinti – net ir tau pačiai. Niekada tavęs nepaleisiu, pažadu.

Apmąščiau tai ir išsyk pasijutau kur kas geriau. Jis tai suprato iš mano veido.

- Na štai, - švelniai ištarė jis. - Nebus taip jau blogai.

Edvardas pasilenkė, apsviję ranka mano liemenį ir prilaikė, kol šlubčiojau į mokyklą.

Finikse mokslo metų pabaigos šokiai būdavo rengiami viešbučio švenčių salėje. Čia vakarėlis, be abejo, vyko sporto salėje. Atrodo, tai buvo vienintelė pakankamai didelė patalpa šokiams. Kai įėjome vidun, sukikenau. Iš balionų buvo padaryti tikri vartai, prie sienų prikabinėta suktų girliandų iš pastelinių spalvų krepinio popieriaus.

- Atrodo taip, lyg tuoj turėtų prasidėti siaubo filmas, - prunkštelėjau.

- Na, - sumurmėjo jis, mums pamažu kėblinant prie bilietų staliuko, - jis nešė didžiąją dalį svorio, bet aš vis vien turėjau vilkti savo koją, - vampyrų čia *daugiau* nei reikia.

Pažvelgiau į šokių aikštelę; viduryje buvo palikta daug tuščios vietos, kurioje grakščiai sukosi dvi poros. Kiti šokėjai spaudėsi prie salės sienų, kad tiems užtektų vietos – visi bijojo pasirodyti per prasti šalia tokių grožybių. Emetas su Džasperiu, apsivilkę klasikinius smokingus, atrodė nepriekaištingi ir neprieinami. Alisa puikavosi juodo atlaso suknele su geometrinių formų išpjovomis, apnuoginančiomis mažus baltos kaip sniegas odos trikampėlius. O Rozali... ak, Rozali buvo neįtikėtina. Jos skaisčiai raudona suknelė iki pat liemens apnuogino nugarą ir aptempė šlaunis, o nuo kelių plėtėjo ir perėjo į

raukiniuotą šleifą. Gailėjausi visų čia esančių mergaičių, taip pat ir savęs.

- Gal pageidautum, kad uždaryčiau duris, ir tu galėtum išskersti nieko neįtariančius miestiečius? - sąmokslininkiškai sukuždėjau.

- Tai kieno pusėje būtum? - Jis veriamai pažvelgė į mane.

- O, žinoma, vampyrų.

Jis nenorom šyptelėjo.

- Kad tik išsisuktum nuo šokių.

- Taigi.

Jis nupirko mums bilietus, tada atgrėžė mane į šokių aikštelę. Pakibau jam ant rankos ir nusitempiau iš paskos koją.

- Prieš akis dar visa naktis, - perspėjo jis.

Galop nuvilko mane prie grakščiai šokančių savo šeimos narių – jų žingsneliai visiškai netiko šiems laikams ir tokiai muzikai.

Su siaubu stebėjau juos.

- Edvardai. - Gerklė taip išdžiūvo, kad galėjau kalbėti tik pašnibždomis. - Aš *tikrai* nemoku šokti! - Jutau, kaip krūtinėje kunkuliuoja išgąstis.

- Nesijaudink, kvailute, - sukuždėjo jis. - Aš *moku*.

Jis uždėjo mano rankas sau ant kaklo, kilstelėjo mane ir pakišo savo pėdas po manosiomis.

Ir tada mes taip pat pradėjome sukstis.

- Jaučiuosi, lyg būčiau penkerių, - nusijuokiau, kelias minutes lengvai šokusi valsą.

- Neatrodai penkerių, - sumurmėjo jis, akimirksniai prisitraukė mane arčiau, taip, kad kojos pakilo per pėdą nuo grindų.

Mums sukantis sutikau Alisos žvilgsnį, ir ji padrašinamai nusišypsojo. Aš jai irgi šyptelėjau. Nustebau supratusi, kad iš tiesų pradėdau sau patikti... šiek tiek.

- Gerai jau, pusė bėdos, - pripažinau.

Tačiau Edvardas piktai žvelgė į duris.

- Kas yra? - garsiai nusistebėjau.

Besisukančia galva bandžiau pasekti jo žvilgsnį ir galų gale išvydau, kas jį neramino. Per aikštelę prie mūsų žingsniavo Džeikobas Blekas. Jis vilkėjo ne smokingą, o baltus marškinius ilgomis rankovėmis, ryšėjo kaklaraištį, plaukai buvo sušukuoti atgal ir surišti į įprastą uodegą.

Praėjus nuostabai, man nenorom pagailo Džeikobo. Buvo matyti, kad jam nemalonu – tiesiog kankinamai nejauku. Kai mūsų žvilgsniai susitiko, jo išraiška buvo apgailestaujanti.

Edvardas tylutėliai suurzgė.

- Elkis kaip *pridera!* - sušnypščiau.

Jo balsas skambėjo užgausiai.

- Jis nori su tavim pasišnekėti.

Per tą laiką Džeikobas priėjo prie mūsų, jo veide dar labiau išryškėjo sumišimas ir apgailestavimas.

- Sveika, Bela, tikėjausi tave čia rasti. - Džeikobo balsas skambėjo taip, lyg jis būtų tikėjęsis priešingo. Tačiau šypsena buvo šilta kaip visuomet.

- Labas, Džeikobai, - nusišypsojau jam. - Kas nutiko?

- Ar galiu sutrukdyti? - nedrąsiai paklausė jis, pirmą kartą pažvelgdamas į Edvardą.

Nustebau pastebėjusi, kad Džeikobui nereikėjo pakelti galvos. Nuo to laiko, kai paskutinį kartą mačiau, jis, ko gero, ūgtelėjo daugiau nei dešimčia centimetrų.

Edvardo veidas buvo ramus, be jokios išraiškos. Jis atsargiai pastatė mane ant kojų ir žengė žingsnį atgal.

- Dėkui, - draugiškai tarė Džeikobas.

Edvardas tik linktelėjo ir prieš nususukdamas ir nueidamas įdėmiai pažvelgė į mane.

Džeikobas apsikabino mane per liemenį, o aš užkėliau rankas jam ant pečių.

- Oho, Džeikai, koks tavo ūgis?

Džeikobas užrietė nosį.

- Metras aštuoniasdešimt septyni.

Iš tiesų mes nešokome – negalėjau su tokia koja. Tik nepatogiai siūbavome į šonus, nepakeldami kojų. Bet mums tai tiko; šitaip greitai ištįsęs jis atrodė griozdiškas ir nerangus, tikriausiai šoko ne geriau už mane.

- Na, tai kas čia šįvakar tave atnešė? - ne itin susidomėjusi paklausiau. Galėjau nuspėti iš Edvardo reakcijos.

- Ar gali patikėti, tėtis sumokėjo man dvidešimt dolčių, kad ateičiau į vakarėlį, - šiek tiek susigėdęs prisipažino jis.

- Taip, galiu, - burbtelėjau. - Tikiuosi, bent pasilinksminsi. Ar matei ką nors, kas tau patiktų? - paerzinau jį, linktelėdama į grupelę mergaičių, išsirikiavusių palei sieną kaip pastelinių spalvų saldainiukai.

- Taip, - atsiduso jis. - Bet ji užimta.

Jis nuleido galvą žemyn ir akimirka mano smalsios akys sutiko jo žvilgsnį. Paskui abu sumišę nusigręžėme.

- Beje, tu labai daili, - droviai pridūrė jis.

- Hm, dėkui. Tai kodėl Bilis tau sumokėjo, kad ateitum? – greitai paklausiau, nors ir žinojau atsakymą.

Džeikobas, regis, neapsidžiaugė, kad pakeičiau temą; jis vėl nususuko pasijutęs nejaukiai.

- Jis sakė, kad čia „saugi“ vieta su tavim pasišnekėti. Prisiekiu, senis kraustosi iš proto.

Nelinksmi nusijuokiau kartu su juo.

- Be to, jis sakė, kad jei kai ką tau pasakysiu, jis suras tą originalų cilindrą, kurio man reikia, - prisipažino jis ir susigėdęs šyptelėjo.

- Tuomet pasakyk. Noriu, kad užbaigtum savo automobilį.

Nusišypsojau jam. Bent Džeikobas visu tuo netiki. Tai šiek tiek palengvino padėtį. Atsirėmęs į sieną Edvardas stebėjo mano veidą, jo paties išraiška buvo nesuprantama. Mačiau, kaip abiturientė rausva suknele spėliodama žvilgčioja į jį, bet jis, regis, to nė nepastebi.

Džeikobas susigėdęs vėl nususuko.

- Tik neužpyk, gerai?

- Kaip galėčiau ant tavęs pykti, Džeikobai? - patikinau jį. – Net ir ant Bilio nepyksiu. Tiesiog išklok, ką privalai.

- Na... tai taip kvaila, atleisk, Bela – jis nori, kad išsiskirtum su savo vaikinu. Liepė pridurti „prašau“. - Džeikobas pasibaisėjęs pakraipė galvą.

- Jis vis dar tiki prietarais, ką?

- Taip. Kai tu susižeidei Finikse, jis visai... pasimaišė. Netiki, kad... - Džeikobas susidrovėjęs nutilo.

Prisimerkiau.

- Aš nukritau.

- Žinau, - greitai pridūrė Džeikobas.

- Jis mano, kad Edvardas kažkaip susijęs su mano nelaime. – Tai jau nebuvo klausimas ir, nors buvau žadėjusi nepykti, įsiutau.

Džeikobas nusuko į šalį žvilgsnį. Nebesistengėme linguoti pagal muziką, nors jis tebelaikė apkabinęs mano liemenį, o aš jo kaklą.

- Klausyk, Džeikobai, suprantu, kad Bilis tikriausiai nepatikės, bet kad nors tu žinotum...

Išgirdęs mano rimtą toną jis pažvelgė į mane.

- Iš tikrųjų Edvardas išgelbėjo man gyvybę. Jei ne Edvardas ir jo tėvas, būčiau žuvusi.

- Žinau, - patvirtino jis; atrodė, kad mano nuoširdūs žodžiai jį paveikė. Gal bent tuo jam pavyks įtikinti Bilį.

- Klausyk, man labai gaila, kad tau teko tai atlikti, Džeikobai, - atsiprašiau. - Bet juk dabar gausi savo detalę, ar ne?

- Taip, - suniurnėjo jis. Vis dar atrodė sutrikęs... neramus.

- Dar ne viskas? - negalėdama patikėti paklausiau.

- Užmiršk, - burbtelėjo jis. - Susirasiu darbą ir pats susitaupysiu pinigų.

Žvelgiau į jį, kol mūsų akys susitiko.

- Nagi imk ir išrėžk, Džeikobai.

- Tai siaubinga.

- Nieko tokio. Pasakyk man, - nepasidaviau.

- Gerai... bet, varge, tai taip kvaila. - Jis papurtė galvą. - Jis liepė tau pasakyti, ne, *perspėti* tave, kad – tai jo daugiskaita, ne mano, - jis atitraukė vieną ranką nuo mano liemens ir pirštais „parašė“ ore mažas kabutes, - „mes stebėsime“. - Jis baugščiai laukė, ką atsakysiu.

Man tai priminė filmą apie mafiją. Garsiai nusikvatojau.

- Apgailestauju, kad turėjai tai pranešti, Džeikai, - kikenau.

- Ką padarysi. - Jis su palengvėjimu nusišypsojo. Susižavėjęs apžiūrėjo mano suknelę ir perbraukė ją rankomis. - Taigi pasakyti jam, kad nesikištų, kur nereikia? - su viltimi paklausė.

- Ne, - atsidusau. - Padėkok jam nuo manęs. Žinau, kad jis nori gero.

Daina baigėsi, ir aš nuleidau rankas.

Jis dvejojamas tebelaikė mane apkabinęs, žvilgtelėjo į nelaimėlę koją.

- Nori dar pašokti? Ar tave kur nors palydėti?

Už mane atsakė Edvardas:

- Viskas gerai, Džeikobai. Aš ją perimu.

Džeikobas krūptelėjo ir išplėtęs akis pažiūrėjo į Edvardą, stovintį visai šalia.

- Ei, nemačiau, kad tu čia, - sumurmėjo. - Tikriausiai dar susitiksime, Bela. - Ir jis mojuodamas nenorom atsitraukė atgal.

Nusišypsojau.

- Taip, susitiksime.

- Atleisk, - prieš pasukdamas prie durų dar kartą atsiprašė jis.

Prasidėjo kita daina, ir Edvardo rankos apsvijimo mane. Daina buvo kiek per greita lėtam šokiui, bet tai jam, regis, nerūpėjo. Patenkinta priglaudžiau galvą jam prie krūtinės.

- Geriau jautiesi? - pasišaipiau.

- Nelabai, - atkirto jis.

- Nepyk ant Bilio, - atsidusau. - Jis rūpinasi manimi dėl Čarlio.

Nėra nusiteikęs asmeniškai prieš tave.

- Ant Bilio nepykstu, - atžariu balsu pataisė jis. - Mane nervina jo sūnus.

Atsitraukiau atgal ir pažvelgiau į jį. Veidas buvo labai rimtas.

- Kodėl?

- Pirmiausia jis privertė mane sulaužyti pažadą.

Sutrikusi spoksojau į jį.

Edvardas šyptelėjo puse lūpų.

- Pažadėjau, kad šįvakar tavęs nepaleisiu, - paaiškino jis.

- O. Na gerai, atleidžiu.

- Ačiū. Bet yra ir dar kai kas, - Edvardas suraukė kaktą.

Kantriai laukiau.

- Jis sakė, kad tu *daili*, - pagaliau prabilo jis, raukšlės dar labiau pagilėjo. - Tai, galima sakyti, įžeidimas. Tu esi daug daugiau nei daili.

Nusijuokiau.

- Galbūt tu vertini šiek tiek šališkai.

- Nemanau. Be to, mano rega puiki.

Mes vėl sukomes ratu, mano pėdos buvo ant jojo, jis laikė mane prisiglaudęs.

- Tai ar paaiškinsi, dėl ko mes čia esame? - paklausiau.

Jis nesusigaudydamas pažvelgė žemyn į mane, ir aš reikšmingai mostelėjau galvą į girliandas.

Edvardas akimirką svarstė, tada pakeitė judėjimo kryptį ir per minią su manim prasisuko prie galinių salės durų. Pastebėjau Džesiką su Maiku, šokančius ir smalsiai žiūrinčius į mane. Džesika pamojo, ir aš jai šyptelėjau. Čia buvo ir Andžela, atrodė be galo laiminga mažojo Beno Čenėjaus glėbyje; ji neatitraukė žvilgsnio nuo jo akių, kurios buvo visa galva žemiau už josios. Li su Samanta ir Lorena su Koneriu spitrijo į mus; žinojau visų pro šalį šmėkščiojančių šokėjų vardus. Ir tada mes atsidūrėme lauke, vėsioje, blausioje nykstančios vakaro žaros šviesoje.

Kai tik likome vieni, jis pakėlė mane ant rankų ir nusinešė per tamsų kiemą iki suoliuko po arbutais. Atsisėdo, tebelaikydamas mane prie krūtinės. Mėnuo jau buvo patekėjęs, spindėjo pro retus debesėlius, jo blyškioje šviesoje baltai švytėjo Edvardo veidas. Lūpos buvo kietai sučiauptos, akyse susirūpinimas.

- Tai kodėl? - švelniai pakartojau klausimą.

Jis nesiklausė manęs, žiūrėjo į mėnulį.

- Vėl saulėlydis, - sušnabždėjo jis. - Dar viena pabaiga. Kad ir kokia tobula būtų diena, ji visuomet baigiasi.

- Kai kas nebūtinai baigiasi, - akimirksniu įsitempusi iškošiau pro dantis.

Jis atsiduso.

- Atsivežiau tave į vakarėlį, - lėtai atsakė jis į mano klausimą, - nes nenoriu, kad ką nors prarastum. Nenoriu nieko iš tavęs atimti, jei tik tai įmanoma. Noriu, kad būtum *žmogus*. Noriu, kad tavo gyvenimas

tęstųsi taip, lyg būčiau miręs tūkstantis devyni šimtai aštuonioliktaisiais, kaip ir turėjo būti.

Suvirpėjau nuo jo žodžių, tada piktai papurčiau galvą.

- Kokiame keistame kitame matmenyje laisva valia būčiau nuėjusi į šokius? Jei nebūtum tūkstantį kartų už mane stipresnis, tau tai nebūtų gerai baigęsi.

Jis šyptelėjo, bet akys liko rimtos.

- Juk pati sakei, kad buvo pusė bėdos.

- Tai todėl, kad tu su manim.

Kurį metų tylėjome; jis žvelgė į mėnulį, aš – į jį. Troškau kaip nors jam paaiškinti, kaip menkai mane domina paprastas žmogiškas gyvenimas.

- Ar kai ką man pasakysi? - žvelgdamas žemyn į mane su šypsenėle veide paklausė jis.

- Argi ko nors nepasakau?

- Pažadėk, kad pasakysi, - šypsodamasis pareikalavo jis.

Žinojau, kad teks iškart pasigailėti.

- Gerai.

- Atrodei labai nustebusi, kai paaiškėjo, kad vežuosi tave čia, - tarė jis.

- Aš iš *tiesų* nustebau, - įsiterpiau.

- Taigi, - sutiko jis. - Bet juk turėjai kokią kitą spėjimą... Man smalsu – kaip manei, kam tave puošiu?

Tikrai išsyk pasigailėjau. Dvejodama sučiaupiau lūpas.

- Nenoriu sakyti.

- Pažadėjai, - ginčijosi jis.

- Žinau.

- Tai kas trukdo?

Supratau, kad jis mano, jog aš tiesiog droviuosi.

- Manau, kad tu supyksi – arba nuliūsi.

Svarstydamas jis suraukė antakius.

- Vis vien noriu žinoti. Prašau.

Atsidusau. Jis laukė.

- Na... supratau, kad tai bus kokia nors... šventė. Bet negalvoju, kad tai bus banalus žmonių renginys... šokių vakarėlis! - pasišaipiau.

- Žmonių? - susimąstęs paklausė jis. Jis išskyrė pagrindinį žodį.

Nuleidau akis į savo suknelę, sukiojau tarp pirštų paklydusią šifono juostelę. Jis tylėdamas laukė.

- Gerai, - vienu ypu išklojau. - Tikėjausi, kad tu apsigalvojai... kad vis dėlto nusprendei *mane* perkeisti.

Jo veide atsispindėjo tuzinas jausmų. Kai kuriuos atpažinau: pyktį... skausmą... Paskui jis, rodos, susiėmė, veidas pralinksmėjo.

- Manei, kad tai bus iškilmingas renginys, ar ne? - šaipėsi jis, čiupinėdamas savo smokingo švarko atlapą.

Slėpdama sumišimą nutaisiau rūsčią miną.

- Nė nenutuokiu, kaip tai vyksta. Bent jau man tai pasirodė svarbesnė proga nei šokiai.

Jis vis dar šypsojosi.

- Nejuokinga, - tariau.

- Ne, tu teisi, tikrai nejuokinga, - sutiko jis, šypsena išblėso. - Bet man mieliau žiūrėti į tai kaip į pokštą, nei patikėti, kad kalbi rimtai.

- Aš kalbu rimtai.

Jis giliai atsiduso.

- Žinau. Ir tikrai esi pasiruošusi?

Jo akyse vėl atsirado kančia. Prikandau lūpą ir linktelėjau.

- Pasirengusi palikti visa tai, - bemaž pats sau sumurmėjo jis. - Pasitikti savo gyvenimo saulėlydį, nors jis dar tik prasidėjo. Pasiryžusi viską paaukoti.

- Tai ne pabaiga, tai pradžia, - sulaikiusi kvapą paprieštaravau.

- Nesu to vertas, - liūdnai ištarė jis.

- Ar prisimeni, kaip sakei, kad nematau savęs aiškiai? - paklausiau, kilstelėdama antakius. - Atrodo, kad esi toks pat aklas.

- Aš save pažįstu.

Atsidusau. Mano nuotaika kaitaliojosi kartu su jo. Edvardas ilgai tyrinėjo mano veidą.

- Tai jau pasiruošusi? - paklausė.

- Mhm. - Sunkiai nurijau seiles. - Taip.

Jis nusišypsojo, pamažu lenkė galvą, kol šaltomis lūpomis prisilietė prie mano kaklo po pat žandikauliu.

- Dabar pat? - sušnabždėjo jis, kvėpdamas man į odą šaltą kvapą.

Nejučia sudrebėjau.

- Taip, - pašnibždom atsakiau, kad kartais neužlūžtų balsas.

Jei jis pamanytų, kad jį apgaulinėjau, nusivils. Jau buvau apsisprendusi ir neabejojau. Nesvarbu, kad kūnas išsitempė kaip lenta, delnai susigniaužė į kumščius, kvėpavimas trūkčiojo...

Jis niūriai sukikeno ir atšlijo. Veidas atrodė nusivylęs.

- Juk negalėjai patikėti, kad taip lengvai nusileisiu, - tarė jis su kartelio gaidelė pašaiptame balse.

- Mergaitėms galima svajoti.

Jo antakiai pakilo.

- Ar apie tai svajoji? Kaip tampi pabaisa?

- Ne visai, - tariu, raukydamasi nuo jo parinktų žodžių. Pabaisa, kurgi ne. - Dažniausiai svajoju amžinai būti su tavim.

Jo veido išraiška pasikeitė, nuo vos juntamos kančios mano balse tapo švelnesnė ir liūdnesnė.

- Bela. - Jis pirštais atsargiai perbraukė man per lūpas. - Aš būsiu su tavim – negi to negana?

Nusišypsojau po jo pirštų galiukais.

- Kol kas gana.

Nuo mano atkaklumo jis suraukė kaktą. Šįvakar nė vienas nepasiduosime. Jis iškvėpdamas išleido garsą, panašų į urzgimą.

Paliečiau jo veidą.

- Paklausk, - tariu. - Myliu tave labiau nei visa kita pasaulyje kartu sudėjus. Negi to neužtenka?

- Taip, užtenka, - šypsodamasis atsakė jis. - Užtenka amžiams.

Jis pasilenkė ir dar kartą prispaudė savo šaltas lūpas man prie gerklės.

PADĖKA

Didžiulis ačiū:

mano tėvams Steve'ui ir Candy

už visą gyvenimą trukusias meilę ir paramą,

už tai, kad vaikystėje skaitė man nuostabias knygas,

ir už tai, kad tebelaiiko man už rankos,

kai būna baisu;

mano vyrui Pancho ir sūnums Gabe'ui, Sethui ir Eliui

už tai, kad galėjau papasakoti apie savo įsivaizduojamus draugus;

mano draugams Rašytojų namuose,

Genevieve'ai Gagne-Hawes už tai, kad suteikė man

šią pirmą galimybę,

ir mano agentei Jodi Reamer,

kad pačius neįtikėtiniausius sapnus pavertė tikrove;

mano leidėjai Megan Tingley už visą jos pagalbą

ir už tai, kad „Saulėlydis“ išėjo geresnis, nei buvo iš pradžių;

mano broliams Paului ir Jacobui už kvalifikuotus atsakymus

į mano klausimus apie automobilius; ir mano šeimai

interneto tinkle,

talentingiems darbuotojams ir rašytojams iš *fansofrealitytv.com*,

ypač Kimberly „Shazzer“ ir Collinui „Mantenna“

už padrąsinimą, patarimus

ir įkvėpimą.

Štai žvilgsnelis į
„JAUNATĮ“,
viliojantį „Saulėlydžio“ tęsinį.

IŽANGA

JAUČIAUSI TAIP, lyg sapnuočiau vieną tų klaikių košmarų, kai turi bėgti, bėgti, kol plyš plaučiai, tačiau niekaip nepriversti kūno judėti greičiau. Broviausi pro žmonių spūstį, o kojos darėsi vis sunkesnės ir sunkesnės, tačiau milžiniško miesto laikrodžio rodyklės nesulėtėjo. Nepermaldaujama, abejinga jėga suko jas į neišvengiamą pabaigą – į visa ko galą.

Tačiau tai buvo ne sapnas, ir, ne taip, kaip košmare, bėgau gelbėdama ne *savo* gyvastį; skubėjau vaduoti kai ko daug brangesnio. Mano pačios gyvenimas šiandien man maža tereiškė.

Alisa sakė, kad didelė galimybė, jog abi tenai žūsime. Galbūt pabaiga būtų kitokia, jei Alisai netrukdytų skleistis saulės spinduliai; tik aš galėjau laisvai lėkti per šią šviesią, knibždėte knibždančią žmonių aikštę.

Tačiau negalėjau bėgti pakankamai greitai.

Man buvo nesvarbu, kad mus supa nepaprastai pavojingi priešai. Kai laikrodis ėmė mušti valandas ir po mano vangiomis kojomis suvirpėjo žemė, supratau, jog pavėlavau, tad apsidžiaugiau, kad kai kas, ištroškęs kraujo, tik ir laukia progos. Nes jei man šitai nepavyks, tikrai nebenorėsiu gyventi.

Vėl suskambėjo laikrodis, saulė plieskė pačiame viršuje.

1. VAKARĒLIS

BUVAU DEVYNIASDEŠIMT DEVYNIAIS ir devyniomis dešimtosiomis procento tikra, kad sapnuoju.

Pirmiausia dėl to, kad stovėjau vaikiuose saulės spinduliuose – tokia akinamai skaisti saulė niekuomet nešviesdavo mano miestelyje Forkse, Vašingtono valstijoje. Antra, žvelgiau į savo senelę Mariją. Senelė mirė prieš šešerius metus, taigi tai buvo svarus įrodymas, kad iš tiesų sapnuoju.

Senelė nedaug tepasikeitė; veidas buvo visai toks pats, kokį prisiminiau. Oda minkšta, suglebusi, išraizgyta tūkstančiais raukšlelių. Panaši į džiovintą abrikosą, tik aplink kaip debesėlis stirksėjo baltų plaukų kuokštai.

Mūsų lūpos – josios apsuptos raukšlelių – vienu metu nustebusios šyptelėjo. Regis, ji taip pat nesitikėjo mane išvysti.

Jau ketinau pulti ją kamantinėti. Norėjau tiek daug ko paklausti: Ką ji veikia mano sapne? Ką patyrė per pastaruosius šešerius metus? Ar seneliui viskas gerai, ar jie susirado vienas kitą, kad ir kur būtų? Tačiau man prasižiojus ir ji prasižiojo, taigi nutilau, leisdama jai kalbėti pirmai. Senelė taip pat susičiaupė, ir tada mes abi šiek tiek suglumusios nusišypsojome.

- Bela?

Tai ne senelė šaukė mano vardą, ir mes abi pasisukome pasižiūrėti, kas ketina prie mūsų prisidėti. Tiesą sakant, man nereikėjo nė žiūrėti, ir taip žinojau, kas tai; šį balsą bet kada pažinčiau – ir atsiliepčiau, nesvarbu, miegu ar ne... gyva esu ar mirusi. Dėl šio balso ugnį pereičiau – ar, ne taip dramatiškai, kasdien šlepsenčiau per nesiliaujantį lietų ir šaltį.

Edvardas.

Nors kaskart suvirpėdavau iš džiaugsmo jį išvydusi – sapne ar kaip kitaip – ir nors buvau *beveik* tikra, kad miegu, mane apėmė siaubas, kai Edvardas žengė prie mūsų per tvieskiančią saulę.

Išsigandau, nes senelė nežinojo, kad myliu vampyrą – niekas nežinojo. Tad kaip paaiškinsiu, kodėl skaistūs spinduliai atsimuša į jo odą ir sudūžta į tūkstančius vaivorykščių, lyg jis būtų iš krištolo ar deimanto?

Taigi, senele, tikriausiai pastebėjai, kad mano vaikinas tviska. Jam taip visuomet nutinka saulėje. Nesijaudink...

Bet ką gi jis *dar*? Edvardas gyvena Forkse, lietingiausioje pasaulio vietoje, vien dėl to, kad galėtų vaikščioti dieną neišduodamas šeimos paslapties. Bet štai jis grakščiai žingsniuoja prie manęs su nuostabiausia šypsena angeliškame veide, lyg aš būčiau vienui viena.

Tą akimirką troškau, kad jo paslaptingi gebėjimai apimtų ir mane; paprastai jausdavausi laiminga, jog esu vienintelis žmogus, kurio minčių

jis negali skaityti taip aiškiai, lyg jos būtų garsiai išsakomos. Tačiau dabar panorau, kad jis išgirstų ir mane, kad perskaitytų įspėjimą, kurį jam šaukiau mintyse.

Apimta siaubo dirstelėjau į senelę ir supratau, kad per vėlu.

Ji kaip tik gręžėsi į mane, akys buvo tokios pat paklaikusios kaip mano.

Edvardas – vis dar šypsodamasis taip žaviai, kad atrodė, jog mano krūtinė išsipūs ir sprogs – uždėjo delną man ant peties ir atsuko mane į senelę.

Senelės išraiška mane nustebino. Užuoat persigandusi ji droviai žvelgė į mane, tarsi laukdama, kad imsiu bartis. Ji taip keistai stovėjo – vieną ranką nepatogiai pakėlusį ir sulenkusį ore. Tarsi būtų apsikabinusi kažką, ko nemačiau, kažką neregimą...

Tik paskui, kai apsidairiau aplink, pastebėjau senelę supančius didžiulius paaukuotus rėmus. Nieko nesusigaudydama kilstelėjau laisvąją ranką ir ištiesiau į ją. Ji tiksliai, lyg veidrodyje, atkartoją judesį. Tačiau ten, kur turėjo susitikti mūsų pirštai, tebuvo šaltas stiklas...

Pasijutau apkvaitusi iš siaubo ir sapnas staiga virto košmaru.

Ten buvo ne senelė.

Ten buvau *aš*. *Aš* veidrodyje. *Aš* – sena, susiraukšlėjusi, sudžiūvusi.

Edvardas stovėjo šalia manęs, iki skausmo mielas ir amžinai septyniolikametis. Veidrodyje jo atspindžio nebuvo.

Jis priglaudė savo ledines tobulas lūpas prie mano suglebusio skruosto.

- Su gimtadieniu, - sušnabždėjo jis.

Krūptelėjusi pabudau – akys tuoj pat plačiai atsimerkė – ir aiktelėjau. Vietoj akinančios sapno saulės išvydau blausią, pilkšvą, įprastą apniukusio ryto šviesą.

Tai tik sapnas, tariau sau. Aš tik sapnavau. Giliai įkvėpiau ir suskambėjus žadintuvui dar kartą krūptelėjau. Mažas kalendorėlis laikrodžio ekrano kampe rodė, kad šiandien rugsėjo trylikta.

Tai buvo tik sapnas, tačiau bent vienu atžvilgiu tikrai pranašiškas. Šiandien mano gimtadienis. Man sueina aštuoniolika metų.

Ištisus mėnesius bijojau šios dienos.

Per visą smagią vasarą – pačią laimingiausią iš visų mano vasarų, laimingiausią iš *kieno nors* išgyventų vasarų ir pačią lietingiausią vasarą visoje Olimpiko pusiasalio istorijoje – ši niūri data tykojo pasaloje ir laukė, kada galės pulti.

O dabar, kai ji smogė, pasirodė, kad tai dar baisiau, nei nuogaštavau. Juste jutau, kad tapau vyresnė. Žinoma, kasdien senstu, bet šįkart buvo kitaip, blogiau, apčiuopiamiau.

O Edvardas niekada nepasens.

Kai nuėjau valytis dantų, bemaž nustebau, kad veidas veidrodyje nepasikeitęs. Stebeilijau į save, ieškojau ant dramblio kaulo spalvos odos būsimų raukšlių ženklų. Vienintelės raukšlės buvo man ant kaktos, tačiau žinojau, kad jei pavyks atsipalaiduoti, jos dings. Virš rudų išsigandusių akių nerimastingai išlinko antakiai.

Tai buvo tik sapnas, dar kartą priminiau sau. Tik sapnas... pats baisiausias košmaras.

Sukirtau pusryčius ir pasiskubinau kuo greičiau dingti iš namų. Nepavyko visiškai išsisukti nuo tėčio, taigi teko kelias minutes vaidinti linksmą. Iš visų jėgų stengiausi džiaugtis dovanomis, kurių prašiau

nedovanoti, bet kaskart, kai turėdavau nusišypsoti, pasijusdavau taip, lyg tuoj apsiverksiu.

Važiuodama į mokyklą stengiausi susitvardyti. Sunku buvo išmesti iš galvos senelės – stengiausi *negalvoti*, kad tai buvau aš, – paveikslą. Tačiau jaučiau vien neviltį, kol pastačiau automobilį į pažįstamą aikštelę už Forkso vidurinės ir išvydau Edvardą, ramiai atsirėmusį į savo blizgantį sidabrinį „Volvo“, kaip marmurinį kokios nors pamirštos pagonių dievybės atvaizdą. Nė sapne jis nebuvo toks nuostabus. Ir jis laukė *manęs*, taip pat, kaip ir bet kurią kitą dieną.

Neviltis išsyk išsisklaidė; jos vietą užėmė nuostaba. Net ir po pusės drauge praleistų metų vis dar negalėjau patikėti, kad nusipelniau šitokios laimės.

Prie jo stovėjo sesuo Alisa, ji taip pat laukė manęs.

Be abejo, Edvardas su Alisa iš tiesų nebuvo giminaičiai (Forkse visi žinojo istoriją, kad daktaras Karlailas Kalenas ir jo žmona Esmė, abu tikrai per jauni turėti paauglių vaikų, įsūnijo visus brolius ir seseris), tačiau jų oda buvo tokia pat blyški, akys tos pačios keistos gelsvos spalvos, o aplink jas tokie patys į sumušimus panašūs ratilai. Alisa, kaip ir Edvardas, buvo stulbinamo grožio. Išmanančiam – tokiam kaip aš – šie bendri požymiai liudijo, kas jie tokie.

Išvydusi, kad manęs laukia Alisa – auksinėmis, iš susijaudinimo blizgančiomis akimis, su sidabrinio stačiakampiu paketėliu rankose, – nejučia susiraukiau. Sakiau Alisai, kad per gimtadienį nenoriu nieko, *ničnieko*, nei dovanų, nei dėmesio. Aišku, kad mano norų niekas nepaiso.

Trinktelėjau savo penkiasdešimt trečiųjų pikapo dureles – ant drėgno asfalto nusileido rūdžių lietutis – ir pamažu nuėjau prie jų. Alisa nuliuksėjo į priekį pasitikti manęs, jos fėjos veidelis švytėjo po styrančiais juodais plaukais.

- Su gimtadieniu, Bela!

- Ššš! - sušnypščiau žvalgydamasi po aikštelę, ar niekas negirdėjo.

Mažų mažiausiai norėjau švęsti šį šiurpų įvykį.

Ji nekreipė į mane dėmesio.

- Dabar išvyniosi dovaną ar vėliau? - nekantraudama paklausė ji, mums žingsniuojant prie ramiai laukiančio Edvardo.

- Man nereikia jokių dovanų, - suniurnėjau.

Pagaliau ji, rodos, suvokė mano nuotaiką.

- Gerai... tuomet vėliau. Ar tau patinka albumas, kurį atsiuntė mama? O Čarljo dovanotas fotoaparatas?

Atsidusau. Be abejo, Alisa žinojo, ką gausiu dovanų. Edvardas buvo ne vienintelis šeimos narys, pasižymintis ypatingais gebėjimais.

Kai tik mano tėvai nusprendė, ką man dovanos, Alisa tai ir išvydo.

- Taip, dovanos puikios.

- Manau, jie gerai sugalvojo. Juk tik kartą būni abiturientas. Taigi reikia užfiksuoti įvykius.

- Kiek kartų *tu* buvai abiturientė?

- Tai kitas reikalas.

Per tą laiką priėjome prie Edvardo, ir jis ištiesė man ranką. Sugriebiau ją, akimirksniui užmiršusi prastą nuotaiką. Jo oda, kaip visuomet, buvo glotni, kieta ir labai šalta. Jis švelniai spustelėjo man pirštus. Pažvelgiau į jo akis, lyg topazo lašelius, ir man ne taip jau švelniai suspaudė krūtinę. Išgirdęs, kaip daužosi mano širdis, jis vėl nusišypsojo.

Jis pakėlė kitą ranką ir kalbėdamas šaltu piršto galiuku braukė man aplink lūpas.

- Taigi, kaip tarėmės, man negalima sveikinti tavęs su gimtadieniu, tiesa?

- Taip, tiesa. - Man niekuomet nepavykdavo pamėgdžioti jo oficialaus, nepriekaištingo tarimo. Tokio galėjai išmokti tik praeitame amžiuje.

- Tiesiog pasitiksiu. - Jis persibraukė delnu savo sušiauštus bronzinius plaukus. - *Galbūt* apsigalvojai. Dauguma žmonių, regis, džiaugiasi gimtadieniais ir dovanomis.

Alisa nusijuokė, ir jos juokas suskambo kaip sidabriniai vėjo varpeliai.

- Neabejoju, kad tau patiks. Šiandien visi turės būti tau malonūs ir nusileisti, Bela. Kas gi čia baisaus? - retoriškai paklausė ji.

- Kad senstu, - vis dėlto atsakiau, ir balsas nebuvo toks ramus, kaip norėjau.

Nuo šalia stovinčio Edvardo veido pradingo šypsena, lūpos kietai susičiaupė.

- Aštuoniolika tai dar nedaug, - tarė Alisa. - Juk paprastai tik sulaukusios dvidešimt devynerių moterys ima nerimauti dėl savo amžiaus.

- Aš jau vyresnė už Edvardą, - burbtelėjau.

Jis atsiduso.

- Oficialiai, - stengdamasi linksmi kalbėti tarė Alisa. - Bet tik menkais vienais metais.

Aš tuo tarpu galvojau... Jei tik galėčiau būti *tikra* dėl ateities, tikra, kad amžiais būsiu su Edvardu, Alisa ir kitais Kalenais (verčiau jau ne kaip susiraukšlėjusi senučiukė)... tada pora metų šen ar ten nieko nereikštų. Tačiau Edvardas buvo kuo griežčiausiai nusistatęs prieš bet kokias mano permainas. Prieš bet kokią ateitį, kurioje būčiau tokia pat kaip jis, ir tokia pat nemirtinga.

Padėtis be išeities – taip jis pavadino mūsų ginčą.

Tiesą sakant, nesupratau Edvardo. Kas gi nuostabaus mirtingume?
Būti vampyru neatrodo taip jau baisu – bent jau tokiu, kaip Kalenai.

- Kada pas mus atvažiuosi? - pakeitė temą Alisa. Sprendžiant iš veido išraiškos, ji ruošėsi kaip tik tam, ko tikėjaisi išvengti.

- Nė neketinau pas jus važiuoti.

- O, būk gera, Bela! - suaimanavo ji. - Juk nesiruoši sugadinti mums viso džiaugsmo, tiesa?

- Maniau, gimtadienį turiu švęsti taip, kaip *pati* noriu.

- Pasiimsiu ją iš Čarlio iškart po pamokų, - nėmaž nekreipdamas į mane dėmesio pranešė jai Edvardas.

- Man reikia dirbti, - paprieštaravau.

- Visai ne, - išdidžiai paskelbė Alisa. - Aš jau pasikalbėjau su poniu Niuton. Ji sukeis tau pamainas. Liepė pasveikinti tave su gimtadieniu.

- Aš... aš vis vien negaliu atvažiuoti, - lemenau, ieškodama pasiteisinimo. - Aš, na, aš dar nepažiūrėjau anglų kalbai „Romeo ir Džuljetos“.

Alisa prunkštelėjo.

- Tu mintinai moki „Romeo ir Džuljetą“.

- Bet ponas Bertis sakė, kad turime pasižiūrėti vaidinimą, kad galėtume įvertinti – Šekspyras tam ir rašė pjesę.

Edvardas pavartė akis.

- Tu jau matei filmą, - užsipuolė mane Alisa.

- Bet ne šešiasdešimtųjų metų. Ponas Bertis sakė, kad tai geriausia versija.

Galop Alisa liovėsi šypsojusiai ir piktai pažvelgė į mane.

- Nesvarbu, lengva bus ar sunku, Bela, bet, šiaip ar taip...

Edvardas nutraukė jos grasinimą.

- Nurimk, Alisa. Jei Bela nori pasižiūrėti filmą, tegu. Tai jos gimtadienis.

- Ir taškas, - pridūriau.

- Atvešiu ją apie septynias, - toliau kalbėjo jis. - Turėsit daugiau laiko pasiruošti.

Vėl suskambėjo Alisos juokas.

- Tuomet viskas gerai. Susitiksim vakare, Bela! Bus smagu, pamatysi. - Ji plačiai nusišypsojo, parodydama savo sveikutėlius spindinčius dantis. Tada pakštelėjo man į skruostą ir man nespėjus nieko atsakyti nušokavo į pirmą pamoką.

- Edvardai, prašau, - pradėjau maldauti, bet jis prigludė savo vėsu pirštą man prie lūpų.

- Aptarsime tai vėliau. Pavėluosime į pamoką.

Niekas nebespoksojo į mus, kai atsisėdome į savo įprastą vietą klasės gale (dabar beveik per visas pamokas sėdėdavome drauge – įstabu, ko tik Edvardas neišprašydavo iš administratorių). Pernelyg ilgai draugavome, kad mus apkalbinėtų. Net ir Maikas Niutonas nebežiūrėjo į mane iš padilbų, nuo to pasijusdavau mažumėlę kalta. Dabar jis šypsojosi, ir aš džiaugiausi, kad jis, rodos, susitaikė su tuo, jog būsim tik draugai. Maikas per vasarą pasikeitė – skruostikauliai išsišovė, veidas nebebuvo toks apskritas, kitaip šukavosi savo šviesius plaukus. Dabar jie nebestyrojo, užaugo ilgesni ir būdavo rūpestingai sulipdyti geliu į nerūpestingą šukuoseną. Nebuvo sunku nustatyti, iš kur jis sėmėsi įkvėpimo, tačiau Edvardo išvaizdos taip lengvai nepamėgdžiosi.

Slenkant dienai svarsčiau būdus, kaip išsisukti nuo to, kas šįvakar įvyks Kalenu namuose. Ne juokas švęsti, kai norisi raudoti. Bet dar baisiau, kad tikrai sulauksiu dėmesio ir dovanų.

Dėmesys visuomet prastas dalykas, man pritartų bet kuris dažnai nelaimės prisišaukiantis gvėra. Niekam nepatiktų prožektorių šviesos, kai veikiausiai dribsi veidu į žemę.

Be to, labai aiškiai visų paprašiau – tiksliau paliečiau, – kad šiemet man niekas nieko nedovanotų. Atrodo, ne tik Čarlis su Rene nusprendė to nepaisyti.

Niekuomet neturėjau daug pinigų, ir manęs tai neslėgė. Renė mane augino iš vaikų darželio auklėtojos algos. Čarlis iš savo darbo taip pat nepraturtėjo – jis buvo policijos viršininkas čia, Forkso miestelyje. Tris dienas per savaitę dirbau vietinėje sporto prekių parduotuvėje, ir tai buvo vienintelės mano pajamos. Man pasisekė, kad tokiam mažame miestelyje gavau darbą. Kiekvienas uždirbtas centasėjo į mano menką universiteto fondą. (Universitetas buvo planas B. Vis dar svajojau apie planą A, bet Edvardas užsispyrė palikti mane žmogumi...)

Edvardas turėjo *krūvas* pinigų – nė nenorėjau galvoti kiek. Edvardui, kaip ir kitiems Kalenamams, pinigai bemaž nieko nereiškė. Tai buvo dalykas, kuris kaupėsi turint neribotus laiko išteklius ir seserį su paslaptingu gebėjimu numatyti pokyčius akcijų rinkoje. Edvardas niekaip nesuprato, kodėl nenoriu, kad jis švaistytų man pinigus: kodėl jaučiuosi nejaukiai, kai jis nusiveda mane į prabangų restoraną Sietle, kodėl neleidžiu jam nupirkti man automobilio, važiuojančio didesniu nei devyniasdešimties kilometrų per valandą greičiu, arba sumokėti už mokslą universitete (jis keistai žavėjosi planu B). Edvardas manė, kad keliu bereikalingų rūpesčių.

Bet kaip galiu priimti iš jo dovanas, kai neturiu kuo atsidėkoti? Dėl kažkokios nesuvokiamos priežasties jis panoro būti su manim. Visa, ką duoda viršaus, tik dar labiau sutrikdo pusiausvyrą.

Per visą dieną nei Edvardas, nei Alisa neužsiminė apie mano gimtadienį, ir aš truputėlį atsipalaidavau.

Pietums susėdome prie savo nuolatinio stalo.

Prie šio stalo vyravo keistos paliaubos. Mes trise: Edvardas, Alisa ir aš – sėdėjome pietiniame gale. Dabar, kai „vyresni“ ir kažkuo baisesni (bent jau Emetas tikrai) Kalenų broliai ir sesuo baigė mokyklą, Alisa su Edvardu nebeatrodė tokie gąsdinantys, ir mes nesėdėjome čia vieni. Kiti mano draugai: Maikas su Džesika (neseniai nutraukę santykius ir dėl to tebesijaučiantys nepatogiai), Andžela su Benu (jų draugystė ištvėrė per vasarą), Erikas, Koneris, Taileris ir Lorena (nors pastarąją vargiai galėjau vadinti drauge) – sėdėjo prie to paties stalo, tik kitoje pusėje. Mūsų gretos praretėdavo saulėtomis dienomis, kai Edvardo su Alisa nebūdavo mokykloje. Tuomet kiti draugai įtraukdavo mane į savo pokalbius.

Edvardui su Alisa šitoks atstūmimas neatrodė keistas ar žeidžiantis, kaip man būtų buvę. Jie to beveik nepastebėdavo. Žmonės prie Kalenų visuomet pasijusdavo keistai nejaukiai, juos apimdavo baimė, kurios priežasčių nė patys nesuprasdavo. Buvau reta šios taisyklės išimtis. Kartais Edvardas netgi sunerimdavo, kad pernelyg gerai su juo jaučiuosi. Jis manė, kad kelia pavojų mano sveikatai – šiai nuomonei karštai prieštaraudavau kaskart, kai tik jis ją pareiškėdavo.

Popietė prabėgo greitai. Pamokos baigėsi, ir Edvardas, kaip paprastai, palydėjo mane prie pikapo. Tačiau šįkart jis man atidarė keleivio dureles. Tikriausiai Alisa parvarys jo automobilį namo, o Edvardas pasirūpins, kad nepabėgčiau.

Susinėriau rankas ir nė nekrustelėdama stovėjau lietuje.

- Šiandien mano gimtadienis, tai gal turėčiau vairuoti aš?

- Vaidinu, kad šiandien ne tavo gimtadienis, pati taip norėjai.

- Jei ne mano gimtadienis, tai šįvakar nereikės važiuoti pas tave į svečius...

- Gerai jau. - Jis uždarė keleivio dureles ir pro mane nuėjo į vairuotojo pusę. - Su gimtadieniu!

- Ššš, - neryžtingai nutildžiau jį. Įlipau pro atviras dureles trokšdama, kad jis verčiau būtų priėmęs kitą pasiūlymą.

Man vairuojant Edvardas žaidė su radiju ir nepritariamai kraipė galvą.

- Tavo radijas prastai gauda bangas.

Susiraukiau. Man nepatikdavo, kai Edvardas kibdavo prie mano pikapo. Pikapas buvo puikus – lyg asmenybė.

- Nori puikaus stereogrotuvo? Važiuok savo automobiliu.

Taip nervinausi dėl Alisos planų, kurie prisidėjo prie mano ir šiaip rūškanos nuotaikos, kad žodžius ištariau aštriau, nei ketinau. Būdama su Edvardu retai kada susierzindavau, tad išgirdęs mano toną jis sučiaupė lūpas, kad nenusijuoktų.

Kai pastačiau pikapą priešais Čarlio namus, jis ištiesė rankas ir suėmė mano veidą. Elgėsi su manim labai atsargiai, pirštų galiukais švelniai spustelėjo smilkinius, skruostus, žandikaulį. Tarsi būčiau ypatingai trapi. Kaip tik tokia ir buvau – bent jau palyginti su juo.

- Šiandien turėtum būti ypač linksma, - sušnabždėjo jis. Man į veidą padvelkė saldus jo kvapas.

- O jei aš nenoriu būti linksma? - nelygiai alsuodama paklausiau.

Jo auksinės akys suliepsnojo.

- Labai gaila.

Jis pasilenkė arčiau ir priglaudė prie manęs savo ledines lūpas, nors man jau ir taip sukosi galva. Užmiršau visus savo rūpesčius ir susitelkiau tik į tai, kaip įkvėpti ir iškvėpti – be abejo, jis to ir siekė.

Jo šaltos, švelnios, lygios lūpos glaudėsi prie manęs, kol apsvyniojau rankomis jo kaklą ir be didelio džiaugsmo ėmiau jį bučiuoti. Pajutau, kaip jo lūpų kampučiai pasikelia į viršų, tada jis

paleido mano veidą ir sulenkęs rankas sau už nugaros atkabino mano pirštus.

Edvardas mūsų kūniškuose santykiuose nubrėžė daug ribų, siekdamas apsaugoti mano gyvybę. Nors sutikau, kad privalu išlaikyti saugų atstumą tarp mano odos ir jo aštrių kaip peiliukai nuodingų dantų, jam mane bučiuojant paprastai užmiršdavau tokius banalius dalykus.

- Būk gera, prašau. - Jis kvėptelėjo man į skruostą. Dar kartą švelniai priglaudė lūpas prie manųjų ir atsitraukęs sunertas mano rankas prispaudė man prie pilvo.

Ausyse tvinkсėjo. Užsidėjau ranką ant širdies. Ji pasiutusiai dundėjo po mano delnu.

- Kaip manai, ar kada nors tai pasikeis? - paklausiau daugiausia savęs. - Ar mano širdis kada nors liausis bandžiusi iššokti iš krūtinės kaskart, kai prisilieti?

- Labai tikiuosi, kad ne, - kiek išdidžiai tarė jis.

Pavarčiau akis.

- Eime pasižiūrėti, kaip kapojasi Kapulečiai ir Montekiai, gerai?

- Tavo noras man įsakymas.

Edvardas išsitiesė ant sofos, o aš įjungiau filmą, norėdama greičiau išlaikyti pirmąją įskaitą. Kai įsitaisiau ant sofos kraštelio priešais Edvardą, jis apsivijo rankomis man liemenį ir prisitraukė prie krūtinės. Nebuvo taip patogų, kaip sėdėti atsirėmus į pagalvę, nes jo krūtinė buvo kieta ir šalta – ir tobula kaip ledo skulptūra, – bet man tai, be abejo, patiko labiau. Jis nutraukė nuo sofos atlošo seną megztą apklotą ir apsupo mane, kad nesusalčiau prie jo kūno.

- Žinai, tas Romeo mane visuomet šiek tiek nervino, - tarė jis, prasidėjus filmui.

- Kuo jis tau nepatinka? - paklausiau mažumėlę įsižeidusi.

Romeo buvo vienas mėgstamiausių mano personažų. Kol nesutikau Edvardo, netgi žavėjausi juo.

- Na, pirmiausia jis įsimyli šitą Rozaliną – tau neatrodo, kad jis šiek tiek vėjavaikis? O paskui, praėjus keliomis minutėms po vestuvių, nužudo Džuljetos pusbrolių. Tai ne itin šaunus poelgis. Klaida po klaidos. Kodėl jis taip atkakliai griauna savo laimę?

Atsidusau.

- Ar nori, kad žiūrėčiau viena?

- Ne, aš vis vien daugiausia žiūrėsiu į tave. - Jis pirštais braižė man ant rankos ornamentus, nuo jo prisilietimo šurpo oda. - Verksi?

- Tikriausiai, - prisipažinau. - Jei atidžiai žiūrėsiu.

- Tuomet tau netrukdysiu.

Bet ant plaukų jutau jo lūpas, ir tai man trukdė.

Pagaliau filmas prikaustė mano dėmesį – ypač dėl to, kad Edvardas šnabždėjo man į ausį Romeo žodžius. Palyginti su jo nuostabiu aksominiu balsu aktorius balsas atrodė silpnas ir kimus. O kai Džuljeta pabudo ir pamatė, kad jos jaunasis vyras negyvas, Edvardo džiaugsmui, iš tikrųjų pravirkau.

- Prisipažinsiu, šioje vietoje jam truputį pavydžiu, - tarė Edvardas, šluostydamas man ašaras plaukų sruoga.

- Ji tikrai labai graži.

Edvardas pasibjaurėjęs purkštelėjo.

- Ne mergaitės jam pavydžiu, o tai, kaip lengvai jam pavyko nusižudyti, - pašaipiai paaiškino jis. - Jums, žmonėms, tai taip lengva! Tereikia išgerti mažą augalų ekstrakto buteliuką...

- Ką? - aiktelėjau.

- Kartą apie tai jau galvojau, ir iš Karlailo patirties žinojau, kad lengva nebus. Nė nenučiuokiu, kiek būdų Karlailas bandė nusižudyti

anuomet... kai suprato, kuo virto... - Jo balsas, skambėjęs rimtai, dabar vėl pralinksmedėjo. - Bet dabar jo sveikata tikrai kuo puikiausia.

Apsisukau, norėdama pamatyti jo veidą.

- Apie ką čia šneki? - paklausiau. - Ką turi galvoje sakydamas, kad kartą apie tai jau galvojai?

- Pavasarį, kai tavęs... vos nenužudė... - jis nutilo ir giliai įkvėpė, stengdamasis atgauti pašaipų toną. - Žinoma, bandžiau galvoti apie tai, kad rasiu tave gyvą, bet viena mano proto dalis kūrė planus blogiausiam atvejui. Kaip sakiau, man tai ne taip paprasta, kaip žmonėms.

Akimirką galvoje šmėkštelėjo pastarosios mano kelionės į Finiksą prisiminimai, ėmė svaigti galva. Viską taip aiškiai regėjau: akinančią saulę, nuo betono kylančias karščio bangas, kai apimta nevilties lėkiau susitikti su sadistu vampyru, trokštančiu mane mirtinai užkankinti. Su Džeimsu, laukiančiu veidrodžių salėje ir laikančiu įkaite mano mamą – bent jau aš taip galvojau. Nenumaniau, kad tai klasta. Kaip ir Džeimsas nenumatė, kad Edvardas skuba manęs gelbėti; Edvardas suspėjo pačiu laiku, bet vos vos. Negalvodama pirštais perbraukiau pusbėnelio formos randą ant rankos, kuris visuomet būdavo keliais laipsniais vėsesnis už visą kūną.

Papurčiau galvą – tarsi būčiau galėjusi nusipurtyti skaudžius prisiminimus – ir pabandžiau suvokti, ką norėjo pasakyti Edvardas. Nemaloniai sugniaužė pilvą.

- Planus blogiausiam atvejui? - pakartojau.

- Taip, neketinau be tavęs gyventi. - Jis užvertė akis, lyg tai būtų savaime suprantamas dalykas. - Bet nenutuokiau, kaip tai *padaryti* – žinojau, kad Emetas su Džasperiu niekuomet nepadės... Taigi pamaniau, kad galėčiau nuvykti į Italiją ir kaip nors išprovokuoti Volturius.

Nenorėjau patikėti, kad Edvardas kalba rimtai, bet, jam svarstant būdus atimti sau gyvybę, auksinės akys tapo mėšlios ir žvelgė kažkur į tolį. Staiga įsiutau.

- Kas tie *Volturiai*? - griežtai paklausiau.

- Volturiai tai šeima, - vis dar užsigalvojęs paaiškino jis. – Labai sena, labai galinga mūsiškių šeima. Ko gero, jie iš mūsų artimiausi karališkajai šeimai. Karlailas, prieš persikeldamas į Ameriką, jaunystėje šiek tiek laiko pragyveno su jais Italijoje – prisimeni tą istoriją?

- Žinoma, prisimenu.

Niekuomet neužmiršiu to pirmojo karto, kai viešėjau jų namuose, didžiuliuose baltuose rūmuose giliai girioje prie upės, ir to kambario, kur Karlailas – Edvardo tėvas daugeliu prasmių – buvo visą sieną nukabinęs paveikslais, iliustruojančiais jo paties istoriją. Pati ryškiausia, spalvingiausia ir didžiausia drobė buvo iš Karlailo laikų Italijoje. Be abejo, prisiminiau keturis ramius vyrus dailiais serafimų veidais, nutapytus aukščiausiam balkone, žvelgiančius į spalvų margumyną apačioje. Nors paveikslas buvo kelių šimtmečių senumo, Karlailas - šviesiaplaukis angelas – liko nepasikeitęs. Prisiminiau ir tris kitus, senus Karlailo pažįstamus. Edvardas tos žavios trijulės: dviejų juodaplaukių ir vieno balto kaip sniegas – niekuomet nevadino *Volturiais*. Žinojau juos kaip Arą, Kajų ir Marką – naktinius meno dievus...

- Šiaip jau Volturių verčiau neerzinti, - toliau kalbėjo Edvardas, nutraukdamas mano apmąstymus. - Jei nenori mirti – ar kaip tai pavadinti mūsų atveju. - Jo balsas buvo toks ramus, kad atrodė, jog ši perspektyva jam kelia nuobodulį.

Mano įsiūtis virto siaubu. Suėmiau delnais jo marmurinį veidą ir stipriai suspaudžiau.

- Daugiau niekada niekada niekada negalvok apie tokius dalykus! - pasakiau. - Kad ir kas man nutiktų, tu *negali* kenkti sau!

- Daugiau niekada nestatysiu tavęs į pavojų, taigi neverta dėl to ginčytis.

- *Pastatysi* mane į pavojų! Maniau, jau sutarėme, kad aš pati kalta dėl visų tų nelaimių, - vis labiau niršau. - Kaip tau galėjo šauti į galvą tokios mintys?

Mintis, kad Edvardo nebebus, net jei ir pati būsiu mirusi, be galo skaudino.

- O ką darytum, jei nutiktų priešingai? - paklausė jis.

- Tai ne tas pat.

Regis, jis nematė skirtumo. Sukikeno.

- Jei kas nors tau atsitiktų? - išbalau nuo tokios minties. – Ar norėtum, kad aš *išeičiau*?

Jo tobuluose bruožuose atsispindėjo skausmas.

- Manau, suprantu, ką nori pasakyti... šiek tiek, - prisipažino jis. - Bet ką aš be tavęs daryčiau?

- Tą patį, ką darei, kol pasipainiojau aš ir apsunkinau tavo gyvenimą.

Jis atsiduso.

- Tu taip ramiai šneki.

- Taip ir yra. Aš tikrai nesu tokia jau įdomi.

Jis jau ketino ginčytis, bet paskui pasidavė.

- Neverta ginčytis, - priminė jis man. Staiga rimtai atsisėdo ir stumtelėjo mane į šalį, kad nesiliestume.

- Čarlis? - spėjau.

Edvardas šyptelėjo. Po akimirkos išgirdau, kaip į keliuką įsuka policijos automobilis. Tvirtai paėmiau jį už rankos. Su tuo tėtis kaip nors susitaikys.

Čarlis įėjo su picų dėžėmis abiejose rankose.

- Sveiki, vaikai. - Jis nusišypsojo man. - Pamaniau, kad norėtum padaryti pertrauką ir savo gimtadienio proga nevirti ir neplauti indų. Alkani?

- Žinoma. Dėkui, tėti.

Čarlis nesigilino į tai, kad Edvardas, regis, neturi apetito. Jau buvo pripratęs, kad Edvardas nevakarieniauja.

- Ar neprieštarausite, jei pasiskolinsiu Belą vakarui? – paklausė Edvardas, kai mudu su Čarliu baigėme.

Su viltimi pažvelgiau į Čarlį. Galbūt jis įsivaizduoja, kad gimtadienius reikia švęsti namie, su šeima – tai buvo mano pirmasis gimtadienis su juo, pirmasis gimtadienis po to, kai mano mama René ištekėjo antrą kartą ir persikėlė gyventi į Floridą, taigi nenumaniau, ko jis tikisi.

- Tai gerai – šįvakar „Jūreiviai“ žaidžia su „Soksaiss“, - paaiškino Čarlis, ir mano viltys žlugo. - Taigi negalėsiu palaikyti draugijos... Štai. - Jis paėmė fotoaparata, kurį man padovanojo paklausęs Renės patarimo (nes reikės nuotraukų albumui), ir švystelėjo man.

Galėjo pasielgti ir protingiau – su mano koordinacija visuomet buvo prasti reikalai. Fotoaparatas praslydo pro mano pirštus ir nuskriejo ant grindų. Edvardas sučiupo jį, dar nespėjusį atsitrenkti į linoleumą.

- Gražus perėmimas, - pastebėjo Čarlis. - Jei šįvakar pas Kalenus vyks kas nors įdomaus, Bela, nufotografuok. Pažįsti savo mamą – ji užsigeis pamatyti nuotraukas anksčiau, nei spėsi padaryti.

- Puiki mintis, Čarli, - tarė Edvardas ir padavė man fotoaparata.

Nukreipiau objektyvą į Edvardą ir padariau pirmą nuotrauką.

- Veikia.

- Tai gerai. Klausyk, perduok Alisai nuo manęs linkėjimus. Ji jau seniai nebuvo užsukusi.- Vienas Čarlio lūpų kamputis nusviro.

- Ji buvo čia prieš tris dienas, tėti, - priminiau jam.

Čarlis kraustėsi dėl Alisos iš proto. Prisirišo prie jos pavasarį, kai Alisa padėjo man sergant; Čarlis jausis jai amžinai dėkingas už tai, kad išgelbėjo jį nuo siaubo slaugyti beveik suaugusią dukterį, kuri pati negalėjo nė po dušu nusiprausti.

- Gerai, perduosiu jai nuo tavęs linkėjimus, - pažadėjau.

- Ačiū. Tai smagus vakaro, vaikai.

Aišku, jis mus išvarė. Čarlis jau suko į svetainę prie televizoriaus.

Edvardas pergalingai nusišypsojo ir paėmęs mane už rankos išsitempė iš virtuvės.

Kai priėjome prie pikapo, jis man vėl atidarė keleivio dureles, ir šįkart nesiginčijau. Tamsoje vis dar sunkiai rasdavau nežymų posūkį į jo namus.

Edvardas važiavo per Forksą į šiaurę, matomai subjuręs dėl riboto mano priešistorinio „Chevy“ greičio. Kai jis spustelėjo virš aštuoniasdešimties, variklis suburzgė garsiau nei paprastai.

- Ramiai, - perspėjau jį.

- Žinai, kas tau patiktų? Maža daili „Audi“. Labai tyli, labai galinga...

- Mano pikapas visai geras. O jei jau prakalbome apie brangius niekučius, tai būtų geriausia, jei neleistum pinigų mano gimtadienio dovanoms.

- Neišleidau nė cento, - patenkintas savimi tarė jis.

- Gerai.

- Gali kai ką dėl manęs padaryti?

- Priklauso nuo to, ko paprašysi.

Jis atsiduso, mielas veidas vėl surimtėjo.

- Bela, paskutinis tikras gimtadienis, kurį šventėme, buvo Emeto 1935 metais. Pasistenk atsipalaiduoti ir nekelk šįvakar rūpesčių. Jie visi labai jaudinasi.

Visuomet šiek tiek nusigąsdavau, kai jis prabildavo apie tokius dalykus.

- Gerai, elgsiuosi gražiai.

- Turbūt turėčiau tave perspėti...

- Prašyčiau.

- Kai sakau, kad jie visi jaudinasi... turiu galvoje *visus*.

- Visus? - man užgniaužė kvapą. - Maniau, kad Emetas su Rozali Afrikoje.

Visas Forksas manė, kad vyresnieji Kalenai šiemet įstojo į universitetą Dartmute, bet aš žinojau, kaip yra iš tikrųjų.

- Emetas norėjo dalyvauti.

- Bet... Rozali?

- Žinau, Bela. Nesijaudink, ji elgsis kuo gražiausiai.

Nieko neatsakiau. Tarsi galėčiau taip lengvai *nustoti* nerimavusi. Auksaplaukė dailioji Edvardo „įsėserė“, ne taip, kaip kita Edvardo sesuo Alisa, ne itin mane mėgo. Tiesą sakant, tas jausmas buvo kiek stipresnis nei paprasta antipatija. Rozali manymu, buvau nepageidaujamas įsibrovėlis į slaptą jų šeimos gyvenimą.

Dėl dabartinės padėties jaučiausi žiauriai kalta, spėjau, jog tai dėl mano kaltės Rozali ir Emetas taip ilgai nebūna namie, nors slapčia ir džiaugiausi, kad netenka su ja susitikti. Emeto, žaismingo Edvardo broliuko meškino, pasiilgau. Jis daugeliu atžvilgių buvo tarsi vyresnėlis brolis, kurio visuomet taip troškau... tik daug daug baisesnis.

Edvardas nusprendė pakeisti temą.

- Na, jeigu neleidi tau padovanoti „Audi“, tai gal ko kito norėtum gimtadieniui?

Praradau balsą, tegalėjau šnabždėti.

- Žinai, apie ką svajoju.

Jo marmurinėje kaktoje įsirėžė gilios raukšlės. Aišku, jis panoro, kad ir toliau kalbėtumės apie Rozali.

Atrodė, lyg šiandien jau būtume daug dėl to ginčijęsi.

- Tik ne šįvakar, Bela. Prašau.

- Na, galbūt Alisa man padovanos, ko noriu.

Edvardas suurzgė grėsmingu gerkliniu balsu.

- Tai nebus tavo paskutinis gimtadienis, Bela, - prisiekė jis.

- Taip nesąžininga!

Tariausi išgirdusi, kaip jis sugriežė dantimis.

Jau važiuome prie namo. Visuose languose pirmųjų dviejų aukštų degė skaisčios šviesos. Ant verandos pakraigės kabojo degančių japoniškų žibintų girlianda, švelni jų šviesa mirguliavo ant aplink namą augančių milžiniškų kedrų. Ant plačių laiptų, vedančių prie pagrindinių durų, stovėjo didžiulės vazos su rausvomis rožėmis.

Suaimanavau.

Edvardas kelis kartus giliai įkvėpė, kad nusiramintų.

- Tai vakarėlis, - priminė jis man. - Pasistenk gerai pasilinksminti.

- Būtinai, - sumurmėjau.

Jis apėjo aplink pikapą atidaryti man durelių ir padavė ranką.

- Noriu kai ko paklausti.

Jis susirūpinęs laukė.

- Jei išryškinčiau šią juostą, - tariau, sukiodama rankose fotoaparata, - ar matytumeisi nuotraukose?

Edvardas pratrūko kvatotis. Padėjo man išlipti iš automobilio, užtempė mane laiptais ir atidarydamas duris tebesijuokė.

Jie visi laukė erdvioje baltoje svetainėje; kai įžengiau pro duris, pasveikino garsiai šaukdami „Su gimtadieniu, Bela!“, o aš paraudau ir nudelbiau akis. Alisa – spėjau, kad čia pasidarbavo ji – visus paviršius apdėliojo rausvomis žvakėmis ir dešimtimis negilių krištolinių vazų su

šimtais rožių. Šalia didžiojo Edvardo pianino stovėjo balta staltiese uždengtas stalas, o ant jo pūpsojo rausvas gimtadienio tortas, žydėjo dar daugiau rožių, stūksojo krūva stiklinių lėkščių ir maža krūvelė į sidabrinį popierių įvyniotų dovanėlių.

Buvo šimtą kartų blogiau, nei įsivaizdavau.

Edvardas, pajutęs, kaip susikrimtau, padrąšinamai apkabino mane per liemenį ir pabučiavo į viršugalvį.

Edvardo tėvai, Karlailas ir Esmė – kaip visuomet neįtikėtinais jauni ir mieli – stovėjo arčiausiai durų. Esmė atsargiai mane apglėbė ir pabučiavo į kaktą, o jos švelnūs karamelės spalvos plaukai brūkštelėjo man per skruostą. Paskui Karlailas apkabino mane per pečius.

- Atleisk dėl viso šito, Bela, - iškilmingai sušnabždėjo jis. – Negalėjome sustabdyti Alisos.

Už jų stovėjo Rozali su Emetu. Rozali nesišypsojo, bet nors jau nežiūrėjo į mane piktai. Emeto veide švietė plati šypsena. Jau kelis mėnesius jų nemačiau; buvau užmiršusi, kokia nepaprastai graži Rozali – bemaž akis skaudėjo į ją žiūrint. Ir negi Emetas visuomet buvo toks... didelis?

- Visiškai nepasikeitei, - neva nusivylęs tarė Emetas. - Tikėjausi, kad bus matyti pokyčiai, bet štai tu čia, rausvaskruostė kaip visuomet.

- Labai ačiū, Emetai, - dar labiau parausdama tariau.

Jis nusijuokė.

- Turiu trumpam išeiti. - Jis nutilo ir suokalbininkiškai mirkstelėjo Alisai. - Nedaryk nieko juokingo, kol manęs nebus.

- Stengsiuosi.

Alisa paleido Džasperio ranką ir liuoktelėjo į priekį, ryškioje šviesoje suspindo visi jos dantys. Džasperis taip pat šypsojosi, bet laikėsi atokiai. Aukštas, šviesiaplaukis, jis stovėjo atsirėmęs į koloną laiptų papėdėje. Maniau, kad per tas dienas, kurias praleidome drauge

uždaryt Finikse, jis įveikė savo pasibjaurėjimą manimi. Tačiau, išsivadavęs nuo laikinos pareigos mane saugoti, jis, kaip visuomet, traukdavosi nuo manęs kuo toliau. Supratau, kad tai tik atsargumo priemonė, ir stengiausi pernelyg jautriai į tai nereaguoti. Džasperį Kalenų dieta vargino labiau nei kitus; jam buvo sunkiau atsispirti žmogaus kraujo kvapui, nes jis trumpiau treniravosi.

- Laikas išvynioti dovanas, - pranešė Alisa.

Ji paėmė mane už rankos žemiau alkūnės ir nusitempė prie stalo su tortu ir žvilgančiais paketėliais.

Nutaisiau kankinio veidą.

- Alisa, kiek prisimenu, sakiau tau, kad ničnieko nenoriu...

- Bet aš nepaklausiau, - patenkinta savimi pertraukė ji. - Išvyniok.

Ji paėmė man iš rankų fotoaparata ir vietoj jo padavė didelę, sidabrinę kvadratinę dėžę.

Dėžė buvo tokia lengva, kad atrodė tuščia. Lapelis ant viršaus skelbė, kad ji nuo Emeto, Rozali ir Džasperio. Susidrovėjusi nuplėšiau popierių ir apžiūrėjau dėžę.

Joje buvo kažkoks elektros prietaisas su daug skaičių pavadinime. Atidariau dėžę, tikėdamasi išvysti dar vieną lempučių girliandą. Tačiau ji buvo *tuščia*.

- Hm... dėkui.

Rozali pagaliau išspaudė šypseną. Džasperis nusikvatojo.

- Čia stereoaparatura tavo automobiliui, - paaiškino jis. - Emetas kaip tik dabar ją montuoja, kad negalėtum atsisakyti.

Alisa visuomet pralenkdavo mane vienu žingsniu.

- Ačiū, Džasperī, Rozali, - padėkojau jiems, prisiminusi, kaip Edvardas šiandien skundėsi dėl mano radijo. Supratau, kad tai tebuvo gudrybė, ir nusišypsojau. - Dėkui, Emetai! - garsiau šūktelėjau.

Išgirdau jo griausmingą juoką savo pikape ir nenorom nusijuokiau pati.

- Dabar išvyniok mūsų su Edvardu dovanas, - tarė Alisa, taip susijaudinusi, kad balsas skambėjo it varpelio tilindžiavimas. Rankoje ji laikė mažą pailgą stačiakampį.

Nukreipiau į Edvardą tulžingą žvilgsnį.

- Pažadėjai.

Jam dar nespėjus atsakyti, pro duris įsiveržė Emetas.

- Kaip tik suspėjau! - sukrykštė jis ir atsistojo už Džasperio, kuris irgi prisislinko arčiau nei paprastai, kad geriau matytų.

- Neišleidau nė cento, - patikino mane Edvardas. Nubraukė man nuo veido plaukų sruogą, ir nuo jo prisilietimo man ėmė dilgčioti oda.

Giliai įkvėpiau ir pasisukau į Alisą.

- Duok man, - atsidusau.

Emetas patenkintas kikenos.

Paėmiau mažą ryšelį, dėbelėjau į Edvardą, užkišau pirštą už popieriaus krašto ir trūktelėjau po lipnia juostele.

- Velnias, - sumurmėjau, kai popierius įpjovė man į pirštą; ištraukiau apžiūrėti žaizdelės. Iš mažyčio įbrėžimo išsisunkė lašelis kraujo.

Paskui viskas vyko labai greitai.

- Ne! - suriko Edvardas.

Puolė prie manęs ir bloškė mane atbulą į stalą. Stalas parvirto, aš taip pat, nuskraidė tortas ir dovanos, gėlės ir lėkštės. Įvirtau į sudužusio krištolo krūvą.

Džasperis trenkėsi į Edvardą, garsas buvo toks, lyg daužytųsi riedantys akmenys.

Pasigirdo ir kitas garsas, šiurpus urzgimas, kuris, rodė, sklido giliai iš Džasperio krūtinės. Džasperis bandė prasibrauti pro Edvardą, kaukštelėjo dantimis prie pat jo veido.

Kitą sekundę Emetas pastvėrė Džasperį už nugaros ir suėmė jį savo stambiais plieniniais gniaužtais, tačiau Džasperis, įsmeigęs į mane tuščią, paklaikusį žvilgsnį, nesiliovė muistęsis.

Be siaubo, dar jčiau ir skausmą. Griuvau ant žemės prie pianino, instinktyviai atsirėmiau rankomis, norėdama sulaikyti kritimą, ir į jas susmigo aštrios stiklo šukės. Tik dabar rankoje nuo riešo iki vidinės alkūnės pusės pajutau deginantį, veriantį skausmą.

Apdujusi ir sutrikusi pakėliau akis nuo skaisčiai raudono kraujo, pliūpčiojančio man iš rankos, ir išvydau karštligiškas šešių alkanų vampyrų akis.

TURINYS

1. Pirmieji įspūdžiai 8
 2. Atversta knyga 30
 3. Nepaaiškinami faktai 51
 4. Kvietimai 65
 5. Kraujo grupė 81
 6. Šiurpios istorijos 103
 7. Košmaras 120
 8. Port Andželas 139
 9. Teorija 163
 10. Tardymas 179
 11. Nauji keblumai 199
 12. Vaikščiojimas peilio ašmenimis 215
 13. Prisipažinimai 237
 14. Protas nugalė instinktus 260
 15. Kalenai 284
 16. Karlailas 304
 17. Žaidimas 316
 18. Medžioklė 340
 19. Atsisveikinimai 353
 20. Laukimas 366
 21. Skambutis 382
 22. Gaudynės 391
 23. Angelas 407
 24. Aklavietė 413
- Epilogas: šventė 433

Meyer, Stephenie

Me71 Saulėlydis : [apysaka] / Stephenie Meyer ; iš anglų kalbos vertė Viktorija Labuckienė. - Vilnius : Alma littera, 2009. - 472 p.

ISBN 978-9955-38-044-3

Septyniolikmetė Bela persikrausto gyventi pas savo tėvą į nuobodų, ūkanotą Forkso miestelį. Vargu ar ji čia ištvirtų, jei ne paslaptingas gražuolis Edvardas. Tačiau pamažu merginai paaiškėja, kad Edvardas visai ne žmogus ir kad draugystė su juo gali būti mirtinai pavojinga. Nuoširdi, jautri, šilta Bela drąsiai pasitinka visus pavojus ir siekia išsaugoti meilę.

UDK 820(73)-93

Stephenie Meyer

SAULĖLYDIS

Iš anglų kalbos vertė *Viktorija Labuckienė*

Kalbos redaktorė *Gražina Stankevičienė*

Maketavo *Ligita Plešanova*

Tiražas 4000 egz.

Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-

09310 Vilnius

Interneto svetainė: www.almalittera.lt

Spaudė AB spaustuvė „Spindulys“, Vakarinis aplinkkelis 24, LT-

48184 Kaunas

Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Dėl trijų dalykų buvau visiškai tikra

Pirma, Edvardas vampyras.

Antra, kažkuri jo dalis – nežinojau, kokia stipri ji gali būti – trokšta mano kraujo.

Ir trečia, aš besąlygiškai ir neatšaukiamai jį įsimylėjau.

BE GALO ŽAVUS IR NEPAPRASTAI ĮTEMPTAS SAULĖLYDIS –
TAI MEILĖS ISTORIJA, KURI „UŽKABINA“.

Amazon „Geriausia dešimtmečio knyga... bent kol kas“

Teen People išrinkta į „KARŠTAJĮ SĄRAŠĄ“

Publishers Weekly Geriausia metų knyga

„Varoma lygiomis dalimis įtampos ir romantikos [ši istorija] verčia skaitytoją uoliai sklaidyti išpūdingo Meyer debiuto puslapius.“

– Publishers Weekly (apžvalga)

„Pavojingi romano fejerverkai bei jaudulys, kurį kelia slapta meilė ir tylus susižavėjimas, virsta siaubingomis lenktynėmis dėl gyvybės... „Saulėlydis“ skaitytojai mirtinai trokš suleisti į knygą dantis.“

– School Library Journal (apžvalga)

9 789955 380443

www.almalittera.lt

Tapkite Knygų klubo nariu!

- Nemokamas knygų katalogas kiekvieną ketvirtį
- Naujausios ir populiariausios knygos
- Ypatingi pasiūlymai
- Knygų pristatymas į namus, darbovietę ar paštą

Informacijos teiraukitės nemokamu tel. 8 800 200 22
www.knyguklubas.lt